

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

*Hanım
Hanımcık*

Hanım
Hanımcık

Pegasus Yayınları: 2172

Hanım Hanımcık

Susan Elizabeth Phillips

Özgün Adı: Lady Be Good

Editör: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020

ISBN: 978-605-299-788-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 1999

Bu kitap ilk kez HarperCollins'in alt yayıncısı

Avon Books tarafından basılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

*Hanım
Hanımcık*

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

PEGASUS YAYINLARI

Koruyucu meleğim Carrie Feron'a

BİRİNCİ BÖLÜM

*K*enny Traveler tembelin tekiydi. Bu da British Airways'ın 2193 uçuş sayılı yolcu uçağını kapıda beklemesi gerekirken, neden Dallas-Fort Worth Havalimanı'ndaki Ambassador Kulübü'nde uyuyakaldığını açıklıyordu. Tembellik bir yana, 2193 uçuş sayılı uçağı karşılamayı hiç istemiyordu.

Ne var ki birkaç işadınının gürültüyle içeri girmesi onu uyandırmıştı. Hiç acele etmeden gerindi, bir süre esnedi. Kısa, gri takım elbiseli güzel bir kadın ona gülümseyince karşılık verdi. Kol saatine göz attığında yarım saat geciktiğini gördü. Tekrar esnedi. Gerindi.

“Özür dilerim,” dedi kadın. “Sizi rahatsız etmek istemem ama... Öyle tanıdık geliyorsunuz ki. Siz o değil misiniz?”

“Evet, efendim, ben oyum.” Kovboy şapkasını hafifçe yana eğerek kadına sırtırtırken dudaklarının kenarlarında esnemenin izlerini taşıyordu. “Beni rodeo alanı dışında tanımanız gururumu okşadı doğrusu. Pek çok kişi bunu yapamıyor da...”

Kadının kafası karışmıştı. “Rodeo mu? Özür dilerim. Ben sizi bir başkası... Profesyonel golfçü Kenny Traveler'a o kadar benziyorsunuz ki...”

“Golfçü mü? Ben mi? Yoo, hayır, hanımefendi. Ben golf gibi yaşlı adamlara özgü bir oyunu oynamayacak kadar gencim. Gerçek sporlardan hoşlanırım.”

“Ama...”

“Rodeo. İşte gerçek spor diye buna denir. Futbol ve basketbol da öyle.” İki metreye yakın boyuyla koltuktan gösteriş yaparcasına ağır ağır kalktı. “Ama iş tenise gelince, belirsizlik başlıyor. Ve gerçek bir erkek golfe fazla yakın olmak istemez.”

Gri takım elbiseli yeniyetme değildi; gülümsedi. “Yine de ben bu kış televizyonda sizi AT&T kupasını ve Buick Invitational’ı kazanırken izlediğimi hatırlıyorum. Yemin ederim ki Torrey Pines’taki son turda Tiger’ın gözyaşlarına boğulacağını sanmıştım.” Gülümsemesi kayboldu. “Hâlâ inanamıyorum, Başkan Beau nasıl...”

“O Deccal’in ismini benim yanımda telaffuz etmezseniz çok memnun olurum, hanımefendi.”

“Özür dilerim. Uzaklaştırılma cezanız ne kadar sürecek dersiniz?”

Kenny bakışlarını kolundaki altın Rolex’e indirdi. “Sanırım bu, British Airways’e ne kadar hızlı gidebileceğime bağlı.”

“Anlayamadım?”

“Sizinle konuşmak çok hoştu, hanımefendi.” Kovboy şapkasına hafifçe dokundu ve yaylana yaylana salondan çıktı.

Mutsuz eski kız arkadaşlarından biri bir keresinde bu *yaylanmanın* Kenny için hemen hemen koşmakla eşdeğer olduğunu söylemişti. Zaten Kenny golf sahası dışında enerji sarf etmenin yararı olduğunu asla düşünmezdi. Her şeyi ağırdan almaya bayılırdı ama son zamanlarda bunu yapmak bile zoruna gidiyordu.

Gazete bayisinin önünden salınarak geçerken Profesyonel Golfçüler Birliği Başkan Vekili Dallas Freemont Beaudine’in ona kısa bir süre önce sahadan uzaklaştırma cezası verdiğini yazan gazetelere bakmamayı tercih etti. Ceza profesyonel golf tarihinin

en çekişmeli galibiyet serisinin tam ortasında gelmiş ve gerçekleşmesine iki hafta bile kalmamış Masters'a katılmasını engellemiştir.

“Hey, Kenny.”

Kenny, yarı ünlü suratını görenlerin yüzünde sıklıkla beliren aşırı heyecanlı ifadeyi takınan işadamına başıyla selam verdi. İsmi Tanrı'nın evlatları gibi 'Kinny' olarak değil de, doğru telaffuz ettiği için kuzeyli olduğuna hükmetti.

İşadamı geçen ay Bay Hill'de düzenlenen final turundaki zaferinden söz açmaya karar verir korkusuyla yaylanarak yürüyüşünü biraz hızlandırdı. Kabarık saçlı, dar kot pantolonlu bir kadın onu iki kez baştan aşağı süzdü ama pek PGB hayranı gibi durmuyordu, o yüzden kadının dikkatini çeken şeyin yakışıklılığı olduğuna kanaat getirdi.

Eski kız arkadaşlarından biri, Kenny'nin hayatı filme çekilse, perdede onu canlandıracak kadar yakışıklı tek aktörün Pierce Brosnan olabileceğini söylemişti. Bu fikir Kenny'yi küplere bindirmişti. Kızın onu 'yakışıklı' olarak tanımlamasını bir dereceye kadar anlayabilirdi ama aktör seçimini kabul etmesi mümkün değildi. Kıza Pierce Brosnan'ın onu canlandırmasını tek bir şartla kabul edebileceğini söylemişti. Aktöre önce iyi bir dayak atmalı, o iğrenç aksanını düzeltmeli, sonra da Batı Teksas'tan gelen ilk fırtınayla yerle bir olacakmış gibi görünmesini önlemek için bol miktarda kızarmış tavuk yedirmeliydi. Ama hepsinden de öte, ihtiyar Brosnan'a golf sopasını Tanrı'nın bir insana layık gördüğü şekilde sallamasını öğretmeleri gerekirdi.

Bu kadar yürümek onu yormuştu.

Dinlenmek için kuruyemiş ve şekerleme satan seyyar arabanın önünde durarak kendisine biraz Jelly Belly satın alıp orada çalışan tatlı Meksikalı kızla, muzluları paketten çıkarmaya ikna etmek için flört etti. Jelly Belly'lerini karışık seviyordu ama muzludan hoşlanmıyordu. Tek tek ayıklamak da büyük çaba gerektirdiği için

genellikle bu işi başkasına yaptırmaya çalışırdı. İşe yaramazsa, mecburen onları da yiyordu.

British Airways'in karşılama kapısının önü bomboştu. Sütunlardan birine yaslandı, paketten bir avuç Jelly Belly çıkarıp yerken aklında tek bir düşünce vardı. Bu da, Profesyonel Golfçüler Birliği Başkan Vekili kılığına bürünmüş Deccal Dallas Freemont Beaudine'in ünlü eşi ve güya arkadaşı bildiği Francesca Serritella Day Beaudine'in kafasını koparmayı ne kadar istediğiydi.

"Bu minik ricamı kırmazsın değil mi, Kenny?" demişti. "Önümüzdeki iki hafta Emma'ya göz kulak olursan ceza süreni kısaltması için Dallie'yi ikna edeceğime garanti veriyorum. Masters'ı kaçırsın ama..."

"İyi de, bunu nasıl yapacaksın?" diye sormuştu.

"Kocamın üzerinde kullandığım yöntemleri asla sorgulamamalısn."

O da sorgulamamıştı. Herkes biliyordu ki on iki yıldır evli olmalarına rağmen Francesca'nın bir bakışı Dallie'nin yelkenleri suya indirmesine yeterdi.

O sırada kulağına çalınan tiz çocuk cırlamasını takip eden İngiliz aksanlı neşeli ses dikkatini dağıttı.

"Kız kardeşinin saçını bıraksan iyi olur, Reggie, yoksa sana çok kızacağım. Senin de bu kadar yaygara koparmana gerek yok, Penny. Ağabeyini yalamasaydın, o da sana vurmazdı."

Arkasını dönünce peşinde iki çocukla hızla köşeyi dönen kadını görerek sırtıttı. İlk fark ettiği şey, ortasında hopleyan kirazlarıyla kenarları kıvrık hasır şapkasıydı. Gül desenli tüllü yeşil etek ve topuksuz ayakkabılarıyla uyumlu pembe bol bir üst giymişti.

Tek eliyle bir oğlan çocuğu ve Montana büyüklüğündeki el çantasını; öteki eliyle de asık suratlı küçük bir kız çocuğu ve çiçek desenli bir şemsiye ile gazetelerin, kitapların, bir diğer renkli şemsiyenin patlatacakmış gibi şişirdiği ahududu kırmızısı alışveriş çantasını tutuyordu. Şapkanın dışında kalan açık kahverengi saç-

ları kıvrır kıvırdı. Sabah yapmış olabilirdi ama şu anda yüzünde makyaj denen şeyden eser yoktu.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü çünkü boyalı olmamalarına rağmen kadının dudakları bugüne kadar gördüğü en seksi dudaklardı. Genişçe bir ağızdı bu, altdudağı oldukça dolgundu ve üstdudağının ortasında belirgin bir girinti vardı. Uçarı kıyafetlerine rağmen kararlı bir ifadeye sahipti. İnce kemikli olsa da yanakları taş bebekler gibi dolgundu. Burnu biraz dar gibiydi ama insanı hayrete düşürecek kadar güzel, gür kirpikli ela gözleri dikkate alındığında, kadına ilgisini kaybetmesine neden olacak kadar dar değildi.

Zihninde kadına dar üst, kısa etek, topuklu ayakkabılar giydirdi; tamamlamak adına siyah file çorap ekledi. Hayatında seks için hiç para ödememişti ama çocuklarının ortodonti masrafları için biraz para kazanmak isterse, kadına cömert bir ödeme yapmaktan mutluluk duyardı.

Kadının ona baktığını görünce şaşırdı. “Bay Traveler?”

Fantezi başkaydı, gerçek başka. Bakışlarını kadından gürültücü çocuklarına çevirdiği anda midesine bir şey oturmuş gibi oldu. Onu bekliyormuş gibi davrandığına göre, bu kadın olsa olsa Kenny’nin iki hafta bebek bakıcılığı yapmaya söz verdiği Leydi Emma Wells-Finch olabilirdi. Francesca çocuklardan hiç bahsetmemişti.

Kenny DFW’dan çıkıp doğruca Cadillac’ına kaçmak yerine, başını olumlu anlamda salladığını çok geç fark etti. Zaten kaçması mümkün değildi çünkü turnuvaya geri dönmeliydi.

Kadın, “Harika!” derken yüzü aydınlanmıştı. Öne hamle yapınca etekleri savruldu, çocuklarla şemsiyeleri de sürüklerken gazetelerle dergiler dalgalandı ve karamela renkli saçları havalandı.

Ona bakmak bile Kenny’yi yormuştu.

Küçük kızın elini bırakarak Kenny’nin elini yakalayıp sallamaya başladı. Ufak tefek bir kadına göre oldukça güçlüydü. “Sizinle

tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Traveler.” Uçarı hasır şapkasının üzerindeki kirazlar zıplıyordu. “Ben Emma Wells-Finch.”

Küçük oğlan kıpırdamasına bile izin vermeden spor ayakkabısıyla Kenny’nin kaval kemiğine okkalı bir tekme savurdu. “Seni sevmedim.”

Kenny oğlana dik dik bakarken içinden onu tokatlamak geçiyordu. Sonra Francesca’yı tokatlaması gerektiğini düşündü ama bunu aşâğılık şantajcılarla ilgili fikirlerini söyledikten sonra yapacaktı.

Leydi Emma çocuğa döndü ama ona hak ettiği gibi güzel bir dayak atmak yerine, kaşlarını çatmakla yetindi. “Reggie, canım, parmağını burnundan çek. Hiç hoş bir davranış değil, tamam mı? Bay Traveler’dan da özür dile.”

Oğlan parmağını Kenny’nin pantolonuna sürdü.

Kenny bu küçük piç kurusunun işini bitirmeye hazırlanıyordu ki bezgin görünümlü bir kadın telaş içinde yanlarına geldi. “Çocuklara göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim, Emma. Reggie, Penelope, Bayan Wells-Finch’in yanında uslu durdunuz mu?”

“Melek gibiydiler,” diye yanıt verdi Leydi Emma. Ses tonu öyle içtendi ki Kenny ağzının bir köşesinde tuttuğu elmalı Jelly Belly boğazına kaçınca boğulur gibi oldu.

Leydi Emma sonunda çareyi onun sırtına vurmakta buldu. Ne var ki vuruşu da el sıkışması gibi sertti. Kenny kaburgalarından birinin kırıldığına yemin edebilirdi. Yeniden nefes almaya başladığında, Şeytanın Çocukları da anneleri de ortada yoktu.

“Eh...” dedi Leydi Emma ona gülümseyerek. “Baş başa kaldık.”

Kenny başının döndüğünü hissetti. Bunun bir nedeni çatlayan kaburgası olabilirdi ama asıl neden bütün o İngiliz kaymak tabaka neşesi ile bir sokak lambası ışığının aydınlatması gereken o yüz arasındaki bağlantıyı anlamak için zihnini zorlamasıydı.

Kenny kendine gelmeye çalışırken, Emma da kendince bir değerlendirme yaptı. Altı yaşından itibaren öğrencisi olduğu St. Gertrude Kızlar Okulu’nda önce öğretmenlik, iki yıldır da müdi-

relik yapan biri olarak insanlara ilk görüşte not vermeye alıştı. Karşısındaki Amerikan kovboyunun tam ihtiyacı olan kişi, yani yakışıklılığı karakterinin önünde giden biri olduğunu anlaması bir an bile sürmemişti.

Dalgacı, siyah saçlarının kenarlarından taşıdığı bisküvi renkli kovboy şapkası başına öyle güzel yerleşmişti ki sanki ezelden beri oradaydı. Haşmetli göğsü, Cadillac logolu lacivert tişörtünün altından bile belli oluyordu ve soluk kot pantolonu dar kalçasını ve zayıf ama adaleli bacaklarını sıkıca sarıyordu. El yapımı kovboy çizimleri de dikkatini çekmişti. Epeyce kullanılmış gibiydiler ama üzerlerinde gübreyle haşır neşir olduklarına dair bir iz olmamasına hiç şaşırmamıştı. İnce uzun bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, şekilli bir ağzı ve düzgün beyaz dişleri vardı. Ve gözleri... Yabani sümbül ve bataklık menekşelerinin rengindeydi. Bir erkeğin bu denli güzel gözleri olması olmayacak şeydi.

Üstünkörü incelemeyle dahi bu adamın karakteri hakkında bilmek istediği her şeyi öğrenmişti. Duruşunda bir miskinlik, başının eğiminde kibir ve yarı açık gözlerindeyse yadsınması mümkün olmayan şehvi bir şeyin pırıltı vardı.

İçinin ürpertisini bastırarak, “O zaman, Bay Traveler, gidelim,” dedi. “Biraz geç kaldınız, değil mi? Umarım valizlerimi birisi götürmemiştir.” İçine türlü şey tıktırdığı çantayı taşıması için ona uzattı ama eli onun göğsüne tosladı. *Times* gazetesi, son zamanlarda okuduğu Sam Houston’ın biyografisiyle ve kalçasının hiç de ihtiyacı olmayan ama pek keyif aldığı çikolatayla birlikte yere düştü.

Öne doğru bir adım atarak yere düşenleri toplamak için eğildi. Kenarı adamın dizine çarpınca hasır şapkası da yerdeki yığına katıldı.

Şapkayı yerden alıp yeniden asi buklelerin üzerine oturttu. “Özür dilerim.” Normalde bu kadar sakar değildi ama son zamanlardaki sıkıntıları onu öylesine dalgınlıştırmıştı ki en iyi arkadaşı

Penelope Briggs bile ona çok geçmeden İngiliz gizem romanı yazarlarının pek sevdiği o aptal âşıklardan birine dönüşme tehlikesi içinde olduğunu söylemişti.

Daha otuz yaşındayken o aptal âşıklardan birine dönüşme fikri moralini dayanılmaz bir şekilde bozduğu için bu konuyu hiç düşünmemeye çalışıyordu. Her şey plana uygun gerçekleştiği takdirde, bu endişesi ortadan kalkacaktı.

Eşyalarını toparlarken Kenny ne ona yardım etti ne de işini bitirdiğinde o kocaman çantayı taşımayı teklif etti. Fiziksel olarak böylesine kutsanarak doğmuş bir erkekten yardım etmesi beklenirdi.

Şemsiyesiyle gidecekleri yönü işaret ederek, “Gidelim o zaman,” dedi.

Yolcu kapılarına çıkan alanın neredeyse sonuna gelmişti ki adamın onu takip etmediğini fark etti. Sorunun ne olduğunu anlamak için dönüp arkaya baktı.

Kenny gözlerini dikmiş, kocaman şemsiyesine bakıyordu. Bu gayet sıradan bir şemsiyeydi ve onun neden bu kadar büyülenmiş gibi baktığını bir türlü anlayamamıştı. Belki de genç adam ilk başta düşündüğünden de aptaldı.

“Siz... her zaman... Şey, yani, gideceğiniz yönü böyle mi gösterirsiniz?” diye sordu.

Emma çiçek desenli şemsiyesine bir bakış atarak bu sorunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı. “Bagajların alındığı yere gitmemiz gerek,” diye sabırlı bir şekilde yanıt verirken sözcükleri vurgulamak için şemsiyeyi sapından hafifçe salladı.

“Bunu biliyorum.”

“E, o zaman?”

Kenny hafiften şaşırmış gibi baktı ona. “Her neyse,” dedi.

Kenny hareket edince, Emma da yeniden yürümeye başladı. Aynı anda tiril tiril etekliği bacaklarına dolandı ve saçından bir tutam yanağına doğru savruldu. Uçaktan inmeden önce birkaç dakika ayırıp kendisine çekidüzen vermeliydi ama çaprazında

oturan çocukları eğlendirmekle öylesine meşguldü ki görünümü aklına bile gelmemişti.

“Bay Traveler, bana kalırsa...” diye başladı ama kendi kendine konuştuğunu fark etti.

Durup arkasına bakınca onu hatıralık eşya satan bir dükkânın vitrinini seyrederken buldu. Yanına gelmesini sabırla beklerken bir ayağıyla yere vurarak tempo tutuyordu.

Kenny vitrini seyretmeye devam ediyordu.

Emma iç çekerek uygun adım onun yanına gitti. “Bir sorun mu var?”

“Sorun mu?”

“Valizlerimi almamız gerek.”

Kenny başını kaldırıp baktı. “Yeni bir anahtarlık alsam mı diye bakınıyordum.”

“Bunu *şimdi* mi yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Olabilir.”

Emma bekledi.

Kenny vitrinin içindekileri daha iyi görmek için on beş, yirmi santim kadar yana kaydı.

“Bay Traveler, gerçekten de gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Şuna bakın, bu Gucci anahtarlığı bana bir iki sene önce bir arkadaşım vermişti. Ama üzerinde başka birinin isminin baş harfleri yazılı şeylerden pek hoşlanmıyorum.”

“Bunu size birkaç sene önce mi vermişlerdi?”

“Evet, efendim.”

Emma’nın aklına bir keresinde, Tanrı’nın belli bir engelle yarattığı bir insanı bazen başka bir açıdan mükemmel yaratarak ödüllendirdiğine dair dinlediği bir vaaz geldi. Örneğin, fiziksel olarak harikulade yaratılan biri, tam bir alık olabiliyordu. İçinden bir merhamet duygusu geçince derin bir nefes aldı. Bu adamın kalın kafalılığı belki de iki haftanın onun için daha kolay geçmesini sağlayacaktı. “Pekâlâ, bekliyorum.”

Kenny vitrindekilere bakmaya devam etti.

Emma'nın kolları taşıdığı yükün ağırlığıyla ağrımaya başlamıştı. Sonunda büyük alışveriş çantasını uzattı. "Bir mahsuru yoksa bunu benim için taşıy mısınız?"

Kenny çantaya şüpheli bir bakış attı. "Ağır gibi duruyor."

"Evet. Ağır."

Başını belli belirsiz tamam der gibi sallayıp dikkatini yeniden vitrine çevirdi.

Emma alışveriş çantasını diğer koluna geçirdi. Nihayet, sabrı taştı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ah, bunu kendim de ödeyebilirim."

"Onu demek istemedim. Seçim yapmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"İşte benim başım da zaten bu yüzden derde girdi. Anahtarlığımı başka birinin seçmesine izin verdiğim için..."

Emma'nın omuzları itiraz çığlıkları atmaya başlamıştı. "Bay Traveler, gerçekten artık gitmemiz gerekiyor, değil mi? Bu işi bir başka zamana bırakabilirsiniz."

"Sanırım bunu yapabilirim ama o zamanki seçimim iyi olmayabilir."

Emma'nın sabrı tükenmişti. "Pekâlâ, o zaman! Şu kovboylu olanı alın."

"Şuradakini mi? Siz onu mu beğendiniz?"

Emma sıkıdığı çenesini gevşetmeye çalıştı. "Ona tam anlamıyla bayıldım."

"Tamam, kovboylu olsun." Kenny yüzünde mutlu bir ifadeyle dükkâna girdi, karşısına çıkan havluları hayranlıkla süzmek için biraz oyalandıktan sonra tezgâhın arkasındaki çekici genç kadına sonu gelmeyen bir sohbete daldı. Nihayet, elinde küçük bir paketle dışarı çıktığında onu Emma'nın kasılmış parmaklarının arasına sıkıştırdı. "İşte, oldu bile."

"Bu nedir?"

Kenny bezgin bir tavırla, “Anahtarlık,” dedi. “Kovboyu beğendiğinizi söylememiş miydiniz?”

“Anahtarlık sizin içindi!”

“Cebimde harikulade bir Gucci anahtarlık varken kovboylu anahtarlığı ne yapayım?”

Koridorda yürümeye başladı. Emma onun ısılıkla “Yaşasın Britanya”yı çaldığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Yirmi dakika sonra katlı otoparka vardıklarında Emma hayretler içinde onun arabasına bakakaldı. Şampanya rengi, kocaman, lüks ve son model bir Cadillac Eldorado’ydu. “Böyle bir arabaya hayatta sahip olamam.”

Kenny bagaj kapısını bileğinin bir hareketiyle açıverdi. “Sorun nedir?”

St. Gertrude okulunun maddi işlerini büyük bir beceriyle yöneten Emma, iş kendi cüzdanına gelince pek başarılı değildi. Eski binaların bakımı çok masraflıydı ve hiçbir zaman yeterli para olmuyordu. Okulun yeni bir fotokopi makinesine ya da bir laboratuvar gereğine ihtiyacı olduğunda, Emma elini kendi cebine atmak gibi bir âdet edinmişti. Sonuç olarak her zaman kısıtlı bir bütçeyle idare etmek zorunda kalıyordu.

Mahcubiyetini saklamayı beceremeden, “Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş, Bay Traveler,” dedi. “Benim bütçem çok kısıtlı. Francesca’ya şoförüne günde en fazla elli dolar ödeyebileceğimi söylediğimde, bana bunun yeterli olacağını söylemişti. Fakat bu miktar böyle bir arabanın kullanımı için yeterli olamaz.”

“Günde elli dolar mı?”

Emma başının jet-lag’den zonkladığına inanmak istiyordu ama yolculuklara her zaman iyi tahammül eden bir yolcu olmuştu. O yüzden baş ağrısının, beklemediği bu durumdan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Bu muhteşem salakla iletişim kurmak, en geç anlayan öğrencisiyle uğraşmaktan bile zordu. Bir sümüklüböcek

gibi hareket etmekle kalmıyor, söylediği hiçbir şeyi anlamıyor-muş gibi davranıyordu. Anahtarlıkla ilgili olaydan sonra bile onu valizlerini alacakları alana götürene kadar akla karayı seçmişti.

“Bu, benim için çok can sıkıcı bir durum. Francesca’nın bu konuyu sizinle konuştuğunu sanıyordum. Sanırım elli dolardan fazlasını bekliyorsunuz, değil mi?”

Kenny’nin ağır iki valizini insanı şaşırtan bir kolaylıkla kaldırıp bagajın içine atıverdi, halbuki daha birkaç dakika önce iki çantasını taşımanın iskelet yapısına önemli bir tehdit oluşturacağından korkar gibi davranmıştı. Emma’nın gözleri bir kere daha tişörtünün saklamayı beceremediği iri kaslarına takıldı. Bir insanın böyle kaslara sahip olması için biraz enerji sarf etmesi gerekmez miydi?

“Sanırım, o elli doların araba dışında ne gibi şeyleri kapsayacağına bağlı bu.” Emma’nın alışveriş çantasını alıp valizlerinin yanına fırlattı. Sonra el çantasına bir bakış attı. “Havayollarının kabine kabul etmesine şaşırdım doğrusu. Onu da bagaja mı koymamı istersiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Baş ağrısı şakaklarından ensesine vurmaya başlamıştı. “Belki de terminale dönüp bir yerde oturarak ne yapacağımıza karar versek daha iyi olacak.”

“Yürümek için çok uzak bir yer orası.” Kollarını kavuşturarak bagaja yaslandı.

Emma ona ne söylemesi gerektiğini düşünürken, bir yandan da otoparkın dışındaki neşeli nisan güneşine bakıyor ve bu manzaranın o anki kasvetli ruh haliyle nasıl bir tezat oluşturduğunu düşünüyordu. “St. Gert okulunda müdire olmadan önce tarih öğretmenliği yapmıştım ve...”

“Müdire mi?”

“Evet ve...”

“Etraftaki herkese öyle mi diyorsunuz? Yani müdire olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Eh, yaptığım iş bu...”

Kenny çok eğlenmiş gibiydi. “Siz İngilizler düzgün insanlarsınız ama amma da komik mesleki unvanlarınız var.”

Başka bir Amerikalı ona bu şekilde sataşsaydı, Emma kesinlikle gülüp geçerdi ama bu adamın hal ve tavrında onu kimya öğretmeni Helen Pruitt gibi katı olmaya iten bir şey vardı. “Öyle de olsa...” dedi ama alınganlık kokan bu sözcükler kulağında yankılanınca duraksadı. Helen Pruitt gibi *konusmaya* başlamıştı bile. “Son bir yılımı 1870’li yıllarda Teksas’ta yolculuk eden Leydi Sarah Thornton isimli bir İngiliz kadınla ilgili araştırma yaparak geçirdim. Tesadüfe bakın ki o da zamanında St. Gert’ten mezun olmuş. Çalışmam hemen hemen bitmek üzere ama tamamlamak için buradaki kütüphanelere gelmem gerekti. Sömestr tatili olduğu için, uygun olduğunu düşündüm. Francesca rehber olarak sizi önerdi ve günlük elli doların da hizmetleriniz için yeterli olacağını söyledi.”

“Hizmetlerim mi?”

“Yani rehberim olarak,” diye tekrarladı Emma. “Ve şoförüm.”

“Hı-hı. Her neyse, aklınızdakilerin bundan ibaret olmasına sevindim çünkü *hizmetler* sözcüğünü kullandığınızda başka bir şey söylemek istediğinizi sanmıştım. Öyle bir durumda elli dolar pek yeterli olmaz.”

Emma nedenini tam anlamasa da, Kenny çok eğleniyormuş gibi görünmeye devam ediyordu. “Epey araba kullanmanız gerekecek. Dallas’ın yanı sıra, Teksas Üniversitesi’nin kütüphanesine de gitmem gerekecek ve...”

“Araba kullanmam mı? Bütün istediğiniz bu mu?”

Bütün istediği bu değildi ama onu Teksas’taki eğlence hayatıyla tanıştırmasını umduğunu da şimdiden söylemek istemiyordu. “Burası *gerçekten* de çok büyük bir eyalet.”

“Hayır. Yani ben başkaca bir hizmet istemediğinizi söylemek istemişim.”

“Önerebileceğiniz başka hizmetler de mi var?”

Kenny sırtıttı. “Size bir şey söyleyeyim mi? Temel paketle işe başlarız, eklenecek hizmetlere sonra karar verimiz, tamam mı?”

Kısıtlı bütçesi olan Emma bu muğlaklıktan rahatsız oldu. “Her şeyi baştan belirlemenin daha iyi olacağını düşünürüm. Aynı fikirde değil misiniz?”

“Şu an itibarıyla bana her şey yeterince belirgin gibi görünüyor.” Arabanın yolcu kapısına doğru yürüyüp içeri girmesi için Emma’ya kapıyı açtı. “İki hafta boyunca sizi arabayla oraya buraya götürüp getirmem için bana günlük elli dolar ödeyeceksiniz.”

“Gideceğim yerlerin bir listesi var.”

“Eminim vardır. Eteğinize dikkat edin.” Kapıyı güm diye kapayıp diğer tarafa dolaşarak arabaya bindi. “Aslında birkaç şehir haritası alıp arabayı kendiniz kullansaydınız bayağı tasarruf edebilirdiniz.” Kendi kapısını da kapadıktan sonra kontak anahtarını çevirdi. Arabanın ferah iç alanı lüks yaşam kokusu taşıyordu. Emma’nın gözlerinin önüne Beddington Dükü’nün yüzü geldi. Bu imgeyi zihninden kovduktan sonra, “Ben araba kullanmıyorum,” dedi.

“On dört yaşını dolduran herkes araba kullanır.” Omzunun üzerinden anlık bir bakış atıp otoparkta geri geri gittikten sonra çıkışa ilerledi. “Francesca’yı ne zamandır tanıyorsunuz?” Yola ok gibi çıktı.

Emma, Cadillac’ın korkunç bir hızla yükseldiğini gördüğü hız göstergesinden gözlerini güçlkle ayırdı. Kendisini aletin mil değil kilometre gösterdiğine inandırmaya zorladı.

“Birkaç yıl önce *Francesca Sizlerle* için birkaç İngiliz aktörle röportaj yapmak için mekân olarak güzeller güzeli St. Gert’ü seçtiğinde tanıştım onunla. Birbirimizin sohbetinden hoşlandığımız için iletişimde kaldık. Buraya geldiğimde onu da ziyaret etmeyi planlıyordum ama kocasıyla geçici bir süre Florida’ya taşınmışlar.”

Uçaklar Florida’ya da gidiyor, diye düşündü Kenny. İçinden bir ses Leydi Emma’nın nasıl bir baş ağrısı olabileceğini Frances-

ca'nın da bildiğini ve onu Kenny'nin başına bilinçli olarak bela ettiğini söylüyordu.

“Masraflarınızla ilgili olarak...” Leydi Emma, Kenny'nin Caddillac'ına endişeyle bakarak, “Bu çok büyük bir araba,” dedi. “Sırf benzin parası bile fahiş olmalı.”

Alnında küçük bir çizgi belirmiş, altdudağını ısırmağa başlamıştı. Kenny, onun bunu yapmamasını isterdi. Çok aptalca bir şeydi bu. Bu kız ağzını açtığı andan itibaren sinirine dokunmaya başlamıştı ve bir kere daha şemsiyesiyle bir şey gösterecek olursa onu alıp dizinin üzerinde kırmaya yemin etmişti. Ama kızın o saati iki yüz dolarlık ıslak dudakları yiyip bitirdiğini görünce gelecek iki haftayı nasıl geçireceğini merak etmeye başladı.

Yatakta.

Bu fikir aklına birden gelmiş ve oraya demir atmıştı. Gülümsedi. İşte onu üç kıtada da şampiyon yapan, bu tür düşüncelerdi. Bu kız öldürmekten kurtulmanın tek yolu, en kısa zamanda üzerindeki elbiseleri çıkarmaktı. Tercihen birkaç gün içinde...

Kızın üzerine bu kadar süratle gitmek zorlu bir iş olacaktı ama Kenny'nin aklına daha iyi bir şey gelmiyordu, ayrıca bu işi başarabileceğinden emindi. Kızın ona ödemesi gereken günlük elli doları düşündü, yıl içinde reklamlardan kazanacağı üç milyon dolar aklına gelince gülümsemekten kendini alamadı. Do-landırıcı işletme müdürü yüzünden profesyonel turnuvalardan uzaklaştırıldığından beri ilk kez gülümsüyordu. Leydi Emma'nın elli dolarlık teklifini duyduğu anda Francesca nasıl eğlenmiş ve bu bilgiyi Kenny'ye aktarmamaya karar verdiğinde nasıl keyiflenmişti kim bilir? Dallie Beaudine gibi taş yürekli, sert bakışlı, aşağılık bir herifin, karısını kontrol altında tutamıyor olmasına hep hayret etmişti. Bugüne kadar Kenny'nin hakkından bir tek çılgın annesi gelebilmişti ama hayatını rezil etmesine izin verdiği için hiç unutamayacağı dersler çıkarmıştı. Ondandır sonra hayatına giren hiçbir kadının ona üstünlük taslamasına izin vermemişti.

Karamela saçlı, taş bebek yanaklı, her tarafı güllerle dolu ve hop hop hoplayan kirazlı şapkasıyla Leydi Emma'ya bir bakış attı. Erişkin hayatı boyunca kadınları istediği gibi parmağında oynatmış ve onları hep dilediği yerde tutmuştu.

Yani yatağında.

İKİNCİ BÖLÜM

“Burası bir otel değil.” Emma bir ara uyuyakalmıştı ama şu anda cin gibi uyanıktı. Cadillac’ın pencerelerinden lüks bir yerleşim bölgesindeki küçük bir avluya girdiklerini görebiliyordu.

Teksas’ı görebilmeyi uzun zamandır bekliyordu ve uyuyakalmaya hiç niyeti yoktu ama araba kullanışıyla ilgili terbiyeli bir şekilde ikaz ettiği Kenny bunlara hiç kulak asmayınca gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Gerisini de jet-lag halletmişti zaten.

Yaşadığı yerde arabalardan mümkün olduğunca uzak kalmaya özen gösteriyor, ya yürüyor ya da öğrencilerinin eğlence konusu olmak pahasına bisikletine biniyordu. Babasının ölümüne neden olan o korkunç kazayı geçirdiklerinde sadece on yaşındaydı. Kendisi bir kol kırığıyla paçayı kurtarmıştı ama o zamandan beri bir arabanın içinde olmak onu çok rahatsız ediyordu. Bu fobisi, sadece neden olduğu güçlükler nedeniyle değil, zayıf bir tarafı olmasından hoşlanmadığı için de onu utandırıyordu.

“Tasarruf etmekle ilgilendiğinize göre,” dedi Kenny, “otel yerine burada kalmayı tercih edebilirsiniz diye düşündüm.”

Binanın avlusu pahalı olduğu belli olan ve Amerikalıların “şehir evi” olarak tanımladığı, yalancı mermerle ve çatıları yuvarlatılmış yeşil kiremitlerle kaplı küçük evlerle çevriliydi. Her yer

çiçek doluydu, bir bahçıvan iki binanın arasındaki küçük duvarı sarmış begonville ilgileniyordu. Kenny garaja giden yola sapınca, “Ama burası özel bir yaşam alanı gibi görünüyor,” diye itiraz etti.

“Burası bir arkadaşşıma ait,” dedi Kenny ve bir düğmeye basmasıyla garaj kapısı açıldı. “Şu anda kendisi şehir dışında. Benim odamın yanındaki odada kalabilirsiniz.”

“Sizin odanızın mı? Siz de mi burada kalıyorsunuz?”

“E, az önce öyle demedim mi zaten?”

“Ama...”

“Parasız konaklamak istemiyorsanız, bana göre hava hoş.” Arabayı geri vitese aldı. “Burada kalmak gecelik yüz dolar tasarruf etmenizi sağlar ama isterseniz sizi otele de götürebilirim.” Geri geri gitmeye başladı.

“Hayır! Bilmiyorum, emin değilim.”

Kenny yarısı garajın dışında kalacak şekilde arabayı durdurup sabırlı bir edayla Emma’ya baktı.

Emma’nın kararsız olmak gibi bir sorunu hiç olmamıştı, özellikle de neden itiraz ettiğini bilmediği durumlarda. Kenny’nin de orada kalmasının ona göre bir önemi yoktu. Buraya o itibarlı isminden kurtulma amacıyla gelmemiş miydi? Bunu düşününce midesi bir hoş oldu ama kararını vermişti. St. Gert’ü hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Karar verdiniz mi bari?”

“Evet. Sorun olmayacağından eminim.”

Kenny arabayı yeniden garaja soktu. “Taraçada çok güzel bir jakuzi var.”

“Jakuzi mi?”

“İngiltere’de yok mu onlardan?”

“Evet, var tabii, ama...”

Kenny arabayı durdurup indi. Emma da onu takip etti.

Garajın bir ucunda üst üste dizilmiş birkaç kutunun yanı sıra, şarap mahzeni işini gören bir de dolap vardı. Emma cam kapıların arkasında dolabın tepeleme içki dolu olduğunu gördü.

Kenny eve giden kapıya doğru yürürken, Emma onu durdurdu. “Bay Traveler?”

Kenny ona döndü.

“Valizlerim?”

Kenny bıkkın ve mağdur bir iç çekişle arabanın bagajına giderek kilidini açtı ve içine baktı. “Biliyor musunuz, sırtında sorun olan birinin bu kadar çok eşyayı oradan oraya taşıması hiç iyi bir şey değil.”

“Sırtınızda sorun mu var?”

“Şimdi yok ama zaten ben de onu demek istiyorum.”

Emma gülmesini zor tuttu. Bu adam insanı çileden çıkarıyordu ama bir o kadar da eğlenceliydi. Ona bir ders vermek için bagaja gidip ağır valizlerini kendisi çıkardı. “Onları *ben* taşıyorum.”

Kenny utanmak yerine, mutlu olmuş gibi duruyordu. “Ben kapıyı açayım.”

Emma öfkeyle içini çekip valizleri güçlükle sürükleyerek içeri soktu. Zemini kireçtaşından yapılmış, granitten tezgâhları ve kapakları desenli camdan dolapları olan küçük bir mutfığa girdiler. Tepe penceresinden giren akşamüstü güneşi mutfaktaki bir dizi son model teknoloji ürününü aydınlatıyordu.

“Burası çok güzel.” Valizlerini yere bırakıp mutfaktan beyaz, mavi ve yeşilin bazı tonlarında döşenmiş oturma odasına geçti. Sarmaşık kaplı, tahtadan, özel bir çitle çevrili küçük ve kapalı bir verandaya açılan cam kapıların yanında birkaç bol yapraklı bitki büyümekteydi. Verandanın bir ucundaysa sekizgen geniş bir jakuzi vardı.

Kenny kovboy şapkasını bir koltuğun arkasına fırlattı, anahatarlarını tunç ve cam karışımı bir konsolun üzerine bıraktı ve

şık bir telesekreterin düğmesine bastı. Teksashılar gibi ağır ağır konuşan bir kadının sesi odanın içine yayıldı.

“Kinny, ben Torie. Beni hemen bu dakika ara, seni orospu çocuğu, yoksa yemin ederim ki Deccal’ı arar ve okullu, küçük Katolik kızları sinsice izlediğini söylerim. Unuttuysan hatırlatayım, senin o ‘Ping’lerinden bir takım Colonial’da kazandığın ‘Koca Kızla birlikte BMW’min bagajında kilitli duruyor. Çok ciddiylim, Kinny. Bugün öğleden sonra saat üçe kadar beni aramazsan her birini teker teker kıracağım.”

Kenny esnedi. Emma konsolun üzerindeki şık saate göz attı. Saat dört olmuştu.

“Çok öfkeli gibi.”

“Torie mi? Onun konuşma tarzı öyledir.”

Emma biraz araştırma yapmadan edemedi. “Karıınız, değil mi?”

“Hiç evlenmedim.”

“Ah.” Durdu.

Kenny, maratondan yeni çıkmış gibi bir tavırla kendisini divanın üzerine attı.

“O zaman belki de nişanlısınız ya da kız arkadaşınız.”

“Torie kız kardeşim. Ne yazık ki.”

Emma elinde olmadan bu yakışıklı ve tembel Teksashı’ya karşı giderek artan bir ilgi duyuyordu. “Söylediği şeylerden bazılarını hiç anlayamadım. Koca Kız? Pinkler?

“‘Ping’ler, yani golf sopaları.”

“Ah, demek golfçüsünüz. Francesca’yla bağlantınızı şimdi daha iyi anlıyorum. Bizim okuldaki öğretmenler arasında da golf oynayanlar var.”

“Deme!”

“Bense egzersiz yapmak istediğimde bisiklete biniyorum.”

“Hı-hı.”

“Egzersiz yapmanın önemine son derece inanan biriyim.”

“Ben de biranın önemine çok inanırım. Bir tane ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben...” Duraksadı. “Evet, neden olmasın? Bir bira hiç de fena olmaz.”

“İyi o zaman.” Divandan kalktı. “Yukarıdaki koridorun sonundaki yatak odasında kalabilirsin. Seni elbiselerini çıkardıktan hemen sonra buz gibi biralarla birlikte jakuzide bekliyor olacağım.”

Emma’nın ağzını açmasına bile fırsat tanımadan ortadan kayboldu. Emma kaşlarını çattı. Bu kadar ağırkanlı bir adam için, kısacık bir süre içinde hatırı sayılır bir mesafe kat etmişti doğrusu.

Kenny küçük, özel verandasının gölgesinde kalan jakuzide oturuyordu. Bu lüks bir modeldi ve donanımında Teksas’ın sıcak yaz günlerinde suyu ismiyle tezat oluşturacak şekilde serin tutan bir soğutma sistemi vardı. Ama şimdi hava sıcaklığının yirmi iki derecede seyrettiği akşamüstü saatlerinde, suyun ılıkça olması insana iyi geliyordu.

Bu ev Wynette, Teksas dışındaki bir çiftlik evi, diğeri de Hilton Head sahilindeki bir ev olmak üzere, sahibi olduğu üç meskenden biriydi ve jakuziyi de burayı satın alır almaz yaptırmıştı. Gerçi, sahildeki evini eski işletme müdürü Howard ‘Çakal’ Slattey’nin onu içine soktuğu hukuki ve mali çıkmazı çözebilmek için satılığa çıkarmıştı.

Tam o sırada telefonun çaldığını duydu ama duymazdan geldi çünkü arayanın yine Torie olduğunu düşünüyordu. Bir dizini fışkıran suya yaklaştıırken, Leydi Emma’nın onu tanımadığı gerçeği üzerinde düşünmeye başladı. Bunun egosunu yaralaması gerekirdi ama başına gelen skandalla ilgili ayrıntıları deşecek biriyle uğraşmak zorunda kalmayacağı için de memnundu.

Evden verandaya açılan kapı birden açılınca Leydi Emma görüldü. Kenny sırtıttı. Emma’nın başında bu sefer farklı bir hasır şapka vardı, güneş gözlüğü takmış ve üzerine, beyaz güller serpiştirilmiş, zar gibi ince pembe bir elbise geçirmişti. Leydi Emma gerçekten de çiçekleri seviyordu.

Kenny birasını yudumladı, sonra da şişenin ağzını eğerek ona doğru uzattı. “Bunların altında çıplaksınız, değil mi?”

Ela gözlerden binlerce şaşkınlık oku fırlar gibi oldu. “Kesinlikle hayır.”

“Jakuziye üzerinizde elbiseleriniz varken giremezsiniz. Arkadaşımın bu konuda katı kuralları var.”

Leydi Emma’nın gözlerinde bu kez keyifli bir ifade belirdi. “Arkadaşınızın bunu bilmesine gerek yok, değil mi?” Sonra parmaklarını belindeki kuşağın üzerinde gezdirdi. “Ya siz? Siz çıplak mısınız?”

Birasından bir yudum alarak masum bir ifadeyle ona baktı. “Bakın işte, bu Amerikalı bir kadının sormadan bileceği şeylerden biridir.”

Emma tereddüt etti, sonra elbisesinin düğmelerini açarak yere bıraktı.

Kenny az kalsın boğulacaktı. Tam orada, baloncuklar çıkaran suyun içinde, kasıklarının arası hazır ola geçmişti.

Bunun nedeni mayo değildi. Kızın üzerinde muhafazakâr sayılabilecek tek parçalı, ön tarafında bir iki süsen dalı olan beyaz bir mayo vardı. Hayır, onu mayonun içindeki şey heyecanlandırmıştı. Bu kız kesinlikle eski kız arkadaşlarından bazıları gibi iyi bir yemek yedikten sonra banyoya koşup da midesinde ne var ne yoksa çıkarmak için parmağını boğazına sokan tiplerden değildi. Leydi Emma’nın yuvarlak kalçalı ve yusuyuvarlak göğüslü kadınsı hatlara sahip bir bedeni vardı. Onunla yatağa giren erkeğin, doğru şeylere dokunup dokunmadığına emin olmak için gözleriyle denetim yapması gerekmezdi.

Leydi Emma’nın bembeyaz ve pürüzsüz bir teni vardı. Bacaları biraz kısa olmakla birlikte, şekilliydi. Özenle tıraş edilmişti. Kenny bunu gördüğüne sevinmişti çünkü bu konuda yabancı kadınlardan her zaman çok emin olamıyordu. Ünlü bir Fransız film yıldızıyla üç yıl önce çok nahoş bir sürpriz yaşamıştı.

Kıvrımlı hatlarına rağmen Leydi Emma'nın düzgün bir fiziği vardı. Kaslı değildi ama bedeninde hoplayıp zıplayan yerler, sadece hoplayıp zıplaması gereken yerlerdi. Kenny bunun bisiklete binmekle ilgisi olduğunu düşündü.

Hafif bir ruj sürmüştü. Parlak kırmızı yerine açık gülkurusu tonu tercih etmişti. Kenny buna memnun olmuştu çünkü kırmızı sürse o dudaklarla baş etmesi mümkün olmayabilirdi. Leydi Emma'nın, hayatın büyük şakalarından biri olduğuna karar verdi. Böyle bir yüzü ve bedeni, komutan kişiliği taşıyan bir kadına verirken Tanrı keyifli kahkahalar atmış olmalıydı.

Emma için koyduğu birayı alıp ona uzattı ama kızın bir yudum bile alacağını sanmıyordu. Emma asker adımlarıyla ona doğru gelirken, Kenny'nin morali iyice bozuldu. Sıcak bir havuzda gevşemek için değil de Çin'e bağımsızlığını vermeye hazırlanan biri gibi yürüyordu. Bu kadının hayatı kafaya takmama konusunda hiç bilgisi yoktu anlaşılan.

Emma kendisini havuzun ondan en uzak köşesinden suya bıraktı. Az sonra sadece omuzları ve mayosunun inci beyazı askıları baloncukların dışında kalmıştı.

“Burada gölgedeyiz,” diye hatırlattı Kenny. “Belki şapkanızı çıkarmak istersiniz diye söyledim. Ama tabii... şeyiniz... şeyiniz ortaya çıkar gibisinden bir endişeniz yoksa... Anlarsınız ya...”

“Neyim?”

Sesini iyice alçalttı. “Başınızdaki kel nokta...”

“Benim başımda kel nokta filan yok.”

Kenny ona empati yapar gibi baktı. “Kel olmak utanılacak bir şey değil ki Leydi Emma... Gerçi, itiraf ederim erkekte olması kadında olmasından daha kabul edilebilir bir durum.”

“Ben kel filan değilim! Nereden çıkardınız bunu?”

“Sizi ne zaman görsem, başınıza zamkla yapıştırılmış gibi duran bir şapkanız oluyor da... İnsan ister istemez böyle bir varsayımda bulunuyor.”

“Şapka takmaktan hoşlanıyorum da ondan.”

“Şapkalar saçı dökülen kişilerin en yakın dostu elbette.”

“Hiç de öyle bir...” Leydi Emma gözlerini devirip şapkasını kenara fırlattı. “Ne tuhaf espri anlayışınız var, Bay Traveler.”

Kenny kızın başını taç gibi saran karamela renkli dalgalara uzun uzun baktı. Öyle yumuşak ve hoş görünüyorlardı ki bir an kızın nasıl bir baş belası olduğunu unuttu. O anın sihri kızın konuşmasıyla bozuldu.

“Yarın ne yapacağımızı konuşmamız gerek.”

“Ne gerek var? O biray ı içecek misiniz, yoksa sadece elinizde mi tutacaksınız? Ve adım Kenny. Sakın üzerinize alınmayın ama tüm bu sizli bizli konuşmalar kendimi öğretmen gibi hissetmeme neden oluyor.”

“Pekâlâ, Kenny. Sen de bana Emma diyebilirsin. Leydi unvanımı da hiç kullanmıyorum. Teknik olarak bir unvan da sayılmaz zaten, sadece saygı ifade eden bir hitap şekli.” Uzun boyunlu şişeyi dudaklarına dayayarak başına dikti ve büyük bir yudum aldıktan sonra kılını bile kıpırdatmadan şişeyi jakuzinin kenarına koydu.

“Şimdi, bir dakika. Unvanını neden kullanmadığını anlayamadım,” dedi Kenny. “Bana kalırsa İngiliz olmanın tek iyi tarafı bir unvana sahip olmak.”

Emma gülümsedi. “O kadar da değil.”

“Bu unvanı nasıl aldın?”

“Babam Beşinci Woodbourne Kontu’ydü.”

Kenny bir saniye düşündü. “Bir kontun kızı, ha? Özel hayatına burnumu sokuyormuş gibi olursam beni ikaz et ama kraliyet ailesinden gelen birinin kuruş hesabı yapması beni biraz şaşırttı da...”

“Ben kraliyet ailesinden değilim, ayrıca İngiliz aristokrasisinin çoğu varlık içinde yokluk çeker. Benim ebeveynim de bu gruba dâhildi. İkisi de antropologdu.”

“Eskiden mi?”

“Babam ben çocukken öldü. Ben on sekiz yaşındayken de annem Nepal’de bir kazı yaparken öldü. Annem en yakın telefon kulübesi yüz kilometre ötesinde olmadıkça mutlu olamayan bir kadındı, o yüzden apandisiti patladığında zamanında yardım istemeleri mümkün olmadı.”

“Oldukça izole yerlerde büyümüş olmalısın.”

“Hayır, ben St. Gert’te büyüdüm. Annem çalışabilmek için beni oraya bırakmıştı.”

Leydi Emma annesine içermiş gibi konuşmuyordu ama Kenny dünyanın orasında burasında bulunmak için çocuğunu öksüzmüş gibi okula bırakan bir kadın hakkında iyi düşünceler besleyemeyeceğini hissediyordu. Diğer yandan, kendi annesi onun üzerine o kadar düşeceği yerde, dünyayı dolaşsaydı çocukluğu çok daha iyi geçerdi diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Gel, anneye bir öpücük ver, bebeğim. Benim güzel bebeğim. Seni en çok annen seviyor. Bunu asla unutma, tamam mı?

“Kız ya da erkek kardeşin var mı?” diye sordu Kenny.

“Bir tek ben varım.” Emma jakuzinin içine biraz daha kaydı. “Araştırmalarım yarın başlamam gerek diye düşünüyorum. Bu arada şehri de biraz görüp tanımak çok hoş olurdu ama bütün bunları yapmadan önce birkaç elbise alabileceğim bir dükkâna gitmek istedim. Bir de, dövme yapan bir yer biliyor musun?”

Kenny boğulur gibi oldu ve içtiği biranın bir kısmını burnundan püskürttü. “Ne?”

Emma güneş gözlüğünü başının üzerine doğru çekip merakla ona baktı. “İlk tercihim bir hercai menekşe ama o rengin bedenimde çürük varmış gibi duracağından korkuyorum. O da hiç işime gelmez elbette. Sevdiğim o kadar çok çiçek var ki... Gelin-cik, gündüzsefası, ayçiçeği... Ama çoğu çok büyük. Gül de sorun yaratmazdı ama artık o motif biraz klişe oldu, değil mi?” İçini çekerek güneş gözlüğünü yeniden burnunun üzerine yerleştirdi.

“Normalde karar vermekte hiç sorun yaşamam ama bu konuda sıkıntım var. Senin bir önerin olabilir mi?”

Konuşma yetisi Kenny’yi hayatında ilk kez terk etmişti sanki. Bu durum öyle canını sıktı ki düşüncelerini toparlamak için suyun altına girerek bir süre orada kaldı. Pek de uzun kalamadı çünkü nefesinin kesilmesine daha çok varken Emma onun kafasına pat pat vurmaya başlamıştı bile. Kızın bu hareketine öyle canı sıkıldı ki sudan çıktığında suratı bir karış asıktı. “Dövme mi yaptırmak istiyorsun?”

Emma gülümseme cüretini gösterdi. “Amerika’da böyle bir dil engeliyle karşılaşacağımı doğrusu hiç tahmin etmemiştim. Bir de, başını bir daha suyun altında tutacağın vakit bana haber versen iyi olur. Boğuluyorsun sandım.”

Kenny tansiyonunun yükseldiğini hissediyor, hissettikçe de tansiyonu daha fazla yükseliyordu. “Bunun lisanla bir ilgisi yok! Bunun senin gibi birinin dövme yaptırmaktan bahsetmesiyle ilgisi var!”

Emma, onunla tanıştığından beri ilk kez bir put gibi, öylece kalakaldı. Bir süre hiçbir şey yapmadı. Sonra bir elini ağır ağır su kabarcıklarının içinden çıkardı ve güneş gözlüğünü alarak jakuzinin kenarında duran bira şişesinin yanına koyduktan sonra bal renkli gözleriyle Kenny’ye baktı. “Tam olarak ne demek istiyorsun? Senin gibi biri demekle ne kastettiğini söyler misin?”

Kenny kızı gıcık ettiğini görebiliyordu ama ne yaparsa yap-sın nedenini anlayamıyordu. “Yani senin gibi saygın biri demek istemiştim. Ve de muhafazakâr...”

Emma suyun içinde ayağa kalktı. Yüzündeki ifade Kenny’ye onu müdürün odasına göndereceğini söylüyor gibiydi, müdür de ta kendisiydi. “Şunu bilerseniz iyi olacak, Bay Traveler, ben sizin bugüne kadar tanıdığınız *en az* muhafazakâr insanım!”

Kenny gülmeye başladı ama çok geçmeden o diri, beyaz bacaklardan szlen su damlacıkları yüzünden dikkati dağıldı. “Ya, yle mi?” diyebilirdi ancak.

“yleyim, evet... *Bütünüyle* adı ıkımış biriyim. Bir baksana! Yeni tanıştığım bir erkekle bir jakuzinin içindeyim!”

Kenny kendisini tutamayarak, “Ama ıplak değilsin,” diye belirtti.

Emma’nın yüzü pespembe oldu. Kenny onun kendisini bir anda suyun içine atıp debelendiğini, tam karşısında duran ve sadece su kabarcıklarının gizlediği süt beyazı bedeninden mayosunu çıkarıp bir hışımla jakuzinin dışına fırlattığını gördü. Mayo yumuşak bir pof sesi çıkararak çakılı beton zeminin üzerine düştü.

“Al işte! Bir daha da bana *asla* muhafazakâr deme!”

Kenny sırtı. Bir bebeğin elinden şekerini almak kadar kolay olmuştu bu.

Emma o bembeyaz dişlerin güneşten bronzlaşmış yüzündeki pırlıtsını görünce yaptığı hatayı anladı. abuk alevlenen bir mizacı vardı ama onu kontrol altına almak için çok çabalamıştı, yoksa başını derde sokuyordu.

Birasını alabilmek için bir hamle yapıp büyük bir yudum aldı. Kendisini toparlamaya çalışıyordu ama çırılçıplak olması bunu güçleştiriyordu. İsyankâr öğrencilerle, mantıksız ebeveynlerle, bu-yurgan ğretim üyeleriyle ve aşırı mesai yaptırılan çalışanlarla baş etmeye alışkındı. Tek bir adamın onu böyle çileden çıkarmasına nasıl izin verebilmişti?

Soğukkanlılığını korumaya çabalarken, suyun teninde yarattığı kayganlığı fark etmeye başladı. Sanki içinde dizginlenemeyen bir şehvet duygusu ipeksi başını kaldırmıştı. şişeyi tekrar yerine koyarken bunu bastırmaya çalışıp gerekenden de sert bir tavırla konuşmaya başladı. “Bu konuyu hallettiğimize göre, yarın öğleden sonraya kadar temiz bir dövme salonunun ismini öğrenmeni istiyorum.”

Kenny ona boş bir bakış attı. Buna rağmen fiziksel olarak görünümlerinde bir sorun yoktu. Güneşin ışığı güçlü ve kaslı omuzlarının üzerine pırıltılar saçıyordu. Emma, şapkası başında olmadığı için simsiyah saçlarının esmer bir baş meleğinki gibi gür ve hafif dalgalı olduğunu görebiliyordu. Bir Rönesans heykeltıraşı aklına esip de bir katedralin duvar süslerine Teksaslı bir kovboyun yontusunu eklemek isteseydi, aradığı kişi kesinlikle Kenny Traveler olurdu.

“Araştırma hizmetleri ekstradır,” dedi Kenny.

“Ne demek istiyorsun? Ne ekstrası?”

“Yani fazladan para ödemen gerekir. Bana ödeyeceğin günlük elli dolar araştırma hizmetlerini kapsıyor.”

“Bir dövme salonu bulmanın araştırma sayılacağını mı söylemek istiyorsun?”

“Evet, efendim, öyle sayıyorum.”

Emma bu ücretin doğru olamayacak kadar iyi olduğundan şüphelenmişti zaten. “Pekâlâ, bu paranın neleri kapsadığını söyler misin bana?”

“En çok araba kullanmayı. Dedğim gibi, dövme salonu bulmak ekstradır. Ayrıca saç taramam ve manikür de yapmam.”

“Ben senden öyle bir şey...”

“Ama bu elli papelin içine masaj yapmak dâhil. Ama tabii, sen bunu zaten biliyorsundur.”

“Mas...”

“Günde sadece bir kere valiz taşıyım. Bundan fazlası sana günlük bin dolara mal olur. Ücrete gezip görmem gereken yerleri belirtmek dâhildir ama senin için İspanyolca çevirmenlik yapacaksam, saat başı para kesmem gerekecek. Sekse gelince, bunun bedeli de ekstradan bir ellilik olur. Sence makul, değil mi?”

Emma gözlerini ona dikti. Kulaklarına su kaçmış olabilir mi diye merak ediyordu.

Kenny başını iki yana salladı. “Yok, yok, haklısın. Ölü sezondayız, o yüzden sana indirim yapmam gerek. Şöyle yapalım:

seks için otuz dolar diyelim ve bu ücret tüm gece için olsun, yani tek bir kere için değil, anlarsın ya... Senin gibi dar bütçeyle yola çıkan birinin bundan iyisini bulamayacağını sen de takdir edersin sanırım.”

Emma’nın yuttuğu dili nihayet çözüldü. “Seks mi dedin?”

“Tüm gece için otuz dolar.” Dirseklerini jakuzinin kenarına dayadı. “Son zamanlarda bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu düşünüp duruyorum. Bir kadın bir gece için yüzlerce dolar talep edebiliyor ama bir erkek... Lanet olsun, bu tam bir ayrımcılık! Yemin ederim ki son günlerde aklımdan sıklıkla EE-OC’ye¹ bir yazı yazıp şikâyetle bulunmak geçiyor.”

Emma gözlerini ondan alamıyordu. Hem tiksinti duyuyor hem de kendisini tuhaf bir şekilde büyülenmiş hissediyordu. “Kadınlar seks için *sana* para mı ödüyor?”

Kenny ona ikisinin arasındaki aptal oymuş gibi baktı. “Bir *eskort* kiraladığını bilmiyor musun?”

“Ben şoför kiraladığımı sanıyordum.”

“Ve de bir rehber. Yani bir *eskort*. Aynı kapıya çıkıyor. Francesca sana şoförler ve eskort hizmetleri hakkında bilgi vermedi mi?”

“Demek ki vermemiş.”

Kenny başını iki yana salladı. “Bu konuyla ilgili onunla konuşmam gerek. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini göz önüne alması gerekirdi. Bu durumda ben çok arada kalmış gibi oldum. Müşterilerimle para konusunda tartışmaktan hiç hoşlanmam. Sevdiğim konular zevk vermek ve almakla ilgili olanlardır.”

“Zevk” sözcüğünü Teksashılar gibi vurgulayarak söylemişti. Bal gibi tatlı Teksashı aksanı Emma’nın içini ürpertiyordu.

Emma’nın zihni aniden bilinçdışı bir şekilde işlemeye başladı. Kiralık seks mi? Tüm sıkıntıların çaresi bu olabilir miydi? Midesi

1 Eşit İstihdam Fırsatı Komisyonu. (ed. n.)

kasılır gibi oldu. Hayır. Böyle bir şeyi aklına bile getirmemeliydi. Mümkün değildi bu.

Ama neden? O aşâğılık Hugh Holroyd'un onun ve St. Gert'ün üzerine sıkı sıkı ördüğü ağı yırtarak geçirebileceği sadece iki hafta vardı ve kiralık seks kesinlikle dövme yaptırmaktan çok daha büyük bir rezalete imza atmak demekti.

O anda Francesca'nın Kenny Traveler'ı ona rehber olarak seçmesinin ardında böyle bir düşüncenin yatıyor olabileceği aklına geldi. Francesca, Holroyd'un planlarından haberdar değildi ama bildiği bir şey vardı: Emma'nın erkeklerle deneyiminin çok sınırlı düzeyde olduğunu farkındaydı.

Birkaç ay önce bir öğleden sonra Emma'nın St. Gert'te kaldığı küçük evde çay içmişlerdi ve Francesca'nın ergenlik döneminde yaşadığı acı deneyimler konusundaki açık yürekliliği Emma'nın da geçmişi hakkında birtakım ayrıntıları anlatmasına neden olmuştu. Francesca, Emma'nın hayattaki tek evi olarak gördüğü St Gert'ü ne kadar sevdiğini biliyordu. Ama bir kız okulunda büyümek, erkeklerle temasının sınırlı olmasına neden olmuştu.

Üniversiteye gittiğinde de durum pek farklı olmamıştı. Annesinin ölümünden sonra tam anlamıyla meteliksiz kalmış ve hayatını çalışarak kazanmak zorunda kalmıştı. İşle okulu arasında sosyal hayata vakit ayıramaz olmuştu. Beğendiği erkeklerin çoğu ondan çekiniyordu. Daha yumuşak başlı, daha teslimiyetçi ve dizginleri eline almaya istekli olmayan kadınları tercih ediyorlardı.

Mezun olduktan sonra Londra'da bir öğretmenlik işi bulmanın daha mantıklı olduğunu o da biliyordu ama St. Gert onun yuvasıydı ve bu yaşlı bina onu hep kendisine çekiyordu. Ne yazık ki Lower Tilbey kasabasında uygun bekâr erkek sayısı sınırlıydı ve Emma onların tutkularını değil, ancak saygılarını kazanabiliyordu.

Kendisini tam da tek başına ve çocuksuz geçecek bir hayata teslim olmaya hazırlamışken, müdire olarak atanmasından sonra okulun tarih bölümünde açılan öğretmenlik pozisyonuna Jeremy

Fox gelmişti. Emma birkaç ay içinde ona âşık olmuştu. Jeremy nazik, iyi huylu ve Emma'ya her zaman hitap etmiş olan dalgın biliminsanı havasında biriydi. Emma'nın emri altında çalışmasına rağmen o kadar çok ortak ilgi alanları vardı ki aralarında hemen bir dostluk kurulmuştu.

Emma bu huzurlu dostluğun ona verdiği mutluluğu yeterli buluyordu, ta ki evini özleyen altı yaşındaki bir çocuğu kucağına alarak birkaç saat geçirdiği geçen kasım ayının yağmurlu bir gününe kadar... Yaklaşan otuzuncu yaş gününün ve havanın kasvetinin yanı sıra, küçük kızın çenesinin altına soktuğu başının sıcaklığı sağduyusunu ve profesyonelliğini kaybetmesine neden olmuş, o akşam Jeremy'nin odasına gidip duygularının dostluk çizgisini aştığını elinden geldiğince üstü kapalı anlatmıştı.

Genç adamın yüzündeki ifade ona nasıl bir hata yaptığını açıkça göstermişti. Jeremy, Emma'yı sadece bir arkadaş olarak gördüğünü söylerken sıkıntıdan boğulacak gibiydi. *“Sen o kadar güçlüsün ki Emma. Tam bir lidersin.”*

Bunun bir iltifat olmadığını biliyordu. Jeremy kısa süre sonra Magna Carta ile Maginot Hattı arasındaki farkı bile bilmekten aciz bir tezgâhtarla evlenmiş, Emma da düğünde sürekli gülümsemek zorunda kalmıştı.

Emma, Jeremy'den bahsettiğinde Francesca'nın ona nasıl sempatiyle baktığını hâlâ hatırlıyordu. *“Yani sen hâlâ bakiresin,”* demişti Francesca kısa ve öz bir şekilde.

Emma biraz utanmıştı. *“Yani, flört etmedim değil. Arada bir... şey yaptığım...”* diye başlamış ama sonra teslim olmuştu. *“Evet. Çok haklısın. Utanç verici bir durum, değil mi?”*

“Hiç de değil. Sen sadece seçici davranmışsın.”

Ama Francesca'nın nazik sözlerine rağmen, Emma kendisini tam bir ucube gibi görüyordu. Yine de Beddington Dükü Hugh Holroyd olmasaydı, seks için bir erkek kiralamayı aklından bile geçirmezdi. Haftalar boyunca okulunu nasıl kurtaracağını dü-

şünerek azap çekmişken, çözüm bu kadar basit olabilir miydi? Ve bu kadar zor?

Daha fazlasını öğrenmek zorundaydı. “Seks hizmetlerin...” dedikten sonra boğazını temizledi. “Tam olarak neleri kapsıyor?”

Kenny bira şişesini ağzına götürürken durdu ve bir süredir dudaklarından ayrılmamış gülücük yok oluverdi. Uzun uzun Emma’ya baktı. Konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapadı. Yeniden açtı. Birasından bir yudum aldı.

Emma birayı içerken boğazındaki kasların hareketlerini izledi. Kenny’nin şaşırdığı açıkça belli oluyordu, onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu. Emma’nın seks için bir erkek kiralayamayacak kadar muhafazakâr olduğunu düşünmüş ve muhtemelen ücretini hemen düşürdüğü için pişman olmuştu.

Kenny birasını yeniden jakuzinin kenarına koydu. “Şey... Müşterim neleri isterse onları.”

Emma zihninden tüm olasılıkları geçirirken düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Duygusal olmaması gerekiyordu; bu duruma mantık çerçevesinde yaklaşacaktı. Uygulamayla ilgili göz önünde bulundurması gereken birtakım şeyler olmalıydı.

“Hastalık konusu ne olacak?” Onunla göz teması kurması mümkün değildi, o yüzden su kabarcıklarını inceliyormuş gibi yaptı.

Bir an yanıt alamayacağını sandı ama içtiği bira ters gitmiş gibi bir sesle de olsa Kenny yanıt verdi. “Ben yüzde yüz güvenli seks uyguluyorum.”

“Yüzde yüz güvenli seks diye bir şey yoktur.”

“Yüzde doksan beş. Torie’nin her zaman dediği gibi, ‘Yaşamak risk almaktır.’ Ama ölümcül bir hastalığım olmadığından eminim, bunu kastediyorsan. Peki ya sen?”

“Ben mi?” Başını kaldırdı. “Hayır, tabii ki hayır.” Bir kere daha, bakışlarını kaçırdı. Tenine bir bakış attı ve su kabarcıklarının arasından bedeninin ne kadarının görüldüğünü merak etti.

“Bu iş tamamıyla ticari, değil mi? Yani profesyonelce yapılması gereken bir durum?”

“Ben... Şey, memnun kalınmazsa ücreti geri bile veriyorum.”

“Ve... olayın ne şekilde gelişeceğine... müşteri karar verecek, değil mi?”

Kenny düşünür gibi yaptı. “Müşteri, parametreleri belirler. Ben de ayrıntıları... Örneğin, müşterim hanımefendinin belirli fetişleri varsa...”

“Ah, hayır, hayır. Hiç öyle bir şeyim yok.” Emma’nın tek fetişi aslında onu seven bir erkekle seks yapma arzusuydu ve Kenny Traveler’ın bunu ona vermesi mümkün değildi. Onun verebileceği tek şey seksti.

“...ya da örneğin, müşteri, ‘Kenny, şekerim, ellerimi kelepçelemeni istiyorum,’ gibisinden bir...”

Emma başını hızla kaldırdı.

“...şey derse, o zaman bunu yerine getiririm çünkü bu bir parametredir ama ondan sonraki olayların akışı büyük ölçüde benim yönlendirmeme tabi olur.”

“A-anladım.” Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Bu işi yapmayı gerçekten de aklından geçiriyor muydu? Kenny Traveler ile seks yapması, dövme yaptırmaktan çok daha etkili olurdu. Bu iş için biçilmiş kaftandı... Fiziksel açıdan karşı koyulması güç bir erkekti ama onun ruh ikizi kavramıyla o kadar ters düşüyordu ki sonrasında baş edemeyeceği birtakım duygusal yaralarla uğraşmayacaktı. Bu işi bir an önce bitirecek, sonra da unutacaktı.

“Kadın iç çamaşırı giymeyeceğimi ya da kırbaç kullanmayacağımı da söylemem gerek. Kadınlar iple bağlanmaktan hoşlanırlar elbette, bununla ilgili bir sorunum yok. Aslında, o bahsettiğim kelepçeler olmasaydı işsiz bile kalırdım. O yüzden de bu isteği seve seve yerine getiriyorum.”

“Kadınlara kelepçe mi takıyorsun?” Emma şok içindeydi. Böyle bir şeyin yapıldığına değil de bu kadar yaygın uygulandığına çok şaşırmişti. “Ah, hayır.”

“Canım, hemen öyle yargılayıcı olma. Ben de o aptal şeyleri ilk kullandığımda, bu işten hoşlanacağımı düşünmemiştim. Neyse, bu konuyu fazla deşmeyelim. Bu uygulama zevklerin arasında değilse, başka bir şey deneriz.”

Emma derin bir nefes aldı. Bu işin onun bağımsızlığına ve St. Gert’ün kurtuluşuna açılan bir kapı olduğunu anlaması için neon ışıklı bir okun ona yön göstermesi gerekmiyordu. İyi de, o zaman neden ağlayacakmış gibi hissediyordu?

Cesaretini topladı. Bu yolculuğa çıkarken hayatının bundan böyle aynı olmayacağını biliyordu. Daha fazla düşünmesi gerekmiyordu, başını onaylar gibi salladı. “Pekâlâ, o zaman. Evet. Bu bana da uyar.”

Kenny gözlerini kırptırdı. “Uyar mı?”

“Bu gece uygulayabiliriz.”

“Bu gece mi?”

Emma nihayet onun gözlerine bakmayı başardı. “Bu gece başka bir sözün mü vardı?”

“Ah, hayır. Bu gece bana da uyar.”

Emma rahat bir nefes aldı. Neler olacağını düşünse delirebilirdi. İşin pratik yönlerini düşünmeye zorladı kendisini. “Seyahat çeki kabul ediyor musun?”

Müşterileri bu tür sorular sormayacak kadar bu işleri iyi biliyor olmalıydılar ki Kenny bu soru üzerine sırtıttı. Emma, ağzını toparlayana kadar ona soğuk bakışlarla bakmayı sürdürdü. “Evet, efendim. American Express ve Visa da geçer. Diners Club bile olabilir ama ilk tercihim o değil.”

“Bende seyahat çeki var.”

“O zaman bir sorun yok, öyle değil mi?”

“Hayır. Hayır. Bir sorun yok.”

O anda sudan çıkıp üst kattaki odasına giderek orada saklanmayı her şeyden çok istiyordu ama çırılçıplaktı ve kapana kısılmıştı. Midesi bulanıyordu ve ağzı kurumuştu. Gözlerini kapayıp suyun içine biraz daha gömüldü.

Jakuzinin diğer ucundaki Kenny, Leydi Emma'nın omuzlarının su kabarcıkları içinde kayboluşunu izledi. Genç kadın asabi bir şekilde dudaklarını ıslatıyordu. Kıvrımların üzerinde gelip giden dilinin pespembe ucunu izledikçe, Kenny kendisini infilak edecekmiş gibi hissediyordu. Buna inanamıyordu. Ücretler hakkında konuşmaya başladığında aklında biraz eğlenmekten ve kıza takılmaktan başka bir şey yoktu. Emma'nın ona inanacağını bir an bile düşünmemişti. Gerçekten de her şeyi ciddiye alan bir kadındı.

Onu baştan çıkarmak için kendisine birkaç gün vermişti ama bu iş yirmi dakika içinde olup bitivermişti. Kadınlarla arası her zaman çok iyi olmuştu ama bu bir rekordu.

Emma'nın boynunun tam altında dönüp duran suya bakınca, bir an tereddüt eder gibi oldu. Sonra onun ne kadar buyurgan ve hükmedici olduğunu aklına getirince tereddüdü ortadan kalktı çünkü bu tür kadınlardan aslında hiç hoşlanmazdı. Leydi Emma toy bir bakire filan değildi ve ne yaptığını bilecek kadar deneyimliydi.

Onun âşıkklarının nasıl insanlar olduğunu hayal edebiliyordu. Muhtemelen Rupert ve Nigel gibi isimleri olan bir avuç ihtiyar adamdı. Dizginleri kadına vermiş ve herhangi bir sorun yaratmamış olabilirlerdi ama heyecan verememiş olmaları da çok mümkündü. Ama kız şimdi tatildaydı ve etrafında dedikodu yapacak birileri yoktu. O yüzden takma dişleri olmayan biriyle yatma özlemi içinde olmalıydı. Onu mutlu etmek Kenny'nin de hoşuna gidecekti doğrusu.

Emma gözkapaklarını açınca bakışları karşılaştı. "Işıklardan birini açık tutmak istiyorum."

Kenny'nin bununla ilgili bir sorunu kesinlikle yoktu. "Pekâlâ."
"Sigara yok."

"Ben sigara içmem."

“Brendi olabilir. Ya da biraz şeri.”

“Hı-hı.”

“Ve müzik. En iyisi klasik müzik olur. Barok, sanırım.”

Lanet olsun. Kız ona bir liste sunmaya başlamıştı ve çarşaf-
rın rengine kadar uzanmadan bu işe bir son vermesi gerekiyordu.
“Müzik yok. O güzelim baştan çıkarıcı kıvrımlara odaklanmamı
engelliyor.”

“Ah.” Emma yutkundu. “Peki, o zaman. Müzik olmasın.” Ba-
kışlarını suya çevirdi. “Bu arada sanırım sana gıdıklandığımı da
söylemem gerekir.”

“Önceden uyardığın iyi oldu.”

“Biraz da klostrofobiğim, o yüzden alacağımız pozisyonu
önceden tartışsak iyi...”

“Özür dilerim ama burada araya gireceğim. *Eğitimli* bir pro-
fesyonel olduğumu hatırlatmam gerek sanırım.”

“Ah... Evet.” Dudaklarını yine ısırıldı. “Bir şey daha var. İş
bittikten sonra, Bay Traveler, bu konuyu kapanmış bileceğiz ve
hakkında hiç konuşmayacağız.”

Kenny içi rahatlamış bir şekilde biraz daha suların içine gö-
müldü. “Leydi Emma, işte şimdi tüm erkeklerin hayallerini süs-
leyen bir kadın oldunuz.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emma seks satın almıştı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu. Bir ömür boyunca edepli yaşadıktan sonra, inandığı her şeye sırtını çevirmişti.

“Şimdi bakabilirsin,” dedi Kenny.

Emma kendini aptal gibi hissediyordu. Kenny sudan çıkarken, utangaç bir kız gibi başını suyun içine sokmuştu. Bu konuda neden rahat ve pişkin olamıyordu? Kenny bedenine bakılmasından hiç de rahatsız oluyormuş gibi değildi. Onun da bu bedene bakmasından doğal ne olabilirdi ki? Üstelik bakmayı bu kadar isterken...

Baktığında, ağzının kuruduğunu hissetti. Kenny kalçasını bir havluyla sarmıştı. Attığı düğüm, karnından birkaç santim aşağıya düşmüştü. Güzel bir bedeni vardı ve kendisi şu anda o bedeni kiralamış bulunmaktaydı.

“Üşüdün mü?”

Emma başını kaldırdı. “Efendim?”

“Ürperdin de...”

“Ah... Evet, biraz üşür gibi oldum. Bana da bir havlu getirir misin, lütfen?” Gözlerini kıstı. “Yani, bunun için ekstradan bir şey ödemeyeceksem?”

Emma'ya sinir bozucu bir sırtımayla baktı. Kadınları perişan etmek için hiç şüphesiz beşikte olduğu günlerden itibaren bu tür silahları kullanıyordu. Bu adamda ilke namına bir şey yoktu ama bu da tam anlamıyla Emma'nın istediği şeydi.

Kenny cam kapıların arkasında kaybolduğu anda jakuziden çıkarak elbisesini üzerine geçirdi. Mayosunu kapıp içeri girdikten sonra da, "Gerek kalmadı," diye bağırdı.

Telaşla yukarı kata koştu, makyaj malzemelerini toparlayıp banyoya götürdü. Bu gece bağımsızlığına ve St. Gert'ün kurtuluşuna doğru dev bir adım atacaktı.

Kenny, kısa bir süre kestirdikten sonra aşağıya gelen Leydi Emma'yı yemeği hazırlamaya ikna etti. Aslında tüm yaptığı, evde yemek yedikleri takdirde para tasarruf edeceğini söylemekti ama aslında bu akşam onun etrafında başkalarının olmasını istemiyordu. Öyle bir durum aklını başına getirebilirdi çünkü...

Emma buzdolabından tavuk pirzolarını çıkarırken ve salataı yaparken her zamankinden farklı olarak etrafa emirler yağdırmıyordu. Kenny de sanki çok büyük bir iş yapıyormuş gibi kabuklarını soyduğu birkaç patatesi fırına atmıştı.

Emma kesinlikle seks yapmaya hazırmış gibi giyinmemişti. Elbiselerinde bir sorun olduğundan değildi bu. Beline kadar gelen, pamuklu sarı kazak ve hoş bir bej pantolon giymişti. Kazağının boyun kısmında inci düğmeler ve uçlarında dantelden ince bir şerit vardı. Kıyafet gerçekten yeni ve derli topluydu, hatlarını fazlaca açığa çıkarmadan üstüne oturmuştu. Kenny nedense birden çiçek motiflerini özlediğini hissetti.

Leydi Emma'nın onun yanında olmaktan biraz tedirgin olduğunun farkındaydı, zaten kendisinin de onu bu akşam bir daha kabuğundan çıkaracak enerjisi kalmamıştı, o yüzden patatesler fırında pişerken ona biraz mesafe tanımaya karar verdi. Özür dileyerek çalışma odasına geçip birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Bu konuşmalardan hiçbirisi Torie'yle değildi. Havayı koklamak için basında temasta olduğu kişilerle konuştu.

Kenny, on sekiz aylık muhteşem bir performans ve efsanevi vuruşlarının yanı sıra iyi röportajlar vermesi sayesinde halkın dikkatini çekmişti ama onların hayranlığını kazanmayı asla başaramamıştı. İnsanlar özellikle de yoksulluk ya da kronik hastalıklar gibi sıkıntılı durumları atlatabilen sporculardan hoşlanıyordu ama Kenny Traveler o tür güçlükleri hiç yaşamamış gibi duruyordu. Yine de spor camiası onu kabul etmişti ve Kenny de bundan şikâyetçi değildi.

Sonraysa, FBI'ın bir ay kadar önce yaptığı bir ziyaret dünyasını altüst etmişti. Uzun bir süreden beri işletme müdürlüğünü yapan Howard Slaterry'nin ona ait paranın büyük bir bölümünü Meksika, Kolombiya ve nihayet Houston arasındaki uyuşturucu kaçakçılığına aktardığını öğrenmişti. Bu keşif zemini tam anlamıyla Kenny'nin ayağının altından kaydırmasıydı. En hasarı dönemlerinde bile uyuşturucuyla bir ilgisi asla olmamıştı ve parasının başkalarının acılarına acı kattığını öğrenmek ona baş edemeyeceği kadar büyük bir keder vermişti.

Slaterry ülkeden kaçmak üzereyken yakalanıp tutuklanmış ve Kenny'yle ilgili tüm mali zabıtlar ortalığa dökülmüştü. Soruşturma kapanmış değildi ama hem federal hükümet hem de kamuoyu olan bitende Kenny'nin bir suçu olmadığını biliyordu. Yine de, bu olay PGB'nin itibarını sarsmış ve Başkan Vekili Dallas Beaudine'in çileden çıkmasına neden olmuştu.

"Bu bardağı taşıran son damla oldu, Kenny! Seni bildiğimden beri yokuş aşağı koyvermiş gidiyorsun, her işi üstün körü yapıyorsun, işini ihmal ediyorsun, golften başka hiçbir şey için kılını kıpırdatmıyorsun. Pekâlâ, bu kez şu senin tembelliğin PGB'nin üzerine kötü bir gölge düşürdü ve sen de bunun bedelini ödeyeceksin. Seni iki hafta boyunca turnuvadan uzaklaştırıyorum."

“Bunu yapamazsın, aşağılık adam! O zaman Masters’ı kaçırırım! Ben yanlış bir iş yapmadım! Bana bunu yapmak için bir sebebin yok!”

“Öyle bir var ki! Sebebin senin muhteşem salaklığın! Belki turnuvadan biraz uzakta kalmak aklını başına getirir ve dünyada golf topuna vurmaktan başka şeyler de olduğunu anlamamı sağlar!”

Kenny sanki otuz üç yıl boyunca dikkatinden kaçan bir şeyi bu sayede fark edebilirmiş gibi konuşmuştu Dallas Beaudine. Başkan’ın yerine bu kez annesinin sesini duyarken, Kenny parmaklarıyla burnunun kemerine bastırdı.

“Benim küçücük Kenny’mi sizin o huysuz çocuğunuzu dövmekle nasıl suçlayabilirsiniz? Benim Kenny’m bu lanet olası kasabadaki tüm çocuklardan çok daha akıllı olduğu için onu kıskanıyorsunuz!”

Çocukluğundan kalan bu tatsız ve eski anıyı zihninden kovalayıp düşüncelerini yeniden güncel sorununa odakladı. Dallie’nin onu uzaklaştırmasından iki gün sonra, televizyonda yüksek maaşlı madde bağımlısı bir golf spikeri olan ve Kenny’den ve meslek hayatından bahsederken “ağzında gümüş kaşıkla doğmuş,” “playboy’ların şampiyonu” ve “dört ayak üstüne düşen” gibi tanımlamalar yapan Sturgis Randall’la herkesin gözü önünde kavga etmişti.

Kenny’nin sloganı, *Asla özür dileme ve asla açıklamada bulunma* idi. Sporcular basına ne kadar yanlış anlaşıldıklarını söyleyip sızlandıklarında Kenny onları tahammül edilmez bulurdu, o yüzden de gazetecilerle muhatap olduğunda kendisini savunmamayı ilke edinmişti. Onun yerine golf sopalarını konuşturmakla yetinir ve halkın karar vermesini beklerdi. Ama bu, görgü kurallarını unutan bir ahmağa haddini bildirmek için bir yumruk atılmasına karşı olduğu anlamına gelmiyordu elbette. Yine de ilk yumruğu Sturgis atmasaydı, ona vurmayı düşünmezdi.

Bu Kenny’nin hiç de ihtiyacı olmayan bir olaydı. Üstelik Sturgis nasıl bir hata yaptığının farkına varmaya başladığı sırada, kablolu televizyonun en gözde kadın spikeri ve Kenny’nin eski

kız arkadaşlarından biri olan Jilly Bradford bir anda ortaya çıkmış ve Kenny'nin yumruğu kazayla kızın omzuna dokunmuştu. Kameramanlardan biri sadece bu olayı değil, Jill'in iç parçalayıcı bir şekilde ağladığı ve kan revan içindeki Sturgis Randall'ın da onu teselli ettiği sahneleri kaydetmeyi başarmıştı.

Jill olay hakkında hakkaniyetli bir şekilde konuşsaydı, Kenny o zaman bile bu skandalı önleyebilirdi. Kız bunun kaza olduğunu biliyordu ama ilişkilerinin doğal seyrini tamamlayıp sona ermesinden sonra her yerde Kenny'yi şikâyet ediyordu. O yüzden herkes bunu bir tür ilişki anlaşmazlığı olarak görmüştü. Bu durum Kenny'nin, sadece parasıyla ilgilenmekten âciz bir adam değil, kadınları dövmekten keyif alan bir dayakçı olarak da görülmesine neden olmuştu.

Dallie Randall'la yaptığı bu kavgadan önce de ona kızgındı ama ikinci skandaldan sonraki tutumu yenir yutulur gibi değildi.

"Sen hak ettiğinden fazla yetenekle doğmuş ve manyakça birtakım öncelikleri olan şımarık, zengin çocuğun tekisin. Bana kalırsa biraz büyümenin zamanı geldi de geçti bile. Bundan böyle takımdan süresiz olarak uzaklaştırıyorum seni. Ve seni ikaz ediyorum... Çok yaşlanmadan üst turnuvaya katılmak gibi bir niyetin varsa, skandaldan uzak dursan iyi olur."

Kenny kendisini savunmayı reddetmişti. Bunda bir fayda görmüyordu. Dallie, sadece Sturgis Randall'ın tam bir karın ağrısı olduğunu değil, Kenny'nin bir kadına asla bilerek vurmayacağını da biliyor ama bilmezden geliyordu. Kenny artık kendisi için dünyadaki herkesten daha çok şey ifade eden biri tarafından arkadan hançerlenmenin ne demek olduğunu çok iyi anlamıştı.

Uzaklaştırılma olayından sonra Dallie Beaudine'in memleketi olan Wynette, Teksas'ta doğmasına ve annesinin on altıncı yaş gününde ona hediye ettiği yepyeni, kırmızı Porsche ile kasabanın yollarında hava basan burnu havada bir genç olmasına rağmen Dallie'nin ilgisini çekmesine lanet okumadığı tek bir gün

bile olmamıştı. Öte yandan, mantıklı düşündüğünde Dallie'nin bu girişiminin onun hayatını kurtardığını da düşünmüyor değildi.

Saplantılı sevgisiyle onu bunaltan bir annenin yanı sıra, hiçbir işe karışma zahmetinde bulunmayan mesafeli bir babayla büyümek zorunda olmak, Kenny'nin belaların en büyüğüne giden yolda yürümesine neden olmuştu. Zorbalık yapıyor, Wynette kasabasının altını üstüne getiriyordu. Bu gidişatı Dallie Beaudine'den başka durdurmaya yeltenen olmamıştı. İşte, içi en fazla da bu yüzden yanıyordu. Dallie onu dünyadaki herkesten çok tanıyor ve kimsenin anlamadığı bir şeyi, Kenny Traveler'ın o acınası ve yozlaşmış hayatında en çok önem verdiği şeyin golf olduğunu bir tek o biliyordu.

USA Today'in yetkililerinden biriyle yaptığı faydasız bir telefon konuşmasından sonra, Leydi Emma'nın mutfakta gidip geldiğini duydu ve yaşadığı çöküntü bir miktar düzelir gibi oldu. Görebildiği kadarıyla seks dürtüsü yerli yerinde duruyordu.

Aslında uzaklaştırma cezasından önce bile kendisiyle ilgili endişeler yaşamaya başlamıştı. Her zaman aktif bir seks hayatı olmuştu ama Jilly'den kurtulduktan sonra, önüne gelenle sürmek gibi bir istek duymamıştı. Onun yerine, onca golf turnuvasını kazanan birinin, hayatından çok daha memnun olması gerektiği hissine kapılmıştı. Ama şimdi karşısına Leydi Emma çıkmıştı ve birkaç saat içinde bedeni yeniden canlanmıştı.

Leydi Emma şemsiyesine ve emirler vermesine rağmen aslında tam da kafasını dağıtmak için aradığı şeydi, özellikle de kendisi dostu olması gereken bir adamın kaprisi yüzünden evde otururken, dünyanın en büyük profesyonel golfçüleri Augusta'daki Masters turnuvasına katılmak üzere yola çıkmışken... Ama en azından onu terk ettiğinde Emma'nın ortalığı yeni bir skandalla bulandırmayacağından emindi. Böyle bir şey meslek hayatının sonu olurdu. Onun gibi muhafazakâr birinin yaz tatilinde arzu-

larını tatmin etmek için bir yabancıнын yatağına girdiğini etrafta anlatması olacak iş değildi.

Ayrıca, bu kız onu çok eğlendiriyordu. Bu da oldukça tuhaftı çünkü genel olarak baskın kadınlara katlanamazdı. Ama Leydi Emma öyle saftı ki onunla olmak güzel bir şakanın tam orta yerinde olmaya benziyordu.

Bir de o güzelim dudakları vardı tabii... Ve enerjisi... Altında yatacak çıplak bedeninin aynı enerjiyle kıvrılıp büküleceği anları aklına getirince gülümsedi.

Şimdi Augusta'yı, Dallie Beaudine'i ve ona giderek anlamsız gelmeye başlayan hayatı düşünmekten alıkoyması için kızı kullanmaya niyetleniyordu. Evet, efendim, Leydi Emma tam da ihtiyacı olan şeydi.

Emma patates soyacağını üçüncü kez yere düşürdü. Bu, gösterişli bir şekilde tasarlanmış teknoloji harikası bir Alman aletiydi. Du-dağını ısırp dikkatini havuçlara verdi. Birkaç saat içinde bütün olay bitmiş olacaktı.

"Patatesler ne âlemde?"

Emma patates soyacağını dördüncü kez yere düşürdü ve arkasına baktı.

Kenny salına salına ona yaklaşıırken sırtıyordu.

Kendisi kestirmeye çalışırken, Kenny'nin üzerine somon rengi bir pantolon ve American Express logolu siyah bir polo gömlek geçirmiş olması dikkatini çekmişti. Bu nötr renkler siyah saçları ve güneşten bronzlaşmış teniyle birleşince, menekşe renkli gözleriyle güzel bir tezat oluşturunuyordu.

Kenny fırının kapağını açtı, eline küçük bir bıçak alarak patatesleri dürtmeye başladı. "Bunlar olmuş gibi. Tavuk hazır mı?"

"Tavuk mu?" Tavuğu unutmuştu.

Kenny doğruldu ve başıyla Emma'nın az önce soyduğu havuçları gösterdi. "Tavşan Kardeş bu akşam yemeğe gelirse, buradan çok mutlu bir tavşan olarak ayrılacak."

Emma gözlerini kırptırarak havuçlara baktı. Birkaç tane değil, bütün paketkileri soymuştu. Bunlarla koca bir salata yapılabilirdi.

Kenny ona anlayışlı bir tavırla sırtıttı, sonra tembel tembel gerinerek farklı dolaplardan bir kâse, bir de tava aldı. Nasıl olursa bir yerden bir kutu un ve biraz da tereyağı peyda oldu. Bir hamlede tavuğu unladıktan sonra cızırdayan tavaya atıp "Ben şarap getirirken sen şunlara göz kulak ol," dedi.

Emma tavuğa gözlerini dikti. Şakakları zonklıyor, midesi eziliyordu. Bir an kaybetmek üzere olduğu şeyleri aklına getirdi... On yıldır ona huzur verecek, bilimsel bir kafa yapısına sahip, ceketinin dirseklerinde deri yamalar ve parmaklarında mürekkep lekeleri olan bir kocanın hayalini kurmuştu. Başka kadınlar siyah saçları olan, muhteşem bir bedene sahip, menekşe gözlü, havahlı bir fırlamayı doğru yola getirmeyi hayal edebilirlerdi ama kendisi böyle bir şeyi asla istememişti.

Kenny garajdan bir şişeyle döndü ve dumanlar çıkarmak üzere olan tavuğun altını kıstı. "Leydi Emma, biraz gevşemeniz gerek yoksa yatak odasına gidene kadar eriyip gideceksiniz."

"Ben çok rahatım! Hem de çok rahat!" Kenny'nin elinde tuttuğu şarap şişesinin tıpası kadar kasıldığı besbelliyken sözlerinin kulağa ne kadar komik gelebileceğini düşününce derin bir nefes aldı. "Lütfen bana Emma de, unvanımı asla kullanmıyorum."

"Hı hı. Madem o kadar rahatsın, sana her baktığımda neden irkilip sıçıyorsun?"

"Sıçradığım falan yok!" Şarap açacağını aheste aheste döndüren Kenny'nin ellerini izlerken yutkundu. O tembel ellerin aynı acelesiz tavırla bedeninin üzerinde gezdiğini hayal etti, sonra kendine

Kenny'nin ince uzun parmaklarında mürekkep lekesi ya da kalem tutmaktan oluşan en küçük bir nasır bile olmadığını hatırlattı.

"Pekâlâ, o zaman seni bir sınava tabi tutacağım." Mantarı çekerek çıkardı, ocağın üzerindeki dolaptan son derece şık iki kristal kadeh çıkarıp şarap koydu. "Bak, şimdi sana ne yapacağımı söyleyeyim. Bunu sana bir şey kanıtlamak için yapıyorum. Senin bedenindeki bir yere dokunacağım ve ben bunu yaparken sen hiç kıpırdanmadan duracaksın. İrkilirsen kaybedersin, ben kazanırım."

"Bana dokunacak mısın?"

"Bedeninde istediğim bir yere."

"Ah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bence mükemmel bir fikir." Emma'ya bir kadeh şarap uzattı. Elleri birbirine dokununca, Emma sıçradı.

"Kaybettin." Gözlerinde zafer pırıltıları vardı.

"Haksızlık!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü... Bedenin bir yerini dedin. Ben de doğal olarak şey sandım..."

Kenny ona bakarak bir kaşını kaldırdı. "Ne sanmıştınız, Leydi Emma?"

"Bana sadece Emma de! Ben sandım ki... Ah, boş ver!" Ağzına bir salatalık dilimi attı. "Haklısın. Gerçekten de biraz tedirginim. Ama bu çok doğal. Ben şimdiye kadar... Hiç... Şey... Böyle bir şey yapmamıştım."

Kenny kıkırdadı. "Yani hiç kiralık erkek tutmadın mı?"

"Ah... öyle söylemek zorunda mısın?"

"Aslında terbiyeli olmak için elimden geleni yapıyordum." Tavukları döndürdü. "Şu salatayı bitirsen de yemeye başlasak artık."

Emma kendisini odaklanmaya zorluyordu ve bir iki beceriksizlikten sonra, bir çift pürüzsüz siyah mermer sütun üzerine oturtulmuş, üstü cam bir yemek masasına oturdular. Emma servis takımlarının masaya nasıl geldiğini hiç fark etmemişti. Beyaz

keten tabak altlıkları ve onlarla uyumlu peçeteler, altın yaldızlı lacivert porselen tabaklar ve kıvrımlı sapları olan kocaman çatal ve bıçaklar vardı masanın üzerinde. Belli ki Kenny arkadaşlarını nasıl seçeceğini çok iyi biliyordu. Ona benzeyen birkaç tiple İngiltere’de de karşılaşmış ve hiçbirinden hoşlanmamıştı. Bunlar çekiciliklerini, arkadaşlarının konukseverliğiyle takas eden, yakışıklı ama meteliğe kurşun atan genç erkeklerdi.

Yemek yeme fikri midesini bulandırıyordu, o yüzden bir yudum şarap içti. Şarap çok güzeldi, hoş bir kokusu vardı ve pahalı olduğu belliydi. Kenny’ye yemeğe başlamıştı ve tedirginlik onun iştahını hiç etkilemişe benzemiyordu. Fırında pişmiş patatesten bir lokmacık aldı ama bu küçük parça bile boğazına takıldı.

Kenny sessizlikten rahatsız oluyormuş gibi değildi ama Emma çok rahatsızdı. Biraz sohbet gevşemesini sağlayabilirdi. “Arkadaşının muhteşem bir zevki var.”

Kenny bakışlarını lüks yemek odasında ilk kez görüyormuş gibi gezdirdi. “Sanırım öyle ama birkaç spor posterini assaydı iyi olurdu bence. Oturma odasına da içine gömüleceğin türden birkaç rahat koltuk koyabilirdi. Buraya da yemek yerken ESPN seyrebileceğimiz bir televizyon çok iyi olurdu.”

Kenny’nin şen şakrak kabalığı Emma’nın sinirine dokunmuştu. Muhtemelen kötü bir insan değildi ama kendisini bir baltaya sap etme zahmetine katlanmayacak kadar tembel birine benziyordu. Belki ona yol gösterecek biriyle karşılaşmamıştı. “Hayatını kazanma konusunda farklı yöntemler kullanma konusunu hiç düşündün mü?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.” Tavuğuna doğru bir hamle yaptı. “Eskort olmak işime geliyor.”

Emma’da doğal olarak var olan, insanların karakter oluşturmalarına yardım etme içgüdüğü o anda devreye girdi. “Ama birisi sana ne iş yapıyorsun diye sorduğunda senin için sorun olmuyor mu?”

“Sorun mu?”

“Yani insanlar şeyi biliyor olmalılar... Şey, patavatsızlık gibi gelirse başıyla lütfen, ama eskort sözcüğü, şey demenin... Yani, jigolo demenin kibar yolu değil mi?”

“Jigolo mu?”

Emma kesinlikle terbiyesizlik yapmak istememişti. Özür dilemek üzereyken Kenny’nin sırtıttığını fark etti. “Jigolo! Bayıldım buna!”

“Aşağılayıcı bir kelimedir bu,” dedi Emma. Bunu belirtmeyi kendisine görev bilmişti.

“Senin yaşadığın o sosyalist ülkede öyle olabilir ama özgür ve cesur insanların yaşadığı bu ülkede, yalnız kadınlara hizmet vermeyi hayatının amacı yapan bir adama insanlar sadece saygı duyarlar.”

“Ben yalnız değilim!”

“Ya da cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramışlara...”

Buna da itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey diyemeden kapadı. Kenny dilediği gibi düşünebilirdi. Ayrıca evet, bu işe girişmesinin asıl nedeni onun hizmetlerinden faydalanmak olmasa da, cinsel açıdan *gerçekten* hayal kırıklığı içindeydi. Şarap kadehine elini attı.

Kenny bıçağını bir başka tavuk parçasına batırdı. Emma o anda onun sofrada ne kadar uyduğunu fark etti. Kendini yormadan, aheste bir zarafetle ve az hareket ederek yiyordu yemeğini.

Emma hayatında sık sık kendi isteklerini başkalarını mutlu etmek uğruna bir kenara atmıştı ama bu gece öyle yapmaya hiç niyeti yoktu. O yüzden bazı şeylerden önceden emin olması gerekiyordu. “Bu akşamki... etkileşimimiz sırasında... sürecin herhangi bir aşamasında işlemi durdurma hakkımın olduğunu bilmeni istiyorum.”

“Ah, bu benim için hiç sorun olmaz.”

“İyi.”

“Çünkü sana garanti veriyorum ki işlemi hiçbir aşamasında durdurmak istemeyeceksin. Tabii, lezbiyen değilsen. Öyle olsun bile, yine de...”

“Lezbiyen değilim.”

Kenny hayal kırıklığına uğramış göründü.

Emma hızlı hızlı konuşarak, “Sadece birtakım kurallar koymanın daha iyi olacağını düşünüyorum,” dedi.

Kenny iç çekti.

“Ne de olsa müşteri benim ve bir müşteri olarak...”

“Şu fırınlanmış patatesi yiyecek misin, yoksa onu didikleyip duracak mısın?”

Emma çatalını bir kere daha patatesine batırdı. “Ben sadece belirtmek...”

“Yukarı.”

“Ne yukarı?”

“Sözüne yukarıda devam et.” Masayı itip ayağa kalktı. “İşimizi bitirmeden yemeğimi keyifle yiyemeyeceğimi anladım.”

Emma onun boş tabağına bir bakış attı.

Kenny’ye onun şarap kadehine doğru bir el hareketi yaptı. “İstersen onu da getirebilirsin. Ya da... Dur, onu ben taşıyayım. Eşyalarını başkalarına taşıtmaya ne kadar meraklı olduğunu biliyorum.”

“Kendi kadehimi kendim getirebilirim.” Kadehi onun elinden bir hamlede uzaklaştırdı. “Ben bavulumun taşınmasını...” Düşündüğünü söyleyemeden, kendisini ayağa kalkmış, merdivenlere doğru götürülürken buldu.

Kenny sıcacık eliyle onun boynunun kıvrımına dokundu. “Benim odama gidelim. Oradaki yatak daha geniştir. Manevra alanımın geniş olmasından hoşlanırım.” Basamaklardan çıktılar. “Tüh, lastik zincirlerini unuttum.”

Emma’nın parmakları o anda kadehin sapını kıracak gibi oldu. “Ne?”

Kenny gözlerini devirdi. “Sadece şaka yapıyordum. Bu işi çok ciddiye alıyorsun.”

Emma kendisini daha da tedirgin göstermeyecek bir yanıt bulamadığı için susmayı tercih etti.

Kenny kapıdan geçerken ona yol gösterdi, ışığı açtı, sonra ışığı, altın sarısı bir ton alana kadar loşlaştırdı. Evdeki diğer her yer gibi, bu oda da çok zevkli döşenmişti. Her tarafa kırık beyaz tonuyla bir arada koyu mavi ve orman yeşili renkleri hâkimdi. Mobilyaların tümü –gösterişli çalışma masası, gümüş varaklı haşmetli gardirop, art deco tarzındaki karyola– sanat eserinden farksızdı.

Emma karyolaya bakarak, *İşte her şey burada olup bitecek*, diye düşündü. Nihayet ilk kez karyolanın müzeye yakışan o başlığının altında, parayla kiraladığı bir adamla sevişecekti. Birden bunun o güne kadar başına gelen en keder verici şey olduğunu düşündü.

“Şey... Benim lavaboyu kullanmam gerek.”

“Tabii.” Emma’nın elinden şarap kadehini aldı. “Kapının arkasında siyah ipek bir ropdöşambr var. İstersen elbiselerini çıkar ve buraya gelmeden önce onu geçir üzerine, ne dersin?”

Doktor muayenehanesinde olduğu gibi, diye düşündü Emma.

“Ya da... Seni ben soyabilirim.” Elini Emma’nın kazağının boyun kısmındaki minik inci düğmeye götürdü.

Emma koşarak banyoya gitti.

Kapıyı çarparak kaparken, Kenny gülümsedi. Leydi Emma’nın tedirgin olduğu besbelliydi ama kendisi çok eğleniyordu. “O ropdöşambrın çıplak ten üzerindeki etkisi harikadır,” diye seslendi.

Ama kapının diğer yanından sessizlikten başka bir tepki gelmedi.

Kenny, Leydi Emma’nın, onun göğsünden hoşlandığını fark etmişti, o yüzden gömleğini başından geçirerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkardıktan sonra –beklenti yaratmak için pantolonunu üzerinde tutuyordu– gardiropu açtı ve müzik seti için bir Michael Bolton CD’si çıkardı. Aslında Michael Bolton’a pek bayılmıyordu ama adam işi pişirme müziği konusunda iyiydi, üstelik daha önce söylediğinin aksine müzik çalarken de gayet iyi performans gösterebiliyordu. Odanın içini

romantik bir şarkı doldururken, Emma'yla işi pişirmenin en güzel tarafının kızın öpüşürken emir verememesi olduğunu düşündü.

O ağız aklına gelince içinden bir sıcaklık yükseldi. Emma'nın, kendisine nasıl bir cephane bağışlandığını bilmemesi ne kadar tuhaftı. Aşıkları da bu sırrı kendilerine saklamış olmalıydı.

Kenny rahat koltuklardan birine çöküp Emma'nın şarabını bitirmeye koyuldu. 1995 yılına ait gerçekten güzel bir beyaz Burgonya şarabıydı. Kapıya bakıp açılmasını beklerken bir yandan da şarabı ağır ağır yudumluyordu.

Ama kapı açılmadı. Bunun üzerine onun arkasından banyoya gitmesi gerektiğine karar verdi.

Öte yandan bu bekleme faslının libidosu üzerinde tehlikeli bir etkisi olduğunu fark etmişti. Sakinleşeceği yerde, geçen yılki Western Open turnuvasındaki kısa maçta olduğu gibi aşırı heyecanlanmıştı. Kendisini kontrol edemediği takdirde, kızın ona ödeyeceğini düşündüğü otuz dolar bir yana, beş para etmez bir duruma gelecekti. Ve bütün bunların nedeni henüz çok iyi görmeyi başaramadığı o kıvrımlı küçük bedenin yanı sıra, o ağızdı...

Kadehi halının üzerine bırakıp banyo kapısına ilerledi. Kapıyı bir kere tıklattıktan sonra hafifçe itti.

"Leydi Emma?"

Emma banyonun orta yerinde donmuş gibi duruyordu. Kenny'nin siyah ipek ropdöşambrını giymişti ve elbiseleri de düzgünce katlanmış, tezgâhın üzerinde duruyordu.

Aman Tanrım!

Ropdöşambr Emma'nın bedeninin kıvrımlarına sıcak su gibi yapışmıştı. Onu seyrederken, göğüslerini saran parlak ipek kumaşın üzerinde çok nefis iki tomurcuk belirdi. Kenny tam o anda kontrolden çıkar gibi oldu.

Sonra kızın elleriyle ropdöşambrın yanlarını sıkıca kavradığını gördü. Ne kadar tedirgin olduğu açıkça belli oluyordu. Karamela renkli saçlarının dalgalarına ve korkuyla bakan o konyak renkli

gözlerine baktığı anda, içinde onur namına ne kaldıysa isyankârlıkla başını kaldırdı ve Kenny'yi kendinden utandırdı. "Biliyor musunuz, Leydi Emma," dedi, "istemiyorsanız, bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Emma küçük çenesini kaldırdı, omuzlarını geriye attı ve o dolgun dudakları inatçı bir kıvrım halini aldı. "Saçmalama."

Onu neredeyse yere düşürecek bir şekilde iterek banyodan çıktı. Kenny'nin duyduğu sempati bir anda öfkeye dönüştü. Bu kızın hal ve tavrında onu delirten bir şey vardı.

Peşinden giderek yatak odasına girdi.

Emma'nın parmakları ropdöşambrın kuşağını sıkı sıkı kavramıştı. "Başlayabilirsin."

Başlayabilirdi, elbette. Hem de öyle bir başlardı ki onun o küçük, buyurgan aklını bile kaçırabilirdi.

Deri kemerini çözerken, Emma'nın bakışları pimi çekilmeye hazır bir el bombasını seyrediyormuşçasına kemerin tokasına takılmıştı. Kenny kemeri çıkarmak yerine öylece açık bıraktı. "Daha fazla ilerlemeden önce, senin bedenini zihnimde bir canlandırmam gerek," dedi ve başparmağını kemerin, fermuarın tam üstüne gelen yerine sokarak ona doğru ilerledi. Sonra bir gösteri yapar gibi gözlerini kapadı ve ellerini Emma'nın omuzlarına koydu.

Emma bir anda sıçradı ama Kenny bunu bekliyordu. O yüzden geri çekilmeyip ellerini kızın omuzlarının az da olsa gevşediğini hissedene dek aynı yerde tuttu. Sonra avuçlarını kollarının üzerinde kaydırды.

Ondan sonra ellerini dilediği yerlerde dolaştırdı. Sırtının eği-minde... Kaburgalarının üzerinde... Kalçasının dış kıvrımlarında...

Kenny'nin elleri ipeğin üzerinde gidip gelirken, Emma kahraman bir asker gibi duruyordu. Ta ki o eller göğüslerine gelene kadar... Kenny'nin elleri sıcak, dolgun ve yuvarlak göğüslerini kavramıştı. Onları okşamaya başlayınca Emma önce nefesini tuttu sonra vererek hafifçe inledi. Kollarını kaldırdı, avuçlarını çıplak

göğsüne koyduğu anda Kenny'nin tüm duyuları tepeden tırnağa harekete geçti.

Gözlerini açtı ve kızın dudaklarının büzüştüğünü gördü. Burunun kemeriinde, odaklanmaktan kaynaklanan hafif bir kırıksıklık oluşmuştu. Başparmaklarını hafifçe göğüs uçlarına değdirdi. Her biri gonca gibi sertleşmişti. Emma inledi ve dudaklarını araladı.

O dolgun dudaklarını...

Kenny başını eğerek gözlerinin önünde giderek netliğini kaybetmeye başlayan bu dudakları teslim aldı.

İlk gül yapraklarını öpmek gibi bir şeydi bu. Zaten gül gibi kokuyordu. Kenny her yanından dişilik akan bu kızın hayatında öptüğü en yumuşak ve tatlı ağza sahip olduğunu düşündü.

Emma tüm bedeni onunkine yapışık olmasına rağmen, ilk başlarda ağzını kuralcı bir şekilde kapalı tutuyordu. Kenny dilinin ucunu onun altdudağının ve sonra da iki dudağının birleştiği yerin üzerinde gezdirdi. Emma'da inat edecek güç kalmamıştı, ağzını aralayarak onun içeri girmesine izin verdi.

Kenny Fransız öpücüğünü verirken acele etmeyi sevmez, bu öpücüğün hakkını vermekten hoşlanırdı. Bu tür öpücüğün havasına giremeyenler çoktu ama Leydi Emma akıllı bir kadındı ve bu konuda hiç sıkıntı çekmedi. Onun dilediği gibi gezinmesine izin verdi. Diliyle yumuşakça yanıt verirken Kenny'nin kanı da kaynamaya başlamıştı.

Elleriyle kızın göğüslerini daha da sıkı kavradı. Emma'nın dudaklarıyla ilgilenirken onları ihmal ettiğini fark etmişti aniden. Göğüs uçlarını tekrar ovdu ve yeniden sertleştirdi. Dilini üzerinde gezdirmek istiyordu ama öpüşmeye de henüz doyamamıştı.

Emma da onun gibi hissediyor olmalıydı ki o da dilinin ucunu onun ağzının içinde dolaştırmaya başlamıştı. Öyle ki kendisini hep damızlık bir erkek gibi gören Kenny, orada infilak edeceğini sandı.

İnleyerek Emma'yı geri geri yatağa sürükledi ama bu yer değişikliği bile kendisini yeniden kontrol altına alması için yeterli

olmadı. Görmesi gereken başka şeyler vardı ve şiltenin içine gömülürlerken kendisini birkaç santim geri çekti.

Emma nefes nefeseydi ve nefesi Kenny'nin saçlarının üzerinde ılık ilkbahar esintisi gibi geziniyordu. "Üstündekileri çıkar... Yani, çıkarabilir misin?"

Bu fısıltı halinde yapılan bir ricaydı, bir emir gibi değildi. Kenny'nin eli pantolonunun düğmesine uzandı ve onu açtı ama o kadar sertleşmişti ki fermuarını açmaya çalışırken bir ergenden farkı yoktu. Kızın göğsünün hızlı hızlı inip kalkması da onu öyle heyecanlandırmıştı ki artık bir dakika bile dayanamayacağını düşünüyordu.

Parmağını siyah, ipek ropdöşambrın bir ucuna geçirip göğüslerinin üzerinden çekti. Kumaş bir an göğüs uçlarından birine takıldı ama sonra yana kayarak V şekilli bir çerçeve oluşturdu ve ucu bir kayısı tomurcuğuna benzeyen, ince mavi damarlı, soluk renkli bir mermeri andıran göğsünü ortaya çıkardı. Kenny bu göğsü tatmak için başını eğdi.

Göğüs ucuna dokunan ağzı hissettiği anda Emma'nın nefesi kesildi. Kenny'nin sıcak dudakları üzerinde gezinmeye, dilinin ucu gidip gelmeye başlamıştı. Emma bedeninin uçup gideceğini sandı ve parmaklarını demir atar gibi yatağın üzerindeki ipeksi yorgana geçirdi.

Kenny daha sonra onu emmeye başladı.

Emma'nın bedeni kâh ateşler içinde yanıyor kâh buz kesiyordu. Gözyaşları gözlerini buğulandırmıştı. Kenny'nin sonsuza dek bunu yapmasını istiyordu. Durduğu takdirde öleceğini sanıyordu. Kenny onun için artık kiraladığı yakışıklı bir serseri değildi. Tam tersine, onun ilk partneriydi. Yumuşak tavırlı ve nazik biri... Sonsuz değer verdiği biri...

Tüm uzuvları yatağın içinde eriyor gibiydi. Kenny'nin bir tırnağının ipeğin altında kalan diğer göğüs ucuna dokunduğunu hissettiği anda, tüm bedeni bir kez daha ateşler içinde yanmaya başladı.

“Ben buna... dayanamayacağım.” Konuşurken boğulur gibiydi.

Kenny yanıt olarak onu daha da güçlü emmeye başladı. Diğer göğsünün ucunu da parmaklarının arasına almış, eziyordu.

Emma’nın o güne kadar hissettiği en tatlı acıydı. Gözlerini dolduran yaşlar yastığın üzerine aktı. Neredeyse orgazm olmak üzereydi. Bacaklarını açtı ve Kenny’nin ellerinin oraya gitmesini arzuladı. Küçük bir dokunuş... Tüm ihtiyacı olan, minik bir dokunuştı...

Kenny göğsünün ucunu bir kez daha sıkınca Emma’nın dudaklarından küçük bir hıçkırık yükseldi.

Kenny başını kaldırdı ve gözyaşlarını görünce kaşlarını çattı. “Canını mı yakıyorum?”

Emma tepki verecek durumda değildi. Islak ucu büzüşmüş göğsü ortadaydı, buruşuk çarşafların arasında açık duran bacaklarıyla uzanıyordu.

Kenny’nin pantolonunun fermuarının açık ve genç adamın uyarılmış olduğunu fark etti ama dar ve ipeksi siyah boxer’ı alttaki muhteşem sütunun görünmesini engelliyordu. Kenny’ye durmamasını ve ona yeniden dokunmasını söylemek, pantolonunu çıkarması ve o siyah külotunu yakması için yalvarmak istiyordu ama bunun için yeterli miktarda nefes alması gerekiyordu.

Kenny yatağın ucuna çekilip elini saçlarının arasından geçirdi. “İşleri biraz ağırdan alsak, ne dersin?” Sesi sanki daracık bir açıklıktan çıkıyormuş gibi pürüzlüydü.

Emma, “Hayır!” diye bağırarak bir anda oturma pozisyonuna geçti.

Kenny ona bakakaldı.

Emma dudaklarını yaladı. Ropdöşambrın koluyla yaşlarını sildi. İçine bir nefes çekti. Göğüslerini öylece açık bıraktı.

“Hayır.” Bacaklarını, altına aldı. “Bence böyle iyi. Gayet iyi.”

“Ben kendimi biraz fazla kaptırdım da...”

“Bence öyle olmadı. Yani... Oldu da... Ama ben... Şey... Yani, senin o halini sevdim...”

Aman Tanrım, neler saçmalyordu? Düşüncelerini toparlayabilmek için bakışlarını kaydırды ve o anda müzik çaldığını fark etti. İç çekerek bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başladı. Bir şifonyerin üzerindeki bir yığın bozuk paranın yanında bir cüzdan duruyordu. Yerde çoraplar vardı. Arkasındaki aynalı geniş gömme dolabın kapısı yarı açık duruyordu.

Emma derin bir nefes daha aldı.

Karyolanın yanındaki komodinin üzerinde, aralarında Theodore Roosevelt’in biyografisinin ve Teksas’ın tarihiyle ilgili bir cildin de bulunduğu birkaç kitap duruyordu. Birkaç tane de golf dergisi vardı. Birinin kapağında ona bildik gelen birinin fotoğrafı vardı. Tanıdığı birinin...

Çok tuhaftı. Tanıdığı kim olabilirdi ki?

Biraz daha yakından baktığında, beyindeki tüm kanın çekilir gibi olduğunu hissetti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma dergiyi eline aldığını hatırlamıyordu ama elinde tuttuğuna göre bir şekilde almış olmalıydı. Dergiye bakarken, kapağın üzerindeki sözcükler gözlerinin önünde yüzer gibiydi.

PGB’NİN YARAMAZ ÇOCUĞU KENNY TRAVELER
OYUNU, TURNUVA POLİTİKALARI VE MİLYONLARI
HAKKINDA KONUŞUYOR

“Ah... Emma?”

Emma bacaklarını mümkün olduğunca Kenny’den uzak olacak şekilde karyolanın ucuna doğru çekti ve serbest eliyle açılmasını diye ropdöşambrının önünü tuttu.

Kenny’yi bir vuruş yaparken gösteren bir fotoğraftı bu. Kenny yan dönmüştü ve golf sopasını, vuruşu yapmaya hazır bir şekilde arkasında tutuyordu. PGB’NİN YARAMAZ ÇOCUĞU KENNY TRAVELER...

Emma’nın içini müthiş bir öfke dalgası sarmıştı. Jeremy Fox’la duygularını paylaştığı andan daha utanç verici başka bir an yaşamayacağını düşünmüştü hep ama bu çok daha kötüydü.

Dünyanın en aptal, en saf kadınıydı. Kenny profesyonel bir eskort filan değildi! Onu baştan çıkaran, milyoner bir sporcuydu!

Dergiyi yere fırlattı, karyolanın ucundan yere atladı ve elbiselerini almak için banyoya doğru gitmeye koyuldu.

“Bu konuda konuşsak daha iyi olmaz mı?” diye seslendi arkasından Kenny.

Kolunun altında elbiseleriyle, Kenny’nin yanından yıldırım gibi geçip kendi yatak odasına doğru yürümeye başladı.

“Leydi Emma!”

Emma kendini odaya attı, anahtarı çevirdi ve iç çamaşırlarını giymeye koyuldu.

Kenny odanın kapısını tıklattı. “O dergi kapağının, merakını uyandırdığını biliyorum, o yüzden sen soru sorarken neden şarabımızı bitirmiyoruz?”

Emma bu zırvallığı duymazdan geldi, elbiselerini bir valizin içine tıktı, diğer valizin kilit mandallarını kapadı. Sonra bunları alışveriş ve el çantalarının yanına çekerek kapıdan çıktı.

Kenny kapının diğer tarafında duruyordu. Pantolonunun fermuarını çekmişti ama gömleğini giyme zahmetinde bulunmamıştı. Emma’ysa o anda kendinden nefret ediyor ve iğreniyordu. Onun yanından hızla geçerek taşımak zorunda olduğu yüklerin izin verdiği hızla basamaklardan indi.

“Emma!”

Emma’nın başı korkunç bir şekilde zonkluyordu. Ön kapıya varınca, kapı koluna asıldı.

“Emma, karanlık oldu. Dışarı çıkamazsın.” Arkasına geçerek bir kolunu tuttu.

Emma silkinerek kurtuldu ve valizlerinden birinin kenarını Kenny’nin apış arasına doğru savurdu. Kenny acıyla bağırıp geri çekildi.

Emma da yıldırım gibi dışarı fırladı.

Gece serinliği bir anda tüm bedenini sardı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama umursamıyordu. Tek bildiği, oradan bir an önce uzaklaşması gerektiğiydi.

Öfkesini, ağlama ihtiyacını boğana kadar besledi. Kenny ilk başta düşündüğu gibi kaba saba salağın teki ya da ona benzer biri değildi. Sadece onu bir gecelik eğlence olarak kullanmayı düşünen bir erkekti ve kendisi de bu tuzağa düşmüştü.

Ağır valizleri avlunun diğer ucuna doğru sürüklerken ağırlığını hissetmiyordu bile. O dergiye görmeseydi, neler olurdu? Ya onun kim olduğunu keşfetmeden önce her şey olup bitseydi? Bunları düşünmeye katlanamıyordu, o yüzden dikkatini avluyla kesişen yola verdi. Taksi çağırarak için bir telefon bulması gerekiyordu ama pahalı evler ve garaj yollarına park etmiş lüks arabalardan başka bir şey çarpmıyordu gözüne. Etrafta yürüyen birileri de yoktu ve yeraltı sulama sisteminden gelen ılık gibi sestten başka bir şey duyulmuyordu.

İyice kulak kabartınca uzaklardan trafik uğultusuna benzer bir ses geldiğini duyar gibi oldu. Sesin geldiği tarafa dönünce, valizler bacaklarına çarptı. Kollarını dinlendirmek için valizleri bırakması gerekene kadar yürümeye devam etti, aynı anda arkasından gelen lüks bir arabanın motor sesini duydu. Valizleri kapıp sürüklemeye başladı. Gözucuyla şampanya renkli o tanıdık Cadillac'ı gördü. Arabanın sürücü camı aşağı indi. "Sence biraz abartılı tepki vermiyor musun?"

Emma'nın yanakları alev alev yanıyordu. Dosdoğru ileri baktı ve omuzlarının zonklamasına aldırmadan adımlarının hızını kesmedi.

"On beş kilometre öteye kadar otel yok. Fark etmemiş olablirsin ama buralardan taksi filan da geçmez."

Emma yürümeye devam etti.

"Tanrım, asık suratlı kadınlardan öyle nefret ediyorum ki..."

"Asık suratlı mı?" Emma yıldırım gibi ona döndü. "Beni rahat bırak! Bu gece yeterince eğlenmedin mi?"

Kenny arabayı onun önüne çekip sokağı bloke edecek şekilde durdurdu. Sonra motoru ve dörtlüleri açık bırakarak arabadan indi. Gömleği pantolonunun dışında duruyordu ve çıplak ayaklarına mokasen geçirmişti. Emma'ya yaklaştı.

Onun dimdik duramadığını görmek Emma'nın içinde bir tatmin kıvılcımı uyandırdı ama bir yandan da paniğe kapılarak ürperdi. Ondan fiziksel anlamda korkmuyordu ama soğukkanlılığını kaybetmekten korkuyor ve bir an önce gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Valizlerin ağırlığı nedeniyle hafifçe yalpalayarak sokağın diğer ucuna ilerlemeye çalıştı. Kenny aralarındaki mesafeyi kapayarak olanca gücüyle iki valizi de çekip aldı.

“Onları geri ver!”

Kenny onu duymazdan geldi ve alışveriş çantasıyla el çantasını da kaptığı gibi arabaya götürdü. Arka kapıyı açtı ve hepsini bir avuç çakıltaşından ibaretlermiş gibi arka koltuğun üzerine fırlattı.

“Bunu yaptığım için bana bin dolar borcun var.”

Emma dudaklarını ısırdı, gözlerini kırptırdı ve yeniden yürümeye başladı.

Kenny ellerini beline koydu. “Pasaportun, paran ve elbiselerin olmadan nereye kadar gidebileceğini söyler misin? Ha, bir de şu şemsiyeler var...”

Emma, Kenny'nin ona dürüst davrandığı için özür dileyeceğine, işleri daha berbat ettiğini düşünüyordu. O an ne yapabileceğini kestirmeye çalıştı ama yok denecek kadar az seçeneği vardı. Adımlarını yavaşlattı. Nihayet, “Beni hemen bir otele götür,” diyebilmeyi başardı.

“Memnuniyetle.”

Emma tereddüt etti ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Kendisini arabaya doğru yürümek için zorladı. Kenny onun için yolcu kapısını açtı. Emma ona bakmadan bindi ve camdan dı-

şarı bakarak kendisini görünmez kılmak istedi. Dudakları şişmiş gibiydi. O anda o yoğun ama içtenliksiz öpücükler aklına geldi.

“Haydi çekinme, içini dök. Bunu yapmak için can attığını biliyorum.” Kenny’nin daha önce şeytan gibi kullandığı araba şimdi adeta emekler gibi gidiyordu.

Emma sesini çıkarmadı.

“Tamam, seninle biraz eğleniyordum, seks işçisi gibi davrandım ama beni ciddiye alacağını aklıma bile getirmemiştim. Sonra, sen ciddiye alınca... Nasıl desem, ben de bir insanım. Beni yargılamadan önce, aynada kendine bir baksan iyi olur. Benim yerimde olsaydın, senin gibi biriyle karşı karşıya olduğunda sen ne yapardın bir düşün.”

Güzel olmadığını yüzüne vuracak ve onunla alay edecek kadar gaddardı. O anda Emma kendini tutamadı ve “En azından yalan söylemezdim!” diye bağırdı. “Hiç kimseyi senin yaptığın gibi aşağılamazdım.”

“Aşağılamak mı?” Bu kez de Kenny’nin sesi gerçekten aşağılanmış gibi çıkıyordu ama Emma birden onun ne kadar iyi bir aktör olduğunu hatırladı. Kenny arabayı birkaç kapının arasından geçirerek kalabalık bir caddeye soktu. “Aşağılamakla ilgisi yok. Ben sadece elime geçen fırsatı değerlendirmek istemiştim. Bunu itiraf ediyorum. Ama daha çok şehvetle ilgili bir şeydi.”

“Lütfen, Bay Traveler. Ben de dün doğmadım. Bunun şehvetle filan bir ilgisi yoktu. Zenginsiniz, yakışıklısiniz ve profesyonel bir sporcusunuz. Dilediğiniz herhangi bir kadını elde edebileceğinizden eminim. Yaşlanmakta olan bir öğretmene bakacağınızı hiç sanmıyorum.”

“Konu şehvet olunca, o duyguyu hissettiğim anda tanırım! Ve sen de şunu itiraf et ki işleri benim için zorlaştırmadın. Bu arada seks için bir erkeğe para ödemen gerektiğini neden düşündüğünü de hiç anlamış değilim.”

“Evet, bu işi senin için kolaylaştırdım. Hem de çok kolaylaştırdım...”

Kenny kırmızı ışıktaki durdu ve Emma'ya baktı. “Bak, Emma, duygularını incitmek istemedim. Evet, kendimi kaptırdığımı kabul ediyorum. Ama sen de bir yabancıyla sevişme konusunu öyle bir kafana takmıştın ki bu işe girişmekte bir zarar göremedim.”

“Bana her konuda yalan söyledin. Sen ünlü bir profesyonel golfçüsün, bir eskort değil. Ve o derginin kapağına göre bir milyardersin.” Bunları telaffuz ettiği anda kafasında bir şimşek çaktı. “Orası da arkadaşının evi filan değildi. Senin evindi, değil mi? Bana söylediğin her şey yalandı.”

“Beni sen kıskırttın.” Kenny ışıkları geçti.

“Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Bu düpedüz bir yalan. Beni gördüğün andan itibaren bana emirler yağdırmaya, listeler yapmaya ve şemsiyenle beni dürtüklemeye başladın.”

“Seni şemsiyemle dürtüklemedim.”

“Bana dürtüklemişsin gibi geldi.”

“Özür dilerim,” dedi Emma buz gibi bir sesle.

“İyi. Ben de özür diliyorum. O zaman ödeştik.”

“Alakasız bile yok.”

Emma ilk defa Francesca'nın olaylarda ne gibi bir parmağı olabileceğini düşündü. Ama yaptıkları konuşmayı aklına getirince, Francesca'nın ona Kenny'nin profesyonel bir eskort olduğuna dair en küçük bir şey bile söylemediğini hatırladı. Onu bir dost olarak tanımlamıştı. Buna rağmen, Emma nedense onun bu işi profesyonelce yaptığı fikrine kapılmıştı. Üstelik Francesca'ya günlük yetmiş beş dolar ödemenin yeterli olup olmadığını sorduğunu da net bir şekilde hatırlıyordu.

Şimdi düşününce Francesca'nın nasıl güldüğünü de hatırlıyordu. “Ona elli doların yeterli olduğunu benim söylediğimi söyle.”

Francesca'nın bu küçük şakanın nasıl geri tepeceği hakkında en ufak fikri yoktu.

Kenny'yle mücadele edecek enerjisi kalmamıştı. "Bu durum ikimizin de işini görmez, Bay Traveler. Sizin benden hoşlanmadığınız gün gibi aşikâr ve ben de kesinlikle..."

"Bunun tam olarak doğru olduğunu söyleyemem. Bana o şemsiyeyi sallayıp da ne yapmam gerektiğini söylemediğin zamanlarda bayağı eğlenceli birisin bence." Direksiyonu dört şeritli bir yola kırdı. "Ama en azından sıkıcı değilsin. Bu da tanıdığım pek çok kişi için söyleyebileceğimden daha iyi bir şey."

"Aman, ne büyük iltifat... Doğrusunu istersen, yaptığımız kötü başlangıçtan belimizi doğrultmamız mümkün değil. Francesca'yı arayıp bana yardımcı olması için başka birini bulmasını isteyeceğim. Birbirimizi bir daha görmemize hiç gerek yok."

Araba yavaşladı. "Francesca'yı mı arayacaksın?"

"Ona kişisel bir anlaşmazlık yaşadığımızı söyleyeceğim. Beni anlayacağını sanıyorum."

"Ben... Ah... Francesca'yı bu işin dışında bıraksak nasıl olur?"

"Bunu yapamam. Gezimin nasıl geçtiğini rapor etmemi bekliyor."

"Bekler tabii!" diye mırıldandı Kenny, sonra gözlerini ona dikti. "Sana bir şey diyeyim mi? Gezi rehberliğimi sürdürmen karşılığında sana günde yüz dolar ödemeye hazırım. Arabayı sürerim ve seni istediğin her yere götürürüm. Senin yapman gereken tek şey manzarayı keyifle seyretmek ve ne kadar iyi geçindiğimizi Francesca'ya açık ve net bir şekilde söylemek."

O tembel salak gitmiş, yerine kararlı bir çenesi ve yoğun bakışlı gözleri olan, azimli bir yabancı gelmişti. Emma'nın neler olup bittiğini anlaması için fazla zaman gerekmedi.

"Francesca'nın sana karşı bir kozu var, değil mi? O yüzden bu işi yapmayı kabul ettin."

“Öyle de diyebilirsin.” Otoyoldan bir yan yola saptı, sonra da hızla lüks bir otelin park alanına girdi.

“Kozu ne?”

“Sanırım ikimiz de bir gece için yeterince drama yaşadık.”

“Anlat.”

“Günde yüz dolar. Kabul ediyor musun?”

Emma büyülenmiş gibi ona bakakaldı. Yüzünde şaka yapıyormuş gibi bir ifade yoktu, hatta her zaman gülümsüyormuş gibi duran ağzı bile şu anda dümdüz bir çizgiydi. Karşısındaki kişi istediğini her daim elde etmeye alışkın bir adamdı.

Emma tanıştığı ilk andan itibaren onu hor gördüğünü şimdi daha iyi anlıyordu. Kim bilir bugüne kadar kaç kişi böyle davranmıştı ona. Bu, bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

Kendisini sırf onu cezalandırmak için, “İki yüz,” derken buldu. “Artı masraflar...” İçinden bir ses aklını kaçırdığını söylüyordu ama diğer yandan da rahatlamıştı. Kenny az önce dizginleri ona teslim ettiğinin ve iki hafta boyunca onu kontrol etmesine izin verdiğinin farkında değildi. Emma o andan itibaren Kenny Traveler’ın sahibi durumundaydı ve bu gece yaptıklarından sonra istediğini elde edene kadar onu kullanmaktan hiç çekinmeyecekti.

Otelin araba kapısından geçerken Kenny’nin yüz hatlarında beliren ciddi ifadeden, güç dengesinin değiştiğini fark etmesinin fazla uzun sürmediğini anlamıştı. Gerilim, Teksas aksanının yumuşak köşelerini sanki kırıp bir kenara atmıştı. “Sana bir oda ayarlayayım. Yarın sabah saat dokuzda otelin lobisinde beni bekleyeceğine dair söz vermeni istiyorum.”

“Ah, orada olacağım.” Kenny’nin kaybettiği, kendisininse yeni hissetmeye başladığı özgüven gözlerine yansımış olmalıydı. O yüzden Francesca’nın Kenny’ye karşı kozunun ne olduğunu öğrenmeye karar verdi.

On dakika sonra valizleri taşıyan otel görevlisi Emma’yı otelin özel bir katındaki gösterişli bir süite götürdü. Emma bir an

suçluluk hisseder gibi oldu ama bu duygu geldiği gibi gitti. Rüşvetin ne olduğunu gördüğü anda anlardı ve Kenny Traveler onu satın almak istiyordu. Bu taktik işe yaramayacaktı ama şimdilik Kenny'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Ertesi sabah telefonun sesiyle uyandı. Ahizeye uzanırken saçlarını gözlerinin önünden çekerek saate baktı. Saat 6:18'di.

"Alo."

"Lütfen bekler misiniz? Ekselansları Beddington Dükü hatta."

Emma kendisini yeniden yastıkların içine gömdü. Onu bulması için ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu zaten. Beklerken, önceki gece yaşadıkları gözlerinin önünden geçince o fazlaca tanıdık sesi duyduğunda neredeyse mutlu olacaktı.

"Emma, tatlım. Nerelerdesin? Seni bulmak için çok uğraştım."

Emma, On Birinci Beddington Dükü ve görünüşünün yanı sıra pek çok açıdan VIII. Henry'ye benzeyen Hugh Weldon'un genizden gelen sesinden irkildi. Adam aynı zamanda St. Gert'un arazisinin de sahibiydi ve zengin annesinin sekiz ay önce ölmesiyle okulun en önemli bağışçılarından biri olmuştu.

"Günaydın, Ekselansları."

"Şimdi bunları bırak, tatlım. Bana Hugh diye hitap etmelisin ama sadece ikimiz birlikteyken, anladın mı?" Bir an duraksadı. Emma o anda onun o etli dudaklarının arasına kızarmış bir hamur parçası tıktırdığını görür gibi oldu. Aslında Hugh ağzına hiçbir şey tıktırmazdı. Çok yemesine rağmen sofrada kusursuzdu. Bir keresinde Emma'nın hazırladığı koca bir tepsi atıştırmalıyı tek bir kırıntı bile dökmeden yemeyi başarmıştı. Görgü kurallarına uymak onun için bir unvana sahip olmak kadar önemliydi.

"Emma, Emma, aramızda küçük bir iletişim bozukluğu oldu galiba. Oraya varınca bana telefon edecektin. Seni oldukça güç bulduğumu söylemem gerek."

Emma, “Özür dilerim,” dedikten sonra bir yalan kıvırdı. “Öyle yorgundum ki aklımdan çıkmış.”

“Seni çok iyi anlıyorum. Umarım güzel bir uyku çekmişsindir.”

“Evet, gayet iyi uyudum.” Adamın gösterdiği bu yakınlık onu kandırmamıştı. Beddington Dükü’nün, istediğini elde edene kadar elinden geleni ardına koymayacağını çok iyi biliyordu. Ölmüş iki karısı aklına gelince ürperdi. İki ölümle ilgili herhangi bir şüphe olduğundan değil, zira ilk karısı doğum yaparken, diğeryse Alpler’de kayak tatilinde çığ altında kalarak ölmüştü. Ama VIII. Henry’yle fiziki benzerliğinin yanı sıra iki karısının ölümünü ve St. Gert’ten çok daha prestijli bir okula soktuğu iki küçük kızını düşününce Emma tüylerinin diken diken olmasını engelleyemiyordu.

“Bir şoför kiraladığından bahsetmiştin ama bu adamın dünyanın en ünlü golfçülerinden biri olduğunu söylememiştin. Senin ne kadar saf olduğunu biliyorum, tatlım, o yüzden bunun iyi bir tercih olmadığını aklına bile getirmediğinden eminim.”

Emma içinden minik bir mutluluk dalgası geçtiğini hissederek gibi oldu. “Lütfen endişelenmeyin, Ekselansları. Onu bana arkadaşım Francesca tavsiye etti.” Kenny’nin rehberlik yaptığını nasıl öğrendiğini sormaya hiç yeltenmedi çünkü Hugh Holroyd herhangi bir şeyi şansa bırakacak türden bir adam değildi. Gezişiyle ilgili bilgi verdiği andan itibaren, takip ettirmek için peşine birini takacağını adı gibi biliyordu.

“Bunun nasıl görüneceğini hiç aklına getirmediğinden eminim. Francesca’yla olmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorum ama o, televizyon dünyasında, hayatım, o yüzden pek saygın biri sayılmaz. Ve gelecekteki Beddington Düşesi olarak, bu gibi şeylere dikkat etmen gerekiyor.”

Emma telefonun kordonunu parmağına sertçe doladı. “Ah, sorun olmayacağından eminim. Araştırmamı bitirmek için sadece iki haftam var, o yüzden güvenilir birine ihtiyaç duyuyorum. Bay Traveler bu civarları çok iyi tanıyor.”

“Sevgilim, konu o değil ki. Sen geri gelir gelmez nişanlandığımı ilan edeceğiz. O yüzden rehberin de olsa yabancı bir erkekle o kadar vakit geçirmen hiç şık durmayacak.”

Nişanlandıklarını ilan edecek değillerdi ama Beddington Dükü bunu henüz bilmiyordu. Bilmediği diğer şey de Emma’nın, St. Gert’ü onun şantajlarından korumak için elinden gelen her şeyi yapacağıydı. “Teksas’tayım, Ekselansları. Bunu yakın çevrenizden kimse bilmeyecektir.”

“Dünyanın dört bir yanında iş ilişkilerim olduğunu unutuyorsun. Aşlına bakacak olursan, sen tam buraya dönüş yolundayken benim de New York’a gitmem gerekiyor. Döndükten hemen sonra seninle Londra’da buluşmayı umuyordum ama korkarım biraz ertelememiz gerekecek. Doğrusunu istersen, hayatım, bu konuyu düşündükçe senin bir an önce buraya dönmen gerektiğine daha çok kanaat getiriyorum. Bu gezi başından beri hoşuma gitmedi.”

“İlginiz için çok teşekkür ederim ama korkarım bu mümkün değil. Nişan ilan edildikten sonra okulda müdirelik yapmamı istemediğinizi biliyorum.”

“Çok doğru. Bu hiç uygun düşmez.”

On yedinci yüzyılda değiliz, seni iğrenç herif!

“O zaman neden burada kalmam gerektiğini anlamanız gerek. *New Historian*’ın editörlerine yazımı mayısın birine kadar bitireceğime dair söz verdim. Sanırım siz de takdir edersiniz ki verdiğim sözü tutmamak gibi bir şey yapamam.” Sözlerinin etki yaratması için bekledi. “Gelecekte Beddington Düşesi olacak birinin sözünü tutmamasının ne kadar korkunç görüneceğini bir düşünün.”

Amacına ulaştığını Dük’ün sesindeki sinirli tondan anladı. “Yine de kötü ünü olan bir erkekle gezip tozmandan hiç memnun olmadığımı söylemeliyim. Biliyorum, hayatım, kıskanç bir koca gibi davranıyorum ama adın en küçük bir skandala karışırsa kendimi bağışlayamam.”

“Öyle bir şey olmayacak, Ekselansları.” Emma bu apaçık yalanı söylerken gözlerini kıstı. Her şey yolunda giderse, nişanı engelleyecek derecede büyük bir skandal yaratacak ve St. Gert’ün gelecek kız nesilleri için güvenli ve huzurlu bir sığınak olarak kalmasını sağlayabilecekti.

Ahizeyi yerine nihayet koyduğunda her tarafı titriyordu. Yattaktan fırlayarak çıktı. Yirmi dört saat içinde iki korkunç erkekle uğraşmak zorunda kalmak, bir sınıf dolusu haylaz öğrenciyle uğraşmaktan daha kötüydü. Neyse ki en azından yakın tarihe kadar Hugh’la çalışmak zorunda kalmamıştı. İleri teknoloji alanında çok kârlı birtakım yatırımlar yapma konusundaki yetenekleri dolayısıyla Hugh’yu ismen tanıyordu ama dul düşes, ölümüne kadar, Emma’nın o ailede irtibatla olduğu tek kişiydi. Ancak adam finans dünyasındaki ve çağdaş teknoloji alanındaki yeteneklerine rağmen, son derece eski kafalı bir aristokrattı ve aile isminin ünüyle öylesine gurur duyuyordu ki önemli bir kişi olmak onun için para kazanmaktan daha büyük bir öncelik haline gelmişti.

İki evliliğinden sadece kız evladı olmuştu ve VIII. Henry gibi o da bir erkek vârise sahip olma saplantısı içindeydi. Oğlu olmadığı takdirde, sahibi olduğu unvan bir rock grubunda davulculuk yapan uzun saçlı erkek yeğenine geçecekti. Böyle bir şeyi tasavvur dahi edemiyordu ve ikinci karısının ölümünden sadece birkaç ay sonra emrinde çalışanları, bir sonraki eşini bulmakla görevlendirmişti. Bu kişi, elbette soylu bir aileden gelmeliydi. Tertemiz olmalı, adı herhangi bir skandalla lekelenmemiş olmalıydı. Unvanını itibarsızlaştıracak parıltılı bir Sarah Ferguson’a hiç ihtiyacı yoktu. Evleneceği kişinin bakire olmasını da tercih ederdi.

Emrindekilerin buna nasıl tepki verdiğini hayal edebiliyordu Emma. Daha sonra öğrendiğine göre, önerilen kriterlere uygun bulabildikleri tek kişi on üç yaşında bir kız olmuştu.

Bu iş için Emma’nın uygun olduğunu düşünen kişi Hugh’nun kız kardeşi olmuş ve St. Gert’ün senelik Kurucular Günü kut-

lamalarında aileyi kendisinin yerine Hugh'nun temsil etmesini önermişti. O gün akşamüstü Emma adama kendi ofisinde çay ikram ederken, sohbetlerinin tam ortasında endişeli bir ebeveynden gelen telefonu yanıtladığı ve yedi yaşındaki öğrencisinin doğum günü hediyesi olarak verdiği el yapımı simli kolyeyi taktığı için fırça yemişti. Düke zor katlanmıştı.

Hugh ertesi hafta ve sonraki hafta da görünmüştü. Emma onunla karşılaşmamak için bahaneler uydurmuştu ama bir öğleden sonra Hugh onu ofisinde yakalayıp onun kendisi için uygun bir eş olacağına karar verdiğini söylemişti. Emma okul müdireliğini bırakır bırakmaz, nişanlandıklarını ilan edeceklerdi.

Emma küçük dilini yutmuştu. Zamanda yolculuk yaptığını düşünerek çalışma masasının üzerindeki takvimi kontrol etmemek için kendisini zor tutmuştu. "Ekselansları, benim sizinle evlenmek gibi bir niyetim yok. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Bu çok saçma bir fikir."

Ama açık sözlülüğü bir hataydı. Dük gözlerini kısmış, şişinerek ayağa kalkmış ve bu konunun halledildiğini söylemişti.

"Hiçbir şey halledilmiş değil!"

"Sen benim yaşına uygun, unvana sahip, geçmişinde en küçük leke bile olmayan, mütevazı görünümlü bir bakiresin," demişti Dük. "Tartışacağımız bir konu yok!"

Kendisi için yapılan bu sıkıcı tanımlamayı duymak Emma'ya acı vermişti. O anda kontrolünü kaybedip bir hata yapmıştı. "Ben bakire değilim! Onlarca erkekle yattım. Gemicilerle, kamyon şoförleriyle... Hatta geçen hafta okulun tamircisiyle bile yattım."

"Çocuk gibi konuşuyorsun. Senin bugüne kadar hiçbir erkekle ciddi bir ilişkin olmadığını biliyorum. Bakire değilsen bile, bunun çok geçmişte kalmış olması gerekir ki o zaman da önemini kaybetmiştir." Sonra da küçümser gibi bir tavırla ofisin kapısına doğru ilerlemişti. "Sohbetimiz sona erdi, Emma. Sana bahsettiğim onuru anlamayacak kadar aptalsan, St. Gert'ü yönetecek zekâya

da sahip değilsin demektir. O zaman da seni işten atmaktan başka çare kalmıyor.”

Bu tehdit onu afallatmıştı ama anında toparlanıp, “Ne fark edecek ki?” dedi. “Sizin dediğinizi yapsam da yapmasam da buradaki işimi kaybedeceğim.”

Kapı kapanınca, Emma aşına olduğu odanın fırıl fırıl döndüğü hissine kapılmıştı. Tehdit çok üzücüydü. Bir koltuğa çökmüş hayatının düzenini bozan bu dehşet verici ve saçma durumu özümsemeye çalışmıştı.

Hugh’nun kız kardeşi ertesi gün nişanın tarihini saptamak için onu arayınca, Emma ona böyle bir evliliğin olmayacağını söyledi.

Bir hafta geçti, arayan soran olmadı. Bu tuhaf durumu unutmaya başlamıştı ki okul arazisinde bir yer ölçme ekibinin çalıştığını gördü. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı ve sorgulamak için bir koşu yanlarına gitti. Adamlar ona Beddington Dükü’nün talimatları gereğince hareket ettiklerini söylediler.

Telefon öyle bir süratle açıldı ki Emma, Dük’ün onun telefonunu beklediği gibi bir hisse kapıldı.

“Ekselansları, bana hemen neler olup bittiğini söyleyin. Buraya neden bir yer ölçme ekibi gönderdiniz?”

“Ah, sana söylememiş miydim? Aklımdan çıkmış olmalı. Burayı bir müteahhide satmayı düşünüyorum.” Söylediklerinin yerine oturması için bir an bekledi. “Okul binasını yıkarak çok pahalı evler yapacak.”

Adamın ona göz göre göre şantaj yaptığını anlaması hiç uzun sürmedi. Bu okul onun bugüne kadar sahip olduğu tek gerçek evdi ama tek sorun oraya olan duygusal bağlılığı değildi. Hugh’nun annesinin itirazlarına karşın, bir grup yetenekli ve hırslı öğrencinin burslu olarak okula kabul edilmesini sağlamıştı. St. Gert’ten daha düşük kaliteli okullara gönderilmeleri halinde o öğrencilere ne olacaktı? Soruyu sorarken sesinin nasıl titrediğini hatırlıyordu. “Peki, sizinle evlenirsen okulun durumu ne olacak?”

“Hayatım, Beddington Düşesi’nin böylesine sevdiği bir yeri satmam mümkün olamaz, öyle değil mi?”

Emma işte o zaman bu adamın biraz da deli olduğuna hükmetti.

Plan yapmak için iki gecesini uykusuz geçirdi. Ertesi gün Dük’ün ofisini aradı. “Özür dilerim, Ekselansları. Karar vermek öyle güç oldu ki... Sanırım küçük bir şok geçirdim. Tabii ki teklifinizi kabul etmekten büyük bir mutluluk duyacağım. Yani siz, sizden daha önemsiz bir konumda bulunan biriyle evlenmek konusunda tekrar düşünmek istemiyorsanız...” Ümitli bir bekleyiş içine girdi.

“Tekrar düşünmek mi? Elbette hayır.”

Yaşadığı stresi saklamakta zorlanarak, nişan tarihinin mesleki birtakım zorunluluklarını yerine getirdikten sonra açıklanabileceğini söyledi. Kış ve ilkbahar dönemleri arasındaki tatilden istifade edip Amerika’ya gitmesi ve *New Historian* için başladığı bir araştırma yazısını tamamlaması gerekiyordu.

Yazıyla ilgili söyledikleri doğrudu ama ona söylemediği bir şey vardı. Aslında araştırmasını bitirmek için sadece birkaç güne ihtiyacı vardı. Sürenin geri kalanını daha önemli bir şeyi gerçekleştirmek için kullanmayı düşünüyordu.

Skandal yaratmak için...

Planı başarısızlığa da uğrayabilirdi ama aklına gelen en iyi şey buydu. Beddington’ı, teklifini geri çektirecek kadar panikletmeliydi ama Emma’nın bilinçli olarak yaptığından da şüphelenmemeliydi çünkü şüphelendiği takdirde intikam almak için okulu yerle bir edecek kadar kindardı.

Ne yazık ki Emma, kariyerine St. Gert’te devam etmesini sağlayacak bir plan geliştirmeyi başaramamıştı. Hugh’nun geçmişinde skandallar olan bir kadını orada tutacağını hiç sanmıyordu ama sonuçta başka bir yerde iş bulabilirdi. Savunmasız kaldığı dönemlerde St. Gert onu her zaman gözetmişti, bu kez o, okul için aynı şeyi yapacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Emma otel lobisinde Kenny'ye doğru yürürken onu otele getiren sert bakışlı adamın gittiğini ve yerine mokasen ayakkabılı, cana yakın birinin geldiğini gördü. Ama bu kez aldanmayacaktı.

Bir an onun nasıl bir pislik olduğunu bir yana bırakıp keyifle onu seyretti. Kovboy şapkasını takmamıştı, o yüzden siyah, dalgalı saçları avludan gelen ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Rengi atmış bir Teksas Üniversitesi tişörtüyle taba bir şort giymişti ve ayaklarına da üst tarafından beyaz çoraplarının birkaç santim görüldüğü kahverengi iş botları geçirmişti. Konuşmaya başlayınca Emma daldığı çılgın hayallerden uyandı.

"Günaydın, Leydi Emma. Şemsiyenizi getirdiğimize memnun oldum. Bu sene bir gün mutlaka yağmur yağacaktır."

Emma çiçekli şemsiyesine bu da nereden geldi buraya gibisinden bir bakış attıktan sonra neşeli bir gülümsemeyle kasıtlı olarak onu kapıya doğru salladı. "Haydi o zaman, gidelim."

Kenny'nin gözlerini kıstığını görmek ona güzel bir tatmin duygusu yaşattı. "Önce kahvaltı. Sonra iş."

"Ben kahvaltı yaptım."

Kenny ona o tembel, menekşe rengi gözleriyle baktı ve ağdalı aksanıyla bir hatırlatma yaptı. “Leydi Emma, umarım kimin maaşından geçindiğinizi unutmamışsınızdır.”

Emma, bunu beklemeliydim, diye düşündü.

“Ben bu sabah yaban mersinli krep yiyeceğim.” Kenny parmaklarıyla Emma’nın kolunun üst tarafını sıkıca kavradı. “Ya siz?”

Emma ona yarım saatten bile az bir süre önce Francesca’yla yaptığı hoş telefon konuşmasından ve iyi arkadaşını her an arayabileceğinden bahsetmeyi düşündü ama sonra tereddüt etti. Francesca cephanesini daha büyük savaşlar için saklamalıydı. Bugün ikinci bir kahvaltı yapıp yapmaması o kadar önemli değildi.

Kafenin bir köşesinde otururken daha dün bu adamla neler yapmanın eşğine geldiğini hatırladı ve bu çılgınlığın jet-lag’le ilgisi olup olmadığını merak etti. Ülkeye geleli on iki saat bile olmamışken Kenny Traveler’ın yatağına atlamakla ne kanıtlamak istemişti ki? Biriyle yatağa girmek istiyorsa, en azından Hugh’nun onun peşine taktığı adamın da etrafta olacağı bir zamanı seçmeliydi. Bugüne kadar hiç bu kadar dürtüsel davranmamıştı, bu da onu rahatsız ediyordu.

Garson siparişlerini almak için yanlarına gelince, “Ben sadece çay istiyorum,” dedi.

Kenny’nin yüzü onayladığını gösterircesine parıldadı. “İyi bir seçim ama bence siparişe birkaç tane yaban mersinli krep ve biraz pastırma ekleyin. Sanırım ben de aynısını isteyeceğim, sadece bana çay değil de kahve getirin.”

Kenny bilinçli bir şekilde onu kışkırtmaya çalışıyordu ama Emma gülümsemekle yetindi. “Mümkünse yaban mersinli krep kızırmış ekmekle değiştirin. Pastırma yerine de bir kâse çilek alayım.”

Garson kız bezgin bir ifadeyle Kenny'nin kahvesini koyduktan sonra siparişin daha da karmaşık hale gelmesini önlemek istercesine aceleyle oradan ayrıldı.

Yapacak sürüyle işleri vardı ve Emma artık fazlasıyla saçmalığa şahit olmuş gibi hissediyordu. Sadede gelmeden önce kapının yanında sergilenen taze çiçeklere keyifle bir göz atıp, "Bir dövme stüdyosu buldun mu?" diye sordu.

"Dövme yaptırmayacaksın. Bu çok saçma bir fikir."

"Dövme yaptıracağım. Hem de bugün. Bunu tartışacak değilim." Bir tek dövme yaptırmanın nişanı durdurabileceğinden pek emin değildi ama en azından Hugh'nun kararını gözden geçirmesini sağlayabilirdi. Gözlerini kafede gezdirirken gazetelerini okuyor gibi görünen adamlardan birinin onu izlemek için tutulup tutulmadığını merak etti. Gözüne kimse şüpheli gibi görünmedi ama Hugh'nun iki hafta boyunca onu izlemeden bırakmayacağından emindi. Bu sabah onu kolaylıkla bulması da bu savını destekler nitelikteydi.

"Dövme yaptıırırsan müdireliğini yaptığın o küçük kızların yüzüne nasıl bakacaksın?" dedi Kenny.

O kızların yüzüne bakmayacaktı ki... Ama bunu Kenny'ye söylemeye hiç niyeti yoktu. "Dövmeli olursam, benimle daha iyi iletişime girerler."

"Bütün istediğin buysa, neden gidip de diline de bir pirsing taktırıyorsun? Ya da saçlarını mora boyamıyorsun?"

Pirsing yaptırmayı düşünmemiş değildi ama enfeksiyon kapmaktan korkuyordu ve saçını çarpıcı bir renge boyatmak da biraz ileri gitmek gibi olacaktı. Minik bir dövme yaptırmakla yetinecekti, ancak o kadarına cesareti vardı. Hugh'nun onun karakteri hakkında yanılıya düştüğüne inanmasını istiyordu. Onu manipüle etmek gibi bir niyeti olduğunu düşünmemeliydi, yoksa St. Gert'ün

üzerinden buldozerleri geçirmesi işten bile değildi. Garson, çayı getirdikten sonra ortadan kayboldu.

“Peki, bu dövme yi tam olarak nerene yaptırmak istiyorsun?”

“Kolumun üst tarafına.” Bu iş bittikten sonra hayatının sonuna dek üzerini kapalı tutması gerekecekti.

“Kolunun üstündeki dövme göze batacaktır. Bileklerine, omzuna ya da herkesin göremeyeceği bir yere yaptırabilirsin. Senin durumunda –bir öneride bulunmuyorum ama bulunmam gerekseydi ya da senin yerinde olsaydım– o yer *göğüslerimden* biri olurdu.”

Emma çay fincanını dudaklarına götürürken aniden durdu. Kenny’nin ağzından çıkan o sözcük, önceki gece olanları yeniden aklına getirmişti. İpek ropdöşambrın teninin üzerinden kayışı, Kenny’nin sıcacık ağzı ve göğüs uçlarını dudaklarıyla çekiştirmesi...

Kenny ne yaptığını tabii ki çok iyi biliyordu.

“Öyle mi!” Çay fincanını dudaklarına götürdü, sonra tekrar masanın üzerine koydu. “Bu işi en iyi senin bildiğine eminim.”

“Hâlâ geçen akşam yüzünden sinirlisin, değil mi?”

“Keyfim kaçmış desek daha iyi olur, Bay Traveler. Müdireler asla sinirlenmez.”

Kenny sırttı, sonra ona bir çocuk merakıyla baktı. “Mantık yürütmeme yardım eder misin lütfen? Gördüğüm kadarıyla, hayatında cinsel heyecan yaşamayı ümit eden çok hoş, bekâr bir leydisin. Bu da son derece doğal bir şey. Ama İngiltere’deyken itibarını bir şekilde koruman gerekiyordu, o yüzden orada herhangi bir deneyim yaşamaman mümkün değildi. Bu iş için şu kocaman Teksas eyaleti gerçekten de iyi bir seçim. Şimdi, öğrenmek istediğimse şu: Profesyonel bir jigolo ya da profesyonel bir golfçü olmam ne fark eder ki? Gerekli tüm teçhizata sahibim ve onları senin istifadene sunmak beni ancak mutlu eder.”

“Oyuncakların konusunda çok cömertsin doğrusu ama işin doğrusunu öğrenmek istersen... Dünyadaki son erkek olsan bile bana dokunmana izin vermeyeceğim.” Sözcükler ağzından çıktığı anda, Emma’nın beyninde kırmızı alarm ışıkları yandı. Bu tembel ancak aslında hiç de aptal olmayan aptal adam hayatını rekabet ederek kazanıyordu ve yanlış görmüyorsa gözlerinde meydan okuma ışıltıları parlamaya başlamıştı bile.

“Eh, bunu göreceğiz, öyle değil mi, Leydi Emma?”

Neyse ki tam o anda garson yemekleri getirdi. Emma çileklerin çoğunu yiyip bitirdi ama kızarmış ekmekten bir iki lokma alabildi. Kenny kreplerini bitirdiği gibi Emma’nın yemeğinden geri kalanları da süpürüverdi.

“Bu yaptığın sağlıklı değil,” diye uyardı Emma.

“Dün gece birbirimize yeterince mikrop geçirmiş olmalıyız, o yüzden bu konuda fazla endişelenmiyorum.”

Önceki geceki müthiş öpücükleri düşündüğünü belli edip de onu mutlu etmeye Emma’nın hiç niyeti yoktu. “Yediklerine bakılacak olursa, şişmanlamaman mucize.”

“Gün boyunca çok enerji yakıyorum da ondan.”

“Ne yaparak yakıyorsun?”

“Aylaklık etmenin kolay bir iş olduğunu mu sanıyorsun?”

Emma gülmemek için kendisini zor tuttu ve bu da onu rahatsız etti. Bu adamın sahte cazibesine kapılarak kolaylıkla teslim olmayacaktı. “Bir dövme stüdyosu bulmak konusunda bana yardım etmeyeceksen, doğrudan telefon rehberine bakıp kendim bir tane bulurum. Bu arada, biraz da alışveriş yapmam gerekiyor.”

“Ben bunun bir araştırma gezisi olduğunu sanıyordum.” Garsona eliyle işaret ederek hesabı istedi.

“Araştırma gezisi elbette ama bütün vaktimi araştırma yapmaya ayırmayacağım ki... Bugün öğleden sonraki birkaç saatimi Dallas Tarih Cemiyeti’nde geçirmeyi düşünüyorum. Onların çıkardığı yazılardan birkaçına bakmak için önceden bir ayarlama yapmış-

tım. Biraz da Austin'deki Teksas Üniversitesi Kütüphanesi'nde ve San Antonio'da işim var.”

“Pekâlâ, banaaraştırdığın kadın hakkında biraz bilgi versene.”

“Leydi Sarah Thornton mı? *New Historian*'a onun hakkında bir yazı hazırlıyorum. Artık ders vermiyorum ama bu konulara ilgimi koruyorum. Leydi Sarah olağanüstü bir kadınmış. Soylu bir aileden geliyor ama zamanına göre oldukça bağımsızmış. Tatmin olmayan bir merakı varmış. 1872 yılında buralarda tek başına dolaşmış.”

“Tek başına gezi yapmayı başarmış, ha?” dedi Kenny anlamlı bir şekilde.

“Leydi Sarah benden çok daha cesurmuş. Hikâyesi çok büyüleyici çünkü Teksas'ı hem bir yabancı hem de bir kadın gözüyle görmüş. Houston & Teksas Merkez Garı'na ilk kez tren geldiğinde o da Dallas'taymış. Bunu kutlamak için yapılan barbekü partisini son derece akıcı ve canlı bir şekilde anlatmış.”

Kenny masanın üzerine birkaç banknot atıp ayağa kalktı. “1872 yılında bir hanımefendinin Teksas'ta tek başına dolaşma cesareti göstermesi çok tuhaf doğrusu ama senin gibi çağdaş ve bağımsız bir kadın için bu iş tereyağından kıl çekmek gibi bir şey.”

“Leydi Sarah'nın, arabalarla uğraşması gerekmiyordu,” dedi Emma, Kenny'nin peşinden giderken. İçinden, Leydi Sarah'nın yakışıklı bir adamla alenen yolculuk yapıp bir dükün sinirlerini de oynatması gerekmiyordu, diye geçirdi.

Lobiye döndüklerinde, Emma iki dolar uzattı. “İçtiğim çay için. Diğerlerini sen zorla ısmarladın, o yüzden senin ödemen gerekir.”

“İki doların sende kalsın.”

“Aksilenmenin gereği yok.” Emma iki doları alıp cüzdanına tıkarken onu sinir etmek için şemsiyesiyle kapıyı gösterdi. “Buradan.”

Kenny şemsiyeyi onun elinden kapıp kapıda duran görevliye fırlattı. “Bunu benim için yak, olur mu?”

“Odama bırakır mısınız, lütfen,” dedi Emma. “Bayan Wells-Finch. 820 numara.”

Otoparka doğru ilerlemeye başladığı anda Kenny’nin yanında olmadığını fark etti ve arabayı nereye park ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Arkasına döndü ve Kenny’nin otelin kapısından uyku ilacı almış bir salyangoz gibi çıktığını gördü. Sandaletinin ucuyla tempo tutarak yere vurmaya başladı.

Kenny bir iki iş adamıyla selamlaştıktan sonra durup hayranlıkla çinileri seyretmeye koyuldu.

Emma içini çekti ve arabayı görmek için etrafa bakındı. Arabanın engelliler için ayrılmış yere park edildiğini görünce nedense hiç şaşırmadı. Sabırla Kenny’nin yaklaşmasını bekledi.

Kenny nihayet gelerek arabanın kilitli kapısını açtı. Emma içeri girip emniyet kemerini takarken, “Alışverişi bugün yapmakta ısrarlı mısınız?” diye sordu.

“Evet. Modaya uygun ama fazla pahalı olmayan bir yer olsun.”

“O zaman şansına küs çünkü ben o ucuzcu yerlerden hiç anlamam. Ne istersen al ve benim hesabıma yazdır.” Direksiyonu otoyola doğru kırdı.

“Asla böyle bir şey yapmam!”

“Şimdi mi titizleniyorsun? Ama ağzını tutma karşılığında beni günde yüz dolar ödemeye zorladığında hiç de titiz davranmamıştın.”

“İki yüz dolar. Bir kere, o şantaj parasıydı, o yüzden de farklı.” Kendini beğenmiş bir tavırla Kenny’ye baktı.

Kenny de onun o gün için seçtiği kıyafeti tepeden tırnağa süzdü. Emma hurma renginde bir kot etek giymiş, üstüne de krem rengi bir bluz geçirmişti. Bluzun üzerinde bir çift mavi kuşla tamamlanan bir bahçe manzarası vardı. “Bluzun çok hoş.”

“Teşekkür ederim. Sömestr sonunda beşinci sınıf öğrencilerim hediye etmişti.”

Emma otoyolda ilerlerlerken bu eyaletin sadece tarih kitaplarından bildiği manzaralarını seyrediyordu. Dizi dizi alışveriş merkezi, ilan panoları ve fastfood restoranı pek ilgisini çekmiyordu ama her şeyin bu kadar devasa olması onu şaşkına çevirmişti. Gördüğü her şey, Lower Tilbey'den ve St. Gert'ün kırmızı tuğla evlerinden, düzenli çimlerinden ve yaşlı ağaçlarından çok farklıydı. Leydi Sarah Thornton uçsuz bucaksız uzanan bu araziye ve gökyüzünü gördüğünde neler hissetmişti acaba?

Kenny arabayı engelliler için ayrılmış bir yere park etmeye kalkışınca, Emma eğilip onun yüzüne baktı. "Kesinlikle hayır."

"Buraya park edecek değilim," dedi Kenny incinmiş bir edayla ve yapmacık bir masumiyetle. "Bir kadınla alışverişe çıkmak en sevdiğim işlerden değil, o yüzden seni burada bırakacağım ve antrenman sahasına gidip bir iki top atacağım. Seni üç saat sonra buradan alırım."

"Aman Tanrım, ben ne alacağımı gayet iyi biliyorum ve burada o kadar vakit geçireceğimi hiç sanmıyorum." Eğilip hışımla kontak anahtarını aldı. "Haydi, gel bakalım."

Kenny anahtarı ondan çekip aldı ama alışveriş merkezinin içine girene kadar homurdanmasına rağmen onunla geldi. "Yarım saatten fazla oyalanmasanız iyi olur, Leydi Emma. Yarım saat sonra Cadillac'ımla buradan gidiyoruz."

"Hımm." Emma vitrinleri inceledi ve aradığı şeyi anında buldu. Betondan genişçe bir oturma yerini işaret ederek, "Tam burada bekle. Hemen geliyorum," dedi.

"Sen benim bugüne kadar karşılaşma talihsizliği yaşadığım en buyurgan ve en lanet olasıca kadınsın! Benim bir isyana neden olmadan Amerika'nın en büyük alışveriş merkezlerinden birinde öylece oturabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben ünlü sayılırım, ondan bahsediyorum."

Pembe Victoria's Secret alışveriş torbası taşıyan iki kadın, Kenny'nin bu sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine ona doğru koşturmaya başladı. "Kinny!"

Kenny, Emma'ya bir bakış attı. "Ne yaptığını anladın mı şimdi?"

"Çok gecikmem, Söz veriyorum."

Gerçekten de gecikmedi ama döndüğünde Kenny'nin etrafında küçük bir çember oluştuğunu gördü. Sanki doğaçlama bir golf seansı yapıyordu.

"Kolunuzu yukarı kaldırdıktan sonra, düzgünce indirdiğinizden emin olmalısınız. Ve bunu süratinizi artırarak yapmalısınız..."

Emma'nın gözleri onunkiyle buluştu. Kenny, ilk başlardaki huysuzluğunun tersine bu durumdan keyif alıyormuş ve oradan ayrılmak için acele etmeye hiç niyeti yokmuş gibiydi. Emma bunun üzerine aksesuar satan bir dükkâna girdi ve alışveriş torbasına pek pahalı olmayan bir iki takı ekledi. Kenny nihayet hayranlarının arasından kurtulup onu arabaya götürdü.

"Sıra dövmeye geldi," dedi Emma yola çıktıklarında.

"Bu konuda hâlâ inat ediyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Kenny bir an düşündü. "Pekâlâ, o kadar kararlıysan, sana yardımcı olacağım. Ama temiz iğne kullandıklarından emin olacağımız bir yer bulmak biraz vakit alabilir."

"İğne mi?"

"Dövmeleri nasıl yapıyorlar sanıyorsun?"

"Şey, tabii. Yani... İğne kullandıklarını biliyorum da... Senin bu sözcüğü söyleyiş şeklin biraz tuhaftı..."

"Canın da yanacak, Kraliçe Elizabeth, ona göre. Yani canın tathysa bu işi bir kere daha gözden geçersen iyi olur."

"O kadar acıyacağını sanmam."

Kenny onun cesaretini kıracak bir kâhkaha attı.

"Beni sinir etmek istiyorsun."

"Merhametli ve sevecen bir insan olduğum için beni bağışla."

“Hah!”

“Tamam. Sen kazandın. Araştırma yapacağın yere seni bıraktıktan sonra ben de bu işle uğraşacağım.”

İlk kez iş bitirici bir şekilde düşünmeye başlamıştı.

Dallas Tarih Cemiyeti'nin Eyalet Fuar Parkı'ndaki T şekilli binasının bulunduğu yere gittiler. Otoparka gelince Emma arabadan indi ve saat üçte buluşmak üzere sözleştiler.

Emma aslında hiç oyalanmadan Tarih Cemiyeti'nin ofislerine gitmeyi düşünüyordu ama görmesi gereken çok şey olduğuna karar vererek bir süre Teksas Ana Salonu'ndaki devasa duvar resimlerini inceledi. Bu resimlerde eyaletin 1528 senesinden başlayarak yirminci yüzyıla kadarki tarihi anlatılıyordu. Nihayet Tarih Cemiyeti'nin odalarına geldiğinde, çok sıcak karşılandı. Sonraki birkaç saatini orada Leydi Sarah'ın günlüğündeki notları, o dönemden bahseden diğer kaynaklarla karşılaştırarak geçirdi. Araştırmasına öyle dalmıştı ki vaktin nasıl geçtiğini anlamadı ve Kenny'yle buluşması gereken yere saat üçü çeyrek geçe gidebildi.

Cadillac ve öfkeli sürücüsü orada bekliyordu. “Geç kaldın ve bundan nefret ediyorum.”

“Aman, Kenny, şikâyet etmeye hiç hakkın yok. Dün sen de o kadar geç kalmıştın ki bugün tam vaktinde gelebileceğine doğrusu hiç ihtimal vermiyordum.”

“Dün başkaydı.”

“Geç kalan ben değil de sen olduğun için mi?”

“Onun gibi bir şey.”

“Tahammül edilecek gibi değilsin. Dövme stüdyosu buldun mu?”

“Daha da iyisini yaptım. Dövmeyi kendi evinde yapan bir kadın buldum.”

“Gerçekten mi? Güvenilir biri mi?”

“Çok saygın biri. Daha güvenilir birini bulamazsın. Yalnız, çok dolu bir programı olduğu için seni ancak bu akşam onda alabilecek. Bunun için bile yalvar yakar oldum.”

Emma, Hugh’nun dedektiflerinin o saatte etrafta olacağını umuyordu. “Sorun değil,” dedi. Midesi guruldamaya başlamıştı. “Bir şeyler yesem iyi olacak.”

Yirmi dakika sonra, her yanından ancak ayrıcalıklı kişilerin girebildiği belli olan bir kulübün taş kapılarından geçtiler. Üstü ağaç dallarıyla örtülü araba yolunun sonunda antik Yunan uygarlığından kalma gibi görünen sütunlu bir bina vardı. Kenny park ettikten sonra Emma arabadan inip ön kapıya seğırtti. Kenny’nin gelmediğini anlayana kadar yine biraz vakit geçti. Dönüp arkasına baktı.

Kenny elleri belinde, orada durmuş onu seyrediyordu. “Nereye gittiğini biliyor musun?”

Emma etrafına bakındı. “Pek sayılmaz.”

“O zaman niye başını alıp önden gidiyorsun?”

“Bilmem ki, ben hep öyle yaparım.”

“Öyle yapmaktan vazgeçsen iyi olur. Bundan hiç hoşlanmıyorum.”

Jeremy Fox da hoşlanmazdı, diye düşündü Emma. Ama birinin peşinden gidecek türden bir kadın değildi. Hayatının büyük bir bölümünde kendi başınaydı ve önden gitmediği takdirde birinin ayakları altında ezileceğini çok genç yaşta öğrenmişti.

Kenny başparmağıyla işaret ederek daha küçük binayı gösterdi. “Oraya gidiyoruz.”

“Özür dilerim.” Üzerinde buranın golf malzemeleri satan bir mağaza olduğunu gösteren ve gösterişli bir şekilde oyulmuş altın varak harfler olan bir kapıya giden yürüyüş yolunda Kenny’nin arkasından giderken kendisini aptal gibi hissediyordu. İçerideki adamlar Kenny’yi kraliyet ailesinden biri gelmiş gibi karşıladılar.

“Hey, Kinny! Ne var ne yok?”

“Seni kaç gündür görmedim.”

“Charlie’nin dün yediyle ‘eagle’ yaptığını duydun mu? Öyle heyecanlandı ki neredeyse kalbi duruyordu, o yüzden o raundu bitiremedi.”

Kenny onların selamlarına karşılık verdi. Charlie’yle ilgili haberi duymadığını söyledi, sonra Emma’yı camdan duvarları olan bir et lokantasına götürdü. “Umarım yalnız başına yemenin yemek senin için bir mahsuru olmaz.” Hostese dönüp, “Ona iyi bak, Maryann, olur mu?” dedi. “Ben bir iki top atacağım.”

“Elbette, Kenny. Tüm çalışanların, senin yeniden turnuvaya dahil edilmen için Deccal’e dilekçe verdiğinden haberin var mı?”

“Öyle mi, çok sevindim. Benim için hepsine teşekkür et, olur mu?”

Böyle dedikten sonra ortadan kayboldu. Maryann, Emma’yı cam kenarında bir masaya götürdü. “Onu buradan seyredebilirsin, tatlım,” dedi. “Çok hoş bir manzara olacak, uzun golf sopalarıyla kimse Kenny gibi vuramaz...”

Emma dostane ama pek de sıcak olmadığını umduğu bir gülücük sundu kızı. Kenny Traveler’ın uzun golf sopalarıyla yaptığı vuruşları seyretmek gibi bir niyeti yoktu.

Ta ki onu görene kadar...

Kenny’nin üzerinde aynı taba renkli şort vardı ama botlarını çıkarıp golf ayakkabısı giymişti. Teksas Üniversitesi tişörtünü de farklı ama uzakta olduğu için seçemediği bir logosu olan koyu kahverengi golf gömleğiyle değiştirmişti. Vuruşları birbiri ardına yaparken bedenindeki kasların esnek ve zarif olduğunu görebiliyordu. Toplar uçarak geçiyor ve Emma’nın göremediği kadar uzaklarda bir yerlere konuyorlardı. Hareketlerindeki zarafet onu şaşırtmamıştı ama temel olarak bu kadar tembel bir erkeğin böyle bir güç sergilemesi başını döndürmüştü.

Kenny onun için tam bir gizemdi. O uyuşuk görünümünün altında karanlık sular akıyormuş gibi bir his vardı içinde ama bu suların ne kadar derinden aktığı ya da ne kadar uzaklara gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Az önce arabadayken onunla tekrar yatmak istediğini belli ettiğinde ne gibi sözcükler kullandığını düşündü. *“Benim profesyonel bir jigolo ya da profesyonel bir golfçü olmam ne fark eder ki? Gerekli tüm teçhizata sahibim ve onları senin istifadene sunmak beni ancak mutlu eder.”*

Ama ikisi arasında fark vardı. Para karşılığında onu tutsaydı, kendisine bir şekilde saygı duyabilirdi ama onu gizliden gizliye küçük görecekt zengin bir profesyonel sporcunun peşine takılan hayranlardan biri asla olamazdı.

Bütün gününü önceki gece olanları unutmaya çalışarak geçirmişti ama şimdi ızgara tavuklu sandviçini yerken, peş peşe yaptığı vuruşları seyretmek onu huzursuz etmiş ve içini ılık bir hisle doldurmuştu. Kendisini mantıklı düşünmeye zorladı. Hugh Holroyd’un cesaretini tamamıyla kırmak için bir dövme ya da bir gardırop değişikliği asla yeterli olmayacak ve bunlar Dükün sadece ikinci kez düşünmesine neden olacaktı. Daha dramatik bir şeyler yapması gerektiğini başından beri biliyordu. Bir âşık mı edinmeliydi? Bu fikir bir süredir zaten zihnini kurcalayıp duruyordu. Ama bu kişi Kenny Traveler olamazdı. Dün gece olanlardan sonra zaten bu ahlaki olmazdı. Neden öyle düşündüğünü kendisi de bilmiyordu ama doğru düşündüğünden emindi. Başka birini bulmalıydı.

Bu düşünce öylesine içini kararttı ki iştahı kaçtı. Kenny Traveler dürüst ya da güvenilir değildi ama çok seksi olduğu kesindi ve çapkın erkeklerden hiç hoşlanmadığı halde içinden bu kişinin o olmasını istiyordu.

Izgara tavuklu sandviçini üzgün bir tavırla dürttü, sonra da garsona canı çekmemesine rağmen, bir fincan çay işareti yaptı.

Golf sahasındaki o baştan çıkarıcı kişiden dikkatini uzaklaştıracak ne varsa onu deneyecekti.

Kenny “dövme stüdyosu elbisesi” olarak tanımladığı kıyafetini giymek için kendi dairesine gitmeden önce Emma’yı otele bıraktı. Emma saat yedi buçukta otelin lobisine inerek onu beklemeye koyuldu. Lobiye indiğinde dedektife benzeyen birileri var mı diye etrafı kolaçan etti ama gözüne sadece iş insanları ve turistler çarptı.

Kenny döner kapıdan geçerek geldi. Lacivert pantolon ve üzerinde Dean Witter logosu olan beyaz polo gömlek giymişti. Emma o anda onun marka olmayan bir şey giyip giymediğini merak etti.

Kenny’nin gözleri ona takılınca, bir anda put gibi kalakaldı. “Kendine ne yaptın öyle?”

“Deccal dedikleri kişi kim?”

“Şu anda ondan bahsetmiyoruz; benim söylemek istediğim şey şu: seni Mary Poppins olarak bıraktım ve geri döndüğümde Madonna olarak buldum.” Emma’nın alışveriş merkezindeki ucuzcu mağazaların birinden satın aldığı yeni kıyafetini şöyle bir süzdü. Kolsuz ve omuzları açık bu siyah elbise kısa ve dardı, göğüs kısmındaki fermuar çekilmemişti ve açık duruyordu. En azından Londra’ya gönderilecek bir notta bahsi geçecek kadar açık duruyordu.

“Gerçekten mi? Benim Madonna’ya benzediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, Madonna’yla hiçbir ilgin yok.” Sesini alçaltarak ancak Emma’nın duyabileceği bir homurtuyla, “Sadece seks düşkünü bir Marry Poppins gibi duruyorsun. Bugün giydiğin elbiselerde hiçbir kusur yoktu, bu yüzden hemen aynı elbiseleri giymeni istiyorum.”

“Aman Tanrım, Kenny, tıpkı öfkeli bir baba gibisin.”

Kenny sesini biraz yükseltti. “Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak bir kılıkla dolaşmak seni mutlu mu ediyor?”

“O kadar da kötü değil, öyle değil mi?” dedi Emma ve belki de biraz fazla ileri gittim, diye düşündü. Kenny Traveler gibi bir playboy bile çok göze batacak şekilde giyindiğini düşünüyorsa, işi biraz abartmış olabilir. Fermuarı iyice yukarı çekti. “Oldu işte.”

Kenny eleştirel bakışlarını ondan ayırmıyordu. “Makyaj da yapmışsın.”

“Gün boyu makyajlıydım zaten.”

“Bu kadar çok makyaj yoktu.”

“Gayet usturuplu bir makyaj bu. Öyle olmadığını söyleyemezsin.”

“Sorun o değil.”

“Peki ya ne?”

Kenny konuşmak için ağzını açtı ama başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Tüm bildiğim... Dün gece olanlar, dövme saplantın ve şimdi de bu... İçime kötü şeyler doğuyor. Yaz tatilinde insanın normalden biraz daha bağımsız olmak istemesi ayrı bir şey ama bambaşka bir insana dönüşmek... Bana aklından geçenleri anlatsan çok iyi olacak.”

“Hiçbir şey geçmiyor.”

Kenny onu kenara çekip sesini iyice alçalttı. “Bak, Emma. Dürüstçe konuşalım. Bir türlü tatmin edemediğin bir dürtün var... Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyorum ama herhangi birinin o dürtüyü tatmin etmesine izin veremezsin. Bu şekilde giyindiğin takdirde kendini açık artırmaya sunmuş gibi oluyorsun.”

“Saçmalama! Bütün akşam yanımda olacaksın, değil mi? Ne olabilir ki?” Böyle dedikten sonra lobinin kapısına doğru yürümeye başladı.

“Sorun o değil,” dedi Kenny, arkasından gelerek. “Elbiseni değiştir. Sonra akşam yemeği için seni harika bir Meksika restoranına götüreceğim.”

“Hızlı yaşadığı belli olan bir kadınla görünmenin itibarını sarsacağını mı düşünüyorsun?”

“Bu konu benimle değil, seninle ilgili.”

“Ben diyeceğimi dedim.” Darılmadığını göstermek için Kenny’ye gülümseyip park yerine doğru ilerlemeye başladı. Giderken kulak memelerindeki gümüş küpelerin üstüne pirsing havası veren üç minik halka taktı.

Kenny onun arkasından gitti. “Bu konuda hiçbir sorumluluk almıyorum. Francesca’yla konuştuğunda, senin kafana biraz sağduyu sokabilmek için ne kadar çabaladığımı açıkça söylersin umarım.”

Emma, Kenny’nin engelli park yerinden geri geri çıkmasını bekleyip, “Şu Deccal dedikleri kim?” diye sordu.

“Adını bile anmak istemediğim biri.” Konuyu değiştirdi. “Tarih Cemiyeti’ne yaptığın ziyaret nasıl geçti? Leydi Sarah hakkında yeni bilgiler bulabildin mi?”

“Onun çok dikkatli bir gözlemci olduğunu teyit edici bilgiler edindim. Demiryolları kutlamasıyla ilgili anlattıkları, diğer kaynaklarda yazılanlarla örtüşüyor ama onun yazdıkları çok daha ayrıntılı.”

Kenny daha sonra araştırma yöntemleri hakkında bir iki şey sordu. Emma restorana kadar durmadan konuştuğunu fark etmemişti bile. Nerede olduklarını görünce, biraz şaşırarak mahcup oldu. “Özür dilerim, zaman zaman heyecanımın esiri oluyorum.”

“Benim için bir mahsuru yok,” dedi Kenny, ön kapıya giderlerken. “Tarihten hoşlanıyorum. Ve insanların yaptığı işten hoşnut olması beni mutlu ediyor. Nefret ettikleri işlerde çalışan öyle çok insan var ki...” Emma’nın geçmesi için kapıyı tuttu. “O yamyamlar seni yakalayıp da müdire yapmadan önce çok iyi bir öğretmen olduğundan eminim.”

Emma gülümsedi. “Sınıfta olmak beni mutlu ediyor ama müdireliğin de bazı olumlu tarafları var.”

“Kürkler ve elmas bilezikler gibi mi?”

“St. Gert harika bir yer ama leydinin biraz elden geçirilmesi gerekiyor. Zor görevlerden hoşlandığım için bu pozisyonu kabul ettim.”

“Leydinin mi?”

“Anlatmak biraz zor. Okulun kendine özgü bir kişiliği var, ben onu huzur veren bir anneanne gibi görüyorum. St. Gert çok özel bir yer.”

Kenny ona merakla baktı, sonra hostes gelerek Kenny’yi ismiyle selamlayıp onları masalarına götürdü.

ALTINCI BÖLÜM

Restoran, döşemeleri gıcırdayan ve toprak rengine boyanmış odaları olan, derme çatma, eski bir evdi. Baharatların nefis kokusu eşliğinde arka odalardan birine gittiler. Yemek yiyenlerden birkaçı yüksek sesle Kenny'yi selamladı, bazılarıysa onu daha iyi görmek için ayağa kalktı. Bunu gören ve daha önce alışveriş merkezinde olanları hatırlayan Emma, Kenny Traveler'ın, düşündüğünden de ünlü olduğunu anlamıştı. Bu bilgi onu huzursuz etti. Francesca'nın şantajına boyun eğmesine neden olacak ne gibi korkunç bir şey yapmış olabilirdi ki?

Hostes onları arkada, köşede kalan bir masaya götürdü. Koyu yeşil üzerine dikene benzeyen turuncu ve kırmızı çizgileri olan bir örtüyle kaplıydı. Kahverengi duvarlarsa yüzyıl başından kalma Meksika reklam posterleriyle süslenmişti.

Tam o sırada bir sepet dolusu cips ve salsa sosla bir garson geldi. Kenny gencin getirdiklerini geri göndererek, daha acı olanları sipariş etti. Sonra da kendisi için bir Dos Equis, Emma içinse ekstra büyük margarita istedi.

"Büyük de yeter," dedi Emma.

“Ekstra büyük olsun,” dedi Kenny garsona. Garson başını onaylarcasına sallayıp ortadan kayboldu. Restoranın ünlü müşterisini mutlu etmeye hevesli olduğu her halinden belliydi.

“Neden sürekli siparişlerimi değiştirip duruyorsun? Ben o kadar çok içmek istemiyorum.”

“Sen de o içmeleri sürekli unutuyorsun. Birkaç saat içinde yaptırmayı saplantı halinde istediğin dövmen yapılıyor olacak ve benim duyduğum kadarıyla felaket canın yanacak. Bu işlemi yarı sarhoş yaptırmamı ciddi olarak tavsiye ediyorum.”

Emma içmelerden kesinlikle hoşlanmıyordu, o yüzden Kenny’nin sözlerinde gerçek payı olduğunu düşündü. Mönüyü incelemeye başladı, sonra bir kenara koydu. Bu ne işe yarayacaktı ki? Siparişini nasıl olsa Kenny vermeyecek miydi?

Haklı çıktı. Garson, içkilerle belirdiğinde, Kenny öyle karmaşık ve büyük bir sipariş verdi ki Emma kendi yemeğinin bu siparişin neresinde olduğunu bir türlü anlayamadı. Garson nihayet ortadan kaybolunca, ikide bir sorduğu soruyu bir kez daha gündeme getirdi. “O Deccal denen kişinin kim olduğunu artık söyleyecek misin?”

“Yine bu konuya mı geldik?”

“Bu kişi erkek mi kadın mı?”

Kenny içini çekti. “Erkek.”

“Uzun zamandır mı tanıyorsun?”

“Fazlasıyla uzun zamandır.”

“Bu kişi senin iş hayatınla mı yoksa özel hayatınla mı ilgili?”

“İkisi de diyebiliriz.”

Emma tam adamın boyunu posunu soracakken vazgeçti ve “Haydi, kim olduğunu söylesene!” diye sitem etti.

Kenny tereddüt etti ama sonra omuzlarını silkti. “Senin o harika arkadaşının kocası, kim olacak!”

“Dallie mi?”

Kenny yüzünü buruşturdu. “İsmi söyleme. O ismi duymaya tahammül bile edemiyorum.”

“Ben bile onun ünlü bir golfçü olduğunu biliyorum ama...”

“Hemen hemen dünyanın en ünlü golfçüsü. Bütün ‘büyük turnuvaları’ kazanmış biridir ve katıldığı turnuvaların da haddi hesabı yoktur. Gelecek sene elli yaşına basacak ve kıdemliler turnuvasının da tozunu attıracak.”

“Ama ben sanki Francesca’nın bana onun profesyonel golf organizasyonunun başkanı olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Sadece geçici olarak. Kısa bir süre önce omzundan ameliyat oldu ve iyileşene kadar Profesyonel Golf Birliği’nin başkan vekilliğini yapmayı kabul etti. Birlik bu pozisyonu dolduracak doğru insanı bulmak için acele etmek istemiyordu. O da insanların *hataya* düşerek bu geçici iş için uygun gördüğü birkaç isimden biriydi. Aslında kendisi de bunu pek istemiyordu ama birileri onu ikna etti.” Kenny bunları söyledikten sonra kaşlarını çattı.

“Onlardan biri sen miydin?”

“Bu pozisyonun onu Güney Afrikalı bir diktatörden daha fazla güç sarhoşu yaptığını düşünecek olursak, hayatımda yaptığım en aptalca iş... Elindeki tüm gücü de benim aleyhimde kullandı.”

“Buna inanmak çok zor. Francesca, Dallie’den bahsederken, onun dünyanın en nazik ve sevimli insanı olduğunu söylüyor.”

“O kana susamış, güç delisi, manipülatif ve kibirli bir alçak... Şimdi, başka bir şeyden bahsetsek... Kahvaltıdan beri ağzıma lokma koymadım ama sen de bende iştah namına bir şey bırakmadın.”

“Golf kulübündeki garson kız bugün senin turnuvaya geri dönmen için imzalanan bir dilekçeden bahsetti. Bu, senin şu anda aktif olarak oyunlara katılmadığın anlamına mı geliyor?”

“Sonsuza dek oyunlardan uzaklaştırıldım,” dedi Kenny dudaklarını sıkarak. O menekşe gözlerinden şimşekler çıkıyordu.

“Bunu yapan Dal... Yani, şey... Francesca’nın kocası mıydı?”

Kenny başını hafifçe sallamakla yetindi.

“Neden?”

“Bir iki şey oldu. Hepsi bu.”

Ayrıntı vermeye niyetli olmadığını görünce Emma ona daha dikkatli baktı. “Peki, ben bu işin neresindeyim?”

İştah açıcıların gelmesiyle Kenny, Emma’yı duymazdan gelmek için fırsat buldu. İçleri doldurulmuş jalapeno biberlerine yumuldu. Bu arada Emma da margaritasını yudumluyordu. Altdudağına yapışan tuz zerreciklerini dilinin ucuyla yaladı. “Yapmam gereken tek şey, Francesca’ya sormak.”

Kenny onun altdudağına öyle uzun süre baktı ki Emma bir sorun olduğundan şüphelendi. Peçeteyle dudağını kuruladı.

Kenny gözlerini kırıştırdı. “Francesca’nın, kocası üzerinde çok önemli bir etkisi var.”

“Ve?”

“Bu etkisini beni yeniden turnuvaya sokmak için kullanacak.”

“Anladım.” Gerçekten de şimdi anlamıştı. “Bana yardım etmen karşılığında.”

“Hemen hemen bunun gibi bir şey.”

Ama yine de eksik bir şey vardı. Kenny’nin Emma’ya rehberlik etmesi konusuyla Francesca neden bu kadar ilgileniyordu? Buna bir anlam veremiyordu. “Ne düşünüyor olabilir? Bizim birbirimizle anlaşmamızın mümkün olmadığını bilmiyor mu?”

“O söyleşi programında geçirdiği yıllar beynini kötü etkilemiş olmalı. Birbirine hiç benzemeyen kişileri bir araya getirmekten, birbirlerini öldürmelerini seyretmekten, sonra da onlardan geri kalanları süpürmekten çok hoşlanır.”

Bu tanım Francesca’ya hiç uymuyordu. Eksik parçalar vardı ama Emma bunları Kenny’den öğrenebileceğini hiç sanmıyordu.

Kenny hoşnutsuz bir tavırla ona baktı. “Yemeğini yiyecek misin yoksa sonsuza dek o dudağını yalamaya devam mı edeceksin?”

“Dudağımı yalamak mı?”

“Eleştirecek değilim çünkü benim de kötü alışkanlıklarım var ama o altdudağını rahat bıraksan iyi olur. Onu ya ısıırıyorsun

ya yalıyorsun ya da başka bir şey yapıyorsun. İnsanın sinirine dokunuyor.”

“Biliyor musun, Kenny, eleştirilerin beni giderek rahatsız etmeye başlıyor.”

“Hı hı.” Kenny üstüne salsa sürdüğü tortilla cipsini aniden Emma’nın ağzına tıktı.

Salsa bir hayli acıydı. Emma nefesini yeniden kazanana kadar, sipariş ettikleri yemekler geldi. Yemeklerini yerlerken, Kenny onu yerel dedikodularla eğlendirdi. Bir süre sonra Emma kendisini onun anlattığı hikâyelere gülerken buldu. Kenny istediği vakit dünyanın en eğlenceli adamı oluyordu ama Emma’nın kendisini bulutlar üzerinde yürüyormuş gibi hissetmesinin bir nedeni de içtiği devasa margarita olabilirdi.

Tuvalete gitmek için izin istedi ve geri döndüğünde bir diğer margaritanın onu beklediğini gördü. Tadı diğerinden biraz farklıydı ama en az onun kadar lezzetliydi. İğneleri düşününce, kendisini şımartmaya karar verdi. Alçı kaplamalı duvarlarda çok renkli gökkuşakları dans etmeye başlamıştı.

Nihayet Kenny üzerine tarçın serpiştirilmiş kızartılmış dondurmasının son kırıntılarını da bitirdi ve Emma ona hesabı ödeyeceğini söylemiş olmasına rağmen hesabı üstlendi. “Saat ona geliyor,” dedi Kenny. “Yola çıksak iyi olacak, Yani dövme yaptır-maya hâlâ niyetliysen.”

“Ah, evet.” Biraz yüksekçe çıkan sesini alçaltmaya çalışarak, “Fikrimi değiştirmedim,” dedi. Ayağa kalktığı anda salon fırıl fırıl dönmeye başladı.

“Aman düşme.” Kenny kolundan tutup onu restoranın kapısına yönlendirdi. Kapıya gelince dönüp onun dikkatini çekmek için uğraşan hayranlarını selamladı.

Emma temiz havanın iyi geleceğini umuyordu ama iyi gelmedi. Park alanındaki ışıklar etrafında dönerken, içkiyi fazla kaçırdığını

ve dikkat etmesi gerektiğini düşünüyordu. “Kenny, turnuvadan uzaklaştırılmana neyin neden olduğunu hiç söylemedin.”

“Vereceğim yanıtı sevmeyecektin de ondan.”

Kollarını uzatıp geceyi ve onu kucaklamak istiyordu. “Bu gece hoşlanmayacağım hiçbir şey olamaz.”

“Pekâlâ, o zaman... Yaptığım şeylerin arasında, bir kadını yumruklamak da vardı.”

Bu, Emma’nın hatırladığı son şey oldu.

Emma akan bir su sesi duydu ve ikinci sınıf öğrencilerinin, oturduğu evin penceresinin önündeki su hortumunu açtıklarını fark etti. Öğrenciler onun kuş banyosunu doldurmayı seviyorlardı ama musluğu kapamayı genellikle unuturlardı. Kaşlarını çatıp söylemesi gereken sözcükleri zihninde toparlamaya çalıştı ama bunu yapamadı.

Tam o sırada su sesi durdu. Emma rahat yatağın içine biraz daha gömüldü.

“Emma?”

Gözkapaklarını biraz aralayınca beyaz bir tavana baktığını fark etti. Bu tavan kendi güzel evinde olamayacak kadar beyazdı. Peki ya karyolasının başucundaki çiçek yaprağı şeklindeki çatlak nereye gitmişti?

“Emma?”

Gözkapaklarını biraz daha açmaya zorlayınca Kenny’nin halının üzerinde yürüyerek yatağa geldiğini gördü. Kenny’nin onun evinde ne işi vardı?

Bir havluyu beline sarmış, bir diğerini de omzuna atmıştı. Saçları ıslak ve karışık.

Emma inledi.

“Kalkma zamanı geldi, Kraliçe Elizabeth.”

“Benim burada ne işim var?” dedi çatlak bir sesle.

“Aşağıda çok hoşuna gideceğini sandığım bir demlik dolusu taze kahve var. Adabıyla içmeyi beceremiyorsun.”

Emma buruşuk çarşafı yatağa bakıp, “Lütfen...” demeyi başardı. “Sana otuz dolar borcum olduğunu söyleme sakın.”

“Tatlım, dün gece olanlardan sonra asıl benim sana borcum olabilir.”

Emma yine inledi ve başını yastıkların arasına gömdü.

Kenny kıkırdadı. “Çarşafların içine girince vahşi bir kediden farkın kalmıyor. Sana bu kadarını söyleyebilirim.”

Kendisini ona bakmaya zorladı ve adamın bakışlarındaki şeytani ifadeyi görünce yeniden yastıkların arasına gömüldü. “Enerjini saklasan iyi olur. Hiçbir şey olmadı çünkü.”

“Nereden bildin?”

“Hâlâ ayaktasın da ondan!”

Kenny tekrar kıkırdadı.

Emma fiziksel olarak berbat hissetmesine rağmen taşı gediğine oturtabilmesi ilginçti, yine de bundan mutluluk duyamayacak kadar kötü haldeydi. Yatağın içinde oturdu. Üzerinde bir Teksas Üniversitesi tişörtü, sutyeni ve külotu vardı. Elbiselerini nasıl çıkardığını şu an düşünecek halde değildi.

“Senin için duşu açmamı ister misin?”

Yalpalayarak banyonun kapısına doğru ilerledi. “Ben açarım. Sen bana kahve getirebilirsin.”

Banyonun kapısını kapadı, Kenny’nin tişörtünü başının üzerinden geçirerek çıkardı. Sutyenini çıkardıktan sonra lavaboya döndü.

Ve o anda bir çığlık attı.

Kenny kapının diğer tarafında sırtıyordu. Emma’nın çığlığı bir anda hıçkırıga benzer bir şeye dönüştü. Kenny’nin sırtması bütün yüzüne yayıldı ama merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğu anda bu sırtıma yok olup yerini asık bir surata bıraktı. “Lanet olsun.”

Yatak odasının kapısı pat diye açıldı ve simsiyah saçlı, manken bedenli muhteşem bir esmer içeri daldı. “Tanrı aşkına, adam mı boğazlıyorsun, Kenny?”

Emma koca bir havluya sarınarak banyodan dışarı fırladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “*Bana ne yaptın sen!*”

“Emma, küçük kız kardeşim Torie’yi tanııştırayım. Torie, bu Leydi Emma Wells-Finch.”

Emma bir şeyler söylemeye çalışırken, Kenny, Torie’nin her zamanki gibi, minicik olmakla birlikte fiyatı muhtemelen milli borca bedel, muhteşem bir Nieman Marcus elbise giydiğini fark etti. Ayaklarında da bir çift İtalyan sandalet vardı. Kulağına, son kocasının evlilik hediyesi olarak verdiği kocaman elmas küpele-rini takmıştı.

Kızın saçları Kenny’ninkiler kadar siyahtı ve çene hizasına geliyordu ama yüzünün etrafındaki kısımlar daha kısa kesilmişti. Yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, ince yapılı, yeşil gözlü ve muhteşem bir kadındı. Ama tam bir baş belasıydı. Kenny yine de onu çok severdi. Onun o şen şakrak görüntüsünün altında nasıl bir mutsuzluk yattığını anlayan belki de dünyadaki tek insandı.

“Sen kapı zili denen şeyi kullanmaz mısın?” diye homurdandı.

“Elimde mükemmel bir anahtar varken niye kullanayım ki?” Merakla Emma’ya baktı. “Tatlım, ne kadar *muhteşem* bir dövmen var!”

Emma onu duymazdan gelerek, gözlerinde yaşlarla Kenny’ye doğru gitti. “Bunun olmasına nasıl izin verebilirsin?”

Kenny, Emma’nın kolunun üst tarafını neredeyse boylu boyunca kaplayan ve mavi, beyaz ve kırmızı renklerden oluşan Tek-sas eyaleti bayrağına ve onun altındaki, üzerinde *Kenny* yazan kıvrımlı flamaya baktı.

“Yapabileceğim bir şey yoktu. Bir şeye kafanı taktığında nasıl olduğunu kendin de biliyorsun.”

“Sarhoştum.”

“Doğru söze ne hacet!”

“Neyse ki öyle sıradan bir şey değil,” dedi Torie, nazik olmaya çalışarak.

Emma elini ona doğru uzatan Torie’ye baktı. “Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum, Leydi Emma. Tanıştırılırken unutmış olabilirsiniz. Ben Torie Traveler. Birkaç farklı soy ismim oldu; kısa süre önce hepsinden kurtuldum ve özüme döndüm. Erkekler konusundaki zevkinizin korkunç olduğunu söylersem umarım beni yanlış anlamazsınız.” Emma’nın elini bırakarak Kenny’ye döndü. “Hiç olmazsa aramalarımın birine yanıt verebilirdin, aşağılık seni...”

“Neden ki? Bana Wynette’e gitmemi söyleyecektin ve ben de şimdilik oraya gitmek istemiyorum.”

“Pekâlâ. O zaman düğüne kadar beni yok bil.”

“Sen ve Phillip Morris evleniyorsunuz demek?”

“Bir kere onun ismi Phillip Morrison ve sen de çok iyi biliyorsun ki benim bahsettiğim şey düğün filan değil.”

“Phillip’le işlerin istediğin gibi yürümediğini mi anlamalıyım bundan?”

“Benim küfürlü konuşmaktan vazgeçmemi ve sürekli onu pohpohlamamı istiyordu.” Elini zarif bir edayla beline koydu. “Hayatımın geri kalanını onun golf vuruşlarını seyredip de yarı müstehcen bir yorum yapmadan geçiremezdim.”

“Yani topa vuruşundan hoşlanmadığın için mi ondan ayrıldın?”

“Hem o yüzden hem de penisine isim taktığı için.”

“Pek çok erkek bunu yapar.”

“İyi de, Barbie ismini takan var mıdır acaba?”

Kenny iç çekti. “Uyduruyorsun.”

“Keşke öyle olsaydı.”

Emma daha fazla dayanamadı. Kenny’nin üzerine hücum etti.

“Bu dövme kim yaptırdı bana?”

“Kafanı buna takmıştın.”

“Bir çiçek! Ben küçük bir çiçek istiyordum!”

“Dün gece öyle demiyordun ama... Üstelik bana bağırman değil, teşekkür etmen gerek, tatlım. Diğer kolun için de İngiliz bayrağı istedin. Sana engel olmaya çalıştığımda muhteşem bir kavga ettik. Sonunda tekmeler savurmaya ve çığlıklar atmaya başlayınca seni dövme stüdyosundan çıkarmak zorunda kaldım. O durumdayken otele götüremezdim, o yüzden buraya getirdim.”

Emma yatağın kenarından bacaklarını sarkıttı. “Ama sadece iki margarita içmiştim. İki içkiden sonra hafızamı nasıl kaybederim?”

“Her birinde bol bol alkol vardı. Alkole pek dayanıklı değil gibisin.”

Emma yüzünü ellerinin arasına aldı. “Zaten seninle tanıştı-
ğımdan beri düzgün giden bir şey yok ki...”

“Bu da sana bundan sonra ilişkinin nereye gidebileceğine dair iyi bir fikir vermeli,” dedi Torie, saçını kontrol etmek için aynaya doğru giderken. “Kenny’nin, bizim pek de arkasından ağlamadığı-mız, rahmetli annemizle olan çocukluk anılarından dolayı yakın ilişkilere karşı herkesçe bilinen bir antipatisi vardır.”

“Susar mısın sen?”

Torie bombardımana devam etti. “Güvenli bulduğu için sür-
tükler ile aslında beğendiği tip olan akıllı kadınlar arasında sü-
rekli gidip gelir. Buradaki anahtar sözcük *gidip gelme*. Sadakat
gerektiren ilişkiler konusunda Bermuda Şeytan Üçgeni’nden farkı
yoktur. Bunu zamanında fark ettiysen çok şanslısın demektir.”

Emma ilişkilerinin doğası hakkında ağzını açmaya fırsat
bulamadan Kenny, “Buradan cehennem olup gider misin sen?”
diye bağırdı Torie’ye.

“Wynette’e geri geleceğine dair söz vermezsen, hayır! Babam
senin de gelmeni garanti etmek için düğünü, uzaklaştırma cezan
bitene kadar ertelemek istiyor.”

“Az önce Phillip’le aranızın bozulduğunu söylememiş miydin?”

“Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Benim bahsettiğim, o embesil Dexter O’Conner’la olacak düğün.”

“Senin işbirliğın olmadan düğün yapamayacaklarını ne zaman aklın kesecek?” Boynundaki havluyu çekip çıkardıktan sonra bir kenara fırlattı.

“Söylenesi kolay... Ama babam çok baskı yapıyor. Dexter’ın yüzüğünü parmağıma geçirmem için bana bir ay mühlet verdi, yoksa kredi kartlarımı elimden alacakmış. O zaman yem faturalarımı nasıl ödeyeceğim.”

“Blöf yapıyordur.” Kenny giyinme odasına geçti.

“Bu sefer değil.” Sesi zayıf ve çaresizdi. “Belki de Dexter’la evlensem iyi olacak.” Kendisini hor gören bir kahkaha attı. “Evlenmek ve boşanmak hayatta en iyi yaptığım şeyler.”

“Kendine acımdan vazgeç.”

“Bu kadar çaresiz olmasaydım acır mıydım sanıyorsun?” dedi Torie öfkeli bir tavırla. “Emular giderek büyüyor ve onları beslemek bana bir servete mal oluyor. Babam çok söylendi ama paramı kesmekle ilk kez tehdit ediyor beni.”

“O kuşları sana söylediğim zaman emu cennetine yollasaydın bu işler başına gelmezdi.”

“Yapamazdım ve sen de biliyorsun bunu!”

Emma bir süre için kendi kederini unutmuştu. “Emu mu?”

“Bildığımız devekuşları gibidirler ama baca içine sokup çıkarılmış gibi simsiyahtırlar,” diye izah etti Kenny. “Dünyanın en çirkin kuşlarıdır.”

“Hiç de değil!” diye itiraz ette Torie. Sonra omuzlarını silkti. “Pekâlâ. Pek çekici olmayabilirler ama çok tatlılar.”

“İşte sorun da bu ya...” dedi Kenny. “Kız kardeşim dâhi bir girişimci. İnsanların büyük bir arazi gerektirmediği için kuş üreterek servet edinilebileceğini ve kısa süre içinde emu ürünleri için büyük bir pazar oluşacağını söylemeleri üzerine, birkaç yıl önce bu emu çılgınlığına kapıldı.”

“Evliliğimden kurtulabilmek için kendi ayaklarım üzerinde durabilmeye çalışıyordum,” diye araya girdi Torie. “Üstelik emu yağının şifa verme özelliği var. Ulusal Futbol Ligi’ndeki yaralanmalar için kullanıldı. Ayrıca emu etinde daha fazla protein ve diğer etlerdekinin yarısı kadar kalori var. Sığır etinden de daha az yağlı, buna rağmen tadı aynı.”

“Hayatında tek bir lokma bile emu eti yemedin, öyle olduğunu nereden biliyorsun?”

“Günün birinde yiyeceğim.”

Kenny homurdanır gibi bir ses çıkardı. “Ne yazık ki o emu piyasası bir türlü hareketlenmiyor. Hareketlense de kız kardeşim için bir şey fark etmeyecek çünkü kuşlardan bir ikisinin etini satmak için karşısına fırsat çıkmasına rağmen bunu yapmayı reddetti.”

Torie, Emma’ya döndü. “Onların boğazlanacağını düşündüğüm anda fena oluyordum. Üretim yapmak isteyenlere ikiye ikiye satmayı da düşündüm ama bu sıralar kimse satın almıyor.”

“Şimdi de kimsenin istemediği ve giderek çoğalan emularını besleme sorunu yaşıyor.”

“Bu bir tür varoluşçu kâbus.” Torie derin derin içini çekti. Sonra dudaklarının köşesinde tuhaf bir kıvrım belirdi. “Öte yandan, hayatın bir de parlak yönü var. En azından kolumda Teksas bayrağı dövmesi yok.”

Emma başını eğerek korkunç dövmeye bir bakış attı ve tüm bedeni ürperdi. Bundan böyle hayatı boyunca uzun kollu elbiseler giymek zorundaydı.

Bulanık zihni, dövmenin yarattığı travma ve Torie’nin, Kenny’nin yatak odasına istila eder gibi girmesi nedeniyle az önceki konuşmaların içeriğini tam olarak kavrayamamıştı ama şimdi daha iyi anlamaya başlamıştı. “Babanın seni sevmediğin biriyle evlenmeye zorladığını mı söylüyorsun?”

“Evet, yoksa yem parası, güzel elbiseler ve benzin parası gibi bir iki şeyi ödediğim kredi kartımdan vazgeçmek zorunda kalaca-

ğım. Babam ve Dexter'in babası beni tuzağa düşürdü. Dexter'la... evlenmem için bundan daha iyi bir birleştirici bulamazlardı."

"Birleştirici?"

Kenny üstü hâlâ çıplak bir vaziyette ve haki pantolonunun fermuarını çekerek giyinme odasından çıktı. "Babam TBS'nin, yani Traveler Bilgisayar Sistemleri şirketinin sahibi. Şirket Wynette'te. Dexter'in babası da onun en sıkı rakibi olan Com National'ın sahibi. Onların ana şirketiye Austin'de ama adam sırf babamı sinir etmek için Wynette'te daha küçük çaplı bir araştırma ve geliştirme tesisi kurdu. Bu iki şirket yetmişli yıllardan beri yumruklaşıp durur ve birbirlerini ezmek için olmadık sinsi hileye başvururlar. Ne yazık ki birbirlerinden nefret etmeye kendilerini öyle kaptırdılar ki ikisi de yanı başlarında biten genç şirketlerin farkına bile varmadı. Şimdi hem TBS'nin hem de Com National'ın başı dertte ve tek kurtuluş yolu, birleşmekten geçiyor. Bunu başarabilirlerse yenilmez hale gelecekler."

Emma başını iki yana salladı. "Ben bunun Torie'yle ne gibi bir ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim. Şirketler bir evliliğe gerek kalmadan birleşmiyorlar mı? Özellikle de babalar birbirinden nefret ederken?"

"Bu ikisi bildiğin şirketlerden değil," dedi Kenny, dolaptan açık mavi kot gömlek çıkarırken. "Bu iki adam birbirine karşı öylesine ölümcül anlaşmalar yaptı ki... Üstelik sadece iş hayatında değil, özel hayatlarında da... Şimdi ikisi de birbirine güvenmiyor ama buna rağmen birleşmek istiyorlar."

"Yani kendi paçalarını kurtarmak için beni kurbanlık koyun yapıyorlar." Torie çantasından bir paket sigara çıkardı ama Kenny onu aldığı gibi çöp sepetine fırlattı.

Emma yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu. Batı dünyasında şantajla evlilik salgını mı vardı? Nasıl oluyor da başka bir ülkede kendisiyle benzer bir durumda olan bir kadınla karşılaşıyordu? Bu rastlantısal olamayacak kadar tuhaf bir durumdu ve gözlerinin

önüne Francesca Serritella Day Beaudine'in yüzü geldi. Ama buna da bir anlam veremedi. Francesca, Torie'nin içinde olduğu çıkmazı biliyor olabiliirdi ama Emma'nınkinden haberi yoktu.

Düşünebilmek için yalnız kalmalıydı. Yataktan kalktı. "İzin verirsiniz duşa girmek istiyorum, sonra da otele gitmem gerekiyor."

Yarım saat sonra yatak odasından çıkıp önceki gece giydiği kısa elbiseyi giyerek aşağı indi. Kolundaki iğrenç dövme görünmesin diye Kenny'nin tişörtünü üstüne geçirmişti. Hayatının geri kalanını Teksas bayrağıyla geçirme fikri yeterince kötüydü ama *Kenny* sözcüğünü de sonsuza dek derisinin üzerinde taşıyacak olması katlanılır şey değildi.

Kenny ve Torie mutfak tezgâhının orada oturmuş, donut yiyor, kahve içiyordu. Torie mavi-yeşil tırnaklı parmağıyla açık duran karton kutuyu gösterdi. "Bir donut ister misin, Emma? Şurada sevgili âşığının henüz pençesini atmadığı içi kremalı bir tane duruyor."

"O benim sevgili âşığım filan değil ve sanırım şu anda bir tek kahve içebilecek durumdayım."

"Senin sevgili âşığın değilse, neden onun odasında çıplak yatıyordun?"

"O bir kazaydı. Biz sevgili değiliz. O benim şoförüm."

"Şoförün mü? Kenny, neler oluyor?"

Kenny durumu açıkladı ama bunu yaparken Emma'nın liderlik becerilerine gereksiz yere olumsuz vurgular yaptı.

Sözlerini bitirdikten sonra Torie, "Yani sen gerçek bir leydi misin?" diye sordu.

"Evet ama unvanımı kullanmıyorum."

"Benim bir unvanım olsaydı, öyle bir kullanırdım ki..."

"Ben de öyle dedim." Kenny Emma'ya "sana demedim mi" gibisinden bir bakış attı.

Emma pes etti.

"Wynette, Austin'den pek uzak değil, Leydi Emma." Torie bir vaşak zarafetiyle tabureden indi ve yapışkan parmaklarını yıka-

mak için musluğa doğru seğırtti. “Ayrıca güzel bir yerdir. Teksas’a geldiğine göre, turistik yerlere takılacağınıza neden yerli halkın nasıl yaşadığına bakmıyorsun? Kenny seni dilediğin an Teksas Üniversitesi kütüphanesine götürebilir. San Antonia da o kadar uzak değil. Ne dersin? Feminist dayanışması olarak onu doğduğu yere dönmeye ikna etmek için bana yardım edebilir misin?”

“O bu konuda söz sahibi değil,” dedi Kenny. Sinirlendiği her halinden belli oluyordu.

Emma bir an düşündü. Herkese söylediğinin aksine, Teksas’a gelmesinin en önemli nedeni araştırma yapmak değildi. Kütüphanelere ulaşma imkânına sahip olduğu müddetçe, işini birkaç gün içinde bitirebilirdi. Bundan daha çok önem verdiği şey, karakterine gölge düşürebilmektir ve bunu Wynette’te de en az diğer yerlerdeki kadar kolaylıkla yapabiliyordu. Ayrıca, Torie Traveler gibi taşkın bir kızla takılması, Hugh’yu iyice çileden çıkarabiliyordu. Beddington’ın dedektif ekibinin onun izini takip etmesi de Wynette gibi küçük bir kasabada daha kolay olabilirdi. İtiraf etmeliydi ki şahsiyetsiz bir şehir otelinden bir diğerine gitmektense, karargâhını Wynette’te kurmak ona çok daha cazip geliyordu. “Tamam. Bunu yapabilirim.”

“Hayır,” dedi Kenny. “Kesinlikle hayır.”

“Üvey annemizi bir düşünsene,” dedi Torie. “Kasabada gerçek bir İngiliz soylusu olduğunu duyunca altını bile ıslatabilir.”

“Oraya gitmemek için bundan daha iyi bir sebep olabilir mi?” diye karşılık verdi Kenny.

Torie’nin yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. “Sana çocukluğumuzdaki bir Noel sabahında annemizin seni birkaç bin dolarlık hediyelere boğduğunu ve bana zırnık bile vermediğini hatırlatmamı ister misin?”

Emma irkilerek doğruldu. Bu ne demekti şimdi?

Kenny kız kardeşine çileden çıkmış gibi bir bakış fırlattı. “Hayatımın son on yedi yılını korkunç çocukluğumuzu telafi etmek

için harcadım ve bende suçluluk duygusu uyandırmana artık izin vermeyeceğim.”

“Belki de harçlıklarımıyla aldığım o kocaman Minnie Mouse kurabiyesini hatırlatmam gerekir. Dik kulakları ve başında kocaman bir kurdele vardı. Ona sahip olmak için nasıl da kriz geçirmiştin... sana vermeyi reddettiğim için annemden yediğim o korkunç tokadı hatırlıyor musun? Karşıma geçmiş ve olayı kılını bile kıpırdatmadan seyretmiştin.”

Kenny yüzünü buruşturdu. “Torie, annemin deli ve benim de şımarık bir çocuk olduğumu herkes biliyordu.”

“Kurabiyeden bir tek üzerinde ısırik izleri olan kurdele kısmı kalmıştı ve...”

“Torie...” Sesinde bir uyarı tonu vardı.

“Ve sen onları bana vermek yerine, şeye atmıştın...”

“Tamam! Kazandın, lanet olası! Ama bunu, yanlış olduğunu bile bile kabul ediyorum.”

Torie bir an için kırılgan göründü. Sonra bir kolunu Kenny’nin boynuna dolayıp dudaklarını yanağına bastırdı. “Teşekkürler, kardeşim. Bu iyiliğini unutmayacağım.”

“Unutmaman gereken birden fazla iyilik var,” diye iç çekti Kenny. “Yine de arayı kapatamıyorum.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Kız kardeşin biraz abartmış olmalı,” dedi Emma. “Annen böyle bir şeye izin vermiş olamaz.”

Kenny, Cadillac’ın penceresinden bakarak dışarıdaki manzarayı işaret etti. “Şuradaki peygamberçiçeklerine bir baksana. Şuradaki kırmızılar da Hint boya fırçası... Bugüne kadar böyle güzel bir manzara gördün mü hiç?”

Çocukluğuyla ilgili konuşmak istemediği belliydi. Emma da kendisini Teksas güzelliklerini seyretmeye bıraktı. Austin’in Wynette’ten pek uzak olmayan batı taraflarına gelmişlerdi. İki şeritli bir yolda, sarp kayalıklarla ve yabani çiçeklerle dolu, bazıları göz alabildiğine uzanan kireçtaşından vadilerin oluşturduğu nefes kesen manzaraların arasından gidiyorlardı. Emma yola çıktıklarından beri bir uzun boynuzlu sığırın yanı sıra birkaç geyik görmüş ve Kenny’nin kırmızı kuyruklu atmaca olarak tanımladığı bir kuşun güneşin altında billur gibi parlayan nehrin üzerinde daireler çizerek uçtuğunu gözlemlemişti. Ama şimdi dikkatini manzaradan uzaklaştırıp bu sabah duyduğu hikâyenin parçalarını bir araya getirmek istiyordu. Bu belki onu ilgilendiren bir durum değildi ama kayıtsız kalmak elinde değildi. Kenny’yle ilgili daha fazla şey bilmek zorundaydı.

“Bana çocukluğundan bahsetsene, Kenny. Bunu bir eğitimci olarak öğrenmek istiyorum, tamam mı? Yetiştiriliş tarzının bir yetişkinin davranış şekli üzerindeki etkileri beni büyülüyor.”

“İnan ki yetiştirilme tarzımın beni etkilemesine izin verseydim, çoktan bir cezaevine kapatılmış olurum.”

“O kadar mı kötüydü?”

“Ne yazık ki evet. Şu zengin ve şımarık çocuğun yoksul ama onurlu bir oğlana eziyet ettiği ergen filmlerini bilirsin herhalde.”

“Evet.”

“Eh, işte o zengin ve şımarık çocuk bendim.”

“İnanmıyorum. Olgun değilsin, can sıkıcısın ama zalim bir insan değilsin.”

Kenny ona bakarak bir kaşını kaldırdı.

“Lütfen anlat.” Emma, Kenny’nin benzin almasını fırsat bilerek aceleyle satın aldığı peynirli kraker paketini açtı. Kenny’nin öğle yemeği yemeye niyeti yok gibiydi.

Kenny omuzlarını silkti. “Wynette’te herkes benim nasıl büyüttüğümü bilir, o yüzden kasabaya gelir gelmez bununla ilgili pek çok şey duyacaksın.” Bir pikabı geçerek, sol şeride daldı. “Annem güzel bir kadındı, zengin bir aileden geliyordu ama kimse onun zeki olduğunu iddia edemezdi.”

Bu tanım Emma’nın aklına hemen Torie’yi getirdi ama sonra bunun adilane olmadığını düşündü. Torie Traveler’ın erkek kardeşi gibi son derece zeki bir kız olduğundan ama bunu gizlediğinden emindi.

“Babam yoksul bir ailedenmiş,” dedi Kenny, “ama akıllı ve çalışkan bir adamdı. Sanırım zıt kutupların birbirini çektiği bir durum yaşamışlar. Çok kısa bir süre içinde evlenmişler ve çok geçmeden birbirlerinden nefret ettiklerine kanaat getirmişler ama ikisi de boşanmaya karşıymış. Babam herhangi bir şeyde başarısız olmayı kabul edecek biri değildi, annem de böyle bir utançla yaşayamazdı.”

“Oldukça eski moda şeyler bunlar.”

“Annem tüm hayatını nevroz ile psikoz arasındaki o ince çizginin üzerinde geçirdi. Yaşlandıkça psikoz ağır bastı. Onu sürekli ihmal eden bir adamla evli, klasik bir narsistti. O yüzden doğduğum andan itibaren beni hayatının merkezi haline getirdi. Ne istersem verdi, hatta benim olmaması gereken şeyleri bile... Bana hiç hayır demedi, hiçbir isteğimi geri çevirmedi. Ve bunun yüzünden, ona tapmamı bekledi.”

“Taptın mı peki?”

“Elbette ki hayır. Ona borcumu tam tersine kötü davranışlarımla ödedim. Beni şımarttığı ölçüde onu kendimden uzak tutmaya çalıştım. Hayatımda ters giden şeyler için onu suçladım. Kısacası, hayal edebileceğin en berbat çocuktum.”

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Emma. İçinde ona karşı bir acıma duygusu uyanmıştı, diğer yandan isteksizce de olsa dürüstlüğünü takdir etmişti. “Bütün bunlar olurken baban nelerlerdeydi?”

“Şirketini kurmakla ve geliştirmekle meşguldü. Yakınlarda olduğunda sanırım elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Yaptığım hataları bana anlatıyor ve sert cezalar veriyordu ama cezaları uygulayacak kadar uzun süre evde bulunmuyordu... O kadar itici bir velettim ki benden uzak olmak istediği için onu suçlayamıyorum bile.”

Ama suçladığı belliydi. Emma onun sesinden anlamıştı. Biri aşırı bağışlayıcı, diğeryse eleştirmekten başka bir şey yapmayan ebeveyne sahip olmak, büyürken zihnini çok karıştırmış olmalıydı. “Az önce duyduklarımdan,” dedi Emma temkinli bir tavırla, “annenin Torie’ye karşı duyduğu hislerin sana karşı duyduklarına benzemediğini anlıyorum.”

“İşte ben de zaten o yüzden onu suçluyorum ya... Torie ben dört yaşındayken dünyaya geldi ve her dört yaşındaki çocuk gibi ben de eve bir yabancı gelmesinden hiç memnun olmadım. Ama

annem, Torie'yi korumak yerine onu bebek bakıcılarına teslim etti. Onun küçük ve mükemmel Kenny'sinin rahatını kimse bozamazdı, anladın mı? Hele evdeki yeni dişi, asla..."

"Zavallı kız."

Kenny onaylar gibi başını salladı. "Neyse ki babam, Torie dünyaya gelir gelmez ona âşık oldu. Evdeyken onu yanından ayırmazdı. Tüm ilgisini ona verir ve bebek bakıcılarının doğrudan onunla muhatap olmasını isterdi. Ama dediğim gibi, evde uzun süre kalmıyordu, o yüzden de kız kardeşim pek çok yara alarak büyüdü."

Yara alarak büyüyen bir tek Torie değil, diye düşündü Emma. Babasının kız evladını kayırması, Kenny'ye de en az annesinin şımartması kadar zarar vermiş olmalıydı. "Annen nerede şimdi?"

"Ben on yedi olmak üzereyken beyin anevrizması geçirerek öldü."

"Ve sen de babanla baş başa kaldın."

"O sıralarda hayatıma bir kişi daha girmişti. Bu kişi benim de nedenini anlamadığım bir şekilde benimle ilgilenmeye başladı. Golfle ilgili tüm bildiklerimi bana öğreten de odur zaten. Sadece o mu? Hayatın zorlu kurallarını da onun sayesinde öğrendim. Aman Tanrım, nasıl da sertti ama bana pek çok fırsat tanıdı."

Kenny'nin içindeki potansiyeli babasının değil de, bir yabancıнын görmesi çok ilginçti. "Kimdi bu kişi?"

Kenny onu duymamış gibi devam etti. "Bana ilk öğrettiği şeylerden biri, kız kardeşime nasıl davranmam gerektiğiydi." Güldü. "Golf sahasına gitmeden önce kardeşimi arar ve ona iyi davrandığımı öğrenmeden önce topa vurmama izin vermezdi. Düşünebiliyor musun? On iki yaşındaki kız kardeşinin rehin aldığı on yedi yaşındaki bir delikanlıydım." Tekrar güldü. "Neyse ki Torie kin güden biri değil, bir iki ay içinde intikam duygusu diye bir şey kalmadı onda. Kısa bir süre içinde de birbirimizden

hoşlandığımızı fark etmeye başladık. O zamandan beri de birbirimizin en iyi arkadaşıyız.”

“Annenden sonra babanla aran düzeldi mi?”

“Ah, aramızı düzelteli çok oldu.” Havadan sudan konuşuyor gibiydi. “Birkaç golf turnuvasını kazandıktan sonra, benim büsbütün değersiz biri olmadığımı anladı. Şimdi programlarını beni seyredebilmesini mümkün kılacak şekilde ayarlıyor.”

Demek ki Kenny babasının gözündeki olumlu imajını bu şekilde kazanmıştı. Yani golf turnuvalarını kazanarak...

Emma çocuk istismarının pek çok türü olduğu üzerinde düşünürken, Kenny’nin cep telefonu çaldı. Kenny yanıt verirken Emma’ya şaşkın bir bakış fırlattı ve telefonu ona uzattı. “Dük olduğunu söyleyen biri arıyor.”

Emma yeme fırsatını bulamadığı peynirli krakerleri yana bırakıp telefonu kulağına dayadı. “İyi günler, Ekselansları.”

“Burada gece, hayatım,” dedi o tanıdık, nahoş ses. “Geç oldu ve artık yatmam gerek ama seni merak ettiğim için uyuyamadım. Nerelerdesin? Dün gece otele dönmediğini söylediler.”

Demek ki bekçi köpekleri görevlerini yerine getiriyordu. “Dün gece mi?”

“Merak etme, nerede olduğunu biliyorum, elbette... Ama keşke beni arasaydın.”

“Ama...”

“Otelden neden ayrıldın? Dallas’ta kalacağını zannediyordum.”

Emma gönül eğlendirmek için geceyi dışarıda geçirebileceğini adamın aklına bile getirmemesine bozulmuştu. Bu adamın sadece inanmak istediği şeylere inanmak gibi talihsiz bir eğilim içinde olması çok sinir bozucuydu.

“Kenny ve ben şu anda Wynette’e doğru gidiyoruz. Onun büyüdüğü yere. Dün geceye gelince...”

“Wynette mi? Aşına geliyor. Oraya ne yapmaya gidiyorsun ki?”

“Kenny’nin halletmesi gereken kişisel bir işi var. Ben de onunla gidebileceğimi söyledim.”

“Anladım. Nerede kalacaksınız?”

Emma otelde kalmayı planlıyordu ama bundan böyle muhafazakâr davranmamaya kararlıydı.

“Kenny’nin çiftlik evinde kalacağım, elbette.”

Kenny aniden direksiyonu kırdı.

Emma savrulmamak için tutunurken, hattın ucundaki Hugh ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu.

“Bu mümkün değil! O bekâr bir erkek ve sen onunla yalnız kalamazsın.”

“Seni üzdüğüm için özür dilerim ama oraya gitmek, araştırmalarım için büyük bir önem taşıyor. Benim için... Vahşi Batı’yı deneyimlemek çok ama çok önemli.” İşte, diye düşündü. Bundan ne çıkarım yapsa yapsın artık!

Kenny, “Ben sana öyle bir Vahşi Batı veririm ki,” diye homurdandı.

Emma telefonun alıcısını eliyle kapayarak Kenny’ye susmasını işaret etti.

“Emma, hayatım, gördüğüm kadarıyla dikkatsiz davrandığını pek anlamış değilsin. Özellikle de yabancı bir ülkede olduğunda çok daha özenli davranmalısın.”

Hugh ona davranış kuralları, aile itibarı ve namus konularında vaaz çekerken, Emma parmaklarıyla kucağının üzerinde tempo tutuyordu.

Telefonu nihayet kapadığında Kenny, “Sen otelde kalıyorsun,” dedi. “Benim çiftlik evimde değil. Şimdi bana o adamın kim olduğunu ve senden ne istediğini söyle.”

Kenny az önce özel hayatının acı veren bir iki ayrıntısını onunla paylaşmıştı ama Emma’nın henüz böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. “Arayan Beddington Dükü Hugh Holroyd’du. St. Gert’ün de sahibidir kendisi. Biraz yavaş gitmen mümkün mü acaba?”

“Benim cep telefonumun numarasını nasıl ele geçirmiş olabilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Nüfuzlu biridir ve birtakım şeyleri öğrenmek için özel yöntemleri vardır. Şuraya bir bak! Her taraf yabani çiçeklerle dolu!”

“Bana tam olarak ne olup bittiğini anlatmanın vakti geldi sanırım.” Emma’yı korkutmaya başlayan o keyifsiz ses tonuyla konuşuyordu.

“Efendim?”

“Tuhaf bir şey hissediyorum, dizlerimin bağı çözülüyormuş gibi... Tıpkı dört adım ötemdeki çukuru ıskalamadan önce hissettiğim duyguya benziyor.”

Böyle dedikten sonra aniden direksiyonu kırarak arabayı anayoldan çakıllı bir alana sürdü. Birinde iki oğlan çocuklu bir ailenin oturduğu üç piknik masası vardı. Kenny arabadan indi ama Emma olduğu yerde kalmaya karar verdi.

Kenny, Emma’nın kapısını da açtıktan sonra ona kendisi çıkmadığı takdirde kolundan tutup onu dışarı çekeceğini alenen belli eden bir bakış fırlattı. Emma onu sinir etmek için son anda şemsiyesini yakalayıp açarken bilinçli olarak ucuyla onun başını dürttü. “Çok acımasız bir güneş var.”

“Benim şu anki mizacım kadar olmasın,” dedi Kenny. Şemsiyeyi tutup kenara itti ve kapadıktan sonra arabanın içine fırlattı. Piknik yapan ailenin meraklı bakışları altında Emma’yı son masanın yanından geçirerek piknik alanının diğer ucunda az da olsa özel alan sağlayan budaklı bir ağacın altına götürdü. Emma’nın kolunu bıraktı ve menekşeden ziyade lazer ışınlarını hatırlatan gözlerini ona dikti. “En başından anlat bakalım.”

“Neyin en başından?” dedi Emma temkinli bir şekilde.

“Kes zırvalamay! İçgüdülerim en başından beri bu işin içinde bir iş olduğunu söylüyor ama göz ardı etmek gibi bir hata yaptım. Şimdi, çok açık konuşacağım. Başımda bir uzaklaştırma cezası

var, bu da başkasının sorunlarına katiyen bulaşmamam gerektiği anlamına geliyor. Şimdi bana neler olduğunu söyle.”

Emma ödleğ olduğunu hiç düşünmemişti ama karşısındaki kişinin çok azametli bir duruşu vardı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Sana kısa bir süre önce uyuşturucu tacirliğinden ve bir kadını darp etmekten meslekten uzaklaştırılma cezası almış bir adamla tek başına, yabancı bir ülkede bulunduğunu hatırlatmak istiyorum.”

Torie gitmeden önce Emma’ya Kenny’nin menajeri yüzünden başına gelenleri anlatmıştı. “Bir kere sen uyuşturucu tacirliğinden ceza almış değilsin ve senin o kadınla ilgili söylediğine de inanmıyorum.”

“Tatlım, bende olayın videosu bile var.”

“Kenny, bu senin yapacağın türden bir şey değil.”

“Saçmalama! Mesleğim tehlike altında ve ben hiçbir şekilde onu riske etmek istemiyorum. Şimdi söyle bana, o adamla ne tür bir ilişki içindesin?”

“Sana söyledim ya... Beddington Dükü, St. Gert’in sahibi. Ayrıca okulun belli başlı hamilerinden biri.”

“Ve?”

Kenny’nin ağzında beliren tuhaf kıvrımı incelerken, onun en baştaki yakışıklı aptal halini özler gibi oldu. “Ve hiçbir şey,” dedi.

Kenny uzun uzun inceledi onu. “Sanırım seni iyi tanıyamamışım. Cesur bir kadın olduğunu sanmıştım ama dürüst olacak kadar bile cesaretin yokmuş.”

Bu sözler Emma’nın içini acıttı. “Bunların seninle hiçbir ilgisi yok!” diye bağırdı.

Kenny sesini çıkarmayıp onu incelemeyi sürdürdü. Emma, yüzündeki ifadede onun büyük bir hayal kırıklığına uğradığını gördüğünden emindi. Bu da kendisini korkak gibi hissetmesine neden oldu. Ama hayatının en özel ayrıntılarını onunla paylaşma

fikrinden nefret ediyordu çünkü Kenny'nin gözünde acınası bir duruma düşeceği kesindi.

“Bu konuda hiç de nazik değilsin,” dedi.

Kenny beklemeyi sürdürdü.

Aslında haklıydı. Emma korkak gibi davrandığını kabul ediyordu. Neler olup bittiğini anlatsaydı, her şey daha kolay olacaktı. Ondan sonra da, yapmak istediğini Kenny'den bir şey saklamadan yapabilecekti. Tabii, keşke gerçek bu kadar utanç verici olmasaydı.

Az ilerdeki piknik masasında oturan ailenin iki küçük oğlu kovalamaca oynamaya başladı. Emma onlara bakıp bağımsızlıklarına imrendi. “Pekâlâ,” dedi isteksizce, “anlatacağım, ama sen de çiftlik evinde kalmama izin vereceksin.”

“Buna hikâyeni dinledikten sonra karar vereceğim.”

“Hayır. Bana önceden söz vermen gerek.”

“Söyleyeceklerini duymadan söz filan vermiyorum.” Kollarını önünde kavuşturdu ve sırtını bir çitlembik ağacının gövdesine yasladı.

Emma, yanlış bir şey yapmadığını kendisine hatırlatarak cesaretini toplamaya çalıştı. Ayrıca Kenny'nin bu konuda fikrini almaya ihtiyacı olmadığını düşünüyordu ama bu düşünce bile nedense onu rahatlatmaya yetmedi. “Beddington Dükü İngiltere’de çok nüfuzlu biri,” diye başladı tereddütle. “Köklü bir aileden geliyor. Yeni teknolojiye yaptığı dâhice yatırımlarla ünlü ve çok da zengin. Ne var ki biraz da çılgın. Biraz...” Emma parmaklarıyla şortunu çeğiştirmeye başladı. “Şey... Benimle evlenmek istiyor.”

Kenny onu dikkatle izliyordu. “Pek çok kadının bir dükle evlenmekten mutlu olacağını sanırdım.”

“Onun yaptığı bu teklifte kişisel hiçbir şey yok. Önceki evliliklerinden iki kızı var ve bir erkek vârise ihtiyaç duyuyor. Seçtiği kadının soylu ve lekesiz bir itibara sahip olmasını şart koyuyor. Normal seks hayatı olan avam tabakadan biriyle evlenerek ailenin isminin itibarsızlaşması dünyada en korktuğu şey.” Ne demek

istediğini Kenny'nin anlayacağını düşünerek aceleyle devam etti. "Biliyorum, söylediklerim on yedinci yüzyıla aitmiş gibi gelecek ama çok ciddi kendisi. Teklifini tabii ki reddettim ama kulak arkası etti."

Sonra devam ederek Kenny'ye, Hugh'nun okul arazisini satmaya kalkışması üzerine nasıl paniklediğini anlattı ve çaresiz kalınca yaptığı plandan bahsetti. "Onu kabul etmiş gibi görünmem gerekiyordu, Kenny. Onun St. Gert'ü kapatmasına izin veremezdim. Ama onunla evlenmem de imkânsız."

Emma konuşmaya ısınmıştı. Kenny'ye Dük'ü nişandan vazgeçirmek için bir skandal yaratmaya karar verdiğinden bahsetti. Sözlerini nihayet tamamlayınca Kenny bir an ona baktı ve en yakındaki piknik masasına giderek sıranın üstüne çöktü. "Normal bir seks hayatının olmaması derken, tam olarak ne demek istemiştin?"

Bütün anlattıklarının içinde bir tek bu konuya odaklanmasına Emma inanamıyordu. "Söylediklerimden sonra bütün diyeceğin bu mu?"

"Her şey sırayla..."

Koşturan iki oğlan ok gibi ağaçların arasına daldı. "Normal bir seks hayatım olmadığını söylemedim ki sana."

"Öyle bir şey ima ettin. Şimdi, söyle bana. Burada ne tür bir anormallikten bahsediyoruz?"

"Hiçbir anormallikten bahsetmiyoruz! Hiçbir şeyden bahsediyor değiliz."

"Gizli bir dominatriks filan değilsin, değil mi?"

"Gülünç oluyorsun!"

"Lezbiyen olmadığını söylemiştin ve ben de inanıyorum. Ayak fetişin mi var?"

"Hayır!"

"Mazoşist misin?"

"Saçmalama!"

“Sadist?”

“Zırvalama!”

Kenny gözlerini kıstı. “Bana pedofil olmadığını söyle!”

“Of, aman Tanrım! Ben *bakireyim!*”

Sessizlik.

Emma’nın yüzü alev alev yanıyordu. “Haydi, hiç durma! Gül! Gülmek istediğini biliyorum!”

“Bir dakika, nefesimi bir toparlayayım.” Gözleri Emma’nın göğüslerine gitti. “Senin yaşında olup da bakire kalmayı kim becerebilir ki?”

“Öyle oldu işte, hepsi bu. Ben de işlerin böyle olacağını tahmin etmemiştim.” Çenesini dikleştirdi. “Çok meşguldüm ve erkeklerle pek anlaşıyorum.”

“Fazla buyurgansın da ondan.”

“Sana fikrini soran oldu mu?” O sırada iki oğlan çocuğunun büyükçe olanından çılgık sesi gelmesi üzerine dikkatini oraya çevirdi. Oğlan, daha küçük olanı başı piknik masalarını tutan beton tabakasının sivri köşesine çok yakın bir noktaya gelecek şekilde yere yıkmıştı. “Dikkat edin, çocuklar!” diye bağırdı. “Güreşmek istiyorsanız az öteye gidin.”

Oğlanlar debelenmekten vazgeçip ona baktılar. Ebeveyni de aynı şeyi yaptı. Kenny gözlerini devirdi. “Sen kendi işine baksana.”

Emma ona arkasını döndü. “Anlayamayacağını biliyordum, o yüzden sana bir şey söylemek istemedim.”

Kenny dolanıp onun karşısına geldi. “Tabii ki anlamıyorum. Daha iki gece önce bu önemli bilgiyi benimle paylaşmadan yatağıma girmiştin.”

“O an gerekli bir bilgi değildi.”

“Benim için çok gerekliydi.”

“Neden? Ne fark ederdi ki?”

“Çok fark ederdi. Beni kullanıyordun!”

Emma bakışlarını ona dikti. Öfkelenmişti ama bir yandan da bu işten sapkın bir keyif aldığını hissediyordu. “Benim hatırladığıma göre, bunun tam tersi oluyordu. Hatalı bir iş yaptığın zaman hep böyle zeytinyağı gibi üste mi çıkarsın?”

Kenny yüzünü astı.

“Ne kadar acınası olduğunun farkında mısın?” dedi Emma.

“Ben mi?” Kaşlarını bir anda yukarı kaldırdı. “Biriyle düzüşmeyen ben değilim, sensin.”

“Hayatta seksten daha önemli şeyler var.”

“Evet, haklısın. Ama golf de oynamıyorsun, değil mi?” Arabaya doğru ilerledi. Gerekenden fazla allak bullak olmuş gibi duruyordu.

Emma sert adımlarla onun peşinden gitti. “Sen bugüne kadar tanıdığım en bencil ve en benmerkezci kişisin. Sana az önce hayatımın nasıl karardığını anlattım ama senin tek düşündüğün şey bunun seni nasıl etkilediği...”

“Aynen öyle.” Dönerek meydan okur gibi baktı ona. “Dinle beni, Emma. Turnuvaya dönebilme şansım itibarımı temizlememe bağlı. Görebildiğim kadarıyla ikimizin amaçları birbiriyle çelişiyor çünkü sen kendini mahvetmeyi aklına koymuşsun.”

“Başka bir seçeneğim yok.”

“Elbette var. Yapman gereken şey, suratındaki burun kadar belirgin.” Parmağını arabasına doğru salladı. “Al şu telefonu eline ve o aptal Dük’e onunla evlenmeye niyetin olmadığını söyle.”

“Dediklerimi hiç mi dinlemedin? Onun dediğini yapmazsam St. Gert’ü satacak.”

“O senin sorunun değil. Başka iş bulursun.” Arabanın kapısını açtı ve bindi.

Emma koşarak arabanın diğer tarafına geçip Kenny kilidi açana kadar kolunu çekiştirip durdu. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.” Arabaya bindi. “St. Gert çok özel bir yer. Burslu öğrenciler için yeni bir program başlattım. Okul kapanırsa, onlar da sokakta

kalacak. Ayrıca St. Gert benim evim gibi. Bugüne kadar sahip olduğum tek yuva.”

“Eski bir tuğla yığını.”

“Benim için öyle değil. Ah, neden seni ikna etmeye uğraşıyorum ki? Anlamayacağını zaten biliyordum.”

“Benim anlamadığım şey, bu olayı neden bu kadar karmaşık bir hale getirdiğin.”

“Beddington aptal bir adam değil. Davranışlarım çok göze batarsa, ne yapmak istediğimi hemen anlar ve sırf ona karşı geldim diye St. Gert’ü satar.”

Kenny suratını asarak anahtarı kontağa soktu. “Pekâlâ, akında benimle yatmak varsa, bunu yapacak değilim.”

“Seninle yatmak istemiyorum!”

Her nedense, bu sözler Kenny’yi yatıştırdı. Kontak anahtarını tutan eli gevşerken bakışları tembel bir şekilde Emma’nın bluz düğmelerine gitti. “Geçen akşam istiyor gibiydin ama Kraliçe Elizabeth,” dedi.

Emma tüylerinin aniden ürperdiğini Kenny’nin görmemesini umdu. Belli etmemek için oturduğu yerde doğrulup, “O zaman senin erdemli biri olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Erdemli mi?” Bıkkınlıkla konuştu. “Sana *jigolo* olduğumu söylemiştim.”

“Dürüst davrandın.”

“Sana *yalan* söylüyordum.”

“Evet, ama ben öyle olduğunu o zaman bilmiyordum.” Burununu çekti. “Bu iki hafta içinde biriyle yatmaya karar verirsem, bil ki bu kişi sen olmayacaksın.”

“Bu iki hafta içinde kimseyle yatacak filan değilsin, tamam mı? Francesca beni gözlem altında tuttuğu müddetçe, evine, buraya geldiğin gibi el sürülmemiş halinle döneceksin. Bekâretini ancak başka birinin nöbetinde kaybedebilirsin, Leydi Emma, anladın mı?”

Yanıt verecek oldu ama Kenny'nin onun dudaklarına baktığını görünce dili tutuldu. Kenny'nin yüz ifadesi yavaş yavaş değişti. Emma onun dudaklarının hafifçe aralandığını, gözlerinin karar-
dığını gördü. Emma sersemlemişti. Onunla yatmak istemediğini söyleyerek yalan atan asıl kendisiydi çünkü Kenny'nin yakışıklılığı, ince uzun bedeni, Teksas şivesi ve tuhaf espri anlayışı dahil olmak üzere her şeyi onu tahrik ediyordu. Bunu düşününce kendisinden nefret etti ama içinden bir ses o dergiyi seviştikten sonra görmüş olmayı diliyordu.

Kenny bakışlarını hemen kaçırdı. "İşte bu kadar! Otelde ka-
lıyorsun."

"Hiç de bile!" Otelde kalamazdı. Beddington tam da öyle bir şey yapmasını beklerdi. "Bunu söylemek istemezdim ama korkarım Francesca'yı her an çağırabileceğimi hatırlatmaya zorluyorsun beni."

"Francesca'yı bu işe bulaştırma."

"Ne kadar çaresiz bir durumda olduğumu unutuyor gibisin. Eminim ki Francesca beni nasıl sarhoş ettiğini ve güzelliğimi ha-
yat boyu bozacak o iğrenç dövme stüdyosuna nasıl sürüklediğini duyunca çok üzülecektir."

"Bunu iyiliğin için yaptığımı görmüyor musun? İkimizin aynı çatı altında olmasının ne kadar aptalca olduğunu fark edemiyor musun?"

"Çok tartışıyoruz, biliyorum. Ama ikimiz de biraz daha ter-
biyeli olmaya gayret edersek..."

"Ben tartışmaktan bahsetmiyorum."

"Öyleyse neden bahsediyorsun?"

Kenny içini çekti. "Zeki bir kadına göre fazla aptalsın."

Emma ona dikkatlice baktı. Kenny onu çekici buluyor ola-
bilir miydi? Kendisini hemen toparladı. Hayal kurmanın zamanı değildi. Ayrıca, Kenny bir playboydu. Kendisiyse deneyimsizdi.

“Tamam,” dedi Kenny. “Bu raundu sen kazandın. Çiftlik evimde kalabilirsin ama bunun için senden günde iki yüz dolar ücret alacağım.”

Bu miktar tüm kazancını sıfıra indirgerdi. “Yüz dolar,” dedi.

“İki yüz *elli*,” dedi Kenny.

“Tamam,” dedi Emma telaşla. “İki yüz.”

Birkaç kilometre hiç konuşmadan gittiler. Muhteşem manzaralar bile Emma’nın moralini düzeltemiyordu. Sorunlarının üzerinde daha fazla durmak niyetinde değildi, o yüzden kendisini başka şeyler düşünmeye zorladı. Az sonra düşünceleri Torie Traveler’a kaydı. “Benim içinde olduğum durumun, kız kardeşininkiyle rastlantısal olamayacak kadar benzediğinin farkında mısın?”

“Bu bir rastlantı değil. Bir İngiliz, burnunu kendisine ait olmayan bir yere sokmuş. Ve bu kez bahsettiğim kişi sen değilsin.”

“Fakat Francesca benim Hugh’la olan durumumla ilgili hiçbir şey bilmiyor ki...”

“Francesca her şeyi bilir. O televizyon şovunu o yüzden senelerce sürdürebildi. Tanrı gibidir o, seksi olması haricinde tabii.”

“Bu gece onu arayıp soracağım.”

Kenny arabanın güneş siperliğini düzeltti. “İsteddiğini sorabilirsin ama Francesca’nın canı anlatmak istemezse, hiçbir şey öğrenemezsin.”

“Yani ikimizi bir araya getirmesinin arkasında bir plan olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

“Bundan emin olabilirsiniz!”

“İyi de ne planı olabilir?”

“Sadizm. Deccal’le çok uzun süre yaşarsan, sonunda sen de onun gibi biri olup çıkarsın.”

Florida, Palm Beach’teki kiralık evin lüks yatak odasında, kırk dört yaşındaki kestane renkli saçları ve kalp şekilli bir yüzü olan zarif İngiliz kadın, açık şeftali rengi çarşafların içine iyice gömüldü

ve yan yastıktaki girintiye bakarak mutlu bir şekilde içini çekti. Zaman içinde kocası yatakta çok daha becerikli olmuştu.

Bitişik banyodaki duş açıktı. Emma ve Kenny'nin neler yaptığını düşününce kıkırdadı. İkisini bir araya getirmek kesinlikle yaramazlıktı ama karşı koyamamıştı... Bu, Francesca Serritella Day Beaudine'in duygu dünyasında yaptığı bir yolculuktu. Tam olarak tarih tekerrür ediyor diyemezdi çünkü Emma yirmi üç yıl önce Dallie Beaudine'in, Louisiana'nın arka yollarından birinden kurtardığı şımarık ve zengin küçük bir kız olan Francesca'ya benzemiyordu.

Francesca, Emma'yla tanıştığı anda, ona karşı bir yakınlık hissetmişti. Arkadaşının derin zekâsının ve samimi iyiliğinin altında bir yalnızlık olduğunu hemen anlamıştı.

Sonra bir de Kenny Traveler vardı... Onun o sevgili, mutsuz Kenny'si... Francesca gözlerini kapayıp içindeki şeytanlarla mücadele ederken oyununu tehlikeye atan fazlasıyla yakışıklı Teksaslı profesyonel golfcüyü düşündü.

Yine de, Emma ve Kenny? Onları bir araya getirirken neler düşünüyor? Kenny'nin içinde bulunduğu durum olmasaydı onları zihninde bile bir araya getiremeyebilirdi.

Francesca'nın kaynakları kusursuzdu. Beddington'ın bir eş ararken öne sürdüğü şartları anında öğrenmiş ama arayışların Emma'da sonuçlandığını duyunca afallamıştı. Bir anda Emma ile Torie arasındaki benzerliği fark etmiş, bu da Kenny'yi düşünmesine neden olmuş ve zihninde Kenny ve Emma'nın yan yana gelmesi imkânsız gibi görünen suretleri belirmişti. Birbirinden bu kadar farklı iki insanın birbirine yardım edebileceğini düşünmek çok saçmaydı ama hayatta daha saçma şeyler olabiliyordu.

Banyodaki su sesi kesildi. Francesca yapacak binlerce işi olmasına rağmen tembel tembel gerindi. İlk olarak en iyi arkadaşı, Dallie'nin ilk karısı ve dört ama kocasını da sayacak olursa beş

erkek annesi Holly Grace Beaudine Jaffe'yi araması gerekiyordu. Sonra da işe gitmeliydi. Televizyondaki aylık programları öyle hop diye olmuyordu ve New York'taki yapımcısı başta olmak üzere araması gereken sürüyle insan vardı.

Banyonun kapısı açılıp kocasının odanın içinde ağır ağır yürümeye başladığını ve kendisine seslendiğini duyduğu anda açması gereken tüm telefonları unuttu.

“Gel bakalım buraya, Bayan Ukala.”

Kenny'nin çiftliği Wynette'in hemen güneyindeki bir vadideydi. Anayoldan tali bir yola, sonra iki yanında kireçtaşından yapılmış ve ferforje, rustik bir kemerle birleşmiş birer sütun olan bir yola saptı.

“Benim mülküm buradan başlıyor.” Kenny'nin bundan gurur duyduğu sesinden belli oluyordu.

Arabayla girişten, henüz çiçek açmış bir şeftali bahçesinden, sonra da billur berraklığındaki sığ bir derenin üzerindeki geniş ahşap köprüden geçtiler. “Bu derenin ismi Pedernales. Büyük fırınalarda taşar ve köprüyü bile kaplar ama ben yine de onu ön bahçemde görmekten hoşlanıyorum.”

Emma derenin gerçekten de ön bahçede olduğunu gördü. Kenny'nin çiftlik evi capcanlı meşe ağaçlarının gölgelediği çimenlik bir alanın hafifçe meyil kazandığı bir noktadaydı. Ev krem rengi kireç taşından yapılmış, gri-mavi kepenkleri ve süsleri olan zarif bir binaydı. Kalayla kaplı geniş çatısından civardaki pek çok evde gördüğü kireç taşından yapılmış iki baca yükseliyordu. Çatıda ayrıca nisan melteminde tembel tembel dönüp duran at şeklinde bir rüzgârgülü vardı. Verandada kocaman ahşap sallanan sandalyeler, sessiz bir şekilde insanı dinlenmeye ve Pedernales'in büküle büküle uzanmasını seyre davet ediyordu. Emma evin bir yanında bir yel değirmeni, bir ahır ve atların otladığı güzel bir yeşilliği çevreleyen beyaz bir çit olduğunu gördü.

Kenny arabayı evin yanına çekerken heyecanla, “Atların mı var?” diye sordu.

“Sadece iki tane. İsimleri Gölge ve Çin. Yarış atları.”

Atlara ne kadar düşkün olduğu gülümsemesinden de belliydi. Emma gördüklerini özümsemeye çalışıyordu. “Aman Tanrım, Kenny, ne çok şeye sahipsin. Atlar, Dallas’taki o güzel daire, bu harika çiftlik...”

“Evet, ağzında gümüş kaşıkla doğan bir velet için hiç de fena değil, değil mi?”

Kenny’nin sesindeki acı ton Emma’yı şaşırtmıştı. Onu daha iyi görmek için başını yana eğdi. “Yani bütün bunları o gümüş kaşık mı yaptı demek istiyorsun?”

“Sanırım ben de bunları elde etmek için çalıştım,” dedi biraz gönülsüzce. “Hayatımı kazanmak için yaptığım şeye iş dersen tabii.” Sesinden buna kendisinin de inanmadığı belli oluyordu.

Kenny’nin elde ettiklerinden daha fazla etkilenmemiş olması Emma’yı hayrete düşürmüştü. “Ben buna iş derim. O şampiyonlukları kimse sana yakışıklı olduğun için vermedi. Ayrıca reklam anlaşmaların da var.”

“Oldukça yakışıklı olduğum doğru.” Emma’ya kendini beğenmiş bir gülücük attı ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan valizlerini arabadan çekip aldı. Bu iki davranış da Emma’yı şaşırtmıştı. Kenny onun önüne geçerek ön verandaya doğru ilerlemeye başlayınca, bunları onu şaşırtmak için yaptığını anladı.

Tam oraya varmıştı ki kapı pat diye açıldı ve yirmili yaşların sonlarındaki bir genç dışarıya fırladı. Ufak tefekti, kızıl saçları, çarpıcı gözleri ve tüm yüzüne yayılan bir gülümsemesi vardı.

“Kenneth! Sırtın mahvolmadan bırak da ben alayım onları. Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Eğilip valizleri bir çekişte aldı. “Geleceğini neden haber vermedin? Evi güç bela düzene soktum. Torie beni uyarmasaydı, ne yapardım bilemiyorum.”

“Özür dilerim. Son anda alınan bir karardı.” Kenny genç adamın arkasından giderek duvarlarında belli belirsiz vanilya ve bej rengi geniş çizgiler olan serin ve sessiz antreye girdi. “Patrick, bu Leydi Emma. Bir süre burada kalacak. *Maalesef*. Onu benden en uzak odaya yerleştir. Emma, bu Patrick. Evimin kâhyası.”

Emma merakla genç adamı inceledi. Kenny gerçekten de sıradışı insanlar tanıyordu.

“Leydi Emma mı?” diye bağırdı Patrick. “Tanrım, gerçekten de leydi olduğunu ve bir başka striptizci olmadığını söyle, lütfen.”

Genç adam öyle sevimliydi ki Emma gülümsemekten kendini alamadı. “Gerçekten öyleyim ama lütfen bana Emma de.”

Patrick bir elini neon yeşili ipek gömleğinin önüne bastırdı. “Aman Tanrım, harika bir aksanız var.”

Emma oğlanın az önce söylediğini biraz deşmek için müthiş bir istek duydu ve bahar çiçekleriyle dolu bir vazunun da durduğu küçük dolaptan aldığı bir yığın mektubu inceleyen Kenny’ye bir bakış atarak, “Bir *başka* striptizci mi?” diye sordu.

Kenny, “Bana bakma,” dedi. “O kızı Torie getirmişti buraya.”

Patrick’in gözleri parıldadı. “Leydi Emma’yla karşılaştığında üvey annen herkesin gözü önünde orgazm olacak.”

“*Susar* mısın?” diye homurdandı Kenny.

“Vay, vay... Birisi pek keyifsiz bugün. Bana kalırsa güzel bir Clos du Roy 1990 Fronsac bu keyifsizliği mükemmel bir şekilde giderebilir.” Emma’nın valizini aldı. “Benimle gelin, Leydi Emma, Kenneth kendine gelene kadar size odanızı göstereyim.”

“Sadece Emma de bana!” dedi Emma içini çekerek.

Kenny başını mektuplardan kaldırmadan gülümsedi.

Emma merdivenlere doğru Patrick’in peşinden giderken antredeki gibi, duvarlarında vanilya ve bej çizgiler olan sağ taraftaki oturma odasına bir bakış attı. Buradaki berjer koltuklar, kalın

yastıklı bir divan ve iyice eskimiş gibi duran oryantal halılar odaya huzurlu bir hava veriyordu.

Patrick, Emma'nın odanın dekorasyonuna ilgi gösterdiğini fark etmişti. "Aşağı katın tamanını gezmek ister misin?" diye sordu.

"Çok isterim."

"Buradaki en güzel yer, mutfak. Kenneth evdeyken vaktinin çoğunu orada geçirir." Emma'nın valizlerini yere koydu, sonra onu bir koridordan geçirerek evin arka tarafını boydan boya kaplayan L şeklindeki kocaman kır evi mutfağına götürdü. Emma şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim. Tasarımını ben yaptım."

Mutfağın duvarları ve tavanı neşeli bir sarıya boyanmıştı. Zemini kaplayan geniş terakota karolar mekâna sıcaklık katıyordu. Şöminenin önündeki sarı, mercan rengi ve zümrüt yeşili sedir ve rahat birkaç koltuk huzurlu bir köşe oluşturunuyordu. Biri güneşlenme verandasına açılan iki Fransız kapı vardı. Buralardan giren ışık duvarların üzerindeki çok sayıda renkli, soyut resmin üzerine vuruyordu.

Mutfağın cumbalı yemek bölümünde, etrafında Chippendale, XVI. Louis ve Erken Amerikan Dönemi'nden sandalyelerle Naiplik Dönemi'nden kalma zarif bir masa vardı. Bunlar farklı olmakla birlikte birbiriyle uyumlu kumaşlarla kaplıydı. Cilalı masanın üzerindeki toprak kapta düzenlenmiş çiçek dalları duruyordu.

"Her şey ne kadar güzel."

"Bunları düzenlerken biraz risk aldım ama Kenneth'ın samimi bir ortama ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Emma gözlerini dikip bakmak istemiyordu ama Patrick'in varlığı onu kesinlikle hayrete düşürmüştü.

Patrick elini masanın üzerinde gezdirdi. "Benim gibi birinin burada ne işi olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

"Merak etmek mi?" Emma aslında meraktan ölüyordu ama soru sormayacak kadar davranış kurallarını biliyordu.

“Küçük Teksas kasabaları eşcinsel bir erkeğe pek kucak açmıyor.”

“Evet, tahmin ederim.”

Patrick’in yüzünde kederli bir ifade belirdi ama geldiği gibi yok oldu. “Seni odana götüreyim.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emma o gece yemeğini tek başına yedi. Patrick, Kenny'nin antrenmana gittiğini söyledikten sonra ona çok lezzetli bir makarna salatası, zeytinyağında sarımsakla sotelenmiş taze fasulye yanında gevrek bir Fransız ekmeği ve tatlı olarak da kalın bir dilim yabanmersinli turta servis etmişti. Yemeğin servis edildiği yer, parlak siyah hasırla döşenmiş ve yeşil-beyaz çizgili tentesi olan camlı güneşlenme verandasıydı. Antika masaların üzerinde duran rustik vazolara çok hoş çiçekler koyulmuştu. Evin arkasında neredeyse bir orman oluşturan ceviz ağaçları, bir yanında bir taraça ve bir yüzme havuzu vardı. Diğer yanındaysa atların otladığı, etrafı beyaz çit çevrili alan uzanıyordu. Emma yabani çiçekleri seyretmek için daha önce dere kenarında kısa bir gezinti yapmıştı.

Tel örgülü kapıdan giren misk kokulu havaya ve huzurlu ortama rağmen, kendisini rahatsız hissediyordu. Kenny neden geri dönmemişti? Kenny'ye bir sıkıntı yaratmayacağına dair söz vermişti ama yine de varlığından herhangi bir rahatsızlık duymasını hiç istemiyordu.

Patrick bulaşıklara yardım etme teklifini kabul etmeyince Emma araştırma notlarını masaya serip hava kararınca kadar çalıştı. Verandadaki ışığa gelen pervaneler telli kapıya çarpıyor,

bir yandan da çekirgelerin sesleri duyuluyordu. Bir süre bulaşık makinesinin homurtusunu ve bir gece kuşunun ötüşünü dinledi. Bu huzurlu ortam ona kızlar uyuduktan sonra St. Gert'te hüküm süren sükûneti hatırlatmıştı.

Ruh hali iyice dibe vurmuştu. Böyle giderse İngiltere'ye, buraya geldiğinden daha itibarlı dönmesi işten bile değildi. Patrick'in çimenlerin üzerinden geçerek garajın hemen üstünde olduğunu söylediği küçük dairesine doğru gittiğini gördü. Bir dürtüyle ona seslendi. "Torie'nin telefon numarası var mı?"

"Buzdolabının yan tarafında asılı bir liste var."

Birkaç dakika sonra Kenny'nin kız kardeşine erişmişti bile.

"Hayır, hiçbir planım yok," dedi Torie, Emma ona ne istediğini söyledikten sonra. "Ama Wynette'teki barların senin zevkine uygun olacağını hiç sanmıyorum."

"Yeni deneyimler yaşamadıktan sonra tatilde olmanın ne anlamı var?"

"O zaman, pekâlâ. İstedikinden eminsen, yarım saate kadar seni alabilirim."

Emma önceki gün satın aldığı tulumu giydi. Üzerine de belini hafif açık bırakan ve göğüslerini vurgulayacak kadar dar olan, esnek kumaştan bir bluz geçirdi. Bluzun kısa kolları Teksas bayrağı dövmesinin üzerini epeyce örtüyordu ama Kenny'nin isminin yazılı olduğu flama açıkta kalmıştı. Çok utanç verici bir durum ama yapacak bir şey yok, diye düşündü. Aynaya bakmayacağına dair kendisine söz verdi. Sadece Beddington'ın yordakçısının yanında bir fotoğraf makinesi getirecek kadar akıllı olmasını umuyordu.

Torie onu insanı paniğe boğacak kadar hızlı kullandığı koyu mavi bir BMW'yle aldı. Emma gözlerini kapayıp arabanın kol dayama yerine yapıştı.

"Tedirgin gibisin."

"Arabalarla pek aram yok da..."

“Arabasızlık hayatı zorlaştırır, özellikle de Teksas’ta.” Torie bunu dedikten sonra yavaşladı.

“Sanırım durum her yerde aynı.”

Şimdi normal bir hızla gidiyorlardı. Emma fırsattan istifade arkadaşını inceledi. Torie dar turkuvaz bluz giymişti, altında da üzerine sıkı sıkı oturan ve bir çift upuzun bacağı sergileyen siyah bir kot vardı. Belindeki kemer pırıl pırıl parlıyor, kulak memelerinden de Meksika işi gümüş küpeler sarkıyordu. Zengin, güzel, çlgın ve Beddington Dükü’nün kendisine eş olarak seçmeyi asla düşünemeyeceği türden bir kadındı Torie Traveler.

Torie dikiz aynasına bir bakış attı. “Araba kullanmayı öğrenmen gerek.”

“Hımm...”

“Gerçekten... Sana öğretebilirim.”

“Çok nazıksın ama sanmıyorum.”

“Şeytan sana fena hâkim olmuş.”

“Sanırım.”

“Nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Emma sesindeki kederi fark etmişti. İçinden bir ses onun tek sorununun Dexter O’Conner’la evlenmek olmadığını söylüyordu. Umursamaz davranışlarının ve şımarık, zengin kız havalalarının büyük bir acıyı kamufle ettiğini düşünüyordu.

“Patrick’le iyi anlaşabiliyor musun?” diye sordu Torie. “Kenny konusunda çok korumacıdır ve insanlarla çok güzel dalga geçer.”

“Bana çok yardımcı oldu,” dedi Emma.

Torie güldü. “Eşcinsel birinin bu çiftlikte tek oğluyla kalması babamı deli ediyor. Ama herkes Patrick’in dünyanın en iyi kâhyası olduğunu biliyor. Kenny’nin onu kurtardığı gün her ikisi için de şanslı bir gündü.”

“Kenny onu nasıl kurtardı?”

“Patrick ücra yollardaki kafeteryalara dair bol fotoğraflı, pahalı bir kitap hazırlıyordu. Bu kitapta kullanacağı fotoğrafları

çekmek için gezerken kireç ocağı yakınlarında bir yerde durunca orada erkekliğin ne demek olduğunu ona döverek öğretmek isteyen bir grup taşralı cahille karşılaşmış. Düşün, bire karşı dört kişi... Neyse ki Kenny vaktinde yetişmiş. O böyle şeylere hiç tahammül edemez. Deliye döner.”

“Ne yapmış?”

“Şöyle söyleyeyim: Kenny hemen sinirlenen biri değildir ama kafasının taşı attığı zaman gözü hiçbir şey görmez. İyileşmesi için Patrick'i kendi evine alınca ertesi sabah uyandığında fırından yeni çıkmış bir tabak dolusu tarçınlı çörek buldu. Bir ısırık alır almaz da Patrick'i işe aldı. Bu konuda insanlar çok dedikodu yaptılar ve kavga basında yer alınca Kenny'nin başı PGB'yle derde girdi.”

“O doğru olanı yapmış.”

“Ben de aynı fikirdeyim. Yine de insanlar onu eleştirdiler. Yerel halkı dinlersen, Kenny'nin yaptığı tek doğru işin turnuva kazanmak olduğunu sanırsın.”

“İnsanlar ondan hoşlanmıyor mu? Bu çok şaşırtıcı.”

“Ah, hayır. Onu çok seviyorlar. İçinde yaşadığı toplum için hepimizden fazla faydalı işler yaptığını herkes biliyor. Bir halk merkezi yaptırdı ve kütüphane kurulması için gereken parayı verdi, buna benzer bir sürü şey yaptı. Ayrıca hayırlı işlerde isminin kullanılmasına izin veriyor ama insanlar o kadar uzun süredir hayatı ona zehir etmeye alışmışlar ki farklı bir şey yapabileceklerini akıllarına bile getirmiyorlar.”

“Nasıl yani?”

“İnsanlar bazı şeyleri kolay unutmuyorlar ve onun çocukluğunda yaşanmış birtakım olaylar nedeniyle ona hâlâ kin güdüyorlar. Henüz hiç kimse onun okulda ceza alma rekorunu egale edebilmiş değil. Emekli komiser sana tüylerini diken diken edecek hikâyeler anlatabilir. Herkesin kini var ona karşı. Örneğin Judy Weber dördüncü sınıftayken aritmetik sınavında Kenny'nin ondan kopya çekmesini ve yedek öğretmeni kopya çekenin kendisi değil,

Judy olduğuna ikna etmesini unutamıyor. Altıncı sınıftayken Bob Frazier'dan bir Hank Aaron beysbol kartı çalıp yırtmıştı. Çocukların yemek parasını ellerinden alır, oyuncaklarını kırar ve kız arkadaşlarını sürekli aldatırdı. Gittiği her yere yıkım getiren bir çocuktı, ta ki Dallie Beaudine onu himayesine alana ve annesi ölene kadar...”

Demek ki Kenny'nin o gün bahsettiği gizemli kişi Dallie Beaudine'di. Kenny'nin, Francesca'nın kocasıyla ilişkisinin düşündüğünden de karmaşık olduğunu anlamıştı Emma. “Yine de ergenlik döneminden sonra örnek bir vatandaş olmuş. İnsanların geçmiş bir kenara bırakmaları gerekmez mi?”

“Kenny insanların ona takılmasına aldırmaz. İyi bir vatandaş olabilir, yine de karakter açısından pek çok kusuru var. Fark etmemiş olabilirsin ama çok tembeldir.”

“Fark ettim,” dedi Emma umursamaz bir tavırla. “Bana kalırsa tembellik büyük bir günah sayılmaz.”

“Bazen bu huyu çekilmez olur. O... nasıl desem... Anlatması çok zor. Golften başka hiçbir şeye önem vermiyormuş gibi davranır. Zaten o kan emici menajeri de onca parasını o yüzden kolayca cebine indirmiş. Kenny onu kontrol etmesi gerektiğini aklına bile getirmemiş.”

Emma, Kenny'nin çocukluğundan bahsederken ne kadar sakin olduğunu ve bu duruma neden olan koşulları mazeret olarak göstermediğini hatırladı. Emma da yetişkinlerin çocukluklarındaki olumsuz olayları, davranışlarına mazeret olarak göstermesinden hiç hoşlanmazdı. Mesleği boyunca pek çok beceriksiz ebeveynle muhatap olmuştu, insanların çocukluklarındaki hatalar için bir kefaret ödemesi gerektiğine de inanmıyordu. Oysa Kenny'nin yaptığı tam da buydu.

“Kenny kendisini golf dışındaki her şeyden soyutlamış durumda,” diye devam etti Torie. “Özellikle de kadınlardan. Tüm kız arkadaşlarına kraliçe muamelesi yapmış, onlara pahalı hediyeler

almış, çiçekler göndermiştir ama kızlar ilişkilerini daimi bir ilişkiye döndürme çabası içine girdiklerinde, Kenny ortadan kayboluverir.”

Emma, Torie’nin ona fazla belli etmeden bir uyarıda bulunduğunu fark etti ama hiç sesini çıkarmadı.

Torie devam etti. “Dünyadaki herkes Kenny’nin en iyi arkadaşı olmak ister ama bu tanıma yaklaşmasına izin verdiği tek kişi benim. Kendisini başkalarından bu kadar uzak tutmak isteyen bir başkasıyla hiç karşılaşmadım. Sanırım birisine karşı yakınlık hissettiği anda, o kişinin, annemin yaptığı gibi onu manipüle etmesinden korkuyor. Kenny’nin büyüme süreci pek kolay geçmedi, o yüzden de hiçbir şeyin hayatını tehdit etmesine izin vermek istemez.”

“Onun gibi doğal bir karizması olan birinin aslında yalnız olması çok ironik.”

“Aslında birileri onu sinir edene ya da rahatsız edene kadar dünyanın en dostane insanıdır Kenny. O zaman o karizmasını kendisini onlardan soyutlamak için kullanır. Ya da tepkisiz bir insan olur. Bunu yaptığında ben de çıldırma aşamasına gelirim çünkü tanıdığım en zeki insanlardan biri. Kenny başkalarının patates cipsi yediği kadar kolay okur.”

Torie sustu. Emma, Torie’ye onun ağabeyiyle bir ilişkiye girmeye niyetli olmadığını söylemeyi düşündü ama aptal gibi görünmek de istemiyordu.

“Çok tuhaf,” dedi Torie, “ikinci kocamın çocukluğu, Kenny’nin tam tersine mükemmel geçmiş ama buna rağmen iğrenç ve ahlaksız biriydi. İnsanlar hiç belli olmuyor.”

“Ondan boşanalı ne kadar oldu?”

“Bir sene ama daha önce bir süre ayrı yaşamıştık. Tommy tam bir kadın avcısıydı. Babam beni onunla evlenmemem için çok uyarmıştı ama onu dinlemedim.” Yüzünden çok kederli bir ifade geçti. “Bir bebeğim olsaydı, Tommy durulabilirdi ama öyle bir şey olmadı.”

“Bebeginiz olsaydı sana sadık kalır mıydı? Bundan hiç emin değilim.”

“Haklı olduğunu biliyorum. Ama iki başarısız evliliğe katlanmak pek kolay değil.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “İlk evliliğimi üniversite aşkımla yaptım ama o iş yürümedi. İçki içiyor, sonra ağlama krizlerine giriyor ve evimizi darmaduman ediyordu. Onunla evliliğim bir sene bile sürmedi.” Radyoya uzandı. “Babam erkekler konusunda bana güvenilmediğini söylüyor, Dexter’la da o yüzden evlenmemi istiyor. Ama ben...” Dikiz aynasına bir bakış atıp yüzünü buruştururken bir yandan da radyonun düğmelerini karıştırdı. “Şu aşağılık herif, Kenny’nin çiftliğinden ayrıldığımızdan beri beni takip ediyor. Oraya park edip beni beklediğine yemin edebilirim.”

“Gerçekten mi?” Emma dönerek arkasına baktı ve koyu yeşil Taurus’u gördü. “Bizi takip ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Mümkün.”

Emma’nın ağzı kurudu. Beddington’ın bekçi köpeği görev başındaydı!

Teksas, Wynette, merkezinde gölgeli bir meydanı ve zengin bir alışveriş alanı olan eski ve hoş bir kasabaydı. Kenny çiftliğe giderken Wynette’ten geçmediği için Emma orayı ilk kez görme şansına sahip oluyordu. Torie ona şehirde bir tur attırdıktan sonra onu Roustabout denen salaş bir yere götürdü. O yeşil Taurus yol boyunca onların peşinden gelmişti.

İçeri girdiklerinde Emma onları kimin takip ettiğini anlamak için sürekli arkasına bakıyordu.

“Bu kasabadaki herkes burada takılır,” dedi Torie. “Senelerdir ayakta.”

Lower Tilbey’deki barların aksine, Roustabout çok geniş ve ferah bir mekândı. Tam ortasında kare, ahşap bir bar vardı. Emma iki bilardo masası, yan yana dizilmiş video oyunları ve paralı

müzik kutusunda Amerikan folk müziği çalan küçük bir dans pisti gördü. Hafta içi olmasına rağmen masaların çoğu ve duvar boyunca uzanan odamsı girintiler doluydu.

Emma bir kez daha arkasına bakınca bu sefer çiçekli gömlek giymiş iriyarı bir adamın kapıdan içeri girdiğini fark etti. Adam ona bakmaya başlayınca tüyleri diken diken oldu ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bu adam Hugh'nun casusu muydu? Yeşil Taurus'u kullanan o muydu?

Torie onun önüne geçerek bara doğru gitti, bir elini ağzına götürerek tiz bir ıslık çaldı. "Hepiniz beni dinleyin."

Paralı müzik kutusu çalışıyordu ama konuşma sesleri kesildi ve herkes merakla ona baktı.

"Bu Leydi Emma," diye ilan etti Torie. "Kenny birkaç gün onu buralarda dolaştırıyor. İngiltere'den geldi. Kolundaki dövmeyle bakmayın, gerçek ve kanlı canlı bir aristokrattır kendisi. Leydi Emma bu taşralı cahillere bir iki şey söyler misiniz? Sizin gerçek biri olduğunuzu görsünler..."

"Sizlerle tanıştığım için çok mutlu oldum," dedi Emma biraz çekingen bir tavırla. Bluzunun kolu biraz daha aşağı insin diye mümkün olduğu kadar kambur durmaya çalıştı ama işe yaramadı ve bazıları gözlerini dövmesine dikti. Buna rağmen İngiliz aksanı hepsini etkilemişe benziyordu.

Torie, Emma'nın kolunu tutarak onu bara götürdü. "Joey, bana bir kadeh Chardonnay verir misin? Siz ne alırdınız, Leydi Emma?"

"Bir cin tonik, lütfen." Emma aslında cin toniği, margaritayı sevdiği kadar sevmezdi ama insanların onu içki içerken görmesini istiyordu. Kolunun üst tarafında onu sarhoş olmaması konusunda sürekli uyaran bir şey vardı, o yüzden içkisi geldiğinde bir yolunu bulup onu suyla değiştirmeyi planlıyordu. Kimsenin anlayacak kadar zeki olmayacağını düşünüyordu.

Barmen içkilerini verdi. Barın müdavimlerinden birkaçı şahsen tanışmak için yanlarına geldi. Tanışma faslını Torie halletti.

Adamlardan biri, Kenny çalmadan önce değerli eşyalarını kilit altına almasını söyledi. Bir kadın da ip atlarken bile ipini ona teslim etmemesi konusunda uyardı çünkü Kenny ne yapar eder, onu yere düşürmenin bir yolunu bulurdu. Etraftakiler bu iki yorumu da kahkahalarla karşıladılar.

Torie nihayet onu bir köşede tek başına oturmuş, birasını yudumlayan, yirmili yaşların başında gibi görünen bir gencin masasına götürmeye başladı. Emma masaya yaklaşırken Wynette suyunun insanları güzel yapan bir özelliği olmalı diye düşünmekten kendini alamadı. Önce Kenny, sonra Torie ve şimdi de bu genç adam... Kumral saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve sert hatlı bir çenesi vardı. Omuzları genişti, bedeniye zayıf olmasına rağmen kaslıydı.

“Selam, Ted, ne var ne yok?” Torie davet beklemeden genç adamın masasına oturup yanındaki boş koltuğu Emma’ya işaret etti.

“Bir yaramazlık yok. Senden n’aber?”

“Aynı işte. Bu, Leydi Emma.”

Emma başıyla selam verirken Ted, onun kolundaki dövme bir bakış attı, sonra kıvrılan dudaklarıyla Emma’yı on yaş daha genç olmaya özendiren bir şekilde gülümsedi. “Memnun oldum, hanımefendi.”

“Sadece yirmi iki yaşında,” dedi Torie, Emma’nın zihnini okumuş gibi. “Bizim gibi yaşlı kadınlar için çok büyük bir suç bu, değil mi?”

Ted gülümsedi ve bira şişesini inceliyormuş gibi yapıp başını eğdi.

“Kenny’yi gördün mü?” diye sordu Torie.

“Bir dakika önce buradaydı.”

Şehre inerken Kenny’nin onu davet etmemesi can sıkıcıydı. Anlaşılan kimin patron olduğunu hatırlatmak için bir kere daha Francesca’nın ismini telaffuz etmesi gerekecekti.

Tam o sırada, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, Kenny salonun bir köşesinde belirdi. Bir elinde bir bira şişesi vardı, diğer elinden de bir golf sopası sarkıyordu. Sopayı barmene fırlattı, adam da yakalayıp kenara koydu.

Emma'yı görünce gözlerini kıstı, sonra Ted'e baktı. "Sahadaki bir sonraki dersi sen vereceksin. Randy Ames meyilli vuruşunu düzeltmemi istiyor ama ona dediğim hiçbir şeyi yerine getirmiyor. Belki sen daha şanslı olursun."

"Siz de mi golfçüsünüz?" diye sordu Emma Ted'e, yanındaki koltuğa oturan Kenny'yi kasıtlı olarak görmezden gelerek.

"Biraz oynadığımı söylüyorlar." Ted de Teksaslı gibi konuşuyordu ama aksanı ağır değildi. Tuhaf bir durumdu.

Kenny homurdanır gibi güldü. "Ted üç sene arka arkaya eyaletteki en iyi amatör golfçü seçildi. Kendisi Teksas Üniversitesi'nin en iyi ikinci golfçüsüdür aynı zamanda."

"O konu biraz tartışmalı." Torie ağabeyine kurnaz bir bakış fırlattı. "Ted, Amerikan Spor Kulüpleri Kurumu'nda, benim tanıdığım birinin aksine tam üç kişisel unvan kazanmayı başarmış bir sporcudur. Ayrıca okuldan mezun olmayı da başardı. Bu da şu anda aklımdan geçirdiğim kişinin ihmal ettiği bir konu."

"Üniversite zor," dedi Kenny göğsünü kaşıyarak. "Bana kalırsa, kimin en iyi olduğuna dair bu tartışmayı kapasak iyi olacak." Ted'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ne var ki sadece birimiz profesyonel olmayı başardı."

Ted yine mahcup mahcup gülümsedi.

Torie, Emma'ya döndü. "Ted tam bir dâhi... Hayatı boyunca golf oynamakla inek bir öğrenci olmak arasında kalmıştır. Buradaki insanlar onun ucube olduğunu düşünüyorlar. Kendi anne ve babası bile..."

Ted bu yoruma hiç alınmayarak başını onaylar gibi salladı. "Tam da öyle..."

“Lisans ve yüksek lisansını aynı anda tamamladı.” Kenny’nin onunla gurur duyduğu yüzünden belli oluyordu. Emma bu iki erkek arasında özel bir ilişki olduğunu görebiliyordu. “Üniversitenin en iyi golf takımında oynaması akademik çalışmalarına bir miktar sekte vurdu. Yoksa çok daha erken mezun olabilirdi.”

“Acele etmeye gerek yoktu.”

“Ben de sana öyle demiştim,” dedi Kenny mutlu bir edayla.

Üçü uzun zamandır birbirini tanımanın verdiği rahatlıkla sohbet ederken Emma içkisini yudumluyormuş gibi yapıyordu. Kenny’nin uzaklaştırma cezası konusunu ilk açan Torie oldu. “Bu çok büyük bir haksızlık,” dedi, “Kenny’yi tanıyan herkes onun bilinçli olarak bir kadına el kaldırmayacağını bilir. Kadınları çıldıratabilir ve aldatabilir ama onlara bir fiske bile vurmaz.”

Kenny sinirlenmiş gibiydi. “Uzaklaştırılmamın nedeni bunlar değil,” dedi. “Ben ayrıca önem verdiğim hiçbir kadını aldatmadım, en azından on altı yaşımdan beri...” Ted’e bir bakış attı. “Birinin o kadını dümdüz etmesi gerekiyor.”

“Bana bakma, ben ondan korkuyorum bir kere.”

Torie eğilerek Ted’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Benden birkaç yaş büyük olsaydın, sana hayatının en güzel günlerini yaşattırdım.”

“Öyle bir şey yapsaydın, sağ kalmazdım herhalde.”

“Bana sorarsanız,” diye araya girdi Kenny, “Deccal bir tür orta yaş krizi geçiriyor. Lanet olasıca, bu yıl elli yaşına girdi. Bu, civatalarını bir miktar gevşetmiş olmalı.”

Ted koltuğunu arkaya yatırıp bacaklarını uzattı. “Bence sana biraz bozuldu, hepsi bu.”

“Bence bu tam bir güç zehirlenmesi...” diye homurdandı Kenny. “Kendisini Amerika Birleşik Devletleri’nin lanet olasıca başkanı filan gibi görüyor.”

Ted gülümsedi.

“Ciddi söylüyorum,” diye devam etti Kenny. “PGB’deki herkes başkanın adil olmasını bekliyor. Gerçi bu göreve geçici olarak getirildi ama hiç olmazsa tarafsız kalabilirdi.”

Tam o esnada Emma onları bara kadar takip eden o çiçekli gömlekli adamı gördü ve onun kendisini sıkı bir göz hapsinde tuttuğunu fark etti. İçinden bir heyecan dalgası yükseldi. Bu adam gerçekten de Beddington’ın bekçi köpeğiydi!

Anın keyfini çıkarıp ve ondan faydalanması gerektiğini biliyordu. Ama aklına o anda bir tek cin tonik bardağını yakalayıp koca bir yudum almak geldi. Bu skandal yaratacak bir davranış olmayabilirdi ama ne yapacağını bilememişti. Sonra aklına, yapmak istemediği başka bir fikir geldi. Yine de düşününce, Hugh’la evlenmeyi bu işi yapmaktan daha az istediğine kanaat getirdi.

Metin olmaya çalışarak ayağa kalktı, bir kolunu Kenny’nin boynuna doladı ve kendisini hop diye onun kucağına bıraktı.

Kenny bir kaşını kaldırarak, “Kaçırdığım bir durum mu var?” diye sordu.

Emma baştan çıkarıcı olmasını umduğu bir şekilde gülümsemi ve dudaklarını hareket ettirmemeye çalışarak, “Hemen beni öp!” dedi.

“Hayır,” dedi Kenny öfkeyle.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü senin bu yaklaşımın hiç hoşuma gitmiyor.”

Emma o anda biraz buyurgan davrandığını fark etti ama biraz da kendisini tedirgin hissettiği için öyle olmuştu. “Özür dilerim.”

Kenny’nin gözleri o anda Emma’nın dudaklarına gitti. “Pekâlâ, seni öpeceğim.”

İriyari adam aynı anda arkasını dönüp gitti. Emma da bir anda Kenny’nin kucağından yere atladı.

Cin tonik bardağını yakalarken Kenny suratını asarak ona baktı. “Yine mi sarhoşsun?”

“Kesinlikle hayır!”

“İyi. Wynette’te doğru dürüst tek bir dövme stüdyosu bile yok.”

İriyarı adam paralı müzik kutusuna doğru ilerliyordu ama gözleri hâlâ Emma’nın üzerindeydi. Dökülmeye yüz tutmuş saman sarısı saçları ve çıkık bir çene kemiği vardı. Emma iyice düşündükten sonra Ted’e baktı. “Bir mahsuru yoksa benimle dans eder misin?” Beddington onun birileriyle dans etmesinden hiç hoşlanmayacaktı, özellikle de ondan daha genç bir erkekle.

“Hiçbir mahsuru yok,” diye yanıt verdi Ted.

“Çok kötü dans eder,” dedi Torie. “İyi dans eden birini istiyorsan, piste Kenny’yi götürmen daha iyi olurdu.”

Ted incinmiş gibi baktı. “O benimle dans etmek istediğini söyledi, John Travolta ile değil.”

Torie omuzlarını silkti. “Ayaklar senin ayakların, Leydi Emma.”

Emma, Kenny’ye bakmıyordu ama masadan kalkarken gözlerini ona diktliğini fark edebiliyordu. Ted onu elinden tutarak bir halk şarkısının çaldığı piste götürdü. Dans etmeye başladıklarında, Emma bir dans pistinde seksi ve genç bir erkekle dans etmenin sıradışı bir deneyim olduğunu düşündü. Hem de *çok genç*, diye hatırlattı kendisine.

Üstelik haddinden seksiydi.

Ted ona doğru eğilerek gülümsedi ve Teksas’ı nasıl bulduğunu sordu.

Emma da gülümseyerek karşılık verdi ve çok beğendiğini söyledi. Ted daha sonra Dallas’tan buraya gelirken yaptığı yolculukta neler hissettiğini ve Birleşik Devletler hakkında ne düşündüğünü sordu. Sohbetleri çok hoş bir şekilde devam etti.

O şarkı bittikten sonra hızlı bir parça çalmaya başladı. Pistteki insanlarda bir hareketlilik oldu ve herkes sıra halinde yapılan bir dansa geçti. “Ben otursam iyi olacak.”

“Ben adımları gösteririm,” dedi Ted. “Torie haklı. İyi bir dansçı değilim ama bu kolay olanlardan.” Emma’yı pistin kenarına götürdü ve gösterdiği adımları Emma anında öğreniverdi.

Emma yeniden dans pistine geçtiklerinde, Kenny ve Torie'nin dans ettiğini gördü. Siyah saçları ve uyumlu hareketleriyle, birbirlerinin kopyası gibiydiler. Kenny yanından geçen kadınlardan birinin söylediği bir şeye gülüyor, Torie de kendisinden epey yaşlı kovboy şapkalı bir adamla flört ediyordu. İkisi de zengin, güzel ama biraz bezgin görünüyordu. Emma onları Gatsby ile Daisy Buchanan'a benzettir ama bu kez Teksas'taki izbe bir batakhaneyleydiler.

Tam o sırada müzik ağırlaştı. Emma tam masaya gitmek üzere dönmüştü ki Ted elini tuttu. "Bir dans daha, Leydi Emma. Sizinle dans etmek çok hoşuma gitti. Dansı bir kadının yönlendirmesinden hep hoşlanmışımdır."

Emma gülüp kendini onun kollarının arasına bıraktı. Onunla olmaktan hoşlanan biriyle birlikte olduğu için mutluydu. Ama dansa yeni başlamışlardı ki Kenny, Ted'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben devralıyorum, küçük çocuk, sen masaya git ve Torie'nin seni galalamasına izin ver."

"Ben Torie'yle kavga etmek istemiyorum," dedi Ted utangaç bir tavırla. "Leydi Emma ile birlikte olmaktan çok mutluyum."

"Onun da seninle mutlu olduğundan eminim ama şu anda biraz geri çekilmeni öneriyorum."

Emma, Ted'in Kenny'ye değerlendirme yapmak ister gibi uzun uzun baktığını görünce biraz panikledi. Ted sanki bir anda yirmi iki yaşından çok daha yaşlı birine benzemişti. "Seninle görülecek bir hesabımız var."

"Ne zaman istersen."

"Yarın sabah saat yedide."

"Tamamdır."

Emma kollarını kaldırdı. "Hemen kesin şunu!"

Kenny kaşlarını çatı. "Neyi keselim?"

"Birbirinizi tehdit etmeyi! Çocuk gibi davranıyorsunuz."

"Birbirimizi tehdit ettiğimiz yok. Golf oynayacağız."

“Daha doğrusu *ben* oynayacağım. John Travolta’nın ne yapacağını da göreceğiz...” Emma’ya hafiften gülümseyerek oradan ayrıldı.

Emma onun arkasından bakarken bir an dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ted yirmi iki yaşında böyle insanın içini eritiyorsa, kim bilir on sene sonra nasıl olurdu.

Kenny onu kollarının arasına alınca Emma’nın dizlerinin bağı bir kere daha çözüldü. İçgüdüsel olarak Kenny’ye karşı böyle bir çekim duymak canını sıkırmıştı.

“Gözlerinizi bir süre yerinde tutun, Leydi Emma.”

“Efendim?”

“Aptallığa vurma. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Karşına çıkanlardan birini seçip, ne olduğunu çok iyi bildiğin şeyden kurtulmak için fırsat kolluyorsun,” dedi Kenny ve Emma’nın anlamayabileceğini hesaba katarak, “Yani bekâretinden...” diye devam etti. “Benim küçük dostum da gördüğüm kadarıyla listenin başına geçmiş.”

Emma, “Saçmalama. O çok genç,” dedi. “Ama çok da seksi,” diye eklemeyen edemedi.

“Eh, şey... Benden duymuş olma ama küçük oğlunu baştan çıkarmak istemen, arkadaşın Francesca’nın hiç hoşuna gitmeyecektir.”

Emma sendeledi. “Küçük oğlu mu?”

Kenny onu bir kez daha dans pistine sürükledi. “Tabii Decal’in bu işe ne diyeceği de merak konusu olabilir. Oğluyla çok gurur duyuyor da...”

“Ted onların oğlu mu?” Emma kirpiklerini kırpıştırdı. “Aman Tanrım... ondan hep Teddy diye bahseder.”

“Theodore Day Beaudine. Francesca’nın ve ismi lazım olmayan birinin tek çocuğu...”

“Ben nedense onun çocuğunun çok daha küçük olduğunu düşünmüştüm. Hiç aklıma gelmemişti.”

“Eh, şimdi aklına getirmeye başlasan iyi olur, Bayan Robinson çünkü Ted kesinlikle küçük bir çocuk değil ve senin için yasak bölge...”

“Onu baştan çıkarmayı düşünmüyordum. Öğrencim olabilecek kadar genç. Böyle korkunç bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

“Sana iki gece önceki talihsiz olayı hatırlatmam gerekmez herhalde, değil mi?”

“O farklı bir şeydi. Benim niyetim o işi sana *para* ödeyerek yaptırmaktı.”

Kenny gülerek elini onun sırtında gezdirdi. Emma giydiği bluz ile kotun beli arasında kalan çıplak tenine temas ettiğini hissetti. Kazayla mı olduğunu bilemiyordu. Elinde olmadan ürperdi.

Kenny’nin sesi bu kez suçlar gibi çıkıyordu. “Şu ana kadar senin kasabadaki masum çocukları bile avlamayı düşünecek kadar çaresiz olduğun aklıma gelmemiştii doğrusu.”

“Ona çocuk mu diyorsun?”

“Bu durumda ben de ilkelerimi gözden geçirip seninle yatmaya karar verebilirim.”

Emma bir kez daha sendeledi. Kenny bir kaşını kaldırdı. “Buna rağmen, dürüst olmam gerekirse, o tür bir kadınla seks yapmayı becerebilir miyim, bilemiyorum. Yine de, sanırım her erkeğin hayatında toplum yararına kendisini feda etmesi gereken bir durum ortaya çıkıyordur.”

Emma bilinçli olarak onun ayağına bastı. “Ah, pardon.”

“Bunu kasıtlı yaptın!”

“Hiç de değil.”

Kenny bir an bir şey demedi. Sonra uzun uzun iç çekti. Aynı anda başparmağını Emma’nın bluzunun altına soktu. “Tamam, sen kazandın. Benimle biraz oyun oynamana izin vereceğim.”

Emma onun şaka yaptığını bilmesine rağmen ürpermesini engelleyemedi. Sonra masaların birinden bir bira kupası kapığı gibi

başından aşağı boşaltmak geçti aklından. Bir erkek nasıl bu kadar kibirli olabilirdi? “Teşekkürler ama sana bu zahmeti veremem.”

Kenny onu göğüsleri kendi bedenine yapışacak şekilde aniden kendisine doğru çekti. “Çok zahmet olmaz. Ben öylece yatarım, bütün işi sen yaparsın. Muhtemelen böylesi senin de daha çok hoşuna gider.”

Emma yanıt veremeden, Kenny dans etmeyi bıraktı. “Eyvah! Ortalık sakinleşti zannetmiştim ama...”

Emma başını kaldırıp baktığında karşı taraftan otuzlu yaşların başında, dokuma pamuklu kumaş pantolon ve buruşuk mavi gömlek giymiş ve tel çerçeveli bir gözlük takmış, saç baş dağınık bir adamın Torie’nin Ted’le oturduğu masaya doğru ilerlediğini gördü. Ted hemen ayağa kalkıp mutlu olduğunu belli edercesine elini uzattı.

Torie’ye pek memnun olmuş gibi görünmüyordu. Oturduğu yerde dikleşti. Bakışlarından zehir akıyor gibiydi.

“Bu adam Dexter O’Conner,” dedi Kenny. “Com National’ın vârisi. Torie’nin evleneceği kişi ve Wynette’teki en inek adam. Koca kasabada onun neden bahsettiğini anlayan, Ted’den başka tek bir kişi bile yok.”

Dexter O’Conner, Emma’ya Jeremy Fox’u hatırlatmıştı. İkisinde de o hoş, dağınık hava vardı ama Dexter daha uzun boylu ve daha zayıftı. Kemikli bilimsanı yüzü normalden biraz uzun ama yine de çekiciydi. Geniş ve zeki olduğunu belli eden bir alnı, aralıklı gözleri ve karmakarışık kahverengi saçları vardı. Emma’nın bu adamın tam da ona hitap eden biri olduğunu anlaması bir saniye bile sürmemişti.

Kenny onu kollarının arasından bıraktı. “Torie büyük bir ısı- rık koparmadan ve o zavallı mikrobu kan kaybından öldürmeden önce oraya gitsek iyi olacak.” Maske takmış bir intikamcı havasıyla masaya yaklaştı. “Burada ne işin var, O’Conner?”

“Dex benimle buluşmaya geldi,” dedi Ted. “Sen ve Torie bu işe karışmayın. O yüzden gitseniz iyi olur. Leydi Emma, siz kalabilirsiniz.”

Emma ona bakıp gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Ted onu Dexter’la tanıştırdı. Dexter O’Conner da ona kısa ve ölçen bir bakış attıktan sonra nazikçe başını eğerek selam verdi. Davranışlarındaki bir şey Emma’nın ona ısınmasına neden olmuştu. Tel çerçeveli gözlüğünü çıkardığında bir çift güzel, gri göz ortaya çıktı. Daha sonra gözlüğünü temizlemek için cebinden bir mendil çıkardı.

“Aslına bakacak olursan, ben Victoria ve Kenny’nin de kalmasını isterim. Hepimiz burada olduğumuza göre, birbirimizi daha iyi anlayabilecek bir zemin yaratmak yakışık alır diye düşünüyorum.”

“Ne dediğini duydun mu, Kenny? *Yakışık alır*, dedi. Lanet olasıca bir sözlüğü yutmuş gibi konuşuyor. Yemin ederim ki Dexter, bana bir kere daha Victoria derseni yere yıkacağım.”

“Bunun mümkün olacağını hiç sanmam.” Gözlüğünü yeniden taktı. “Senden bir hayli iriyim.”

Torie öne eğilerek başını ellerinin arasına aldı. “Tanrım... Ne kadar can sıkıcısın!”

“Ama akıllı bir can sıkıcı,” dedi Ted. “Ve senin aksine, Dexter aileden kendisine düşen payı *bileğinin hakkıyla* kazanmış durumda.”

“Susar mısın sen, küçük salak?” Sigarasına uzandığı anda Dexter onu elinden çekip aldı.

“Seni sigara içerken görmekten gerçekten de hiç haz etmiyorum, Victoria.”

“Yetti artık!” Torie ayağa fırlayarak onun boğazına doğru bir hamle yaptı.

Ama vurmasına fırsat kalmadan Kenny onu belinden yakaladı. “Sakin ol, hemen şimdi. Elbisen kanlanınca nasıl sinirlendiğini bilmiyormuş gibisin.” Torie kollarında çırpınırken, Dexter’a uyararı

bir bakış fırlattı. “Buradan çıkıp gitsen iyi olacak, Dex. Onu daha ne kadar tutabilirim, bilmiyorum.”

“Buradan gitmek için bir neden görmüyorum,” dedi Dex. “Onunla konuşmam gereken bir konu var. Dilerseniz siz de dinleyebilirsiniz.”

Torie’nin bağırış çağırışları daha yüksek bir tonda devam edince, Ted ayağa kalktı. “Haklısın, Kenny. Birisinin onu dümdüz etmesi gerekiyor. Sakinleşene kadar onu biraz dışarıya alayım.” Kenny’nin kolunun altındaki Torie’yi belinden yakalayıp bağırırdı. “Haydi gel, langırt oynayalım! Bu kez benim kazanmama izin ver, tamam mı?”

Ted onu sürükleyip götürürken Torie, Dexter’a zehir gibi bir bakış daha fırlattı.

Emma’ysa Dexter’ı ilgiyle izliyordu. Teksas’ın çok büyüleyici bir yer olduğunu biliyordu ama kendisini böyle ilginç bir dramın tam ortasında bulacağı hiç aklına gelmemişti. Sanki *Dallas* dizisinin yeniden gösterimini seyrediyordu ama burada rol alanlar daha sevimli kişilerdi. Yani, Kenny Traveler dışındakiler...

Tam o sırada, o iriyarı adamın onları izlediğini fark etti ve içi beklentinin verdiği bir heyecanla doldu. Beddington umuma açık bir yerde böyle bir olayın içinde olmasından hiç haz etmeyecekti.

Kenny bir koltuk çekti. “Karanlık ara sokaklarda yalnız başına dolaşmanı hiç tavsiye etmem, Dex. Torie tam bir erkek gibi dövüşür.”

“Sanırım bunu iki eski kocası da biliyordur.” Dexter az önce Torie’nin boşalttığı yere oturdu. “Kız kardeşinden korkmuyorum, Kenny. Bunu fark ettiğini sanıyordum. Asıl o benden korkuyor.”

Kenny sırtıttı ve başını iki yana salladı. “Öyle inanmak istiyorsan, öyle olsun.”

Dex teslim olmuş gibiydi. “Bunu beklemem gerekirdi.” Sonra Emma’ya döndü. “Victoria’yı ne zamandan beri tanıyorsunuz, Leydi Emma?”

“Lütfen sadece Emma de. Onunla daha bu sabah tanıştım.”

“O zaman onun üzerinde etkili olamayacak kadar az olmuş tanışalı. Yazık. Aklı başında biri gibi duruyorsun.”

Kenny elini salladı. “Leydi Emma, aklı başında olmak, muhafazakâr olmakla aynı şey değil. O yüzden sakın elbiselerinizi çıkarmayın.”

“Öyle bir şey yapmaya niyetim yoktu zaten.”

Dex ona daha dikkatli baktı.

“Torie’nin peşini bıraksan nasıl olur?” dedi Kenny.

“Bu o kadar kolay değil. Babalarımızın bu işte parmağı olduğunu unutuyorsun galiba.”

“Biraz cesaretin olsaydı, Torie’ye böyle işkence çektireceğine ikisine de cehenneme gidin derdin.”

Dex, Kenny’ye uzunca, ne düşündüğünü belli etmeden baktı. “Sanırım verdiğin bu tepkiye hiç şaşırmamam gerek.” Omuzlarını silkerek ayağa kalktı. “Ted’le daha sonra konuşurum. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Emma. Yakında tekrar görüşebilmeyi dört gözle bekliyorum.” Başıyla Kenny’ye selam verdi ve langırt maçının olduğu yere hiç bakmadan Roustabout’un kapısına ilerledi.

“Katı yürekli pislilik.”

“Ben ondan hoşlandım,” dedi Emma.

“Buna hiç şaşmadım. Tam senin tipin.”

“Aynen.”

“Gözlerinde bir pırıltı mı görüyorum?”

Emma yanıt vermeyince, kaşlarını çatı. “Önce genç bir oğlana sarkıyorsun. Şimdi de Dex ilgi odağın olmuş gibi görünüyor. Seçici olduğunu kimse söyleyemez.”

Emma, Kenny’nin ona eziyet etmesine izin vermemekte kararlıydı. “Çaresiz kadınlar seçici olamaz.”

“O zaman, bari ben dans edeyim seninle.” Ona bir lütufta bulunduğunu anlayabileceği şekilde, gönülsüzce konuşuyordu.

“Ah, hayır.” Ona hoş bir şekilde gülümsedi. “Senin için büyük bir zahmet olur.”

Emma’nın sözleri onu öyle sinirlendirdi ki dişlerini gıcırdattı. Lanet olsun, bu kadında ona ters gelen bir şey vardı. Bu gece ondan uzak durmayı planlamıştı ama onunla burada karşılaşmıştı. İşin kötü tarafı, bir yanı onunla karşılaştığı için seviniyordu. Ona iyi davranmamış olabilirdi çünkü bakire okul müdiresini görmekten mutluluk duyduğunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu.

Emma ondan hoşlanmadığını saklamaya gerek bile duymuyordu. Onu sadece cinsel bir rahatlama aracı olarak kullanmak istemesi Kenny’nin hiç hoşuna gitmiyordu. Gerçi kendisi de Emma’yı öyle görüyordu. En azından, öyle gördüğünü düşünüyordu.

Kenny zihninin bir kadın yüzünden karışmasına hiç alışık değildi. Bir anda düşünceleri onu bu duruma sokan kişiye uzandı. Francesca olmasaydı, Emma’yı kısa süreli bir ilişki yaşama konusunda ikna edebilirdi. Birbirlerinden faydalanabilir, sonra da olan biteni unuturlardı. Ama Dallie’nin karısı insanların özel hayatlarını öğrenmekte bir numaraydı ve arkadaşını bu şekilde kullandığını öğrendiği takdirde onu asla affetmezdi. Ona Leydi Emma’nın bu işi başlattığını ve bedenini para karşılığında satın almak istediğini söylemek de bir işe yaramazdı.

Kendisini küçük, penceresiz ve çıkışı olmayan bir odaya hapsedilmiş gibi hissediyordu. Leydi Emma fazlasıyla buyurgan ve verdiği emirlerle bir adamı dümdüz edecek, zor bir kadındı. Hayal kırıklığı içinde onu tutup ayağa kaldırdıktan sonra pek de nazikçe olmayan bir şekilde yeniden dans pistine götürdü ama öfkesi oraya gider gitmez yeniden kaynamaya başladı.

“Dansı yönetmeyi bırak!”

“O zaman biraz hızlan!”

“Bu bir halk şarkısı.”

“Bu, uyuyabilirsin anlamına gelmiyor.”

“Uyuduğum filan yok! Yemin ederim...” Ama Emma’nın saçları çenesinin altına sürtününce, ne için yemin edeceğini söyleyemedi.

Aslında burnuna menekşe kokusu geldiğine yemin edebilirdi. Bu da oldukça tuhaftı çünkü menekşelerin nasıl koktuğu hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen, nedense zihninde bu kokuyu Leydi Emma’yla özdeşleştirmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Emma vaktini araştırma yapmak gibi daha faydalı bir iş için harcayabilirdi ama ertesi sabahı keyfi kullanma lüksünü tercih etti. Kenny'nin atlarını ziyaret etti, dere kenarında bir kez daha uzun bir yürüyüş yaptı, sonra mayosunu giydi, hasır şapkasını başına geçirdi ve havuza giderken Patrick'e eşlik etti. Suyun kenarındaki bir şemsiyenin gölge verdiği dikdörtgen masalardan birine oturdular ve bir bardak şeftali kokulu buzlu çay ile üzeri şekerli kremayla kaplı ve hâlâ sıcak olan baharatlı, esmer ekmek dilimlerini paylaştılar. Bunları yerken Patrick ona yerel halkla ilgili bilgiler verip fotoğraf kitabından bahsetti, sonra da çektiği ruloları banyo etmek için bodrum katındaki karanlık odaya gitti.

Emma gölgelikte duran şezlonglardan birine geçti ve Leydi Sarah'nın anılarından çıkardığı notları önüne koydu. Sıcak bir gündü, üstüne aldığı örtüyü çıkarmak istiyordu ama Patrick'in geri gelmesinden ve dövmesini görmesinden korkuyordu. Malum kişiler görsün diye onu ortaya çıkarmak ile özel olarak birilerine göstermek arasında fark vardı. Kollarında bir bebek tutan sarışın, hoş bir kadının havuza doğru geldiğini gördüğünde, temkinliliğinde ne kadar haklı olduğunu anladı.

Gelen kişi Emma'dan bir iki yaş k, biraz topluca, hoş bir kadındı. Güneş yanığı bileğindeki elmas bileziğinden başlayıp pamuklu tuniğine ve şortuna kadar her tarafından zenginlik akıyordu. Çene hizasında, ipek gibi sarı saçları ve açık kahverengi dudak parlatıcısıyla vurguladığı przsz bir cildi vardı.

Kadın yüzü ışıldayarak ona baktı. "Leydi Emma, sizi Wynette'te görmek ne büyük bir onur. Ben Shelby." Emma büyülenmiş gibiydi, notlarını bir kenara çekip şezlongdan kalktı. Kadının uzattığı eli sıkarken, bebek bağırarak annesinin saçlarını yakaladı. "Bu da Peter." Gülümsemesi bir anda dondu ve sesinde acı bir ifade belirledi. "Unutulmuş ocuk."

"Nasılsınız? Merhaba, Peter."

Bebek, Emma'ya utangaç ve bol salyalı bir gülücük atarak dört kk dişini sergiledikten sonra başını annesinin boynuna gömdü. Çok tatlı bir bebektir. Emma biraz kıskanmıştı. Bebeğin siyah, dalgalı saçları, dğme gibi bir burnu vardı ve simsiyah kirpiklerin çevrelediği güzel gözleri menekşe rengi denebilecek, sıradışı, koyu bir maviydi.

O anda ensesinde rahatsız edici bir iğnelenme hissetti.

Kadın şemsiyeli masaya geçip bebeği kuşağına oturttu. "Kenny'nin burada olacağını sanmıştım ama bizden uzak durmak için elinden geleni yapacağını bilmem gerekirdi."

"Kenny, şey... Bu sabah golf oynuyor." Emma kadının yanına oturdu. "Peter kaç aylık?"

"Dokuz aylık ama hâlâ meme emiyor. Beni rk içinde bırakıyor. Son kontrole gittiğimizde on kiloydu ve boyu da yetmiş altı santimdi." Otomatik olarak Emma'nın buzlu çay bardağını bebeğin erişemeyeceği bir yere itti. "Kenny dnden beri kasabada ama eve gelmek için en kk bir çaba bile göstermedi. O yüzden onu affedemiyorum. Kendi canından ve kanından kişileri ihmal ediyor."

Emma'nın içi buruldu. *Kendi canından ve kanından.* Küçük oğlanın siyah saçlarına ve menekşe gözlerine baktı. Kenny de bebekken böyleydi şüphesiz. Başı dönmeye başladı. Kenny'nin bebeğiymiş bu.

Bunları düşünürken bile aslında bir açıklama bulmaya çalışıyordu ama o menekşe gözler o kadar sıradışıydı ki benzerliğin rastlantısal olması mümkün görünmüyordu. Bu kadın da uzak bir akraba olsaydı bu kadar üzgün görünmezdi. Kenny'nin bir çocuk peydahlatıp ortadan kaybolması düşüncesi Emma'nın midesini bulandırmıştı.

Güçlkle, "Özür dilerim," dedi. "İsminizi tam olarak anlayamadım."

"Merhaba, Shelby."

Başını çevirince Kenny'nin onlara doğru geldiğini gördü. Mercan renkli bir mayo giymişti. Boynundan sarı bir havlu sarkıyordu.

Kenny'nin sesini duyan bebeğin bacakları kasıldı ve zıp zıp zıplamaya başladı. Kenny, Shelby'yi görmezden gelip, havlusunu yere fırlattı ve küçük çocuğu annesinin kucağından alıp yüzüne yaklaştırdı. "Hey, dostum, nasılsın bakalım? Ben de bugün öğleden sonra seni görmeye gelecektim."

Kadın homurdanır gibi kısa bir kahkaha attı.

Altdudağından salya baloncukları akmaya başlayan Peter, Kenny'nin saçını yakaladı ve çıplak tombul ayaklarıyla tekmeler attı.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Emma sadece afallamış bir şekilde onları seyredebiliyordu. Midesindeki korkunç bulantı geçecek gibi değildi. Kenny böyle güzel bir bebeği nasıl terk edebilirdi? İyi de, neden bu kadar şaşırıyordu ki? Kenny her zaman işin kolayına kaçan bir adam değil miydi?

"Yüzmek ister misin, küçük Petie?" diye sordu Kenny.

"Çocuğun tulumunu ıslatmasan iyi olur," dedi Shelby. "Daha dün Baby Gap'ten aldım."

Kenny askılarını çözerek tulumu çıkardı. “Bezini üstünde tutsak iyi olur, bakarsın bir centilmen gibi davranmayı unutturur.” Tulumu masanın üzerine koyup bebeği kolunun altına alarak Emma’ya baktı. “Sen de bizimle yüzmek ister misin?”

Emma’nın boynu öyle kaskatı kesilmişti ki başını güçlkle sallayabildi.

Kenny bebeği suya sokarken, Emma da Shelby’ye ne demesi gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Onun hafifçe burnunu çektiğini duydu.

“Lanet olsun.”

Masanın üzerinden bakınca suyun içinde bebekle oynayan Kenny’yi izleyen Shelby’nin gözlerinin dolduğunu gördü.

Emma’nın içi o anda kadına karşı bir acıma hissiyle doldu. Taktığı elmas takılar ve üzerindeki pahalı kıyafet, Kenny’nin maddi açıdan onu ihmale uğratmadığını gösteriyordu ama sorumluluklarını yerine getirmediği müddetçe bunun hiçbir önemi yoktu. Emma içini ezen ve mantıklı olmayan bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Onca işarete rağmen Kenny’nin bu kadar sorumsuz olabileceğine ihtimal verememişti.

Masanın üzerinden elini uzatarak şefkatle Shelby’nin kolunu tuttu. “Çok üzgünüm.”

Kadın yine burnunu çekti ve utangaç bir kahkaha attı. “Sannırım kendimi fazla kaptırmamalıyım. Doğum sonrası sendromu yaşıyorum hâlâ, fazla kilolarımdan dolayı. Ama o ikisini birlikte gördüğümde...” Yüzünü buruşturdu ve yanaklarından aşağı bir damla yaş süzüldü. “Hiçbir sorumluluk üstlenmiyor! Ve Peter onun kanından ve canından!”

Emma, yüreğinin Kenny’ye karşı katılaştığını hissetmeye başlamıştı. Mantıklı düşünüldüğünde, bu tepkisi biraz aşırıydı... Onu sadece birkaç gündür tanıyordu... Ama duygusal açıdan böyle hissetmemek elinde değildi. “İğrenç biri,” dedi Shelby’ye, ama daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Shelby, Emma'nın tepkisi karşısında biraz afallar gibi oldu ama sonra memnuniyetini belirtti. "Sanırım yabancılar bazı şeyleri daha iyi görebiliyorlar. Wynette'teki kimsenin umurunda bile değil bu durum. Herkes, 'Eh, ne yapalım, Kenny böyle bir adam,' diyor ve onun bir zamanlar birisinin penceresine taş attığından ya da mezuniyet balosunda kız arkadaşını atlattığından filan dem vuruyor. Şimdilerde golf turnuvalarını kazandığı için, davranış kurallarına herkes gibi uyması beklenmiyor." Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Ben bu bebeği o kadar çok seviyorum ve..." Bir mendil bulmak için elini tuniğinin cebine soktu. "Özür dilerim, Leydi Emma, her zaman böyle olmam. Üstelik sizin üzerinizde iyi bir etki bırakmak istiyordum. Yine de birilerinden biraz anlayış görmek iyi bir değişiklik oldu benim için." Ayağa kalkarak burnunu sümkürdü, sonra da Kenny'nin yere attığı havluyu alarak havuzun kenarına gitti. "Onu getir artık, Kenny," dedi. "Gitmemiz gerek."

"Havuza daha yeni girdik. Peter çok eğleniyor. Öyle değil mi, küçük Petie?"

Bebek minik bir çığlık attı ve elleriyle suya vurmaya başladı.

"Biraz uyuması gerek. Onu hemen getirir misin?"

Kenny kaşlarını çattı ve bebeği havuzun kenarına getirdi. "Senin ne derdin var, Shelby?"

"Benim derdim *sensin*! Gel buraya, Petie." Eğilerek çocuğu çektiği gibi Kenny'nin kollarından aldı. Sonra da onu Kenny'nin evden getirdiği havluya sardı. Kalan kıyafetleri ve cüzdanını alırken, Emma'ya belli belirsiz gülümsedi ve Emma'nın görmemiş olmayı tercih ettiği bir şekilde hafifçe reverans yapar gibi eğildi. "Teşekkür ederim, Leydi Emma. Gösterdiğiniz yakınlığın benim için büyük bir anlamı var."

Emma başını salladı ve Shelby, Kenny'ye bir bakış bile atmadan oradan uzaklaştı.

Emma su sesi duyunca başını çevirdi ve Kenny'nin suyun dibine daldığını gördü. Kenny aradan epey zaman geçtikten sonra havuzun diğer ucundan suyun yüzeyine çıktı ve havuzun içinde tur atmaya başladı. Turlar birbirini kovalıyordu. Ağır ve tembel kulaçlar atıyordu. Yapacak daha iyi bir işi olmayan bir adamın kulaçlarıydı. Çabalamıyordu. Sorumluluk taşımayan ve çocuğunu terk eden biriydi sonuçta.

Kenny sırtüstü dönerek yüzmeye devam etti. Emma'nın hissettiği öfke, içinde yumuşak ve bağışlayıcı duyguların hepsini ezmişti. Hayatını çocukları kollamaya adanmıştı ve bu adam onun nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Onun kendisini baştan çıkarmasına ramak kaldığı aklına gelince, kendisinden de iğrenmeye başladı.

Kenny havuzdan çıkınca, havlusunu aradı ama Shelby'nin onunla gayrimeşru oğlunu sardığını hatırlayınca, üzerindeki suyu avuçlarıyla sildi. Emma onun tembel tembel yaptığı hareketleri izlerken, içindeki bulantıya daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı. Yavaş yavaş da olsa bu durumun onun kavgası olmadığını anlamaya başlamıştı ama içinde kabaran öfke dalgasını bir türlü bastıramıyordu. Kenny'nin düşündüğü gibi biri çıkmaması onda boğucu ve korkunç bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu duygu onun ilerleyip havuzun kenarına kadar gitmesine neden oldu.

Kenny başını kaldırıp ona bakınca her zamanki gibi tembel tembel gülümsedi.

Emma bunu yapmayı planlamamıştı. Hatta nasıl yaptığının bile farkında değildi. Bildiği tek şey elinin havaya kalktığı ve Kenny'nin çenesine okkalı bir tokat attığıydı.

Kenny'nin başının sarsıldığını ve etrafında su damlacıkları uçuştüğünü kör kütük sarhoş olduğu bir yerden seyrediyor gibiydi. Çenesine vurduğu yerde de bir leke belirmişti. O anda midesine kramp girdi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” Kenny küfretti ve ona öfkeden kararmış gözlerle baktı.

Emma’nın dizlerinin bağı çözüldü. Ona asla vurmamalıydı. Asla. Bu iş onu ilgilendirmiyordu, Kenny’nin celladı olmak ona mı kalmıştı?

Kenny’nin gözlerinden alevler çıkıyordu. “Seni şu anda havuza atmalıyım. Ne yazık ki üzerinde mayon olduğu için bu bir işe yaramaz.”

Onun öfkesi Emma’nın daha da çok sinirlenmesine neden oldu. “Aşağılık!”

Kenny bir elini yumruk haline getirirken, incinen çenesindeki kaslardan biri de seğirmeye başlamıştı. “Al bakalım o zaman...” Emma’yı hiç uyardıktan yakaladığı gibi havuzun en derin yerine fırlattı.

Emma ağzından sular püskürterek ve öfkeden kudurmuş bir şekilde suyun yüzeyine çıktı. Kenny’nin o güzel bebekten uzaklaştığı gibi salına salına eve doğru gittiğini gördü. “Sen ne biçim adamsın?” diye haykırdı. “Nasıl bir adam kendi çocuğunu terk eder?”

Kenny aniden durdu. Yavaşça ona döndü. “Sen ne dedin?”

Emma’nın şapkası tam yanında, suyun üzerinde yüzüyordu. Suyun içinde yürüyerek onu yakaladı. “Adam olmak, sperm üretmekten ve hatırı sayılır çekler yazmaktan daha farklı bir şey olmalı. Adam olmak...”

“Sperm...”

Emma’nın öfkesi yeniden alevlenmişti. Havuzun kenarına gidebilmek için suları yarmaya çalıştı ama üzerindeki örtü ıslandığı ve ağırlaştığı için rahatça hareket edemiyordu. Merdivene çıkmaya çalışırken şapkayı yeniden suya düşürdü ama hiç aldırmadı. “Çok güzel bir bebek o! Nasıl olur da onu...”

“Sen tam bir aptalsın!”

Kenny arka çimenliğin ortasında duruyordu. Güneş siyah saçlarının üzerine adeta ok gibi alevler fırlatıyordu. Bacakları güçlü görünüyordu ve tenindeki su damlacıkları pırıl pırıl parlıyordu. Emma'ya onu öldürmeye hazırlanıyormuş gibi bakıyordu. "O güzel bebek benim *kardeşim!*"

Emma'nın içindeki her şey o anda donakaldı. Kardeşi mi? *Aman Tanrım...* Evet, *kesinlikle* bir aptaldı. "Kenny!"

Ama Kenny öfkeyle yürümeye başlamıştı bile.

Emma güçlkle sudan çıktı ve onun arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. Ona neler oluyordu? Bugüne kadar insanları asla aceleyle yargılamamıştı. St. Gert'te de bir sorun olduğunda, her iki tarafı da sabırla dinler, ondan sonra harekete geçerdi. Kenny'ye özür borçluydu ve Kenny'nin bu özrü kabul etmesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

İçi korku ve endişeyle doluyken *duş aldı* ve üstünü *değiştirdi*. Kenny'nin sakinleşmiş olacağını umuyordu ama onu aramaya çıktığından evden ayrıldığını keşfetti. Gölge isimli at küçük otlakta değildi ve o anda çiftlikten at üzerinde uzaklaşan bir adamı belli belirsiz seçebildi.

Patrick karanlık odadan çıkarak onu şehre gitmeye davet etti. Kendisinin de alması gereken yiyecekler vardı. Emma bu daveti memnuniyetle kabul etti. Kendisini affettirmek için Kenny'ye küçük bir hediye almayı planlıyordu. Ama şehre indiklerinde, ne bir erkek losyonunun ne de pahalı bir kitabın yaptığı bu hakareti affettirmeyeceğine hükmetti.

Eve döndüklerinde, Gölge'nin otlakta olduğunu gördü ama Kenny ortalarda değildi. Sorduğunda Patrick, "Muhtemelen idman odasındadır," dedi.

"Kenny idman mı yapıyor?"

"Arada sırada."

Patrick'in yönlendirmesiyle ikinci kattaki koridorun en ucundaki odayı buldu. Odanın kapısı aralıktı. İtip açarken ter içinde olduğunu fark ettiği avuçlarını şortuna sürttü.

Kenny kürek makinesine benzer bir aletin üzerindeydi, en azından kürek çeker gibi hareketler yapıyordu. Emma'nın girdiğini görünce başını kaldırdı ve ona kötü bir bakış attı. "Ne istiyorsun?"

"Özür dilemek istiyorum."

"Bir işe yaramaz." Aletten ağır ağır kalktı ve yerdeki telsiz telefonu ayağıyla dürttü.

"Kenny, çok üzgünüm. Gerçekten."

Kenny onu duymazdan gelip kendisini halı kaplı zemine atarak sınav çekmeye başladı. Çok formda görünüyordu, Emma'nın bunu kabul etmesi gerekirdi ama Kenny hiç çaba sarf etmiyor gibiydi.

"Beni ilgilendirmeyen bir konuya burnumu asla sokmamalıydım."

Kenny gözlerini yerden ayırmadı ve sınavlarına devam etti. "Bunun için mi özür diliyorsun? Burnunu işime soktuğun için mi?"

"Ve seni tokatladığım için." Odanın içinde birkaç adım daha attı. "Ah, Kenny, nasıl üzgünüm bilemezsin. Hayatımda kimseye vurmadım bugüne kadar. Tek bir kere bile!"

Kenny bir şey demedi ve az önce attığı kulaçlar gibi tembel tembel çektiği sınavlarına devam etti. Emma onun bedeninden belli belirsiz bir koku ya da en azından ısı yükseldiğini fark edebiliyordu ama ter namına bir şey yoktu.

Bedenini, üzerinde sadece spor şortuyla görmek dikkatini dağıtıyordu ama kendisini toparlamayı başardı. "Bana ne oldu, ben de bilmiyorum. Öyle üzüldüm ve hayal kırıklığına uğradım ki... Sanırım geçici cinnet gibi bir şeydi."

Kenny kararlı görünüyordu. Başını kaldırıp ona bakmadı bile. "Benim affedemediğim şey attığın tokat değil."

“Ama...”

“Buradan çekip gider misin? Şu anda canım sana bakmak bile istemiyor.”

Emma durumu düzeltebilmek için bir şeyler söylemeyi düşündü ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Pekâlâ. Evet. Anlıyorum.” Kapiya doğru geri geri gitti. Son derece üzgündü ve çok da utanıyordu. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Kenny’nin sınavları birden hızlandı. “Sen yanlış bir nedenden dolayı üzgünsün ama bunun farkında bile değilsin. Şimdi buradan çek git! Francesca’yı arayıp az önce seni buradan attığımı söylemek istiyorsan da hiç durma, söyle!”

“Böyle bir şey yapmam.” Kapiya doğru gitti, sonra yine dönüp ona baktı. Bilmesi gerekiyordu. “Sana vurduğum için değilse, beni ne için affetmediğini söyler misin?”

“Bunu sorduğuna inanamıyorum.” Sınavlarına devam etti. Hiçbir çaba sarf etmiyor gibi görünüyordu ama adaleleri ileri geri hareket edip duruyordu. Teninde bir damla bile ter yoktu.

“Bence inan.”

“Pekâlâ. Dostum olduğumu sandığım bir kadının, bir bebeği terk edecek kadar aşağılık olduğumu düşünmesine ne dersin?”

Emma, “Seninle tanışalı henüz üç gün oldu,” demek zorunda hissetti kendisini. “Seni o kadar iyi tanımıyorum.”

Kenny ona öfkeli ve kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Beni, bu kadarını anlamış olabilecek kadar tanıdığını bal gibi biliyorsun!” Nefes nefeseydi ve Emma bunun idmandan değil, öfkeden olduğunu hissedebiliyordu.

“Ama Kenny, üvey annen o kadar genç ki! Otuz yaşında bile değil. Aklıma bile getiremezdim...”

“Daha fazla dinlemek istemiyorum! Ciddi söylüyorum, Emma, buradan çık git. Shelby’ye bu akşam seni onlara akşam yemeğine götüreceğime dair söz verdim. Bu sözümü tutacağım ama şunu

bil ki bunu istemeden yapacağım. Şu kadarını söyleyeyim, seninle arkadaşlığımız bitti.”

Emma o ana kadar arkadaş olduklarını bile bilmediğini düşündü ama Kenny’nin dostluğunu kaybettiğini anlamak, nedense kendisini yoksun kalmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

ONUNCU BÖLÜM

O akşam arabasını aile evine doğru sürerken Kenny, Emma'ya son derece nazik davrandı, onunla alay etmedi, onu yönlendirmeye ya da eleştirmeye kalkışmadı. Emma onun onurunu incittiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Ama üç gece önce onu jigolo olduğuna inandırmak isteyen bir erkek için onurun bu kadar önemli olduğunu nereden bilecekti?

Traveler arazisine girdikten sonra aşırı gösterişli kapılardan geçtiler. Emma bir yandan ona bu akşam eşlik etmekle hata ettiğini düşünüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Özür dilemişti ve yapabileceği başka bir şey yoktu.

Çevresine odaklanmaya çalıştı ve Kenny'nin aile evinin özenle düzenlenmiş bir arazinin içinde kıvrıla kıvrıla uzanan bir yolun sonunda olduğunu gördü. Bu Fas'ta görebileceğiniz tipte, pembe alçıyla kaplı, mazgallı çatısı olan bir binaydı. Yaklaştıklarında evin birkaç kanadı, kemerli pencereleri ve kiremitli bir çatısı olduğunu gördü. Girişin hemen yanındaki mozaikli çeşme, binanın Teksas Hill Country'de değil de *Bin Bir Gece Masalları*'ndaki bir ülkede olduğu hissini uyandırıyor.

"Annem buranın sıradışı bir yer olmasını istemişti," dedi Kenny arabayı park ederken terbiyeli bir ifadeyle. Emma onun

sultanlarla ya da haremle ilgili bir espri patlatmasını bekledi ama Kenny başka bir şey söylemedi.

Arabadan indiği anda, gece serinliği parlak sarı ipek elbisesinin içine nüfuz etti. Kumaşın üzerine kırmızı gelincikler serpiştirilmişti. Kolları da dövmesinin üzerini kapatacak uzunluktaydı. Beddington'ın bu kıyafetini onaylayacağını düşünerek somurttu ama başka tür bir kıyafet giyerek Kenny'nin ailesine rahatsızlık vermek istemiyordu. Ayrıca Dük'ün bekçi köpeğinin onu bu özel alana kadar takip etmesi olanak dışıydı. Bütün gün itibarını zedeleyecek en küçük bir şey bile yapmadığı aklına gelince morali bozuldu.

Pirinç oymalı kapılara doğru ilerlediler. Etkileyici ve egzotik bir evdi ama bir yuva havası taşımıyordu. Elinde olmadan burayı Kenny'nin huzurlu çiftlik eviyle kıyasladı. Annesinin küçük sultanı ve babasının hayal kırıklığı olarak bu evde yaşamak onda nasıl bir etki yapmıştı acaba?

Kenny onun için kapıyı tuttu ve Emma İngiliz yazlık evlerindeki benzeyen ama o kadar yıpranmamış fayans döşeli bir antreye adım attı. Fas mimarisine karşılık antrenin karşı tarafında pırıl pırıl parıldayacak kadar cilalanmış bir Hepplewhite masasının üzerinde bir çift Dresden biblosu vardı ve duvarın büyük bir kısmını eski bir İngiliz kır manzarası tablosu kaplıyordu. Çelişki biraz kafa karıştırıcıydı ama şık olmadığı söylenemezdi.

Torie merdivenden indi. Üstünde siyah bir tişört ile uçuk yeşil, askılı bir elbise vardı. "Avon kıyısındaki Fas'a hoş geldiniz, Leydi Emma." Ağabeyinin yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Selam, ağabey. Munster'lar bizi terasta bekliyor. Açık havada yemek yiyoruz."

"Ne şanslıyız."

Emma, Kenny'yle Torie'nin peşinden, on sekizinci yüzyıl eşyaları ve aksesuarlarıyla döşenmiş, bir sürü gümüş çerçeveli fotoğraf ve av resimleriyle süslü, yüksek tavanlı oturma odasından

geçti. Mozaik çerçeveli bir çift Fas kapısı, lacivert ve gül rengi fayanslarla çerçevelenmiş balıksırtı pembe tuğla taşlarla döşeli, gölgeli bir verandaya açılıyordu. Duvarlara dayalı, kıvrık kollu, taştan oturma yerlerinin üstlerine renkli ve şal desenli yastıklar yerleştirilmişti. Ortasında pirinç bir gaz lambası bulunan kocaman, karo döşeli bir masa da akşam yemeği için hazırlanmıştı. Terasın bir ucundaki etrafı ağla çevrili Amerikan tarzı bir bebek oyun alanında Kenny'yi görünce ağları çekiştirerek bağırıp ayaklarını sallamaya başlayan koyu renk saçlı bir bebek de vardı.

“Selam, evlat!”

Emma'nın, ayağa kalkan adamın Kenny'nin babası olduğunu anlaması için onunla tanıştırılması gerekmiyordu. Babası oğlunun daha iriyarı bir versiyonuydu; hâlâ yakışıklıydı ama yüz hatları daha kabaydı ve gür saçlarında griler vardı. Onları fazla samimi karşılaması ve aşırı hevesli gülümsemesi, kendinden emin olmayan bir adama işaret ediyordu. Oğluna sarılmak için öne adım attığında, Emma Kenny'nin neredeyse gözle görülür bir şekilde geriye çekildiğini hissetti. Kenny babasının ona sarılmasına izin verdi ama ona karşılık vermedi.

Emma o anda Kenny'nin, babasını, çocukluğunda onu ihmal ettiği için affetmediğini anladı. Ayrıca babasının affedilmeyi çok istediğini de hissetti.

Kenny elinden gelir gelmez babasının kollarından kurtuldu ve oyun alanına giderek bebeği kollarına aldı. “Nasılsın bakalım, kardeşim?”

Emma hayal mi etmişti yoksa Kenny kardeşim sözcüğünü gereksiz yere mi vurgulamıştı?

Peter sevinçle bağırdı. Tam o sırada Shelby verandaya çıktı. Üstünde beyaz bir tayt ve misket yeşili, V yakalı bol ve pamuklu bir hırka vardı. Bay Traveler'ın karısı gibi değil, kızı gibi duruyordu.

“Leydi Emma, bu gece bize katılarak şeref verdiniz. Kenny size söyledi mi bilmiyorum ama İngiltere’yle ilgili her şeye tapıyorum. Görmek isterseniz, Leydi Diana’yla ilgili bir kitap koleksiyonum var. Sizi kocam Warren’la tanıştıran oldu mu?”

Warren, Emma’ya tatlı tatlı gülümsedi. “Leydi Emma. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Sadece Emma demeniz yeterli. Davetiniz için teşekkür ederim.”

“Bizim için büyük bir şeref,” dedi Shelby heyecanla ve taş oturma yerlerinden birini işaret etti. “Gezinizin nasıl gittiğini anlatın. Warren da ben de Londra’ya bayılıyoruz, değil mi Warren? Şehre yakın mı oturuyorsunuz?”

Emma onlara arabayla birkaç saatlik mesafede olan Warwickshire’da yaşadığını açıkladı, sonra Shelby’nin gezisiyle ilgili sorusunu yanıtladı. Çok geçmeden, Shelby ona üniversiteden mezun olduktan sonra sırt çantasıyla İngiltere’yi nasıl gezdiğinden ve D.H. Lawrence’la ilgili araştırma projesinden söz ediyordu. O konuşurken, Torie bir kenarda durmuş şarabını yudumluyor, gayet mutsuz bir ifadeyle Kenny’yle Peter’ı izliyordu. Bu arada, Warren burbon içerken, karısının konuşmasından çok hoşlanıyormuş gibi duruyordu.

Shelby, sağlam yapılı, açık renk tenli ve koyu renk saçları olan yarı tanrı görünümündeki bu ailenin arasında idare eder güzellikte sayılırdı; sigara yakan Torie’ye dik dik baktı. “Söndür şunu. Peter’ın yanında sigara içilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“İyi de açık havadayız. Onun yakınında bile değilim.”

“Evet, asla değilsin zaten, değil mi?” Shelby’nin gözlerine üzgün bir ifade çöktü ve Emma, Torie’nin daha önceden çocuğu olmamasıyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Bu ters yanıtın altında bununla ilgili üzüntüsü yatıyor olabilir miydi?

“Warren, Leydi Emma’nın içeceği yok,” dedi Shelby.

“Ne içersin?”

“Alkolsüz bir şey olabilir.”

Warren terasın ucundaki bara gitti ve abartılı bir tavırla oğluna seslendi. “Kenny, sen ne içersin? Sevdiğin şu pahalı kırmızı şaraplardan da var.”

“Sonra alırım.” Kenny babasına bakmıyordu bile. Peter’i omuzlarına oturttu, onu dengede tutmak için kollarını kaldırdı ve küçük kardeşine zeytin ağaçlarının birinin dallarına tırmanan bir sincabı daha yakından göstermek için uzaklaştı.

Bir manken vücuduna sahip olan Torie taş koltuklardan birine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. “Eee, Anne Shelby hakkında ne düşünüyorsun, Leydi Emma?” Ellerin koyu renk saçlarına daldırdı ve dirseklerinden birini şal desenli yastıklardan birine yasladı. “Meraktan öldüğünü ama soramayacak kadar nazik olduğunu biliyorum. Shelby yirmi yedi yaşında. Babamızdan tam otuz bir yaş, benden de bir yaş küçük. Bu yaş farkı mideni bulandırmıyor mu?”

“Torie, en azından Petie yatana kadar bekleyemez misin?” dedi Kenny.

Torie onu duymazdan geldi. “Babam onu bir buçuk sene önce hamile bıraktı ve evlenmek zorunda kaldılar.”

Warren bu sözleri komik bulmuş gibiydi ama Shelby gerilmişti. “Torie’nin kabalığına aldırış etmeyin, Leydi Emma. Babasıyla ilişkim ona kendisini tehdit altındaymış gibi hissettiriyor.”

“Daha çok midemi bulandırıyor,” dedi Torie ters ters.

“Yeter, kızlar.” Warren onların atışmalarına alışmış ve artık rahatsız olmuyormuş gibi sakince söylemişti bunu. İçkisini yudumladı ve Emma’ya baktı. “Shelby üniversite kız kardeşlik cemiyetinde Torie’nin küçük kız kardeşiydi. Senelerdir birbirlerinin en yakın arkadaşı oldular ama şimdiki hallerinden bunu

anlayamazsın. Torie'nin evlilikleri arasında bir ara aynı evi bile paylaştılar.”

“Sadece iki kere evlendim,” dedi Torie. “On iki kere evlenmişim gibi konuşma. Hem ilk evliliğim sadece altı ay sürdü, o yüzden sayılmaz.”

“Bana o korkunç pembe ve leylak rengi nedime elbisesini aldırmaştın,” dedi Shelby. “O yüzden, kesinlikle sayılır.”

Torie ince bir sigara dumanı üfledi. “Evet, hepimiz Kenny'nin seni gece yarısına kadar o elbiseden çıkardığını biliyoruz; dolaşısıyla, çok da kötü olamaz.”

Emma biraz daha dik oturdu. *Dallas*'ın o geceki bölümü beklenmedik bir hal almıştı. Traveler ailesiyle bir ilgisi olmasının bile, Beddington'un onun karakterini sorgulaması için yeterli olacağını fark etti.

Kenny iç çekti. “Onu o elbiseden çıkaran ben değildim, bunu sen de biliyorsun.” Peter'ın başını öpüp onu oyun alanına geri koydu. “Bir araya her geldiğimizde bunu yapmak zorunda mıyız?”

“Onları rahat bırak,” dedi Warren. “Onlar için bir ayın gibi artık.”

Torie keyifsizce güldü. “Kenny de seni hamile bıraksaydı ne komik olurdu değil mi, Shelby Anne? Şu basmakalıp baba-oğul kaynaşma faaliyetlerinden biri gibi olurdu.”

“Bu sözler senin için bile iğrenç,” dedi Kenny. “Artık sakın ol, Torie. Shelby'yle bir kez randevuya çıktık. Kapıda birbirimizi öptük, o kadar.”

“Dilini de kullandın mı?”

“Hatırlamıyorum,” diye homurdandı Kenny.

“Ben hatırlıyorum,” dedi Shelby, Torie'yi yenmiş gibi bir bakış fırlatıp. “Ama söylemeyeceğim.”

Kenny bara gitti.

Warren kıs kıs güldü. “Evim güzel evim. Değil mi, oğlum?”

“Her neyse işte.”

Warren içkisinden bir yudum alırken, bileğindeki Rolex parıldadı. “Bugün Ted Beaudine’le oynadığınızı duydum. Dediklerine göre, onu üç vuruşla yenmişsin.”

“İki eksik puan yaptı. İkimiz de iyi bir oyun çıkardık.”

“O lanet olasıca Beaudine’i bir ele geçirirsem... Yerinde olsaydım, avukatlarıma hemen talimat verirdim.”

Emma onun Ted’den değil, babası Dallie’den söz ettiğini anladı.

“Kendim hallediyorum,” dedi Kenny.

“Lanet olasıca Masters’tan bir hafta önce! Kenny Traveler dışında, dünyanın önde gelen bütün oyuncularını Augusta’ya gidiyor. Beaudine’in bu işten sıyrılmasına izin veremezsin. Yapman gereken tek şey, Crosley’i aramak. Eyaletteki en başarılı avukat ve bana...”

“Sana bu işe karışma demiştim, tamam mı?” Emma, Kenny’nin ne kadar gergin olduğunu ve Warren’in neredeyse gözle görülmeyecek bir ifadeyle geri adım attığını fark etti.

Torie taş koltukta hafifçe kıpırdandı. “Açlıktan ölüyorum. Birazdan bir şeyler yemezsem, pizza sipariş edeceğim.”

Onun bu sözlerini duymuş gibi, bir hizmetçi gelip herkese bir tepside ayrı ayrı salata kâseleri getirdi. Shelby kalkıp nereye koyacağını gösterdi. Kenny masaya giderken, Peter canhıraş bir çığlık attı ve yalvarır gibi ona bakarak, onu kucağına alması için kollarını uzattı.

“Onu rahat bırak,” dedi Warren. “Şımartacaksın.”

“Ama ağabeyler bunun için var, değil mi Petie?” Kenny babasını duymazdan gelip oyun alanından kardeşini aldı.

Shelby kocasına dönüp kaşlarını çatı. “Bir bebeği kucağına alarak şımartamazsın, Warren. Sana bunu söyleyip duruyorum. Ben ilk karın gibi değilim. Peter, ağabeyi gibi beş para etmez tembelin biri olmayacak, o yüzden endişelenme. Hem okuduğum tüm kitaplarda çocukların ihtiyaçlarını erken yaşlarda karşıla-

madığın takdirde bunun bedelini büyüdüklerinde ödeyeceğin yazıyor.”

Warren kendisinden çok genç olan karısına biraz sinir olmuştu ama ona karşı sevgisinin önüne geçmeyen bir ifadeyle baktı. “Çocuk büyütme konusunda senden biraz daha fazlasını biliyor olabilirim.”

“Sanki muhteşem bir iş çıkarmış gibi konuşuyorsun,” dedi karısı.

“Bu konuda haklı,” dedi Kenny, Peter’i kolunun altına sıkıştırırken babasına belli belirsiz alaycı bir bakış fırlatarak.

Hizmetçi marul, avokado dilimleri, taze armut parçaları ve Gorgonzola rendesinden oluşan salataların bulunduğu kemik rengi beş porselen kâseyi masaya koymuştu. Shelby, Peter’i Kenny’den aldı ve mama sandalyesine oturtmaya çalıştı ama bebek huysuzlanınca, Kenny onu geri aldı ve Gorgonzola rendesini kazıyıp ona bir armut parçası vermek istedi. Bebek salata yemeye başladığında, Kenny pantolonuna akan yapış yapış meyve parçalarının farkında değil gibiydi.

Shelby, Emma’yı uzaktan bile olsa, kraliyet ailesiyle bir yakınlığı var mı diye sorgularken, Torie onunla birlikte birkaç sene önce gittikleri bir Avrupa turunu anlatmak için lafını kesti. Sırayla bir şeyler anlatmaya koyulduklarında, kısa bir süreliğine düşman olduklarını unutmuş gibiydiler.

Salata kâseleri toplandıktan sonra, başlangıç olarak baharatlı kuzu eti ve fırında patates geldi. Kenny ve babası TCS tarafından geliştirilen yeni bir bilgisayar yazılımı hakkında konuşmaya başladı. Emma, Warren’ın sanki oğlu teknolojiden anlayamıyormuş gibi davrandığını ama Kenny’nin anlamakta hiç zorluk çekmediğini fark etti.

Warren, Dexter O’Connor’dan söz edince, Torie hemen tepki verdi. “Başka bir şeyden söz edebilir miyiz, lütfen?”

Shelby, Emma'nın önünden Peter'ın çenesini silmek için eğildi. "Dex'i neden hiç sevmediğini bilmiyorum, Torie. Kimse bilmiyor zaten," dedi.

"Ben biliyorum," dedi Kenny.

Torie ona minnet dolu bir bakış fırlattı.

Warren az önce tereyağı sürdüğü ekmeği tabağına fırlattı. Oğlu konusunda kendisine güvenmiyor olabilir ama kızı söz konusu olduğunda öyle değildi. Emma onu çok başarılı bir iş adamına dönüştürmüş irade gücünü gördü. "Ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. İlk iki sefer kendisi için evlendi, bu sefer ailesi için evlenecek. Diğer iki kocasının aksine, Dex aptal değil. İş çevresindeki en parlak zihinlerden biri ve TCS bundan faydalanacak."

"Bir sonraki mikroçip dâhisini elde edeceksin diye Dexter O'Connor'la evlenmeyeceğim."

"O zaman, o emularını kendin beslemeye hazır ol, Prenses, çünkü ben bunu daha fazla yapmayacağım."

Warren'ın ses tonu Emma'ya, blöf yapmadığını söylüyordu. Emma, Torie'nin de bunu fark ettiğini anladı. Warren'ın, kızını sevdiği belliydi ama canına tak etmişti. Kendisiyle Torie'nin durumu, Torie'nin halinden gayet iyi anlamasını sağlayacak kadar benzeşiyordu. Bir yandan da Warren kızını kendi ayakları üstünde durmaya zorlayarak ona kötülük yapıyor olabilir mi diye düşündü.

Torie geri adım atmıştı. Şarabından bir yudum alıp Emma'ya döndü. "Demek sen ve Kenny yarın Austin'e gidiyorsunuz."

Emma, Kenny'ye bakmamaya özen gösterdi. "Emin değilim."

Torie merakla ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Nasıl yani?"

"İkiniz de bütün gece tuhaf davrandınız. Fazla nazik, biriniz diğerine kızgınmış gibi ama hanginiz kızgın onu anlayamadım."

"Ben," dedi Kenny.

Torie'nin çatalı havada kaldı. "Ne yaptı?"

"Bundan söz ederek onu utandırmayacağım." Kenny tabağını Peter'in ulaşmayacağı bir yere itti.

"Ama bu hiç eğlenceli değil. Bize neler olduğunu anlatsana, Leydi Emma."

"Sadece bir şeyi yanlış anladım, o kadar."

"Büyük bir yanlış anlaşılma olmalı," dedi Shelby. "Kenny nadiren sinirlenir."

"Sahi mi?" Emma tabağındaki kuzu etini didikledi ve kullanılmış olduğu hissi, mesafeli tavrını gölgede bıraktı. "Tanıştığımız andan beri bana kızgın."

Kenny dik dik ona baktı. "Hayır, değilim!"

"Kesinlikle öylesin." Herkes onlara bakıyordu ama Emma'nın haksızlığa uğrama hissi artık bunu umursamayacağı noktaya kadar yükselmişti. "Her şeyden şikâyet ettin. Valizlerimi taşımaktan ya da şemsiyemi tutuş şeklimden veya hızlı yürümemden hoşlanmıyorsun. Fazla tutucu ve buyurgan olduğumu söyledin. Çok doğal bir yanlış anlaşılmanın arkasından özür diledim ama bunu da kabul etmedin. Dans edişim bile hoşuna gitmiyor!"

"Dansı sen yönetiyorsun!"

"Dansı sadece erkekler yönetir diye bir kural mı var?"

Armut parçalı bir tükürük balonu şişiren Peter dışında herkes dikkatle onları izliyordu. Kendisini kaybettiği için dehşete düşen Emma çatalını masaya koydu ve toparlanmaya çalıştı. "Shelby'nin öğleden sonraki ziyaretini yanlış anladım. Sonuç olarak, Kenny'ye kızdım. Şimdi de o bana kızgın."

Kaşlarını çatmış Kenny dışında herkes merakla bakmaya devam etti. "Kızdığını söylerken, bana tokat attığını kast ediyor."

"Aman Tanrım!" Torie'nin ağzı açık kaldı.

"Yapmamışsındır!" Shelby'nin gözleri kocaman açıldı.

Kenny öfkeyle Emma'ya baktı. "Tokat önemli kısım değildi, bunu sen de biliyorsun."

“Bize ona neden tokat attığını anlat,” dedi Torie. “Özür dile-
rim, Kenny ama bunu yapmak için Leydi Emma’nın iyi bir nedeni
olduğundan eminim.”

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler,” dedi Kenny, ona
pis bir bakış fırlatarak.

“Şey...” Emma’nın yetiştiriliş tarzı, kendisini koruma içgüdüleriyle
savaşıyordu. Sonra, bu insanlardan hiçbirinin kirli çamaşırlarını
gözler önüne sermekten çekinmediğini hatırladı. Amerika’dayken,
Amerikalılar gibi davranacaktı. “Shelby’nin bana söyledikleri, be-
nim...” Tereddüde kapıldığını fark etti ve gerçekleri olduğu gibi
söyleyebilmek için biraz daha dik oturdu. “Peter’in, Kenny’nin
çocuğu olduğunu ve Kenny’nin onu terk ettiğini sandım.”

Torie’nin şarap kadehi havada kaldı.

Shelby şok içindeydi, Warren bile biraz şaşırılmıştı. “Traveler
ailesindeki hiçbir erkek böyle bir şey yapmaz, Kenny bile.”

Emma bu ailenin garip bir ahlak anlayışı olduğunu fark etti.
Belli ki Kenny için bir jigolo gibi davranmak, Torie’nin iki kere
evlenip babasının parasıyla geçinmesi, Warren’in kendisinden otuz
bir yaş küçük bir kadını hamile bırakması kabul edilebilirdi ama
onun bir şeyi yanlış anlaması kabul edilebilir değildi.

“Shelby, Peter’dan unutulmuş bir çocuk olarak söz etti,” dedi
sert bir sesle. “Bana Kenny’nin kendi kanından ve canından birisine
karşı sorumluluklarını yerine getirmediğini söyledi. Hem Peter,
Kenny’nin minik bir versiyonu gibi değil mi? Ne düşünecektim?”

Torie, Kenny’ye bakıp omuzlarını silkti. “Böyle anlatınca, sanı-
rım seni çok iyi tanımayan birisi doğal olarak bu sonuca varabilir.”

Kenny bunu kabul etmedi. “Beni gayet iyi tanıyor.”

“Aslında, tanımıyorum,” dedi Emma. “Daha üç gün önce ta-
nıştık ve teknik olarak benim için çalışıyorsun.”

Bunu duyan Warren’in kaşları kalktı ama Kenny sadece alaycı
bir ses çıkardı.

Shelby bir şey dememişti ama birden birisi onu ateşe atmış gibi konuşmaya başladı. “Peter *tıpkı* senin bebeklik fotoğraflarına benziyor. Hık demiş burnundan düşmüş gibi. Zaten o yüzden bu durum bu kadar çirkinleşti. Bu dünyada sadece bir tane erkek kardeşin var, Kenny Traveler ve sen ona sırtını döndün.”

Kenny, Peter’ın kaptığı yemek bıçağını uzağa koydu. “Ona sırtımı dönmedim.”

Ama Shelby onu duymazdan geldi. “Tembel ve sorumsuzsun. Kiliseye gitmiyorsun, ülkenin dört bir yanında geziyorsun, senin için bulduğum iyi kızların hiçbirisiyle çıkmıyorsun, paranı uyuşturucu satıcılarına yediriyorsun ve durulmaya dair tek bir belirti göstermiyorsun. Tüm bunlar küçük kardeşine sırtını dönmek anlamına gelmiyorsa, ne deneceğini bilmiyorum.”

Emma onun söylediklerini anlamamıştı ama ne anlama geldiğini düşünürken, Shelby’nin sesi çatladı. “Baban elli sekiz yaşında! Düzgün beslenmiyor. Yeteri kadar egzersiz yapmıyor. Her an kalp krizi geçirebilir ve ölebilir! Geriye ben ve Peter kalıyoruz. Bana bir şey olursa, bebeğim tek başına kalır.” Yüzünü buruşturdu. “Hepinizin saçmaladığımı düşündüğünü biliyorum ama bunun nedeni hiçbirinizin bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemesi.”

Torie sandalyesini geriye itip bara gitti.

Shelby devam etti. “Hiç kimseyi Peter kadar sevebileceğimi düşünemezdim. Bebeğimin yapayalnız kaldığını düşünmeye tahammül edemiyorum.”

“Yalnız olmayacak.” Kenny bunu o kadar abartılı bir sabırla söyledi ki Emma onun bunu daha önce de söylediğini tahmin etti. “Bir kere, Peter büyümeden önce ikinizin de ölmesi ihtimali düşük...”

“Öyle deme. İnsanların başına gelebiliyor!”

“... Ayrıca, sana onun vasisi olacağımı söylemiştim.”

“Sen küçük bir çocuk için nasıl bir vasi olabilirsin? Geceleri bunu düşünmekten gözüme uyku girmiyor. Nerede yaşadığın belli değil ve şu anda bir işin yok! Kavgalara karışyorsun, ucuz kadınlarla ilişkiye giriyorsun.” Özür diler gibi Emma’ya baktı. “Seni kast etmedim.”

“Teşekkür ederim.” Emma kimsenin Torie’nin, Peter’ın vasisi olma ihtimalinden söz etmediğini fark etti. Bunun sebebi neydi?

Shelby kocasına baktı. “Benimle aynı fikirdesin, değil mi Warren?”

“Henüz mezara girmeye hazır değilim ama Kenny’nin herhangi birisinin vasisi olduğunu düşünmenin zor olduğunu söylemem gerek.”

Emma’nın sırtı gerildi ve bu mesele onu hiç ilgilendirmedeği halde, sessiz kalamadı. “Kenny gayet iyi bir vasi olurdu.”

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Neden böyle dediğini bilemediği için gözlerini kırpıstırdı ama bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. “Peter’ı önemseydiği belli, Peter da ona tapıyor. Shelby, endişeni anlıyorum ama bir eğitimci olarak bu endişenin gayet yersiz olduğunu söyleyebilirim. Oğlun için Kenny’den daha iyi bir koruyucu bulamayacağını anlamak için onu Peter’la vakit geçirirken gözlemlemelisin.”

Herkes Kenny’nin başparmağını emmekte olan Peter’a baktı.

Shelby kaşlarını çatı. “Daha bu öğleden sonra, Kenny’nin onu terk ettiğini sanıyordun. Fikrini biraz çabuk değiştirmedin mi?”

Emma kısa bir yanıt verdi. “Artık onu daha iyi tanıyorum.”

Kavgalarından beri, Kenny ilk kez ona buz gibi bir bakıştan fazlasını sundu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama Shelby öne eğilince, aklından geçen yanıtı söyleyemedi.

“Ama Peter’ın bir anneye de ihtiyacı var. Ya Kenny, Jilly Bradford gibi korkunç, kaltak bir kadınla evlenirse?”

Torie elinde bir şarap kadehiyle bardan geri geldi. “Ona neden çıkma teklif ettiğini anlamıyorum, Kenny. Kadının tek iyi yanı on bir puanlık bir handikap. Bir de göğüsleri D beden.”

“Başka özellikleri de vardı,” dedi Kenny savunmaya geçerek. “Senin ve Shelby’nin arkadaşlarının aksine, IQ’su üç haneli.”

“Ama bu haksızlık,” dedi Shelby. “İkinci sınıftan arkadaşım Kathy Timms’le de çıkmıştın ve onun Phi Beta Kappa olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Yoksa Phi Mu muydu?”

“Phi Mu’ydu.” Torie taş koltuğa oturdu. “Ama Brandy Carter’ın ablasıyla çıktığını hatırlıyorum. Brandy son senesinde üçüncü sınıf matematik dersi alıyordu. Hatırlamıyor musun, Shel? Sürekli şikâyet ederdi.”

“Matematik olduğundan emin misin?” dedi Shelby. “Bir haftalık bir bütçe hazırlaması gereken şu aile ve cinsellikle ilgili ders de olabilir.”

Kenny gözlerini devirdi. “Buna inanmayacağını biliyorum, Leydi Emma ama Shelby’nin de Torie’nin de üniversite diploması var.”

Torie sırtıp ona döndü. “Bir süre de Debbie Barto’yla çıkmıştın.”

“Maggie’nin büyük kuzeniydi,” diye araya girdi Shelby. “Eh, et tırnaktan ayrılmaz ve Debbie cidden çok zeki bir kızdı.” Torie’nin gözleri parıldadı. “Hatırlıyor musun, Shel? Hangi yiyeceği söylersen söyle, kaç kalori olduğunu biliyordu.”

Kenny iç çekti. “Bu konuşma dünyanın geri kalanının neden Teksaslı kadınlarla dalga geçtiğini kanıtı. Senden ancak özür dileyebilirim, Leydi Emma. Bütün sarı güllerimiz bu kadar kıt akıllı değildir.”

“Sorun değil,” dedi Emma, “ama ne yazık ki söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

“O zaman, kendini şanslı say.”

Torie geriye yaslanıp bir kaşını ağabeyine kaldırdı. “Dilediğin kadar ofla. Eminim ki Leydi Emma bir Life Saver’da kaç kalori olduğunu bilmiyordur.”

“Bildiğimi söyleyemem.”

Torie zafer kazanmış gibi Kenny’ye baktı. “Bu durumda Teksaslı kadınların zekâsıyla ilgili görüşlerini kendine saklasar iyi olur.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Saat henüz dokuz olmamıştı ve Kenny ön kapının yakınlarındaki park yerine girdiğinde, marketin ışıkları hâlâ yanıyordu. “He-men gelirim. En sevdiğim golf ayakkabılarının bağcığını kopardım ve yenisini almam gerek.”

“Ben de geleyim. Fotoğraf filmi almak istiyordum.”

Daha önceki gerilim geçip gittiği halde, Kenny ailesinin evinden ayrıldıklarından beri onunla konuşmaya çalışmamıştı. Emma özür dilemişti ve dizlerinin üstüne kapanmak gibi bir niyeti yoktu. Sonraki hamle Kenny’ye aitti.

Kenny kapıyı onun için açınca Emma içeri girdi. Kenny derhal bağcık bulmak için dükkânın arka tarafına gitti. Emma da fotoğraf filmlerinin olduğu yere gitti. Saat dokuz olmasına rağmen, içeride müşteriler vardı. Tam bir karar vermek üzereyken, markete Roustabout’ta gördüğü iriyarı adam girdi. Adam bir an ona baktı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Emma nabzının hızlandığını hissetti ve derhal üstündeki sarı muhafazakâr elbiseden pişman oldu. Sonra, o günün boşa gitmeyebileceğini ama elini çabuk tutması gerektiğini düşündü. Bir markette skandal yaratacak ne yapabilirdi?

Adam güneş kremlerine bakıyormuş gibi yapıyordu. Emma ne yaptığını düşünmeden, ufak alışveriş arabalarından birini aldı ve ilk reyona dalarak sağa sola baktı. Bir kitap alıp arabaya attı ve köşeyi döndü. Gözleri hemen şampuanlarla dolu rafları taradı. Plastik bir şişe alıp arabaya attı. Hızla hareket ederek diğer reyona geçti ve bir şeyler daha aldı. Mantıklı şeyler satın almaya çalışmıyordu, sadece hareket halinde olmalıydı.

Daha fazla reyon dolaştı, alışveriş arabasının dibi bir sürü şeyle kaplanana dek devam etti. Ön tarafa giderken, iriyarı adam ona baktı. Sonra, kasaya doğru gitti. Emma adamın, neler satın aldığını görebilmesi için kasaya ondan önce varmalıydı. Onun önüne geçmek için, az kalsın arabayı devirecekti.

Koyu kahverengi rujlu, yüzü ifadeden yoksun bir genç kız olan kasiyerin önüne geldiğinde, nefes nefese kalmıştı. İriyarı adamın da arkasında sıraya girdiğini hissetti ve aldıklarını arabadan çıkarmaya başladı. Her şeyi adamın gördüğünden emin olmak için acele etmedi. Kasiyer aldıklarının fiyat etiketlerini tararken, elinde ne olduğunu fark edip durdu. Merakla Emma'ya baktı.

Emma zor olsa da istifini bozmamaya çalıştı. "Bir paket de Camel ekler misiniz, lütfen?" Raftan ön sayfasında Elvis'in Prenses Diana'yı öptüğü bir fotoğraf bulunan magazin eklerinden birini aldı. "Bir de bu var."

Kasiyer sigara paketini eklemek için arkasını dönünce Emma adama kaçamak bir bakış fırlatmayı göze aldı. Adam onun satın aldığı şeylere bakıyordu.

Emma kredi kartını çıkarmak için cüzdanını açarken, elleri titriyordu. Şansı nihayet yaver gidecek miydi? Bunların Beddington'ı korkunç bir hata yaptığına inandırmaya yetmesi gerekirdi.

Kasiyer her şeyi torbaya koyunca Emma, Kenny'yi beklemek için kenara çekildi. İriyarı adam bir tane güneş kremi alıp gitti. Emma onun dışarıda duraksadığını, sokağın karşısına geçtiğini

gördü ve dışarı çıktıklarında arabasında olacağına dair bahse girebilirdi.

Kenny kasaya gelip bağcıkların ücretini ödedi. “Uzun sürdüğü için kusura bakma. Doğru uzunlukta olanları bulmak için arka taraftan getirmek zorunda kaldılar.” Emma’nın elindeki torbayı gördü. “Çok film almışsın.”

“İhtiyacım olan birkaç şey daha vardı.” Emma torbanın içindekileri göremesin diye üst kısmını kapadı ve torbasını biraz daha kendisine doğru çekti. Kenny birkaç saniye ona dikkatle baktıktan sonra kapıya yöneldi.

Dükândan çıktıklarında, Emma koyu yeşil Taurus’u aradı ama sokakta park halinde bir sürü araba vardı ve ne yaptığını belli etmeden arabayı araması mümkün değildi. Yine de adamın orada olduğunu biliyordu. Bu da karşısında altın bir fırsat daha var demekti. Kalbi hızla atmaya başladı.

Şimdi!

Hızla arkasını dönüp kendisini Kenny’ye doğru attı. Kenny boş bulundu ve geriye doğru sendeleyerek marketi kuru temizlemeciden ayıran tuğla duvara çarptı. Emma onun acıyla bağırmasına aldırmaz etmeden, vücudunu ona yasladı. Serbest kolunu boynuna dolarken ve elinden geldiğince sert öperken, alışveriş torbası Kenny’nin bacağına çarptı.

Kenny’nin dudakları dudaklarının altında kıpırdarken sözleri boğuk çıktı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Seni öpüyorum.” Emma konuşurken dudaklarını ondan ayırmayıp kıpırdandı. “Kolunu boynuma dola.”

“Neden öyle kıvranıyorsun?”

“Sana sürtünüyorum.”

“Ne yapıyorsun?” Kenny başını geri çekecek gibi oldu ama Emma parmaklarını saçlarının arasına dolayıp onu sabit tuttu. Dişleri birbirine çarptı. “Beni öpüyormuşsun gibi yap.”

“Yine mi emir veriyorsun, Emma?”

Emma onun çenesinin kasıldığını hissedince emir verme huyunun onu yine öfkeliendirdiğini anladı. Neden daha az buyurgan konuşmamıştı ki? Kenny onu kenara itmeye hazırlandı ama bunu yapmamalıydı... Her şey o kadar yolunda giderken Emma buna izin vermeyecekti.

Dudaklarını gevşetti, aralayarak ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Aradan saniyeler geçti. *Tanrım...* Kenny gerçekten de dünyanın en zeki adamıydı. Emma'nın ne yaptığını anlaması uzun sürmedi.

Ilık ellerini onun ensesine koyunca karşılık olarak dudakları da gevşeyip aralandı...

Dili hareket edip ağzına girince Emma iriyarı adamı ve emirler vermeyi unuttu. Dünya adeta ikiye yarıp onu yuttu.

Kenny'nin öpücüğünün keyfini çıkarırken, hissettiği açlık onu ele geçirdi. Kenny'nin dudaklarını her yerinde hissetmek istedi. Göğüslerinde, belinde, bacaklarının arasında. Evet, orada! Kenny'nin tamamının onu sevmesini ve doldurmasını istedi. Üstünde ağırlığını hissetmek, çıplak tenlerinin birbirine sürtünmesinin yarattığı direnci yaşamak istedi.

Tutku dolu sesler çıkarıyorlardı. Kenny sertleşmişti ve içine girmeye hazırdı. Emma onu o kadar çok istedi ki Kenny elini kalçasına götürdüğünde, neredeyse rahatlatma hissiyle ağlayacaktı.

Kenny öpüşmeyi kesmeden onu döndürüp tuğla duvara yaslayarak vücuduyla Emma'yı sokaktan gizledi. Elini Emma'nın elbisesinin altından bacağına götürdü. Emma sandalet giydiği için külotluçorabı yoktu. İyi ki bacakları çıplaktı!

Kenny'nin güçlü parmakları bacağının etrafına dolandı. Emma bacaklarını açtı ve onu ait olduğu yere davet etti. Kenny, bacaklarının arasını kavradı ve parmaklarıyla ovdu...

Bir araba kornası öttü.

Kenny hızla elini eteğinin altından çekip geriye sıçradı. Emma tuğla duvarın önünde pelte gibi yığıldığını hissetti. İki de so-luklanmaya çalıştı.

Kenny parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. “*Kahretsin!*”

Kenny’nin öfkeli ifadesi Emma’nın hayal kırıklığı hissetme-sine neden oldu. Az önce yaptıklarından sonra, Kenny nasıl öyle gözükebiliyordu?

Kenny onu dirseğinden tutup arabaya doğru çekiştirmeye başladı. “Bir daha *sakın* böyle bir şey yapma!”

Emma’nın karşılık vermesi gerekiyordu ama doğru sözleri düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Kenny onu arabanın içine itip kendisi de yerine geçerken hâlâ çok öfkeliydi.

“Neredeyse *oracıkta* yapacaktık! Teksas, Wynette’in en işlek caddesinin ortasında!” Cadillac parktan hızla çıktı. “Aradan birkaç saniye daha geçseydi, senin eteğin beline sıyrılmış, benim de fer-muarım açılmış olacaktı. Sakın *inkâr* edeyim deme. Lanet olsun, Emma! Sana dün hiçbir şeyin, turnuvaya dönmemi engellemesine izin vermeyeceğimi söylemiştim ama belli ki beni dinlememişsin. Burasının dernek başkanının kasabası olduğunu ve herkesin onu tanıdığını unuttun galiba.”

Emma hiçbir şey demedi.

Kenny otoyola fırladı. “Yarın sabaha kadar her şeyden haberi olacak. Karısının sevgili, bakire arkadaşını anacaddede nasıl sıkış-tırdığını duyacak. Neler olduğunu anlamadıysan söyleyeyim, az önce olanlar sağlam ve ahlaklı bir sporcu olarak itibar edinmenin en iyi yolu değildi!”

“Lütfen, bana bağırmayı kes.” Belki de Emma’nın alçak sesi Kenny’nin başını çevirip ona bakmasına neden oldu.

Kenny kaşlarını çatıp iç çekti. “Tamam. Bunun sadece senin suçun olmadığını biliyorum. Senden uzak durabilirdim. Bunu yap-mam gerekirdi. Ama lanet olsun, Emma. Benim de ihtiyaçlarım var ve senin o ağzın...”

“Ne kadar buyurgan olduğuma dair yeteri kadar şey duydum. Liderlik becerilerim senin erkekliğini tehdit ediyorsa, bununla başa çıkmadan başka çare yok.”

Kenny şaşırmış gibiydi. “Ben liderlik becerilerinden değil, senin... Neyse, boş ver. Mesele şu: Bana karşı bu kadar zaafın olduğunu bilseydim, bu işi dört duvar arasında da yapabilirdik.”

Ona karşı zaafı *vardı* ama nedenleri yanlıştı. “Bunun senin karşı konulmaz olmanla ilgisi yok. Doğru yerde olmanla ilgisi var. Beddington denen o adam peşime adamını takmıştı ve benim de skandal yaratacak bir şey yapmam gerekiyordu.”

“Birisi seni gerçekten takip mi ediyor?”

“Sana bunun olacağını söylemiştim. Adam dün gece Roustabout’a da geldi.”

“Nasıl birisi?”

“İriyarı, yuvarlak bir kafası ve saman rengi ince telli saçları var. Koyu yeşil Taurus kullanıyor. Onu tanıyor musun?”

Kenny uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. “Olabilir.”

“Kenny, İngiltere’ye dönmeme sadece on gün kaldı.”

“Bunun farkındayım.” Karşı yönden gelen arabanın farları yüzüne vurdu. “Demek beni kullandın?”

“Bunu yapmam gerekiyordu,” dedi Emma gergin bir sesle. Sonra, gururunu tamir etmek için, “Etraftaki tek erkek sendin,” dedi.

Kenny yine ona uzun uzun baktı ve elini direksiyonun alt kısmına indirdi. “Bu tür bir şeyi Dexter’la ya da Ted Beaudine’le sakın deneme, anladın mı? Ciddiyim, Emma. O adamlar yasak. *Bütün* erkekler yasak.”

“Hayatımın hikâyesi,” diye mırıldandı Emma.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Hiçbir şey.” Emma dilini tutabilirdi. Hemen konuyu değiştirdi. “Bu gece, Peter’ı izlemek çok hoşuma gitti. Bütün gece, senden başkasının kucağında oturmak istemedi.”

“Meme vakti gelince, annesine gitmek istedi ama.” Çiftlik görününce Kenny yavaşıladı. “Bu gece Shelby’ye söylediklerin ve herkesle güzel başa çıktığın için teşekkür ederim. Bu öğleden sonra olanlar için seni affetmeye karar verdim.”

“Yaşasın,” dedi Emma monoton bir sesle.

Kenny çiftlik yoluna girip ona baktı. “Bana zorluk mu çıkaracaksın?”

“Öyle yapacağım sanırım.”

“Biraz aşırı tepki gösterdim galiba. Bana tokat attığında, bunu iyi bir nedenden dolayı yaptığını anlamalıydım. Sadece hislerimi incittin.”

“Eh, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum,” dedi Emma imalı bir sesle.

Kenny evin yan tarafındaki garaja yöneldi. “Hislerini incittiğimi ima ediyorsan, unut gitsin. İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz çünkü hakkında iyi şeyler düşünmemi zerre kadar umursamıyorsun.”

“Doğru,” dedi Emma, sırf onu sinir etmek için.

Ama bu işe yaramadı çünkü Kenny sırttı ve kucağındaki alışveriş torbasını kaptı. “Bunu senin için içeri götürüyüm.”

“Hayır, ben...” Ama Kenny torbayı almıştı bile. Emma onun peşinden hızla mutfağa daldı.

Patrick’in açık bıraktığı ışık, oturma alanındaki eşyaları ve duvarlardaki tabloları hafifçe aydınlatıyordu ama Emma dekorasyonun ne kadar güzel olduğunu düşünemeyecek kadar torbasının peşindeydi. Kenny yemek masasına doğru giderken, Emma hayal kırıklığıyla torbanın bağladığı ucunun bir şekilde açılmış olduğunu fark etti.

Kenny torbayı masaya koyarken, torba yana devrildi ve içindekiler döküldü. “Bakalım neler varmış.”

Emma öne atıldı ama Kenny yere dökülen ilk şeyi almıştı bile.

“Hemoroit kremi mi? Hakkında bu kadar ayrıntı bilmek istemiyorum, Leydi Emma.”

“O... Benim aslında... Şunu bana ver!”

Kenny onu duymazdan gelip elini torbanın içine soktu ve karton kapaklı bir kitap çıkardı. “*Prozac’la Sohbetler*. Ne demem gerektiğini bana da söyle.”

“Hayır!” Kenny plastik bir şişeyi alırken, Emma yine öne atıldı. “Ver şunu bana...”

Kenny şişeyi yukarı kaldırdı ve etiketine baktı. “İngiliz aristokrasinin bir üyesinin bit sorunu olduğunu kim tahmin ederdi?”

“Mevsimsel bir durum,” dedi Emma.

Kenny, Camel’i, magazin ekini ve bir erken hamilelik testini kenara itip birkaç ufak kutuyu aldı. “Sheik Kaydırıcı, Trojan Kabartmalı, Ramses Ekstra, Birinci Sınıf Ultra İnce. Eh, artık bende kalmayınca kimden prezervatif isteyeceğimi biliyorum.” Torbadan bir çamaşır ipi çıkardı. “Bunu ne diye aldığını sormayacağım bile.”

Geriye tek bir şey kalmıştı. Belki de onu fark etmemişti. Belki de onu...

“Burada ne varmış?” Torbadaki şeyi alıp kaldırdı. “Vajinal nemlendirici.” Kaşlarını çattı. “Bu ne için?”

Emma’nın yanakları utançtan alev alev yandı. “Ne bileyim... Herhalde şey için...”

“Bak, işte *burada* çizgiyi çekerim! Kasabadaki herkesin depresif, bitli, ellerinin bağlanması hoşlanan ve hamile olma ihtimali bulunan hemoroitli bir yabancıyla yattığımı düşünmesi yeteri kadar kötü zaten... Gerçi piyasadaki bütün prezervatifleri aldığın için, nasıl hamile kalmış olabilirsin bilmiyorum. Ama bu olmaz... Beni dinle, Emma! Yattığım kadının *vajinal nemlendiriciye* ihtiyaç duyduğunu düşünmelerine izin veremem, anladın mı?”

“Ama...” Emma yutkundu ve sakın sakın konuşmaya çalıştı. “Bir anda alıverdim.”

Kenny alaycı bir sesle güldü.

“Hugh’nun adamının peşimde olduğunu söylemiştim. Adam dükkâna girdi, ben de bir anda bunu kapıverdim.”

“Adam orada mıydı?”

“Her şeyi gördü!” Emma ne kadar heyecanlandığını gizlemedi. “Gördükleri bu işe bir son verebilir! Özellikle de dışarıda aramızda geçenlerden sonra. Bu konuda mutlu olmadığını biliyorum ama Francesca’yla konuştuğumda durumu açıklarım. Beddington duyunca şok geçirecek ve yarın bu saatlerde nişanı bozmak zorunda kalacak.”

“Demek büyük planın buydu? Dük’ü ilişkimiz olduğuna inandırmak.”

“İlk başlarda, bunu planlamamıştım. Cidden. Ama elimde ne varsa kullanmak zorunda kaldım.”

“Sanırım, elindeki şey ben oluyorum.” Kenny vajinal nemlendiriciyi bir elinden diğerine geçirirken düşünceli gibiydi. “Emma, bu işi çok karmaşık hale getiriyorsun. Adamı ara ve onunla evlenmeyeceğini söyle. Seni böyle kontrol etmesi doğru değil.”

“Bunu yapamam. Onu kızdırırsam, St. Gert’ü kapatır. Bu işi daha incelikli bir şekilde yapmam gerek.”

“İncelikli mi?” Kenny başını salladı. “İnsanın okuluna sadık kalmasıyla ilgili şu eski şarkıya yeni bir anlam katıyorsun doğrusu.”

“Orası sıradan bir okul değil. Benim...”

“Biliyorum. Yuvan. Bunun da biraz acınası bir durum olduğunu söyleyeceğim için özür dilerim ama bu akşam aile yemeğinde gördüklerinden sonra, konuşmaya hakkım yok sanırım.”

Emma ne diyeceğini bilemedi. “Peter gerçekten de çok tatlı.”

Kenny gülümsedi. “Onun için birkaç golf sopası hazırlattım bile. Büyünce kim bilir nasıl vuruşlar yapacak.”

“Eminim ki buna bayılacaktır. Özellikle de sen yanında olursan.”

Bir sessizlik oldu. Gece vaktiydi ve ev sessizdi. Emma bakışlarını onun dudaklarına çevirdi ve paylaştıkları öpücüğü düşündü. Acaba Kenny de bunu düşünüyor mudur diye merak etti.

“Yüzmeye gidiyorum,” dedi Kenny birden. “Yarın görüşürüz.”

Oradan uzaklaşmaya başladı, sonra elindeki vajinal nemlendiriciyi hatırladı ve masaya koymak için geri döndü. “Aklını tamamıyla yitirip Dexter O’Connor’ı baştan çıkarmak istersen diye, bunu sakla istersen.”

Emma yanıt veremedi gitti.

Torie verandada tek başına durmuş, o geceki son sigarasını içiyordu. Kendisine sürekli olarak sigara içmeyi bırakacağını söylüyordu ve bunu bu sefer başaracaktı. Hayatı rayına girer girmez...

Üst katta, Peter’ın odasında bir ışık yanıp söndü. Shelby bebeği kontrol etmeye gitmişti.

Torie onu kıskandığını hissetti. Peter çok tatlı, kusursuz bir bebektir. Onu tüm kalbiyle seviyordu ama ona bakamıyordu bile. Shelby sadece bir kere, Peter doğduktan hemen sonra Torie’nin onu vasisi olması konusunu açmıştı. Torie de bu konunun bir daha açılmaması için elinden geleni yapmıştı.

Evin kapısı açıldı. Babasının geldiğini düşünerek başını kaldırdı ama onun yerine Dexter O’Connor verandaya çıktı.

“Burada ne arıyorsun?”

“Beni baban içeri aldı. Akşam yemeğine davetliydim ama bir iş toplantısına gitmem gerekiyordu ve vaktinde gelemedim.”

Shelby ona Dexter’ın davetli olduğunu söylememiştir. Bir ihanet daha.

Dex ellerini ceplerine sokup göğze baktı. Torie onun hafif tıraş losyonu kokusunu hissetti. Hava kadar tertemiz ve taze bir kokuydu. “Ne kadar güzel bir gece.”

Dex adeta o berrak, yıldızlarla kaplı gece sıradan değil de büyümlü bir şeymiş gibi hayranlıkla söylemişti bunu. Torie’nin başını kaldırıp ne kaçırdığına bakmamak için kendisini tutması gerekti. Kollarını göğsünde kavuşturup dikkatle ona baktı. “Bun-

dan usanmaya başladım, Dexter. Gizlice insanları izlemeye karşı yasalar var.”

“Seni gizlice izlediğim söylenemez, Victoria,” dedi Dex. “Dün gece Roustabout’ta olacağımı bilmiyordum. Bu gece de davet edildim.”

“Daha açık konuşayım. Senden hoşlanmıyorum ve bir daha da konuşmak istemiyorum.”

“Aslında, beni benden hoşlanmayacak kadar iyi tanımıyorsun. Biliyor musun, bu durum seni bu kadar korkutmasaydı, sorun çözme sürecimiz çok kolaylaşırdı.”

“Korkmak mı? Senin gibi bir şapşaldan mı? Kendini abartma.”

“Korkmasaydın, bu işi çözebilmemiz için benimle konuşmak isterdin.”

Dex haklıydı ama Torie bunu asla itiraf etmeyecekti. “Çözülecek bir sorun yok. Seninle evlenmek istemiyorum! Bunu daha açık bir şekilde söyleyemem.”

Dex göğsü baktı, sonra yıldızları başka bir açıdan izlemek istiyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Torie o anda onun profilinin güçlü hatlarını fark etti. Geniş bir alnı, düzgün bir burnu ve insanı korkutacak derecede seksi dudakları vardı. Dudaklarının öyle olduğunu fark etmenin yarattığı şaşkınlık ve kendisinin haysus davranışlarına rağmen sakın kalan yüz hatları onu kızdırdı.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence bu durumu sen yarattın. Beni istiyorsun ama senin gibi bir ineğe asla bakmayacağımı biliyorsun. O yüzden de bu planı yaptın ve babamı da bu işe karışmaya ikna ettin.”

Dex biraz şaşırılmış gibiydi. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Aynen böyle düşünüyorum.”

“İnanılmaz.”

Dex taş sandalyelere doğru giderken, Torie onun kırışmış uzun kollu gömleğinin altındaki omuzlarını incelediğini fark etti. Omuzları çok geniş değildi ama sağlam görünüyorlardı.

Dex arkasını dönünce Torie birden Dex aklını okuyabiliyor-muş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. “Ashnda, bu *babanın* fikriydi.”

“Tabii, eminim,” diye ofladı Torie.

Dex ellerini ceplerine soktu, pantolonunu dümdüz karnının üstünde gerdi. “Düşündüğünün aksine, kadın arkadaşlar bulmam hiç de zor olmamıştır.” Taş koltuğa oturup bacaklarını önüne uzattı. “Babama gelince...” Bir an, Torie onun gözlerinde muzip bir ifade görür gibi oldu ama Dex mizah anlayışına sahip olmadığı için, bu imkânsızdı. “Açıkcası, senden çok hoşlanmıyor. Ama şirketlerin birleşmesini istiyor ve baban ancak bu koşul yerine geldiği takdirde bunu kabul edeceğini açıkça söyledi.”

Torie nefesini aniden içine çekti. “Yalan söylüyorsun! Bunun gerçekten de babamın fikri olduğuna inanacağımı mı sanıyorsun?”

Torie, Dex’in gözlerinde yine bir başkasında görse, muzip olarak tarif edebileceği o ifadeyi gördü. “Belli ki senden bir an önce kurtulmak istiyor.”

Torie tıpkı önceki gece olduğu gibi onu gırtlaklamak istedi ama hareket edemeyecek kadar donakalmıştı. Babasının bu işin arkasında olduğunu nasıl ima edebilirdi? Asıl *onun* babası bu işin arkasındaydı! Öyle olmalıydı.

“Dün gece, ağabeyinle benimle konuşsaydınız,” dedi Dex alçak sesle, “tüm bunları açıklayabilirdim.”

Torie’nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki derisi ikiye ayrılmasın diye ellerini göğsüne bastırmak istiyordu. “Babam asla tek başına bu kadar korkunç bir şey önermiş olamaz. Neden yalan söylediğini bilmiyorum. Yapmam gereken tek şey, gidip ona sormak.”

“Umarım sorarsın. Warren’ın şantaj yapan esas kişi olduğunu, benim de kurban olduğumu böylelikle anlarsın. Babam şirketlerin birleşmesini istiyorsa, beni size vermek zorunda.”

“Kurban mı?” Torie gözkapaklarının arkasında kıvılcımların parladığını hissetti. “Beni dinle, aptal! Benimle evlenmek, o zavallı hayatının dönüm noktası olurdu!”

Dex bundan şüpheli gibiydi. “Tartışılır doğrusu. Çok güzel olduğun bir gerçek ama çok da zor bir kadınsın.”

Torie, Wynette’in en büyük ineği olan Dexter O’Connor’ın onu istemeyeceği düşüncesini idrak etmeye çalıştı. “Değilim!”

“İki evliliğin başarısız oldu,” dedi Dex sakın sakın. “Dengesiz bir aile geçmişin var. Çok küfür ediyorsun. Eminim ki beni, aklına koyduğun her spor dalında yenebilirsin. Ayrıca sigara içiyorsun ki bundan nefret ederim ve bunun kendine ne kadar az saygı gösterdiğinin bir işareti olduğunu da biliyorum.” Dex duraksadı ve sesi tuhaf bir şekilde yumuşadı. “Dahası, çocuğun olmuyor.”

Torie beyninden vurulmuşa döndü. “Seni pislik.” Sesi gergindi ve güçlkle çıkıyordu. “Bunu sana kim söyledi?”

Dex ayağa kalkıp yanına gelerek birkaç adım ötede durdu. “Wynette ufak bir kasaba.”

“Defol buradan.”

“Seni incitmeye çalışmıyorum.” Dex bunu Torie’ye acıma gibi gelen bir ses tonuyla söylemişti. “Ama oyun oynamamam ve ne kadar çok çocuk sahibi olmak istediğimi söylemem doğru olur.”

Torie gözlerinin dolduğunu hissetti ama göz yaşlarına izin veremeyecekti. “O halde, benimle evlenmeyecek olman çok iyi çünkü ben kısırım, seni lanet herif!”

“Baban bana öyle demedi. Hamile kalmaman için herhangi bir tıbbi neden olmadığını anlattı. Shelby, vücudunun doğru insanı beklediğini söyledi. İmkânsız gibi ama kim bilir?”

Torie boğazı düğümlendiği için güçlkle konuştu. “Bunu seninle konuştular mı?”

“Konu açıldı.”

Torie o kadar büyük bir ihanete uğradığını hissediyordu ki konuşamıyordu. Shelby bir zamanlar en yakın arkadaşıydı. Babasına gelince... Senelerdir hayatının tek güvenilir limanı olmuştu. Sonra, Shelby onu baştan çıkarınca Torie’yi geri plana itmişti. Artık babası, Torie’nin, hayatından çıkmasını ve yeni ailesine odaklanmak

istiyordu. Çocukluğunun zalim işkencecisi Kenny'nin, hayatında güvenilebildiği tek kişi olarak kalması da tuhaftı.

Gururuna yenildi ve başını kaldırdı. "Benimle evlenme fikrini iğrenç bulan birisi olarak, çok soru sormuşsun."

"İğrendiğimi söylemedim. Seni çok beğeniyorum."

Dex'in bu sözleri, Torie'nin açık yaralarına ufacık bir yara bandı oldu ve dudaklarını kıvrıp oflaması için yetti. "Sanki bu çok yeni bir haber."

Dex gülümsedi. "Çok tuhaf bir durum. Şiddete eğimli biri değilimdir ama Ted dün birisinin seni pataklaması gerektiğini söylediğinde, gözlerimin önüne seni dizlerimin üstüne yatırdığımı geldi."

Torie'nin içine sıcak bir his akın etti. Bundan hiç hoşlanmadı ve ters ters, "Üstümde giysi var mıydı?" dedi.

Dex biraz düşündü. "Başının üstüne çekilmiş bir etek var. Külotun da ayak bileklerinde."

Torie içinin on derece birden ısındığını hissetti ve Wynette'in en önde gelen ineğinin onu tahrik ettiğini fark etti. Başı dönüyordu. İnanılmaz şeyler yapan kişi kendisi olmalıydı. Ama bir yandan da Dex'in onu alt ettiğini anlamasına izin veremezdi. "Eee, ne olacak, Dex? Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

"Emin değilim. Muhtemelen evlenmeyeceğim. Öte yandan, sana karşı bir çekim hissediyorum. Yine de baban tarafından bu şekilde manipüle edilmek hoşuma gitmiyor."

"En sonunda, bir konuda hemfikiriz."

"Evet, bu duruma duygusal değil, mantıklı bir şekilde yaklaşmaya karar verseydin, sana bunu başından söyleyebilirdim."

"Pekâlâ, Bay Mantık, çözümün nedir?"

"Çok basit. Dün gece sana bunu söylemeye çalışıyordum. Biraz birlikte vakit geçirmemiz gerek. Anlaşıp anlaşılamayacağımızı görmeden, ikimiz de babanı bundan vazgeçmeye ikna edemeyiz."

"Nasıl anlaşabiliriz ki? Ortak tek bir noktamız bile yok."

“Cinsel çekimi unuttun mu?”

“Cinsel çekim hissedene *sensin!* Ben senin salak olduğunu düşünüyorum.”

Dex elini kaldırıp aşağı baktı. “İnanılmaz bir şey... Avcum ciddi ciddi kaşınıyor. Bir kadına şaplak atmak isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Torie yine heyecanlandığını hissetti. Belki de Dex düşündüğü kadar sıkıcı değildi. “Eh, bunu yapabilmek, senin ve tüm Dallas Cowboys savunma oyuncularının çabasını gerektirirdi.”

“Göründüğümde güçlüyümdür, Victoria.”

“Bana öyle demeyi keser misin?”

“Sigara içmeyi keser misin?”

“Hayır!”

“Pekâlâ... Victoria.”

Torie'nin içinde bir şeyler patladı ve ona saldırdı. Elinde değildi. Dex o kadar kendini beğenmiş, ukala ve küçümseyiciydi ki onun suratını dağıtmak istiyordu. Ama onu duvara itmekle yetindi.

Ne yazık ki elleri Dex'in göğsüne indiğinde ve Dex'in yerinden dahi kıpırdamadığını görünce, bunun o kadar kolay olmayacağını anladı. Dex onun bileklerini tuttu. Torie onun yeşil benekli gri gözlerine baktı ve Dex özenle inşa ettiği savunma duvarını delip geçiyormuş gibi, onu huzursuz eden bir hisse kapıldı. Bu düşünce kaskatı kesilmesine neden oldu.

Ancak Dex'in onu öpmek üzere olduğunu fark edince kendisine gelebildi. Bir sürü erkek bunu yapmak istediği için, şaşırmamıştı. Onu şaşırtan, Dex'in bunu yapmasını ne kadar çok istediğiydi.

Gözlerini kapadı. Vücutları birbirine kenetlendi. Dex'in düz ve sert göğsünün göğüslerine dayandığını hissetti. Dudakları yavaş yavaş okşadı. Torie dudaklarını onun dudaklarına doğru kaldırdı.

“Seni öpmek için can atıyorum,” diye fısıldadı Dex. “Ama bunun mükemmel olmasını istiyorum. Ağzının sigara kokmadığı zaman yapalım.”

Torie birden gözlerini açtı.

Dex burnunun ucunu öpüp onu narin ama sinir bozucu bir çocukmuş gibi kenara çekti. “Bu işi nasıl yapmamız gerektiğine dair ne düşündüğümü söyledim. Artık her şey sana bağlı.”

Göge son kez baktıktan sonra Torie’yi yalnız bırakarak oradan ayrıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Emma kahvaltısını bitirene dek öfkeden kuduracak hale gelmişti. Kenny bir kez daha ikisi o gün için herhangi bir plan yapmadan antrenman yapmaya gitmişti. Emma'nın araştırma programı çok aksamıştı. Kenny *onun* için çalışması gerektiğini unutuyordu.

Telefon iki kere çaldı ve Patrick ikinci kattan, “Telefon sana ve galiba bayılacağım,” diye seslendi. “Adam bir düğ olduğunu söylüyor!”

Nihayet! Beddington dün gece olanları duymuştu ve nişanı bozmak için arıyordu! Emma mutfakta öne doğru bir hamle yapıp içine derin bir nefes çekti ve tezgâhın yanında asılı olan ahizeyi aldı. “Günaydın, Ekselansları.”

“Emma, canım, canımı sıkıran bir haber duydum.”

Emma'nın kasları heyecandan gerildi. O an gelmişti. Birkaç dakika içinde, ondan kurtulacaktı ve şansı yaver giderse, St. Gert hâlâ güvende olacaktı.

“Şu ucuz magazin eklerinden birini satın alırken görüldüğüne dair bir haber aldım. İtiraf edeyim ki önemsiz bir şey ama yine de canım sıkıldı. Beş para etmez şeyler okuduğunu bilmiyordum.”

Emma kaşlarını çattı. Magazin eki almak, en skandal sayılmayacak marifetiydi. Ya gerisi?

Satın aldığı diğer şeylerden söz etmesini ya da Roustabout'ta uygunsuz davrandığına dair bir şey söylemesini bekledi. Marketin önünde Kenny'yi öpmesine ne demeliydi?

“O korkunç paçavraları okumak zorundaysan, en azından bunları senin için başkasının almasını isteyemez misin?”

Emma nefesini tutup onun hamilelik setinden, prezervatiflerden, bit şampuanından söz etmesini bekledi.

“Az kalsın unuttuyordum. Kız kardeşim sana nişanda giymen için yeni bir tuvalet bulduğunu söyledi. Sen geri döndüğünde, onu hazır edecekmiş.”

Emma tezgâhın başındaki kumaş kaplı taburelerden birine oturup ne diyeceğini düşündü. “Siz... Beni takip mi ettiriyorsunuz?”

“Takip ettirmek mi? Tabii ki ettirmiyorum. Sadece bana bilgi veren kaynaklarım var.”

“Kaynaklarınız size bir tek bu kadarını mı anlattı? Magazin eki aldığımı mı?”

“Bu tür saçmalıklarla neden ilgilendiğini anlayamıyorum. Yine de en kötü günahın buysa, buna tahammül edebilirim. İkinci karım Anne de o tür gazeteleri severdi.” Beddington yardımcılarının biriyle konuşmak için ahizeden uzaklaşınca kısa bir sessizlik oldu. “Gitmem gerek, Emma. Birisi arıyor. Bundan böyle, lütfen her yaptığının bana yansıdığını unutma.”

Emma yanıt veremeden, Beddington telefonu kapadı.

Emma elinde ahizeyle, telefon kablosu parmaklarına dolanmış halde taburede otururken, kahvaltıda keyifle yediği yabammersinli çörek midesinde taş kesilmişti. Beddington o gazeteyi satın aldığını nasıl bilebilir de yaptığı diğer şeyleri bilemezdi? Düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı ama bu olanlar hiç mantıklı değildi.

Patrick onun bir dükle yaptığı konuşmanın ayrıntılarını merak ederek mutfağa girdi. Emma ona çok kısaca konuşmayı anlattı ve tam Patrick daha fazlasını duymak için ısrar edecekken, Torie antreden içeri girdi. “Hey, Leydi Emma. Haydi, kıcını kaldır bakalım.”

Üstünde beyaz bir kot, açık mavi bir tişört vardı ve her zamanki gibi dağınık olan saçlarını parlak sarı bir saç bandıyla başının tepesinde tutturmuştu. Ayrıca sakız çiğniyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Direksiyon dersine.” Torie sakızını çöpe attı ve hemen cebinden bir başka sakız çıkardı.

“Araba kullanmayı öğrenmek istemiyorum.”

“Biliyorum ama nasıl olsa öğreneceksin.” Ağzına yeni sakızı attı.

“Cidden, Torie...”

“Kıçını kaldır, Leydi Hazretleri. Kraliyet arabam seni bekliyor. Yoksa korkuyor musun?”

“Tabii ki korkuyorum! Sence bunca senedir neden araba kullanmayı öğrenmedim?”

“Yapman gereken tek şey, Kenny’nin garaj yolunda ileri geri gitmek. Direksiyonu idare edebilirsin, değil mi?”

“Ederim herhalde ama bunun bir faydası yok.”

“İnsanın korkularının üstüne gitmesi her zaman faydalıdır.” Torie’nin tanıdık yeşil gözleri ona meydan okur gibiydi.

Patrick, Emma’yı kolundan tutup tabureden indirdi. “Onun dediğini yap, Leydi Emma. Hayat korkulara kapılarak yaşanmayacak kadar kısa.”

Emma korkusunu belli etmeden bir kişiyle mücadele edebilirdi ama iki kişiyle birden edemezdi. “Tamam,” dedi tereddütle. “Garaj yolunda ileri geri gideceğim. Ama o kadar.”

Tabii, o kadarla kalmadı. Garaj yolunda yarım saat geçirdikten sonra, Torie onu kimsenin o civardan geçmediğine bir şekilde ikna ederek yola çıkardı.

Emma bir anda kendisini terli avuçlarla ve nemli bir tişörtle direksiyonu farklı tarafta olan bir arabayı kullanırken bulmuştu. Parmaklarıyla direksiyonu kavrarken, on yaşındayken, parlak sarı bir kamyonun, içinde bulunduğu arabaya doğru geldiği o korkunç günün hatırasını aklından atmaya çalıştı.

Ortadaki şeride fazla yaklaşıncı, direksiyonu hemen kırdı.

“Rahat ol,” dedi Torie. “Parmakların kasılmaya başlayacak.”

“Sakız patlatmayı kes!”

“Of, ne aksisin! Bu arada, bu ülkede biz yolun solunda değil, sağında araba süreriz.”

“Aman Tanrım!” Emma direksiyonu sağa kırdı ama lastiklerin yolun kenarındaki çakıllara girmesini engelleyemedi. En sonunda, arabayı doğru şeride sokmayı başardı. “Bunu bana baştan söylemeliydin! Bayılacağım galiba.”

“Derin nefes al.”

“Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum! Tanrım, Torie, arkamızdan bir araba geliyor!”

“Frenlere basmadığın sürece, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Bunu bana *neden* yapıyorsun?”

“Sigarayı bırakmaya karar verdim ve kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Birisini mutsuz etmek de bana iyi bir fikirmiş gibi geldi.” Torie’nin sesi sertleşti. “Sigarayı başka birisi için değil, kendim için bırakıyorum. Birisi sigara içmememle ilgili bir şey söyleyecek olursa, ona kendi işine bakmasını söyle!”

“Buna daha fazla devam edemeyeceğim. Durmak istiyorum.”

“Kasabada ufak bir restoran var. Orada dururuz.”

“Kasabada mı! Yapamam!”

“Artık yolun yanlış tarafından gitmediğine göre, sorun yok.”

“Benim... ehliyetim bile yok.”

“Buradaki polisler arkadaşım. Merak etme.”

“Merak etmiyorum. Dehşet içindeyim!”

“İkimiz de hâlâ hayattayız, bu da kayda değer bir şey.”

Emma bir şekilde kasabaya kadar gitmeyi ve restoranın yanındaki geniş alana girmeyi başardı. Kontağı kapayınca rahatlayarak geriye yaslandı. Torie sırtıttı.

“Kendinle gurur duyuyor musun?” Emma kaşlarını çatıp ona baktı. “Haydi, itiraf et. Yapamayacağını düşündüğün bir şeyi başardın.”

Emma’nın kalp atışları normale dönmek üzere olduğu için, gerçekten kendisiyle biraz gurur duymaya başlamıştı. “Hâlâ hayatta oluşumuza mutlu olduğumu itiraf edebilirim,” dedi sinirle.

Torie güldü. “Gel. Kutlamak için sana kahve ısmarlayayım.”

Jimmy’s isimli restoranda, başlarının üzerindeki tren raylarında oyuncak bir tren ilerliyordu. Siyah beyaz kareli muşamba örtülerin serildiği masaların etrafında krom sandalyeler vardı ve tepede iki pervane dönüyordu. Girişin oradaki bir karatahtada günün öğle yemeği yazıyordu: pirzola, haşlanmış bamya ve havuçlu ve ‘üzmlü’ salata. Emma küçük bir çocuğun gelip de bunu görmesini istemediği için, kasanın başındaki kadından bir tebeşir istedi ve doğrusunu yazdı.

Torie ona tezahürat edip sarıldı.

Birlikte daha sıradan sosların yanı sıra bir A-1 Biftekt Sosu ve Acı Biber Sosu bulunan masaya oturdular. Yanlarındaki duvarda bir horoz ve kırmızı bir fener resmi asılıydı. Oyuncak tren başlarının üstünden geçerken, Emma trenin her vagonunun o civardaki işyerlerinden birinin reklamını taşıdığını fark etti.

Torie garsonun getirdiği kahvesini yudumlarken, Emma çayını bekledi ve Beddington’la arasında geçen konuşmayı düşündü. O iriyarı adam neden gördüğü her şeyi anlatmamıştı? Hugh ne gibi beceriksiz bir casus tutmuştu?

“Günaydın, hanımlar.”

Dexter O’Connor yanlarına geldi. O sabah, üstünde mavi yeline sarı, kısa kollu bir gömlek vardı. Hoş bir dağınıklık içindeydi, biraz dalgın gibiydi ve çok şirindi. Emma ona gülümsedi.

“Merhaba, Dexter.”

“Emma. Victoria.”

“O, Leydi Emma bir kere,” dedi Torie ters ters. Dexter kaşlarından birini kaldırdı.

“Bakıyorum da tavrın hiç değişmemiş. Gidip gelinliğini sipariş et istersen.”

Emma, Torie’nin buna çok kızacağını düşündü ama Torie kendisini kontrol etmeye çalışıyormuş gibiydi. Hatta Dexter’a asabi bir gülümseme fırlatmayı bile başardı. “Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Leydi Emma için bir sakıncası yoksa bize katılabilirsin.”

“Tabii ki yok.”

Dexter gülümseyip masanın ucundaki bir yere oturdu.

“Bugün izinli misin?” dedi Torie zoraki bir nezaketle.

“İşe gidiyordum. Haftalardır geç saatlere kadar çalışıyorum, biraz izin kullanmaya karar verdim. Ya siz?”

“Leydi Emma’ya direksiyon dersi verdim.”

“Araba kullanmayı bilmiyor musun?” dedi Dexter.

“Artık biliyor,” diye yanıt verdi Torie.

“Ancak çok iyi kalpli birisi bugün yaptığım şeye araba kullanmak diyebilirdi.” Dexter’a yolda neler olduğunu esprili bir dille anlattı ama Dexter gülmek yerine ona cesaret verdi. Emma bir kez daha onun ne kadar iyi biri olduğunu düşündü; bir yandan da Torie ve Dexter’ın birlikte olması herkesin düşündüğü gibi imkânsız mı diye merak etti. İkisi de zeki, çekiciydi ve birbirlerinin ihtiyaç duydukları bir şeye sahiplerdi. Dexter’ın istikrarı, yaşlandıkça oturaklı bir tavra dönüşebilirdi. Torie’nin de hayatında bir dayanağa ihtiyacı vardı.

Konuşma başka konulara kayınca Torie’nin gerginliği bir süre sonra Emma’nın onun Dexter’la vakit geçirdiğine memnun olduğunu düşünmesine yetecek kadar hafifledi. Ama Emma Torie’nin sigarayı bıraktığını söylemek gibi bir hata yapınca durum değişti.

Torie çok öfkелendi, parmağını Dexter'ın göğsüne bastırđı. “Aylardır bırakmayı düşünüyordum. Seninle hiç ilgisi yok! Anladın mı?”

Dexter bakışlarını ondan ayırmadı. “Tabii ki.”

Gömleğine bastıran Fransız manikürlü parmağa aldırış etmeden Emma'ya döndü ve o gün için ne plan yaptığını sordu.

Emma gözünü Torie'den ayırmadan Austin'e gitmeyi umduğunu söyledi. “Teksas Üniversitesi'nin kütüphanesinde birkaç saat geçirmek istiyorum ama Kenny ortadan yok oldu.”

“Ben seni memnuniyetle götürebilirim,” dedi Dexter.

“Çalışman gerekmiyor mu?”

“Ana ofisimiz Austin'de ve orada görmem gereken birkaç kişi var. Sen kütüphanedeyken ben de onlarla görüşebilirim.”

“Emin misin?”

“Emin olmasaydım, teklif etmezdim.”

“İyi o zaman, gitmeyi çok isterim. Bir sakıncası yok değil mi, Torie?”

Torie kaşlarını çatı. “Neden olsun?”

Torie'nin bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. Emma bunu fark edince tereddüde kapıldı. Sonra, direksiyon dersini hatırlayıp korkusunun üstüne gitmesi gereken tek kişinin kendisi olmadığına karar verdi. Kenny'nin kız kardeşinin, kadınların Dexter'ı çekici bulabileceğini anlaması gerekiyordu. “Harika, o zaman. Defterim çantamda, gitmeye hazırım.” Torie'ye ders için teşekkür edip Dexter'la restorandan çıktı.

Torie ön kapının onların arkasından kapanışını asık bir suratla izledi. *Ne istiyorlarsa yapabilirler!* Birbirlerini sıkıntıdan öldürmelerini umdu.

Tam o anda camdan, Ted Beaudine'i gördü. Ted, Dexter'la Emma'nın yanına gitti ve birkaç dakika sohbet ettiler. Sonra, bir de baktı ki Ted de Dex'in Audi'sine biniyor ve üçü birlikte Austin'e gidiyor... Hem de onsuz.

“Biraz daha kahve alır mıydın, Torie?” diye seslendi Mary Kate Pling tezgâhın oradan.

“Şey, hayır. Hayır, teşekkürler.” Sandalyesinde geriye yaslanıp Leydi Emma’dan ne kadar hoşlandığını düşündü. Yine de kimse ondan dünyalar güzeli diye söz etmiyordu. Peki, nasıl oluyordu da kendisi, yani kasabanın en güzel kızı olduğu söylenen Torie Traveler geride kalırken, Emma o ikisiyle birlikte arabaya binip gidebiliyordu?

Kaşlarını çattı, boş fincanına bakarak keyifsizliğinin nede-
ninin nikotin yoksunluğu olduğunu düşündü.

Kenny öfkeden çıldırdı. “Emma, Dex’le Austin’e gitti de ne demek?”

Torie onun havuzundan çıktı ve mayo olarak giydiği üç parçalı cesur ametist rengi naylon parçasının etrafına bir havlu sardı. “Ted de onlarla gitti.”

“O da gidince, durum daha mı iyi oluyor?”

“Neden bu kadar büyütüyorsun? Hepsi yetişkin.”

“Ona engel olmadığına inanamıyorum. En azından, ona göz kulak olmak için yanında gitmeliydin. Neden gitmedin?”

“Çünkü davet edilmedim! Hem Leydi Emma’nın bir bakıcıya ihtiyacı yok.”

“Sen öyle san.” Kenny masaya gidip Patrick’in getirdiği buzlu çay dolu bardaklardan birini aldı.

Yardımcısı dikkatle ona baktı. “Çarkıfelek meyvesi özlü, Kenneth. Belki de başka bir şey içmelisin. Aşırı dozdan gitmek istemezsin.”

Kenny onu duymazdan geldi. Emma’nın Torie’yi neden davet etmediğini çok iyi biliyordu. Onunla rekabet içine girmek istemiyordu. Gerçi Ted’in kimin oğlu olduğunu bildiği için onunla bir şey yaşamaya kalkışmazdı ama daha en başından Dexter’dan hoşlanmıştı. Kız kardeşine döndü. “Beni dinle. Dexter senin sorumluluğun ve onu Emma’dan uzak tutmanı istiyorum!”

“Benim sorumluluğum mu?” Torie hızla ona dönerken, saçlarından su damlacıkları saçıldı. “Lanet olsun, Kenny, onu kıskanıyor musun yoksa?”

Bu sözler Kenny’yi iyice öfkeliendirdi. “Kıskanmak mı! Tabii ki hayır. Sadece Emma şu sıralar... bir seks avcısı gibi ve Dexter’i gözüne kestirmiş durumda. Yani, görünüşü... ağzı falan... Neyse, demek istediğim şu: Aklına koyarsa, onu yatağa atması uzun sürmez ve bu... Dexter için hiç iyi olmaz.”

“Bir seks avcısı mı?” Torie ona bakakaldı.

“Anlamak zor ama bu konuda bana güven.”

“Ben anlıyorum,” dedi Patrick peltek peltek, “ve senin aklını kaçırdığını düşünüyorum.”

Kenny bariz olanı söyleyerek daha da alçalmadı. “İkinizin de bana inanması gerek. Emma şöyle dünyaya gelmiş kadınlardan biri... Mesele şu: *Heteroseksüel* bir erkek ona baktığı anda, düşünebildiği tek şey... ağzı...”

“Emma’nın mı?” Torie’nin ağzı hayretten açık kaldı.

Patrick bacak bacak üstüne attı. “Aynı kişiden söz etmiyoruz galiba. İngiliz aksanlı? İştahı açık? Kimsenin dinlemediğini düşündüğü anlarda, *Aslan Kral*’dan şarkılar mırıldanan o kadın mı?”

Kenny sinirden çenesini sıkı. “İkinizin bunu anlamayacağımı biliyordum zaten. Neden açıklamaya kalkışıyorum ki?” Kız kardeşine dik dik baktı. “Sen sadece Dexter’i ondan uzak tut!”

Sonra arabasına gitti. Nereye gittiğinden emin değildi; sadece Torie ve Patrick bu haline gülmesin diye orada olmak istemediğini biliyordu.

Torie onun arabasının uzaklaşmasını izledikten sonra Patrick’e baktı. “Bu da neydi böyle?”

Patrick güneş gözlüğünü başının üstüne iterken suratını asmıştı. “Kenneth’ın ilgisi konusunda, ciddi bir rakibim var galiba.”

“On dakika önce olsa delirdiğini söyledim ama şu anda diyemeyeceğim. Emma’yı çok seviyorum ama Kenny ona birkaç

beden büyük gelir. Pamuk Prenses'i şöyle... Kenny Traveler'la eşleştirmek gibi bir şey."

"Ben de kızı seviyorum. Hatta ona bayılıyorum. Ama haklısın. Onun tipi değil. Yine de Kenny'nin öfke krizinin beni biraz şaşırttığını söylemem gerek." Yürek parçalayan bir edayla derin bir nefes aldı. "Karşılıksız bir tutkunun kurbanı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Torie anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. Kenny'den başka herkes, Patrick'in o yol kenarındaki barda yumruklarını savurduğu andan itibaren Kenny'ye vurulduğunu biliyordu. Torie, Patrick'in haline üzölmeye başlamıştı ama onu tanıdıkça, onun Kenny'yi sevdiği kadar, karşılıksız aşkın yarattığı dramı da sevdiğini anlamıştı.

Yine de Kenny'nin Leydi Emma'yı arzulaması mı? Kenny'nin uzaklaştırma cezasının onu içsel bir karmaşaya ittiğini biliyordu. Belki de duygusal bir dinlenme noktasına ihtiyacı vardı ve bu yüzden Leydi Emma'yı seçmişti. Emma düzgün bir hayat yaşıyordu, bekardı ve tamamıyla geçiciydi. Kenny'ye kaçık anneleri yüzünden, kadınlarla nasıl arkadaş olabileceğini bilmiyordu ve duygusal ihtiyaçlarını cinsel olanlarla karıştırıyordu.

Torie, Emma için çoktan endişelenmeye başlamış, kaşlarını çatmıştı. Aklına koyduğu hiçbir kadın Kenny'yi geri çeviremezdi ve Leydi Emma zekâsına rağmen deneyim sahibi değildi; bu da onu diğer kadınlardan daha savunmasız bir duruma sokuyordu. Kenny'nin aklı başına gelmezse, Emma'nın kalbi kırılacaktı.

Tabii, onu ilk önce Dexter elde etmezse.

Torie ağzına bir sakız atıp Emma ve Dexter arasında bir yakınlaşmanın bir sürü sorunu çözeceğine inanmaya çalıştı. Böylece, kendisi bir inekle evlenmekten kurtulurdu ve Emma da Kenny'nin yaratacağı tüm kalp kırıklığına karşı güvende olurdu. Herkes Dexter'ın ve Leydi Emma'nın birbiri için kusursuz olduğunu görebilirdi. Adam aptalın tekiydi ama... Tamam! Seksi bir aptaldı.

Leydi Emma da şirin bir aptaldı. İki birbiri için yaratılmıştı. İyi de, neden bu konuda iyi hissetmiyordu?

Belki de tam o anda son derece akıl almaz bir şeyi fark etmişti. Bir süredir, Dexter'ı daha yakından tanımak istiyordu. Ama Leydi Emma onun ilgisini çekerse, bunu yapamayacaktı.

Kenny şezlonga oturup havuzun ışıklarına baktı ve çok pahalı bir pinot noir'la ciddi bir aşk ilişkisi yaşamaya başladı. Vakit gece yarısını geçmişti ama Emma hâlâ Austin'den gelmemişti.

Kenny sarhoş olmadığı halde ayık da sayılmazdı ve canı o sırada hoş davranmak istemiyordu. Önceki senenin Masters turnuvasının son raundunun bir videosunu izleyip keyfi kaçtıktan sonra oraya gelmişti ama bunu sırf Emma'nın Dexter için soyunduğuna dair gözlerinin önüne gelen imgelerden kurtulmak için izlemişti.

Dallie olmasaydı, o sırada Emma'yı çıplak hayal etmek yerine, Augusta'ya hazırlanıyor olabilirdi. Kısa atışları çok iyiydi, itişile ilgili sorunu aşmıştı ve içinden bir şey ona aylardır bunun yeşil ceketi giyeceği sene olacağını söylüyordu. Ama bunları yapmak yerine, başına buyruk otuz yaşındaki bir bakireye bakıcılık ediyordu.

Arkasına bakınca, Emma'nın yatak odasının ışığının yandığını fark etti. Nihayet geri dönmüştü. Tıpkı bir tepeden, aşağıdaki bir çukura bakarken yaptığı gibi gözlerini kıstı.

Şarabını ağır ağır içti, sonra şişeyi alıp içeri girdi. Genellikle, orada olmak hoşuna giderdi ama o gece çok da dostane bir yer gibi gelmiyordu orası. Belki de ev aklındaki şeyi anlamıştı.

Merdivenlerden çıkarken, halı ayak seslerini boğdu. Misafir odasından su sesi geldiğini duydu ve kapıyı çalmadan Emma'nın kaldığı odanın kapısını açtı.

Emma her yerde çoktan izini bırakmıştı. Kirazlı hasır şapkası yatağın bir direğinin üstünde asılıydı ve çekmeceli dolabın üstündeki çiçek dolu vazo Patrick'in sanatçı dokunuşunun bir eseri olduğu halde, içinde otlak yakınlarında yetişen bir çeşit yabani çiçek

olan parlak sarı demlik sadece Emma tarafından oraya koyulmuş olabilirdi. Yerde açık kitaplar, araştırma notlarının bulunduğu bir dosya, pembe bir losyon kutusu ve ısırıp kenarında tırtıklı bir iz bıraktığı ambalajı açık, kocaman bir Cadbury çikolatası vardı.

Çıkardığı giysileri ve beyaz papatya desenli açık mor sutyeni yatağın üstündeydi. Onun takımı külot da yerde sandaletlerinin yanında duruyordu. Kenny bir an bunlara bakıp losyon kutusunu almadan önce odada biraz dolandı. Kapağını açıp kokladı.

Bebek pudrası, çiçek ve baharat kokuyordu. Tam olarak ayık değilken bile, bunun temsil ettiği şeyi fark etti.

Şişeyi alıp kabarık minderli bir sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzattı. Parmaklarından birini kutunun içine sokup pembe losyonu alıp başparmağına sürttü. İpeksi bir dokusu vardı ve son derece kadınsıydı. Parmağını burnuna yaklaştırdı ve kadınların eşyalarının erkeklerin hislerini nasıl uyuşturduğunu düşündü. Ama kendi duyularında tam olarak aynı etkiyi bırakmıyorlardı.

Erkekliğine öyle bir kafayı takmıştı ki bir kadının, özellikle de önyargılı bir kadının kendi alanına azıcık bile girmesine izin verirse erkekliğine zarar geleceğini zannediyordu. İçinde onu olduğu kişi yapan gizli bir yer vardı ve kimse oraya dokunamıyordu. Ama o gün, nasıl olduysa Emma bunu başarmıştı. Farkında olmadan... Ama olmuştu ve artık buna bir son verecekti.

Losyonu avcuna sürerken ve kutunun kapağını kaparken, manipülasyonun nasıl bir şey olduğunu düşündü. Hiçbir şeyden fedakârlık etmeden dilediğini elde etme konusunda kendisi de ustaydı.

Banyonun kapısı açıldı. Emma onu görünce, şaşkınlıkla hafif bir çığlık atıp banyo havlusunu düzeltmeye çalıştı. Kenny duşta pembeleşmiş göğüslerini, yumuşak göğüs uçlarını ve yanaklarını çevreleyen karamela rengi saçlarından bir ton daha koyu, ıslak ve kıvrırcık kıllarını gördü. Kan bacaklarının arasına akın etti.

“Kahretsin!” diye bağırdı Emma havluyu nihayet etrafına dolarken. “Ödümü patlattın! Burada ne işin var?”

“Biraz geç kalmadın mı?”

Emma korkudan kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Kenny tehlikeli görünüyordu: Seksi dudaklarını birbirine bastırmıştı, menekşe rengi gözlerini de kısmıştı. Onu kızdıracak bir olay olmuştu. “Beni bekleyeceğini biliyordum.”

“Senden sorumlu olduğumu unutmuş olmalısın.”

“Saçmalama. Ben kendimden sorumluyum. Gitsen iyi olacak.”

Kenny sandalyeden kalkıp ona uzun uzun baktı. “Bu gece vermeyi başardın mı?”

Emma’nın onun neden söz ettiğini anlaması biraz vakit aldı; sonra dilinin ucuna kadar küstah bir yanıt geldi. Ama son anda merakının hoşnutsuzluğundan daha güçlü olduğunu fark etti. Kenny’yi ne bu kadar rahatsız etmişti de bir Soğuk Savaş yargıcı gibi davranmaya başlamıştı? “Bu gece Dexter’la seks yapıp yapmadığınızı mı soruyorsun?”

Ne yazık ki açık sözlülüğü Kenny’nin biraz bile geri adım atmasını sağlamadı. “Ted bakarken zor olmuştur. Ama belki ondan kurtulmanın bir yolunu bulmuşsunuzdur.”

Önce ne yapmalıydı? Sabahlığını mı giymeliydi yoksa vazodaki suyu Kenny’nin kafasından aşağı boca mı etmeliydi? Konuşmaya biraz daha devam etmeye karar verdi. “Üç saat önce onu evine bıraktık.”

“Demek o saatten beri sen ve Dexter yalnızsınız? Sadece ikiniz.”

Vazo çok uzaktaydı. Emma hızlı adımlarla dolabına gidip sabahlığını aldı. “Onunla geçirdiğim her dakikanın keyfini çıkardım.” Kollarını sabahlığın içine sokup altından havlusunu çıkardı ve kuşağını bağladı. “Bu konuda söyleyecek başka bir şeyin varsa ki bunu hiç tavsiye etmem, sabah konuşabiliriz.”

“Demek onunla aranda hiçbir şey geçmedi?” Suratına tuhaf bir ifade yerleşmişti. Adeta... Rahatlama?

“Tutkulu sevişmemiz sırasında zevkten çılgınlık attım.”

Kenny ona yaklaştı ama kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Tabii ki hiçbir şey olmamış. Bunu başından beri biliyordum.” Ellerinden birini yatak direğine doladı. “Ama bir şey olabilirdi; zaten bu yüzden sana bir daha onunla yalnız kalmanı istemediğimi söylüyorum.”

“Bu sabah ortalarda olsaydın, onunla yalnız kalmazdım.”

“Uzun süre gitmeye niyetli değildim.”

“Bunu ben biliyordum ama, değil mi?” Giysilerini bir sandalyeye attı.

“Bugünden itibaren biliyorsun. Yarın ilk iş sahaya gideceğiz. Günün geri kalanında ne istiyorsan yapabilirsin.”

“Teşekkür ederim. İyi geceler.”

Kenny kıpırdamadı. “Vakit hâlâ erken. Gel de biraz yüzelim.”

“Az önce duş aldım.”

“Ne olmuş? Bir daha duş alırsın. Hatta ben de seninle duşa girerim. Ya da... Biliyor musun?” Durup dudaklarına baktı. “Yüzme kısmını atlayıp doğrudan duşa girmeye ne dersin?”

Emma artık önceki kadar kontrollü hissetmiyordu. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Senin için endişelendiğimi anlamışsındır herhalde.”

“Neden?”

Kenny elini yatak direğinden indirdi. “Çünkü ne kadar savunmasız olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Bunu ben de fark etmemiştim yoksa aramızda hiçbir şey olmayacağını söylemezdim.”

Emma gözlerini kırptırdı. Ne demek istiyordu? “Ben savunmasız falan değilim.”

“Kesinlikle öylesin. Kafana birisiyle yatmayı taktın, bunu bizim de gayet iyi biliyoruz. Bu yüzden uykularım kaçmaya başladı, ne yaptığına dair en ufak fikrin bile yok.”

Emma öfkeden köpürdü. “Şu anda yatak odamda olduğunu ve benim de neredeyse çıplak olduğumu düşünecek olursak, bu konuda haklı olduğunu söylemem gerek.”

“Ben yanında en güvenli şekilde çıplak olabileceğin kişiyim.”

“Sen? Güvenli mi?”

“Elbette.” Emma’nın hayreti onu sinir etti. “Düşünsene. Tanıştığımız anda içimi okudun. Sırf seks istediğimi biliyorsun ve hakkımda en ufak bir yanılsama içinde değilsin. Bu yüzden, ihtiyaç duyduğun iş için mükemmel bir adayım.”

Emma yutkundu. “Haklısın.” Ama Kenny tamamıyla haklı değildi. Kendisiyle ilgili olabilecek en kötü izlenimi yaratıyordu ama iddia ettiği kadar rezil bir adam değildi.

Kenny kararlılıkla başını salladı. “Bu gece, sana hiç uygun olmayan birisiyle birlikte olman konusunda işi şansa bırakmaya karar verdim.”

“Mesela, Dexter O’Connor gibi mi?”

Kenny gözlerini kıstı. “O, senin en büyük kâbusun. Bir kere, onun gibi bir adam seksle ilgili temel şeylerden fazlasını bilmez; bu yüzden ilk deneyimin kötü olacak. İkincisi, bir noktada dikkati dağılacak ve korunmayı unutacak. Sonra bir de bakacaksın ki ufak, ezik bir bebeğe hamile kalmışsın ama bizim Dexter senin ismini çoktan unutmuş.”

Emma güldü. Dexter’ı iyi tanımadığı belliydi. Tüm itirazlarına rağmen, kız kardeşinin o “ezik”ten hoşlandığını duyduğunda ne tepki vereceğini merak etti. Bu konuda Torie’nin ne yapacağını merak ediyordu.

Emma, Dexter’ın tam da âşık olmak istediği tarzda bir adam olduğunu bilmenin ama bir kere bile onu çıplak hayal etmemenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Dexter harika bir rehberdi, çok hoş sohbetti ve muhteşem vakit geçirmişlerdi ama dudaklarına hiç bakmamış, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmemişti.

Bakışlarını Kenny'nin dudaklarından ayırdı. "Demek fikrini değiştirdin?"

"Değiştirmek zorundayım, öyle değil mi?"

Kenny'nin çok büyük bir fedakârlık yapıyormuş gibi davranışını görünce yine sinirlendi. "Zahmet etme."

"Soruma yanıt vermedin. Önce yüzmek mi istersin yoksa hemen duşa girmeyi mi?"

"Bu romantik teklifine bayılmadığım için beni affet."

"İlgini çekmedi demek?"

"Hem de hiç."

Kenny öne doğru ufak bir adım attı. "Benden hoşlanmıyor musun yani?"

"Üzgünüm." Emma külotunun yerde olduğunu fark edince hemen alarak sabahlığının cebine tıktı.

Kenny iç çekti. "Tamam, o zaman. Dürüst bir reddi kabullecek kadar olgun birisiyim sanırım. Dürüstsün, değil mi?"

"Tabii ki."

"Sana inanmıyor değilim..." Kenny, Emma'ya suyun üstünde yüzen yağı hatırlatan ağır ve seksi bir tavırla yaklaştı. "Ama sırf emin olmak için..." Karşısında durduğunda, pantolonu Emma'nın sabahlığına sürtündü.

"Kenny..."

Kenny onu öperek susturdu.

Emma bunu yapmayacaktı! Onun baştan çıkarmayla karıştırdığı bariz güç çekişmesine yenik düşmeyecekti.

Derken, Kenny'nin dili dudaklarının etrafında dolanıp geride bir sıcaklık bıraktı.

Kenny onu aceleyle getirmeden, sadece hafifçe öperken, Emma'nın öfkesi dinmeye başladı. Ah, bu tembel adam tarafından öpülmenin çok hoş bir yanı vardı.

Kenny kalçasını onunkine dayarken, sırtı yatağın direğine yaslandı. Kenny çoktan sertleşmişti. Çok büyüktü. Verdiği tepki Emma'yı büyüleyince onu daha tutkulu öptü.

Kenny elini onun boğazının altına dayadı, aşağı kaydırıp göğüslerini avuçlamaya hazırlandı. Emma bedenini ona itti, dokunması için büyük bir istek hissetti ama Kenny sadece yatak direği ve bedeni onu dimdik tutana dek dilini ağzında gezdirmeye, oyun oynamaya devam etti.

Göğüslerine dokunması için can atıyordu ama Kenny hâlâ onlara dokunmamıştı. Onu teşvik etmek için göğsüne sürtündü, sabahlığının ipek kumaşının ve onun gömleğinin göğüs uçlarına sürtünmesini sağladı.

Kenny'nin ağırdan almasından sıkılarak, ellerini onun beline götürüp kalçasını kavradı. Kalçası da sertti; kendi bedeninden çok farklıydı.

Öpüşmeleri tutkulu bir hal aldı. Emma onu öpmeye bayıldı; öpüşmenin böyle olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ama daha fazlasını istiyordu; sabahlığının kuşağını açmak için elini ikisinin arasına soktu.

Kenny hiç vakit kaybetmeden onu yatağa itti. Ama başka bir şey yapmak yerine, onu öpmeye devam etti.

Emma yerinde duramıyordu. Mırlar gibi bir ses çıkardı. Ne istediğini onun dudaklarına inleyerek söyledi. "Kenny... Lütfen..."

Kenny dudaklarını kulağının altındaki hassas alana götürdü ve bir süre orayı öptü. Emma teninin karıncalandığını hissetti ve ayak parmaklarını sıktı. Kenny devam etmeden önce, örtünün üstünde eriyebileceğini hissetti. *Daha aşağı!*

Ah, neden elini çabuk tutmuyordu? Belli ki biraz teşvike ihtiyacı vardı. Emma dikkatini toplayarak elini ikisinin arasına sokup pantolonunun düğmesine götürdü.

Kenny hemen üstüne kayıp dudaklarıyla boynunun dibinde atan damarı öpmeye koyuldu.

Ya göğüsleri! Neden göğüslerine dokunmuyordu? Ona yalvarmak istedi ama konuşamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti.

Kenny köprücük kemiğinde inanılmaz hassas bir nokta bulunca, Emma onun başının üstünden inledi. Kenny elini daha aşağıya götürmeye başladı. *En sonunda!*

Ama Emma'nın rahatlaması kısa sürdü çünkü Kenny'nin başparmağı sabahlığının kolundan içeri girerek bileğini okşadı. Bileğini! Çıldırarak üzereydi! Onun deneyimli bir âşık olması gerekiyordu ama Kenny sanki kadın anatomisinin hassas noktalarının nerede olduğuna dair en ufak bir fikre dahi sahip değildi.

Kolunun iç tarafındaki teni onun okşamasiyla ürperdi ve karnına ufak şok dalgaları yolladı. Ama Kenny onun bariz bir biçimde uyarılmasından faydalanmayıp okşamaya devam ediyordu! Onun bu ağırkanlılığını nasıl yenecekti? Kenny'yi doğru yere nasıl yönlendirecekti?

Daha açık davranması gerekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Kenny...” Emma’nın birbirine karışan duyuları konuşmasını zorlaştırıyordu ama sözcükleri söylemeye odaklandı çünkü seks partnerleri arasında dürüst bir iletişim olması hayati önem taşırdı ve Kenny’nin onun ihtiyaçlarını anlaması gerekiyordu!

“Sabahlığım...” Yutkundu. “Çıkar. Sabahlığımı...”

Kenny’nin dilinin ucu boynunun yanında atan ufak bir nabız bulunca inledi. Düşüncelerini tekrar toplayana dek aradan uzunca bir zaman geçti.

“Hayır... Sadece orası değil.” İnledi. “Dokun... Şeyime... Giysilerini çıkar ve şeyime...”

Kenny geri çekilip kaşlarını çattı. Onun dudakları da Emma’ninkiler kadar kızarmıştı ve tutkulu bakışları ona şeker kaplı menekşeleri hatırlatıyordu. “Bir sorun mu var?”

Emma iki eliyle onun çenesini kavradı, nefes aldı ve onu eleştirmedigini anlaması için gülümseyerek o çok ihtiyaç duyduğu talimatları verdi. “Biraz hızlanabilir miyiz?”

“Biraz... hızlanmak mı?” Kenny’nin ağzından çıkan sözcükler birer mermiyi andırıyordu.

“Hı hı.”

“Biraz... hızlanmak mı istiyorsun?”

“Bir sakıncası yoksa.”

“Acelen falan mı var?”

“Falan.”

“Bana kısıtlı zamanın olduğunu söyleme sakın.”

“Kısıtlı zamanım yok. Hayır, tabii ki yok. Sadece ben... Şey... Fena halde uyarıldığımı bilmek hoşuna gidecektir eminim. Bence artık... diğer kısma geçebiliriz. İyi kısma.”

Kenny kaşlarından birini kaldırdı. “Bu kısım iyi değil mi?”

Emma onu incittiğini fark edince telaşla yatıştırmaya girişti. “Tabii ki iyi. Harika. Gerçekten Kenny, dünyanın en iyi öpüşen erkeğisin ama biraz ağırdan alıyorsun ve...” Kenny’nin ifadesi giderek kararmaya başlamıştı. “Çok iyi vakit geçiriyorum. Cidden. Ama bu kısımla işimiz bitti.” Sesini alçalttı. “Öyle değil mi?”

Kenny yana kayıp sırtüstü yatağa uzandı. “Bunu tahmin etmeliydim,” diye mırıldandı. “Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum.”

Emma’yı hayal kırıklığına uğratarak yataktan kalkıp bir parmağını onun suratına doğrulttu. “Şimdi, beni dinle, Emma çünkü bunu bir kere söyleyeceğim. Bundan böyle, ikimizin de mecali kalmayana dek, ne yapacağımızdan ben sorumlu olacağım. Anladın mı?”

“Ama...”

“Nedenini biliyor musun? Çünkü uzman olan benim, sen değilsin!”

Emma isyan etmek istedi. “Asla uzman olduğumu söylemedim.”

“O zaman, neden emir veriyorsun?” diye sordu Kenny sabrı taşmış bir halde.

“Ben sadece düşündüm ki...”

“Artık düşünmek yok!” Kenny dişlerini sıkıp avucunu yatağın direğine yasladı. “Şöyle olacak: İkimiz hâkimiyet ve itaat denen ufak bir cinsel oyunun alıştırmasını yapacağız. Ben hükmeden, sen de itaat eden olacaksın! Şimdi, belki anlamamışsındır diye söyleyeyim, bunun anlamı bana tek bir emir bile veremeyecek

olman. Bir tane dahi. İnleyebilirsin. Bunda bir sorun yok. İç çekebilirsin. Bu da sorun olmaz. Ama emir veremezsin. Sadece ben söyledığım zaman konuşabilirsin. Ama sadece iki sözcük söyleyebilirsin. *Teşekkür ve ederim.*”

Emma’nın bu sözler karşısında hakarete uğramış gibi hissetmesi gerekirdi ama içinden gülmek geliyordu. Kenny inanılmaz derecede küstahtı.

Kenny kaşlarını çatmaya devam etti. “Şimdi, beni anladın mı yoksa dün gece marketten aldığın o çamaşır ipini bulayım mı?”

Emma sırf küstahlık olsun diye, ellerinden birini yavaşça kaldırıp aldıklarını koyduğu köşeyi işaret etti.

Kenny gözlerini kıstı.

Emma bilmiş bir ifadeyle ona baktı. “Aldığım şeylerden faydalanabiliriz. O nemlendiriciye kesinlikle ihtiyacım olmayacak.”

“Çok haklısın.”

Emma onun böbürlenmesi karşısında pes etmediği için tam rahatlayacaktı ki Kenny blöfünü görüp onu panik içinde bıraktı. Satın aldıklarını koyduğu köşeye giderken, Emma yatakta hızla doğruldu. “Kenny, şaka yapıyordum! Çamaşır ipi konusunda yani.”

“Hı hı.”

“Bence bağlanmaya... dayanamam.”

“Sonra. Biraz deneyim edinince.”

Kenny arkasına dönünce, Emma onun elinde iki kutu prezervatif olduğunu gördü. Yaklaşırken, soru sorması için ona meydan okuyor gibiydi; elindekileri sert bir hareketle yan yana şifonyere koydu.

Emma yutkundü.

Kenny’nin gözlerinde meşum bir parıltı belirdi. “Bir şey mi söyleyecektin?”

Emma başını iki yana salladı. Teoride herhangi bir erkek hâkimiyetine karşı olmasına rağmen, bundan uyarıldığını hissediyordu.

“Güzel.” Kenny ayakkabılarını çıkarırken Emma’nın ancak yakıcı olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle onu tepeden tırnağa süzdü. “Nerede kalmıştım? Beni o kadar kızdırdın ki ne yaptığımı unuttum.” Yatağın kenarına oturup en son ne yaptığını düşünürken Emma’nın sabahlığının eteğiyle oynadı. Ayak bileğini okşadı, sonra dizine varana dek sabahlığının altında ilerledi.

Emma nefesini tutarak Kenny’nin, ne demek istediğini anladığını fark etti.

Kenny dizinin arkasındaki yumuşak kısımda hafif bir daire çizdi, bunu tekrarlayıp tırnağının ucuyla önce ağır ağır bir sekiz rakamı, sonra da bir virgül çizdi.

Tanrım... Emma dizlerini aralayıp ona parmağıyla çizdiği hiyeroglifler için daha büyük bir alan sundu.

Birden, parmağını geri çekip iç çekti. “Burada kalmamıştım. Her şeyi sırayla yapmayı ne kadar çok sevdiğini bildiğimden, en baştan başlasam daha iyi olacak.”

Emma hafifçe inledi. Elinde değildi.

Kenny’nin dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

Sonra, Kenny yaptıklarını tekrarladı... Daha derin, ağır ağır öpüştüler; diliyle Emma’nın var olduğundan haberdar dahi olmadığı nabız noktalarını tüy gibi okşadı. O korkunç dövmesine bile ilgi gösterdi.

Nihayet sabahlığını aralayıp diliyle göğüslerinden birinin ucuna dokunduğunda, aradan onlarca sene geçmiş gibiydi. Göğsü derin derin inip kalkıyordu ve gömleği Emma’nın ellerinin altında ıslanmıştı ama hâlâ soyunmamıştı. Emma onun ılık nefesini hissetti, kendisini güçlkle tuttuğunu fark etti ve ne zaman pes edeceğini merak etti. Umutla bekledi...

Kenny diliyle onun o çok istediği tümseği okşadı. Emma başını yana attı ve yatakta bedenini yukarı kaldırdı. Teni nemlenmiş ve ıslanmıştı; ipek gibiydi ve nabız gibi atıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Patlamanın sınırına gelirken düşünmeyi tamamen bıraktı.

Kenny'nin ağız göğsünün sert ucunun etrafına kapandı. Sertçe emdi. İki kere. Üç kere. Daha fazla.

Emma bağırarak boşaldı.

Kenny'nin kasları gerildi. Emma'yı kollarına çekti. Titremesi geçene dek tuttu.

Sonra, onu yavaşça yastığa yatırıp yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye attı. "Az önce boşaldın mı?" diye fısıldadı.

Emma yutkundu. Evet dercesine başını salladı. Gözleri doldu. "Sana söylemeye çalıştım ama beni dinlemedin!"

Kenny azarlanmış gibi hissedeceğine, keyifle gülümsedi. "Sevgili Leydi E. Gerçekten de özel bir kadınsın."

"Umarım memnunsundur," diye mırıldandı Emma, artık o kadar üzgün hissetmeyerek.

"Henüz değilim."

Kenny hiçbir uyarıda bulunmadan Emma'nın sabahlığının önünü açıp elini aralık bacaklarının arasına götürdü. Kenny zevkten şişmiş kıvrımları açıp parmaklarından birini derinlere sokunca, Emma'nın nefesi kesildi.

"Henüz değilim," diye fısıldadı Kenny yine.

Emma'nın nefesi hafif bir tıslamayla kesildi. Onu dikkatle izleyen Kenny parmağını çıkarıp tekrar soktu. Emma onun yanaklarının ne kadar kızardığını, boyun kaslarının düğüm düğüm olduğunu hayal meyal fark etti. Kasılmaları içinin derinliklerinde hissetti.

Boğuk bir çığlık atıp daha da kasılmaya başladı.

Kenny onu yine kollarına alıp göğsüne çekerek dudaklarıyla yanağını okşadı. "Dünyanın en şanslı erkeği olmalıyım."

Emma nefesini tutarken, Kenny giysilerini çıkarmak için kalktı ve Emma tekrar konuşabilene kadar çıırılçılak kaldı. Kenny çok güzeldi; bedeninin her yanı gergin ve çelik gibi kaslarla kaplıydı. Emma bakışlarını aşağıya indirdi. Her yanı öyleydi.

Kalkıp dizlerinin üstünde durdu. Kenny ona yaklaştı. Emma öne eğilip başını indirdi ve onun karnını yaladı.

Bu sefer inleyen Kenny oldu. Emma karnının yanından inen sert kası hafifçe öptü, parmaklarını bacaklarının arasına götürüp oradaki boşlukta durdu. Bütün gün bu oyunu oynayabilirdi.

Kenny'nin güçlkle söylediği sözcükler ona bunun mümkün olmayacağını anlattı. "Bana seni bağlamama gerek olmadığını söyle."

Emma sırtüstü uzanmadan önce sadece bir an tereddüt etti, elleri yatak başlığına değene dek kollarını kaldırdı ve gülümsedi. "Gerek yok."

Kenny'ye neden o kadar güvendiğini ya da neden onun saçma kurallarına uyduğunu bilmiyordu. Sadece kendisini güvende hissettiğini biliyordu. Güvende hissediyordu ve iki kere boşaldığı halde, fena halde uyarılmıştı.

Kenny yatağa oturdu, avuçlarını onun dizlerinin üstüne koydu ve iki yana açtı. Sonra, bacaklarının arasına eğilip açık duran ve parıldayan kadınlığına baktı. "Çok güzelsin," dedi.

Onu izlerken, Emma da onun bedenine doyasıya baktı. Gerçekten güzel bir erkekti. Mermer ve çelikten yapılmış gibiydi. Ona dokunmak istiyordu, dokunması gerektiğini hissediyordu; elini ona uzattı.

Kenny başını salladı. "Bu sefer olmaz, bebeğim. Lütfen. Kendimi zor kontrol ediyorum. Bunun senin için kusursuz olması gerek." Sabahlığını çıkarıp tahrik ederek öpmeye devam etti. Derin ve tembel dokunuşlarına da.

Bir parmağının ucuyla... Sonra diliyle.

Hafifçe bir ısırık. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Sonra... uzun ve ağır bir dil darbesi.

Bunlar çok fazlaydı.

Emma yine haykırırken Kenny gülümsedi. "Dünyanın en şanslı erkeğiym," dedi yine.

Şifonyerin yanındaki kutuyu aldı ve çok geçmeden üstüne yatarak, öpüşmekten şişen altdudağını hafifçe ısırды ve içine girmeye koyuldu.

Her şeye rağmen, kolay olmadı.

“Yavaş ol, hayatım.”

Kenny’nin üstündeki ağırlığından mest olan Emma onun omuzlarına tutundu ve kalçasını kaldırdı.

Kenny inledi. “Lütfen... Bebeğim... Şu anda emir vermeye çalışma.”

“Ama... Ben...”

“Biliyorum. Biliyorum.”

Emma onun sadece bir kısmını içine aldı. Daha fazlasını istiyordu.

“Yavaş... Yavaş...” dedi Kenny tatlı bir sesle ona ya da kendisine; Emma onun kiminle konuştuğunu bilemiyordu. Umurunda da değildi. Sadece giderek daha yükseklerle uçtuğunu biliyordu...

Sonra onu tamamiyle içine aldı ama her şey daha yeni başlıyordu.

Kenny ona derin ve sert hareketlerle karşılık verdi. Menekşe rengi gözleri kararıp gece yarısına dönüştü. Elleriyle ellerini yastığa mıhladı. Ağırlığını üstüne verdi. İçine girdi. Onu esnetti. Girip çıktı. Bu adamın teni ve kokusu...

Bir tırmanış ve girdap daha yaşıyordu. Aradan seneler... onlarca sene... binlerce sene geçmiş gibi hissetti...

Yoğun ve sıcak bir telaş hissetti.

Ve... çok sonra... geri geldi.

Teşekkür. Ederim.

Emma banyodan hâlâ ıslak ve üstünde bornozuyla çıktı. Hemen şifonyerine gidip iç çamaşırını alırken yüzünü ekşitti. Kenny sabah ışığına baktı, gözlerini kıstı ve Emma’nın kırış kırış olmuş çarşafına bakıp gülümsedi. “Son seferin çok fazla geleceğini söylemiştim ama beni dinledin mi? Hayır, dinlemedin. Her zaman en iyisini bildiğini sanıyorsun.”

Emma gece boyunca o muhteşem orgazmlardan kaç tane yaşadığını hesap etmeye çalıştı ama yapamıyordu. “Elimde değildi. Çıldırılmış gibiydim.”

“Öyle mi?”

“Sen de öyleydin, o yüzden kendinden o kadar memnun gözükmeye.”

“Haklısın. En sonunda, o enerjini doğru yere yönlendirdim.”

Kenny örtüyü üstünden attı ve çıplak olduğunu unutmuş gibi kalktı. Emma çekmecesinden dantelli bir iç çamaşırı alırken, sabah ışığının Kenny’nin bedeninin tümseklerinde ve düzlüklerinde oluşturduğu gölgelere baktı. Saçları dağılmıştı ve sırtında kırmızı çiziklerin yanı sıra boynunun yan tarafında da bir çürüğün oluşmaya başladığını fark etti. Muhteşem bir yakışıklıya o nahoş izleri vermek biraz hoşuna gitmişti.

Kenny giysilerini yerden toparlamaya başladı. “Sen banyodayken, Shelby aradı. Bir toplantısı varmış, Luisa’nın da doktor randevusuna gitmesi gerekiyormuş; o yüzden bu sabah Petie’yi birkaç saatliğine almamı istedi. Günü birlikte geçireceğimizi söylediğimi biliyorum ama öğleden sonraya kadar Austin’e gitmeyi ertelemenin bir sakıncası var mı?”

“Hayır, yok.”

“İlk olarak antrenman sahasına gitmek istiyorum. Belki ben antrenman yaparken, sen de bir şeyler okursun. Yarım saate hazır olabilir misin?”

Emma evet anlamında başını sallayınca, Kenny giyinmeden giysilerini koluna asıp odasından çıktı.

Birkaç saniye sonra, Patrick koridorda bir çığlık attı. “Bir dahaki sefere beni uyar, olur mu Kenneth? Amonyak tuzu yok yanımda.”

Kenny güldü, sonra kapısı kapandı.

Dolabına doğru giderken Emma iç çekti. Kenny gitmeden onu öpseydi hoş olurdu.

Gerçekten çok iyi öpüşüyordu. Harika da bir âşıktı. Düşünceliydi, bencil değildi, heyecan verecek kadar işini biliyordu ve çıplakken o kadar güzeldi ki içinden ağlamak geliyordu. Hatta bunu hemen yapabiliirdi. Kenny çıplakken güzel olduğu için değil.

Kabarık minderli sandalyeye oturup altdudağını ısırdı. Orada bir haftadan az süresi kalmıştı ve Kenny Traveler'ın sonsuza dek olmayacağını, heyecan yaşamak, skandal yaratmak ve bazı anılar edinmek için orada olduğunu unutmaması gerekiyordu. Önceki gecenin kendisi için anlamı ne olursa olsun, Kenny için hayatının büyük golf sahasında ufacak bir sapmaydı. Bedenini onunla paylaşmıştı ama kim olduğunu paylaşmamıştı ve gelecekte onu hatırlayacak bile olsa, sadece cinsel açıdan bakacaktı.

Ama Emma asla unutmayacaktı. O gecenin anısını mezara kadar taşıyacaktı ve hatırlayacağı şeyin, orgazmlar değil, aralarındaki samimiyet ve bağ olduğunu biliyordu. Birisiyle uyumak, öylesine büyük bir şefkatle onun kolları arasında olmak ve kalp atışlarını dinlemek. Birkaç saniye için bile olsa, bir başkasıyla birleşmek.

Pencereden dışarı bakarken tanıdığı birçok kişinin ne kadar kolay bağ kurduğunu düşündü. Ama kendisi için durum öyle değildi. Kendini hatırlayabildiğinden beri, hayatı bir dizi kopuk bağlantıyla geçmişti. Altı yaşındayken, Orkide Evi'nin kapısında annesiyle babasının sekiz aylığına Afrika'ya gidişlerini izlediğini hatırladı. Onu seviyorlardı ama işlerini sevdikleri kadar değil.

Öğretmenlerine ve bakıcılara bağlanmayı denemişti. Bazıları onu sevmişti fakat ya kendi çocukları vardı ya da başka işler bulup gitmişlerdi. Sadece St. Gert değişmemişti. Sağlamdı, rahattı ve her zaman oradaydı.

O muhteşem yaşlı kadın, iki ebeveyninin de ölümünde, okulda kalan tek çocuk olduğunda uzun tatillerde, sonra da öğretmen olup başkalarının çocuklarını çok sevecek kadar büyüdüğünde bir öğretmenken yanında olmuştu. St. Gert hayatının sürekli bağıydı.

Ama uzun sürmeyecekti. Yakında, o sevgili tuğla ve taş yığının-
ından ayrılmak zorunda kalacaktı. O bağ da kopunca, dünyada
yuvası diyebileceği hiçbir yer kalmayacaktı.

İçinden birkaç dakika kendisine acımak geçti ama bunu yap-
mayacaktı. Yeni hayatı onu nereye götürürse götürsün, her zaman
okulunun orada olduğunu, diğer yalnız kızlar için bir sığınak ola-
cağını bilecekti. O an için, şimdiki zamandan sonrasını düşün-
meyecekti. Birkaç gün daha, onu sevmeyen bir adamla kurduğu
kısa ve fiziksel bağın her anının keyfini çıkaracaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma hayvan çiftliğinin çitlerinin hemen dışında durup Kenny'nin Peter'ı minyatür ahırın ortasına taşıyışını izledi. “Bir şey yok, Petie. O yaşlı keçi sana zarar vermez.”

Petie oralı olmayıp Kenny'nin boynuna daha da sıkı sarıldı.

Emma gülümsedi. Hayvan çiftliği, ilk yıldönümünü kutlayan ufak alışveriş merkezinin otoparkına kurulmuştu. Binanın pastel renkli Vahşi Batı resimleriyle süslü dış cepheleri, bir atlıkarıncaya, balon dağıtan birkaç palyaçoya ve bedava yemek ve oyun dağıtarak ürünlerini tanıtan çeşitli aile dostu şirketlere arka plan oluşturuyordu.

“Bu keçi bana çok acıkmış gibi geldi.” Kenny yere çömeldi ve hayvana bir avuç dolusu yem uzattı. Keçi yemi yiyebilmek için Kenny'nin bacaklarını iterken, Petie ağabeyinin göğsüne biraz daha tırmandı. Kenny gülüp yemleri bıraktı. “Belki de gidip tavşanlara baksak daha iyi olacak. Onları daha çok sevebilirsin.”

Emma ikisinin görüntüsünü kalbine kazımamaya çalıştı. Bir erkekle bir gece geçirmek, kollarındaki çocuğun kendisine ait olduğunu hayal etme hakkı vermiyordu. Şapşal, çaresiz Emma. Aşka o kadar açtı ki ona hiç uygun olmayan bir adamdan çocuğu olduğunu hayal etmek istiyordu. Serserilerden hiç hoşlanmadığını

unutmuş muydu? Acınası hali midesini bulandırıyordu. Ama gerçekler böyleydi ve bariz olanı inkâr edemezdi. Kenny Traveler'a resmen derin bir hayranlık beslemeye başlamıştı.

Bunun aşk değil, hayranlık olduğunu kendisine hatırlattı. Onun mizah anlayışına, o rahat çekici tavrına, küçük kardeşine karşı sevgi dolu davranışlarına ve beynini bir anda tetiğe geçiren kıvrak zekâsına vurulmuştu.

Ama bu hissin arkasında tehlikeli bir unsur yokmuş gibi de davranamazdı. Kenny dünyanın geri kalanına son derece çekici, inanılmaz derecede yakışıklı bir sporcudan başka bir şey değilmiş gibi gözükebilirdi ama Emma öyle olmadığını biliyordu. Peşini bırakmayan bir dünya psikolojik iblisi vardı.

Kuzular melediğinde, Peter'in alnının endişeyle kırıştığını fark etti ve küçük çocuk onların meraklı hallerinden korunmak için dizlerini kendisine çekti. Kenny onun alnını öpüp hayvan çiftliğinden çıkararak Emma'nın yanına gitti.

"Bence bir çiftçi olarak başarılı bir kariyerin olmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz, Petie'ciğim."

Çocuğun karnını gıdıkladı. "Ama daha çok küçüksün, değil mi tatlım? Vahşi hayvanlara alışmak için daha çok vaktin var."

"Evet, yemin ederim ki o kuzucuğun gözleri Hannibal Lecter'inkini andırıyordu."

"Onun gibi kocaman bir adamın dalga geçmesi kolay tabii, değil mi?"

Peter tükürüklerini akıtarak gülümsedi ve ıslak parmağını ağzına soktu. Birlikte elinde balonlar olan bir palyaçoya doğru yürüdüler. Yolda elinde bir pankart olan genç bir kadın yanlarına gelip Emma'ya gülümsedi.

"Bez Derbisi'nin bir sonraki raundu birazdan başlayacak; siz ve kocanız bebeğinizi yarışmaya sokmak ister misiniz?"

Utanç hissi onu huzursuz eden bir istekle karıştı. "O benim..."

"Bez Derbisi nedir?" diye sordu Kenny.

“Bebekler için bir emekleme yarışı.”

“Bir yarış mı?” Kenny sırttı. “İşte, şimdi oldu.” Petie’yi kollarına aldı, bir patates çuvalı gibi dirseğinin iç kısmına sıkıştırdı ve Bez Derbisi arenasına döndü. “Muhteşemlik, Traveler ailesinin sonraki nesline doğru ilerliyor.”

“Kenny, bunu biraz düşünsek daha iyi olacak.” Ama bir kez daha Emma onun dönük sırtına konuşmuştu.

Yarış bel yüksekliğindeki kırmızı minderli engellerin içinde düzenleniyordu; minder yaklaşık dokuz metre uzunluğunda ve altı metre genişliğinde uzanıyordu ve beyaz çizgilerle altı dar bölüme ayrılmıştı. Ebeveynlerden biri bebeğini başlangıç çizgisine yerleştirirken, bir diğer ebeveyn de bebeği yarışı bitirsin diye ona bitiş çizgisinden sesleniyordu. Bebeklerden bitiş çizgisine ilk varan yarışı kazanacaktı.

“Bu işi şöyle yapacağız,” dedi Kenny yarış alanını inceledikten sonra. “Petie sana değil de, bana doğru daha hızlı emekler, o yüzden sen onu başlangıç çizgisine koy, ben de bitiş çizgisinin orada bekleyeyim.”

Emma yarışı izlemek için toplanmış insanlara baktı. “Bilemiyorum. Peter hayvan çiftliğinden çok hoşlanmamıştı ve burası çok gürültülü.”

“Petie ufak bir yarışta çıkacak seslerden korkmaz, değil mi kardeşim?”

Peter aguladı ve yumruğunu Kenny’nin gömleğinin Top Flite logosunun üstüne indirdi. Kenny gülüp onu kaldırarak Emma’ya verdi.

Peter sesini çıkarmadan ona gitti. Emma ufak ve sivri kirpikli parlak menekşe rengi gözlerine bakarken, kalbinin sızladığını hissetti. Çocuklarla senelerce tecrübe edindiği halde, bebeklerle çok vakit geçirmemişti. O kadar yoğun bir istek hissediyordu ki kendisi bile şaşırdı. Bunu düşünmemeye çalışarak, Kenny’nin minderini diğer tarafına gidişini izledi. Onun yarış alanını gözden geçirdi-

ğini fark ederek Peter'a biraz daha sıkı sarıldı. "Ne yazık ki artık yarıştasın, canım."

Kenny'nin alt kısmında bir sürü dantel katman olan sarı askılı bir elbise giymiş peri kostümlü minik kızıdan bakışlarını ayırdığını gördü. Bu bakışlar sonra annesinden ayrılmak istemeyen sarı saçlı ve cinsiyeti belli olmayan bir bebeğe geçti. Bir an, bakışları çok tatlı, çikolata tenli ikizlerde takılı kaldı ama onlar yarışla değil, daha çok birbirleriyle ilgileniyorlardı.

Birden gerildi. Gözlerini kıstı ve Emma onun beyninde *Rocky* şarkısının çaldığını duyar gibi oldu. Kenny bir Traveler ile galibiyet arasında durabilecek tek bebeği görmüştü.

Rakibin neredeyse tamamı saçsız olan başının tepesinden tek bir kırmızı tutam yükseliyordu. Bedeni sağlam ve güçlüydü ve üstünde kareli tulumla tişört vardı. Ebeveyninin kucağından inmek isterken, ayaklarındaki minik Nike ayakkabılarını etrafa savuruyordu. On kiloluk saf bir dinamit gibiydi. Yenilmesi gereken kişi buydu.

Yarışı idare eden genç kadın talimatları verdi. Emma kucağında Peter'la başlangıç çizgisinin arkasında otururken, Kenny'ye kaçamak bir bakış fırlattı. Kenny bu yarışı biraz fazla ciddiye alıyor gibiydi.

Kenny Peter'ın yanındaki şeritte yarışacak kızıl saçlı güçlü çocuğa son kez baktıktan sonra, bitiş çizgisinin oraya çömeldi ve minik kardeşine seslendi. "Dikkatini dağıtma. Onlar sana yetişsinler, Petie. Yüzde yüz on çaba sarf et. Bu yarışa yüzde yüz onunu vermelisin."

Dantelli elbiseli küçük kızın annesi, Kenny akıl hastanesinden kaçmış gibi baktı.

Emma iç çekip bebeğin yumuşak kolunu okşarken, Kenny'yle göz göze gelmeye çalıştı. Ama Kenny dikkatinin yüzde yüz onunu yarışa vermişti.

“Yerlerinize... Hazır... *Başla!*” Kadının yarışı başlatmasıyla Emma, Peter’i başlangıç çizgisine koyup bıraktı. Peter ustalaştırdığı Traveler emekleme becerisiyle ağabeyine doğru hızla ilerlemeye başladı. Kenny mindere vurdu. “İşte, böyle! Daha hızlı.”

Peter yavaşladı.

“Hızlan, Petie. Haydi!”

Bebek aniden durdu. Alnı kırıştı. Popo üstü yere oturdu.

Kenny kollarını iki yana açtı. “Haydi, Petie! Şimdi durma. En öndesin.”

Peter parmaklarını ağzına sokup tezahürat eden izleyicilere baktı. Kenny’nin dizi bitiş çizgisine doğru gitti.

İki şerit ötedeki bebek minderden çıkıp yavaş yavaş emekleyerek oradan kaçmaya başladı.

“Haydi, Petie! Haydi!” Kenny diğer dizi de çizgiye değerken, mindere vurdu.

Peter’in altdudağı her an ağlayacakmış gibi titremeye başladı.

Kızıl saçlı güçlü bebek canhıraş bir çığlık kopardı ve başlangıç çizgisine hızla emekledi.

Kenny kaşlarını çatı. “İşte, şimdi olacak, Petie! Büyük adam diskalifiye oldu!”

Peter’in gözleri doldu.

“Hayır, hayır! Bunu yapma!”

Çikolata renkli ikizler aynı şeritte ilerleyip birbirlerinin üstüne yuvarlandılar.

“Sapır sapır dökülüyorlar! Bunu yapabilirsin, Petie! Biraz daha ilerle.”

Peter’in ufak göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı.

“Kendine gel! Kendine gel ve Kenny’ye doğru yürü.” Peter şeritte biraz daha ilerledi.

Sonra kulakları sağır eden bir şekilde bağırdı.

“Ağlamak yok, dostum! Sakın ağladığını görmesinler. Haydi! Buradayım.”

Peter donakalmış gibi minderde oturdu ve hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Dantelli sarı elbiseli minik kız yarışı tamamlamak için bitiş çizgisine doğru emekliyordu ama Kenny farkında olmadan ellerinin ve dizlerinin üstünde minderde ilerleyip duruyordu.

“Pes etme! Kimse kaybedenleri hatırlamaz. Haydi, Petie! Pes edemezsin!”

Emma daha fazla dayanamadı. Mindere koştu ve ağlayan minik çocuğu kollarına aldı. “Hepsi geçti, tatlım. O çılgın adamın seni üzmesine izin vermeyeceğim.”

Kenny transtan çıkıp başını kaldırdı. İlk kez nerede olduğunu fark etmiş gibiydi.

Elleriyle dizlerinin üstündeydi.

Şeridin üçte birini aşmıştı.

Bir bebek yarışının tam ortasıındaydı.

Ufak kalabalık sus pus kesildi. Kenny kıpkırmızı olup hemen ayağa kalktı. Sessizlik giderek arttı. Bir John Deere şapkası takmış iriyarı bir adam Kenny’yi hayranlıkla selamladı.

“İnsan çocuğunu bir şampiyona işte *böyle* dönüştürür.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Geçmişin hayaletleri üstüne üstüne gelen Kenny nefes alamadığını hissetti. Emma, Petie'yi göğsüne bastırmıştı. Minderin karşısından Kenny'ye acır gibi baktı. Kenny buna dayanamayınca yanına gitti.

“Onu ben alayım.”

Petie çığlık atıp Emma'nın boynuna biraz daha sarıldı. “Ona biraz zaman ver,” dedi Emma.

Ama Kenny'nin vakti yoktu. Cebinden cüzdanını çıkardı, ona uzatıp Peter'ı aldı. “Kendine bir şey al. Birazdan gelirim.”

Hızla yanından uzaklaştı ve çığlık atan bebeği arabasına götürdü. Emma'nın buna şahit olmasına izin veremezdi.

Petie'nin arabanın koltuğundan gelen kulak tırmalayıcı çığlıkları arasında, direksiyonun başına geçip otoparktan çıktı. “Sorun yok, dostum. Sorun yok.”

Gözlerini kırptırıp kasabanın sonlarına doğru ilerlemeye başladı. Bebeğin çığlıkları dinmedi. En sonunda, bir grup ağaca çıkan dar bir yolda dilediği gibi yalnız kalabildi. Arabasını çocukluğunda içi paramparça olurken bisikletini gizlediği yere park etti.

“Neden beni dövdün, Kenny? Ben sana hiçbir şey yapmadım.”

İsterik bebeği kucağına alırken, Petie sırtını dikleştirip ondan kurtulmaya çalıştı. Çığlıkları Kenny'nin kulaklarını tırmalıyordu ve bakışlarındaki ihanete uğramış ifade yüreğini parçalıyordu.

“Özür dilerim, dostum. Çok üzgünüm.” Dudaklarını kardeşinin sıcak ve ıslak şakağına bastırıp onu ağaçların arasından suları gürül gürül akan nehre doğru götürdü. “Şşş... Ağlama. Ağlama, dostum. Her şey geçti.”

Bebeği sallayıp tatlı bir sesle bunları söylerken, Peter'ın hıçkırıkları yavaş yavaş dindi. Kenny onu sırtını okşayarak, şarkılar mırıldanarak ve anlamsız sesler çıkararak nehrin kenarında gezdirdi ve su sesinin bebeği tıpkı Torie'ye ya da okuldaki arkadaşlarına bir kötülük yaptığında kafa dinlemek için geldiğinde olduğu gibi rahatlatmasını sağladı. Nihayet Peter, Kenny'nin onu kocaman bir akça ağacın gölgesine koyabileceği kadar sakinleşti. Kenny ağacın gövdesine yaslandı ve bebeği kucağına aldı.

“Biliyorum, Petie. Biliyorum...”

Küçük çocuk başını arkaya atınca Kenny onun bakışlarının ne kadar üzgün olduğunu gördü.

“Bunu sana bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum. Baban seni yeterince zorlayacak zaten. Bunu benim de yapmama gerek yok.”

Petie titreyen dudağını sarkıttı. İhanete uğramıştı ve bunu kolay kolay unutmaya niyeti yoktu.

Kenny minik, tükürük içinde kalan çenesini silmek için onun parlak mavi tişörtünün ucunu kullandı. “Seni sevmem için, ben istiyorum diye bir yarış kazanmana gerek yok, dostum. Anladın mı? Orada olanlara rağmen, ben baban gibi değilim. Her seferinde sonuncu olsan da, takım sporlarında becerikli olamasan da umurumda değil. En kötüsü başımıza gelirse ve golften nefret edersen de önemli değil. Anladın mı? Sonsuza dek kardeşiz.” Bebeği yüzüne yaklaştırp tükürüklü yanağını öptü. “Babanın sevgisini

kazanmak zorunda olabilirsin, dostum ama sana söz veriyorum benimkini asla kazanmak zorunda kalmayacaksın.”

Emma, Kenny’nin eline tutuşturduğu cüzdanla kalabalığın ortasında kalmıştı. Önceki geceden sonra, tokat yemiş gibi hissediyordu.

Tam yalnız kalabileceği bir yer ararken, Ted Beaudine’in ona doğru geldiğini gördü. Ted çekingen bir gülümsemeyle ona baktı. “Burada olduğunu duydum, Leydi Emma. Kenny nereye gitti?”

“Peter’la gitti.”

“Biraz üzgün gibisin.”

Ted’in yaşlı bir adam kadar bilge gözleri her şeyi fark ediyordu. “Biraz.” Cüzdanı koymak için çantasını açarken, Ted cüzdanı kaptı.

“Bu, Kenny’nin mi?”

“Telaşla gitmeden önce, elime tutuşturdu.” Emma şunu da söylemeden edemedi: “Bana *kendime* bir şey almamı söyledi.”

“Yok canım?” Ted hafifçe gülümsedi. “Babam zengin, annem güzel ve şanslı günümdeyim.”

Emma onun cüzdanı arka cebine soktuğunu görünce, kaşlarını çattı. “Annen de zengin; üstelik babanın bir film yıldızına benzediğini duydum. Onu bana geri ver.”

Ted’in ela gözlerinin kenarları kırıştı. “Yapma, Leydi Emma. Ben daha üniversiteden yeni mezun olmuş yarı yoksul, yirmili yaşlarda ve işsiz birisiyim. Öte yandan, Kenny’nin saymak için enerjisinin yetmeyeceği kadar parası var. Gidip biraz eğlenelim.”

“Ted, ben gerçekten de...”

Ama Ted çoktan yürümeye başlamıştı. Ted onu kolundan tutup otoparka ve siyah çubukları olan, kırmızı eski bir cipin yanına götürdü. Bir grup gence, “Kenny’yi gören olursa, ona Leydi Emma’nın Roustabout’ta olduğunu söyleyin,” diye seslendi.

Emma kendisini arka koltukta takırdayan golf sopaları olan ve dikiz aynasından bir mezuniyet kepi püskülü sarkan bir arabada

yolda buldu. “Belki de o cüzdanı bana vermelisin,” dedi Rousta-bout’ı gördüklerinde.

“Vereceğim. Ama sonra. İçindekileri harcadıktan sonra.”

“Kenný’nin ne kadar çok parası olsa da harcamayacağız. Doğru olmaz.”

“Tekşash kadınlar öyle düşünmezdi. Buralardaki kadınlar intikam almayı severler. Bir zamanlar annemle babamın bu otoparkta kavga ettiğini biliyor muydun? İnsanlar hâlâ bunu konuşuyor.”

“Herkesin ortasında edilen tartışmalar çirkin olabiliyor.”

“Tartışma değildi. Kavgaydı. Fiziksel bir kavga.” Hafifçe güldü. “Görmeni çok isterdim.”

“Seni kana susamış çocuk. Bunun tek kelimesine bile inanmıyorum. Annenle babanın harika bir evliliği var.”

“Artık var ama bu noktaya varmaları zaman almış. Babam ben dokuz yaşına gelene dek varlığımdan bile haberdar değildi. İkisinin de çok büyümesi gerekti.”

Bu sözleri yirmi iki yaşındaki başka bir erkekten duymak komik gelebilirdi ama Ted Beaudine’in Emma’yı inandıran bir yanı vardı.

Arabadan inerlerken, Emma, “Henüz bir işin olmamasına şaşırdım,” dedi. “Torie ve Kenný’nin dediğine göre, akademik ortalaman kusursuzmuş.”

“Ha, bir sürü iş teklifi aldım ama Wynette yakınlarında kalmak istiyorum.”

“Burada büyüdün, değil mi?”

“Birçok yerde büyüdüm ama burası ailemin yuva dediği yer ve ben de çok bağlandım.” Onun için kapıyı açtı. “Bu da beni iki şirketle kısıtlıyor.”

“TCS ve Dexter’ın şirketi.”

“İkisi de beni işe alabilmek için elinden geleni yaptı. Ne yazık ki bu durum beni bir hedef haline getirdi. Durum çok çirkinleşti;

bu yüzden, Torie, Dexter'ın ne kadar muhteşem bir adam olduğunu görebilecek mi diye biraz bekliyorum.”

“Birleşme olursa, artık senin için bir sorun olmaz değil mi?”

“Çok doğru. Ama bu arada resmen beş parasızım. Sıfırdan kendilerini var etmiş annem de babam da bana karşı anlayışlı davranmıyor.” Arka cebinden Kenny'nin cüzdanını çıkardı. “İşte, bu yüzden bu tanrılardan bir armağan bana.”

Emma onu durduramadan Ted, Kenny'nin kredi kartlarından birini çıkardı ve öğle yemeği için restoranda bulunan iş insanlarından ve çiftlik sahiplerinden oluşan kalabalığa döndü. Sesini hiç yükseltmediği halde, herkes onu duyabilmek için sessizleşmişti.

“Bir duyuru yapmak istiyorum. Kenny'nin yemek ısmarladığını duyduğunuzda çok sevineceksiniz. Ayrıca, dilediğiniz her şeyi sipariş etmenizi istiyor; o yüzden, ucuza kaçarak duygularını incitmeyin.”

Kredi kartını barmene verirken, çiftlik sahiplerinden biri seslendi. “Arka odada Lions Kulübü toplantısı var.”

“Kenny onları her zaman destekledi,” dedi Ted.

Emma dişlerini sıkarak, “Bunu yapmazsın,” dedi.

Ted, Wynette'in o inanılmaz derecede yakışıklı erkeklerinin sırf kadınları deli etmek için ustalaştığı şapşal ifadeyle ona baktı. “Neden?”

“Çünkü doğru değil.”

“Kenny'nin seni bırakıp gitmesi doğru muydu?”

“Hayır.”

“O halde, bir sorunumuz yok, değil mi?”

Çok genç olmasına rağmen, şaşılacak derecede dediği dedikti. Emma kendisini bir bölmeye götürülürken buldu. Minderli koltuğa geçerken, onun haklı olduğunu düşündü ve birkaç dakika sonra garson geldiğinde, hindili sandviçine fazladan peynir eklemelerini istedi.

O gün hiç de umduğu gibi gitmiyordu. Kenny'yle el ele tutuşup birbirlerine gülümseyeceklerini hayal etmişti. Bu hayalleri aptalcaydı. Hayallerle, yiyeceklerle savaşımaya karar verdi.

Tam çikolata kremalı pastayla bir brownie sundae arasında karar vermeye çalışırken, irikıyım bir adamın Roustabout'tan içeri girdiğini gördü. Adam onun baktığını fark edince bakışlarını kaçırdı.

Emma'nın aklı karıştı. Adam Beddington'ın casusu muydu, değil miydi? Casussa, neden Hugh'ya onun marketten aldığı her şeyi söylememiştii? Daha önceki gün, bir hata yaptığına ve yanlış kişiden şüphelendiğine karar vermişti ama artık o kadar da emin değildi. Bu adam kesinlikle onunla öylesine ilgilenmiyordu.

Ted masalarına gelen kızıl saçlı şirin bir kızla dostane bir şekilde flört ederken, Emma da durumu anlamaya çalıştı. İriyari adamın onu, üstünde bira reklamı olan bir aynadan izlediğini fark edince tereddüdü silindi. Beddington'ın adamıydı. Kesin.

Çantasını alıp kucağında açarak tuzlukla biberliği öne çekti. Kolunu şöyle bir kıvrıp çantasına kaydırđı. Adamın gördüğünden emin olmak için ona bir bakış atınca yüzündeki afallamış ifadenin gördüğünü anladı. Yerinden kalktığı gibi yanına gitmemek ve rapor etmeyi unutmasın diye gördüklerini olduğu gibi yazmasını emretmemek için kendisini zor tuttu.

Ne yazık ki iriyari adam, hırsızlığını gören tek kişi değildi.

“Sam Hill aşkına, ne yaptığını sanıyorsun?”

Yaptığına o kadar odaklanmıştı ki Kenny'nin yanına geldiğini fark etmemişti. Kenny yalnızdı, yani Peter'ı evine bırakmış olmalıydı. Kenny ona yaklaşırken, Roustabout'un gedikli müşterileri ona seslenmeye başladı.

“Selam, Kenny. Öğle yemeğı için teşekkürler.”

“Çok naziksin, Kenny. Bonfile muhteşemdi.”

Emma buna inanamadı. Kenny bir kez daha onu dezavantajlı bir halde yakalamıştı. Üstelik bu, onun hatalı olması gereken gündü. Küçük erkek kardeşini korkutmuş ve onu da hiçbir uyarıda

bulunmadan bırakıp gitmişti. Günahkâr olan oydu. O halde, siyah lekeler neden hesap defterinin Emma'ya ait tarafında belirliyordu?

"Kenny, Lions Kulübü sana teşekkürlerini ilettiler," diye seslendi, orta yaşlı bir garson.

"Ben de Deeve da teşekkür ediyoruz," dedi, kırmızı yanaklı, kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünen birisi. "O cevizli kekten sen de denemelisin."

Kenny kaşlarını çatı. "Neden söz ediyorlar?"

"Herkesle öyle yemeği ısmarladın," dedi Ted. "Hepimiz sana çok teşekkür ederiz. Kredi kartın Joe'da."

Kenny omuzlarını silkti, Emma'nın yanına oturup çantasına uzandı. Emma direnmeye çalıştı ama Kenny çantasını kaptı. "Yemin ederim ki her geçen gün daha da garipleşiyorsun," diye homurdandı.

Ted onun ne yaptığını merakla izlerken, Kenny tuzlukla biberliği çıkardı. "Dur da tahmin edeyim. Dük için yine bir gösteri yapıyordun."

"Casusu geldi yine." Emma başıyla iriyarı adamı işaret etti. "Bir şey yapmalıydım."

Kenny onun işaret ettiği yöne baktı. Kaşlarından birini kaldırdı. Sonra, başını sallayıp çantasını ona geri verdi. "Hayatımda hiç kendini senin kadar rezil eden başka birine rastlamadım."

Emma önceki geceden sonra onun bu küstah haline dayanamayacaktı. "Gitmek istiyorum!"

"Hayır."

"Onları geri verecektim!" Birden kendisine geldi. "Ne yapıyorum? Neden açıklama yapıyorum? Bugün yaptıklarından sonra, sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Tuzlukla biberliği çalan ben değilim."

Ted geriye yaslanıp tartışmalarını keyifle izledi.

"O adam Beddington'a marketten aldığım tek şeyin bir magazin eki olduğunu söylemiş!"

“Berbat gazetelerdir. Yalan doludur. Bir keresinde benimle ilgili bir haber yayınladıklarını biliyor muydun? Güya eski ortaokul öğretmenimle aşk yaşıyormuşum.”

“Ama o olay doğrudu,” dedi Ted.

Kenny onu duymazdan geldi. “O gazeteleri neden okumak istediğini hayal bile edemiyorum.”

“Mesele o değil!” dedi Emma bağırarak. “Ama sen bunu biliyorsun tabii. Salağa yatmanın akıllıca olduğunu sanıyorsun.”

“Yani, ona rapor etmesi için başka bir malzeme mi vermek istedin?”

Emma onun o küstah ifadesini bir tokatla yok etmek istiyordu! Hayatını başkalarının yönetmesine daha ne kadar izin verecekti? Beddington? Kenny? Barın yanında duran o beceriksiz herif? Kaderini eline almasının vakti gelmişti de geçiyordu bile.

“Bırak da gideyim! Ciddiyim, Kenny. O adamla konuşup buna bir son vereceğim.”

“Hiç tavsiye etmem.”

“Ya bırakırsın ve buradan çıkarım ya da masanın altından sürünerek giderim.”

“Bu ülkeyi nasıl kaybettiğinizi gösteren kusursuz bir örnek.”

“Kıpırdayacak mısın?”

“Bundan emin olabilirsin!” Kenny ayağa fırladı.

Onları izleyen birkaç kişi birbirini dürttü. Kenny onlara yeni bir dedikodu malzemesi sunuyordu.

Emma onun yanından hışımla geçip iriyarı adama doğru gitti. “Seninle konuşmam gerek.”

Adam gözlerini kırptırdı. “Peki.”

“Bir iş yapman için tutuldun. Ama bunu pek de beceremedin, değil mi?”

Adam utanmış gibiydi ama Emma ona karşı yumuşayamazdı. “Beddington’a eksik bilgi veriyorsun. Sana eksiksiz bilgi vermek

için para ödemiyor mu? Mesela, iki gece önce marketten aldığım her şeyi ona bildirmedi, değil mi?”

Adam boynundan başlayıp inceleşmiş, saman rengi saçlarına kadar kıpkırmızı kesildi.

Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. “Lütfen bana neden eksik bilgi verdiğini anlat.”

“Şey...”

“Az önce o tuzlukla biberliği çaldığımı gördün mü?”

Adam evet anlamında başını salladı.

“Onları *çalıyordum*, tamam mı? Ben bir hırsızım! Şimdi, bunu ona anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?”

“Ben...”

Adam o kadar utanmıştı ki Emma’nın öfkesi biraz diner gibi oldu ve adamın haline üzüldü.

“Müsaade edersen, sana birkaç tavsiyede bulunayım. Beddington talepkar bir patronudur. Ondan bilgi gizlediğini öğrenecek olursa, çok öfkelenir. Kendi deneyimlerimden söyleyeyim, öfkelendiğinde korkunç birisi olur.”

Adam daha da büyük bir endişeye kapılmış gibiydi. Emma kendisini bir zorba gibi hissedince, öfkesi dindi. “Herkes hata yapar. Önemli olan bunları telafi etmek değil midir? Bence onu aramadan önce, ayrıntılı notlar al. Markette olup biten her şeyi anlat. Tuzlukla biberliği çaldığımı da sakın unutma. Kulağa nasıl geliyor?”

Adam yutkundu.

Emma biraz düşünmesini bekledi.

“Beddington da kim?” diye sordu adam en sonunda.

Emma ona bakakaldı. Adam o kadar şaşkın ve utanmıştı ki...

Kalp atışları boynuna doğru çıkıyor gibiydi. Çenesine kadar çıktığını ve yanaklarında iki parlak daire şeklinde yayılmaya başladığını hissetti.

Sonra, sol omzunun hemen arkasından o tanıdık gevrek sesi duydu. “Bu çılgın kadın seni rahatsız mı ediyor, Rahip Joseph?”

Rahip Joseph mi?

Emma inler gibi bir ses çıkardı. Kenny yanıt veremeden onu kolundan tuttu. “Leydi Emma, sanırım seni henüz Rahip Joseph Antelli’yle tanıştıran olmadı. Kendisi epeydir St. Gabriel’in başrahibidir... Ne kadar oldu, Rahip? Yirmi sene mi?”

“On dokuz.”

“Doğru. Siz buraya geldiğinizde, ben hâlâ çılgınlıklar peşindeydim.”

Rahip evet der gibi başını salladı.

Emma yine cılız bir sesle devam etti. “Ama... Siz... Bir rahip olamazsınız. Barlara giriyorsunuz ve üstünüzde turuncu bir tişört var ve...”

“Leydi Emma, Tanrı’nın görevlisini modadan anlamıyor diye eleştirmek hiç de kibar bir davranış değil. Hem Roustabout kasabanın en iyi yemek servis eden yeri. Yanılmıyorsam, yerel kilise kurulu da mezhepler arası toplantılarını burada düzenliyor. Öyle değil mi, Rahip?”

“Her ayın ilk çarşambası.”

“Ama... Beni izliyordunuz.”

“O konuda çok özür dilerim, Leydi Emma,” dedi rahip içtenlikle. “İngilizlere hep hayranlık duymuşumdur ve sizinle İngiltere hakkında biraz sohbet etmek istiyordum. Rahip Emmett ve ben sonbaharda oraya gitmeyi düşünüyoruz. Yanınıza gelip size kendimi tanıtmam gerekirdi ama... özel hayatınızın ne kadar karmaşık olduğunu fark edince, mahremiyetinize müdahale etmek istemedim.”

“Aman Tanrım. Açıklayabilirim. Gördüğünüz şeyler... Yani, geçen gece... Kenny’nin kucağına oturmam... Tuzlukla biberlik... Bunlar...”

“Arkadaşları onu en kısa zamanda tedaviye yollayacak,” dedi Kenny.

Rahip Joseph, Emma’ya şefkatle baktı. “Psikolojik sorunlardan utanmaya gerek yoktur. Sizin için dua edeceğim, Leydi Emma.”

Kenny onu çekiştirip uzaklaştırırken, Emma’nın elinden gelen tek şey inlemek oldu.

“Beni salak durumuna düşürdün!”

Emma hızla restorandan çıkarken, Kenny peşinden gitti. “Bunu söyleyeceğim için özür dilerim ama her şeyi tek başına yaptın.”

“Bana onun kim olduğunu söylemen gerekirdi.”

“Savaşçı Tanrıça Zeyna gibi hışımla adamın yanına gideceğini nereden bilebilirdim? Hem kimse sana bir şey söyleyemez. Sen zaten her şeyi biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum!” Emma o meraklı insanların onları izlemek için dışarı çıktıklarını fark etti ama utanacak durumda değildi.

Kenny önüne fırladı. “Buyurgan ve inatçısın. Dahası, tuhaf düşüncelere kapılıyorsun. Mesela, şu planın. Garip doğrusu.”

“Beni sürekli eleştirmenden usandım. Özellikle de bugün gördüklerimden sonra! Benim çılgın davranışlarımla bu kadar ilgilenmek yerine, kendi davranışlarına baksan iyi olur.”

Arkasında Roustabout’un kapısı açıldı ve dışarı birkaç kişi daha çıktı.

“Benim çılgınca davranışlarımla seninle hiçbir alakası yok!”

“Yanımdan kaçıp beni bir hayvan çiftliğinin yanında tek başıma bırakırsan alakası var!”

“Kaçmadım.”

“Hah!”

Dışarı giderek daha fazla müşteri çıkıyordu. Kenny en sonunda bunu fark etti ve parmağıyla Cadillac’ı işaret etti. “Hemen arabaya bin.”

“Bana emir vermeyi kes! Sırf yatak odasında izin verdim diye her yerde izin verecek değilim.”

“İşte, böyle!” diye bağırdı kadınlardan biri.

Kenny tartışmalarının bir gösteriye dönüştüğünü fark edince gerildi. “Çabuk arabaya bin!” dedi öfkeyle.

“Cehenneme kadar yolun var!” Emma anahtarları ondan kaptı ve kendisini arabanın ön tarafına attı. Kenny’nin onu her an geriye çekmesini bekliyordu ama sadece zeminde yankılanan çizmelerinin sesini duydu; hemen ardından, onun bir küfür savurduğunu ve güm diye bir ses geldiğini işitti. Kalabalıktaki adamlardan birkaçı, Kenny asfaltta kayınca inledi. Emma onun tökezlemesini fırsat bildi ve hemen arabaya bindi.

Bir mucize eseri, kontağa soktuğu anahtar doğrudu. Dikiz aynasından onun hemen doğrulduğunu gördü. Anahtarı çevirdi ve gaza bastı. Motor kükredi ama araba hareket etmedi. Vitesi itince, araba öne fırladı ama bundan önce onun öfkeli haykırışını duydu.

“Araba kullanmayı bilmiyorsun!”

Emma otoparkta karşıdan gelen siyah bir pikaba çarpmaktan son anda kurtuldu. Ter içinde kalmış, ağzı kurumuştur. *Ne yapıyordu?*

Dikiz aynasına şöyle bir bakınca, Ted Beaudine’in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kalabalığın arasında olduğunu fark etti. Annesiyle babasının bir keresinde o otoparkta kavga ettiğini söylediğini hatırladı. Sonra, Kenny’nin ciddi ciddi arkasından koştuğunu fark etti ve her şeyi unuttu.

Otoyolun iki tarafına çabucak baktı ve şansına, trafik olmadığını gördü. *Sağ şerit. Sağ şerit. Sağ şerit.* Direksiyonu hızla kırdı ve yola çıktı.

Avuçları o kadar terlemişti ki direksiyonda kayıyordu. Hayatında hiç o kadar öfkelenebileceğini düşünmemişti. Ama öfkesi nelere mal olmuştu... Kullanmayı bilmediği bir arabanın direksi-

yonunun başındaydı, bir Teksas otoyolunda ilerliyordu ve peşinden milyoner bir golf oyuncusu geliyordu.

Büyük Cadillac'ı şerit çizgilerinin arasında tutmaya çalışırken, yan aynaya bakışlar fırlatıyordu; Kenny'nin yaklaştığını gördü. Dudağının iç kısmını ısırды ve gaza biraz daha bastı.

Hız göstergesinin ucu saatte yirmi kilometreyi gösteriyordu. Arabalar arkasında birikmeye başlamıştı.

Araba kullanmaktan nefret ediyordu! Bunu neden yapmıştı?

Yolcu kapısı bir anda açıldı. Kenny başını içeri sokup bağırdı. "Kenara çek!"

Emma sert bir şekilde gaza basmak istiyordu ama onu ne kadar öldürmek istese de yine de ölmesini istemiyordu. Tereddüt edince bir hata ettiğini anladı çünkü Kenny arabaya atlamıştı bile.

"Kenara çek dedim!"

Emma gözlerini yoldan ayırmadan, parmakları direksiyona kilitlenmiş halde yola devam etti.

Kenny kapıyı hızla kapadı. "Kenara çekmeyeceksen, Tanrı aşkına, arabanın arkasına birisi çarpmadan önce hızlan."

"Ne yaptığımı biliyorum! Torie bana araba kullanmayı öğretti."

"O halde, *kullan!*"

Emma dudağını ısırıp hızlandı. "İşte! Elli kilometre hızla gidiyorum. Umarım tatmin olmuşsundur."

"Hız limiti doksan."

"Doksan beşe çıkmaktan korktuğumu mu sanıyorsun? Korkmuyorum!" Emma ölmekten beter bir durumdaydı ama yetmiş kilometreye kadar hızlandı. Arabalar arkasında birikmeye devam etti.

Kenny'nin dişlerinin gıcırdadığını duydu. Güçlkle konuşuyor gibiydi. "Şurada sağa çek. Sinyal ver."

Emma da durmak istediği için, onun dediğini yaptı.

"Şuradaki eğri ağacın oradan sap. Şuraya sap."

Emma köşeyi fazla hızlı dönünce ve dar toprak yolun kenarındaki kumlu alanda durunca, arkasından korna sesleri yükseldi.

“Önce yavaşlaman gerekiyordu!” diye bağırdı Kenny.

“Bunu söylemedin ki. Bana daha hızlı gitmemi söyledin.”

“Dönerken değil!” Emma yine o korkunç dış gıcirtısını, arkasından da derin bir nefes çektiğini duydu. “Boş ver. Şu ağaçların arkasına varana dek devam et.”

Emma arabayı nihayet durdurduğunda o kadar rahatlamıştı ki eli ayağı boşaldı. Kolunu ve alnını direksiyonun üstüne yasladı ve gözlerini yumdu.

Bir kıpırtı hissetti ve Kenny’nin kontağı kapadığını duydu. Kenny kıpırdadığında, deri koltuk gıcırdamıştı. Aradan birkaç saniye geçti. Kulaklarında kendi kesik nefesinin düzensiz sesini duydu.

En sonunda, ensesinin arkasında bir ılıklik hissetti. Kenny ensesini ovuyordu. “Ağlıyor musun, Leydi Emma?”

“Hayır,” dedi elinden geldiğince sert bir sesle. “Sadece öyle yapmayı düşünüyordum.”

“Neden buraya gelip düşünmüyorsun?” Kenny onu kendisine çekti ve Emma birden onun göğsüne yaslandığını hissetti.

Ilık bir yerdi. Rahattı. Güzel kokuyordu. Temiz bir gömlek kokusuna biraz da bebek pudrası kokusu karışıyordu.

Ağlamamak için direniyordu. Yine de orada olmak güzeldi.

Kenny boğuk bir sesle konuşurken, nefesi Emma’nın kulağını okşadı.

“Ellerimi bluzunun içine sokarsam, duygusuz bir pislik olduğumu düşünür müsün?”

Emma bunu biraz düşündü, sonra hayır anlamında başını salladı.

Kenny’nin elleri aralarına uzanıp düğmelerini ve sutyeninin kopçasını açarken, tenini gıdıkladı. Sonra, Kenny yumuşak bir sesle, “Dün gece keyifliydi,” dedi.

“Benim için de.”

“Yatakta güzel sesler çıkarıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Hı hı.” Kenny onun göğüs ucuna dokundu.

Emma inledi.

“Böyle sesler.” Pozisyon değiştirince dudakları hassas göğüs ucunu kavradı. Göğüs ucunu çekti. Emma sırtını gerip o hoş hislere teslim oldu. Daha fazla dayanamadığında, Kenny’nin gömleğini kotunun içinden çıkardı ve avuçlarının altında o ılık ve gergin deriyi hissetmek için elini içine soktu.

Kenny’nin ihtiyaç duyduğu tek teşvik bu gibiydi. Saniyeler içinde, Emma’nın gömleği omuzlarına indi, şortu bileklerine düştü ve külotu baldırında kaldı. O da harekete geçti ve Kenny’nin gömleği de birkaç saniye içinde onun şortunun yanına düştü. Kotun açık fermuarının altında lacivert ipek boxer’ını gördü.

“Bunu... yapmam gerek.” Kenny onun sırtını karşı tarafa yaslayabilmek için Emma’nın yerini değiştirdi. Sonra bacaklarını ayırdı ve başını eğdi.

Koyu renkli saçları Emma’nın bacaklarının arasına sürtündü, yumuşak tenini okşadı ve Emma onun dudaklarını tam orasında hissedene dek yukarı çıktı. İşte...

Emma nefesini içine çekti. İsmi fısıldadı. Nefes alamadı.

Her şeyde olduğu gibi, bunda da acele etmiyordu. Rahatsız pozisyonunu, arabada olduklarını ve onun parmaklarının dokunuşundan ve bacaklarının arasındaki ıslaklığın derinliklerine girmesinden başka her şeyi unuttu. Bedeninin her yerini titretip bağırmasına neden olan bir orgazm yaşadı.

Kenny parmaklarını çekmedi. İçine girip çıkmaya devam etti. Emma yine boşaldı.

Ah... Çok güzel bir histi. Kenny onu durdurana dek, kendi ellerinin de onun üstünde gezindiğini fark etmedi. Onun sert erkekliliğini ipekli boxer’ının üstünden hissediyordu ve Kenny’nin

onu sertleşemediği için durdurmadığını biliyordu. Emma başını kaldırıp merakla menekşe rengi buğulu gözlerine baktı.

Kenny acı çekiyor gibiydi ve güçlkle konuşabiliyordu. “Cüzdanımı almam gerek. Yanımda prezervatif yok.”

Emma gülümsedi. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Hap mı? Ama... Bunu neden dün gece söylemedin?”

“Bana konuşmamamı emretmiştin.” Emma dudaklarını onunkilere sürttü. “Hem canım açıklama yapmak istememişti. Bir süredir doğum kontrol hapı alıyorum. Her ihtimale karşı.”

“Her ihtimale...”

Emma üstüne oturunca, Kenny devam edemedi. Emma gülümseyerek dudaklarını onun kulağına dayadı. “İzninle...”

Kenny inleyerek onun altına uzandı.

Bu sefer, Emma kontrolü elinde tutmak istiyordu ama Kenny’nin aklından başka şeyler geçiyordu. Emma üstüne yerleşmeye çalışırken, onu kalçasından tuttu. “Dikkatli ol, hayatım.” Boğuk, ne olduğu anlaşılmaz bir ses çıkardıktan sonra onu gıdım gıdım içine almasını sağlayarak kontrolü ele aldı.

“Ben...” diye mırıldandı Emma. “Ben şey yapmak...”

Kenny onu tutkulu bir öpücükle susturdu ve dili ağzında gezinirken yavaşça içine girdi.

Ama Emma onu tamamıyla içine aldığı anda bile, Kenny onun dilediğini yapmasına izin vermedi. Bunun yerine, ritmi kendisi belirledi ve içgüdüsel olarak Emma’nın neye ihtiyaç duyduğunu anladı; ona kontrol haricinde istediği her şeyi verdi.

Emma’nın göğüs uçları Kenny’nin göğsünün açık renkli kıl-larına sürtündü. Bacaklarının iç kısmı onun üstünden tamamıyla çıkarmadığı kotunu sardı. Emma kendi dudakları onunkine dayanmış bir haldeyken, bu öpüşmenin farklı olduğunu hissetti ve yeniliğin keyfini çıkardı. Ama daha fazlasını istiyordu. Kenny’nin, yol göstermesine izin verecek kadar ona güvenmesini istiyordu.

Kenny'nin elleri kalçasını kavradı ve başparmakları, bulunduğu noktada, Emma'nın aklına dahi gelmeyen bir şey yaptı.

“Durma...” diyebildi. “Ne yaparsan yap, durma...”

Kenny durmadı. O tatlı ve sıcak sel onları alıp götürdü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sonrasında, Emma yapacak bir iş olduğuna, peçeteleri toplayıp giysilerini düzeltmek zorunda kaldığına memnun oldu. Kenny de memnun gibiydi. Belki o da Emma gibi bu telaşlı hallerinde bir tehlike seziyor, bir yatak bulmayı dahi bekleyemeden elleri birbirinin bedeninde gidip gelen iki uyumsuz yetişkinin bu halinde son derece tehditkâr bir hava hissediyordu.

Emma, acaba her kadın hayatında bir kere bir kötü çocuğa vurulur mu, diye düşündü. Belli ki kendi başına gelen buydu. Belki de Kenny Traveler'ı sisteminden çıkarması, böylece günün birinde yaşayacağı sağlıklı ve uygun ilişki için yer açması gerekiyordu. Belki de Kenny Traveler'a tıpkı bağışıklık iğneleri gibi ihtiyaç duyuyordu. Bir doz onu hayatının sonuna dek onun gibi kadın düşkünlerinden koruyacaktı. Bunları düşünürken gömleğini iliklemeye koyuldu.

Kenny arabadan indi. Gömleğini kotunun içine sokarken, Emma'nın, düğmelerini yanlış iliklediğini fark etti ama bunu ona söyleyecek olursa, yine oflayıp puflayacağını ve onu eleştirdiğini söyleyeceğini biliyordu.

Emma şişip kızarmış dudaklarıyla ve Kenny'ye dondurma sosunu hatırlatan karamela rengi dağınık bukleleriyle ona bak-

tığında, Kenny midesinde tuhaf bir şey hissetti. Önceki gece o kadar güzel geçmişti ki düşünmek dahi istemiyordu ama elinden, düşünmekten başka bir şey gelmiyordu; bebek yarışında delirmesinin nedeni de muhtemelen buydu. O günse... Birkaç dakika önce tartışırken, sonra arabasında ten tene kalmışlardı.

En son ne zaman arabasında seks yaptığını dahi hatırlamıyordu. Neredeyse hiç yapmamıştı. Zengin çocukların bunu yapmasına gerek kalmazdı. Onların yazlık kulübeleri olurdu; yeteri kadar mahrem değilse, Llano Bölgesi'nde bir otel odası tutacak kadar paraları da.

Tanrım, onunla sevişmeye bayılmıştı. Tüm o coşku... Emma hiçbir şeyi gizlemeyi bilmiyordu. Tıpkı onun sevdiği gibi, bu işe yüzde yüz onunu katıyordu.

Yanlış iliklediği düğmeler yüzünden, bluzu bir göğsüne yapışmıştı; bu manzara, Kenny'ye göğsünün avcunu nasıl doldurduğunu hatırlattı. Dikkatle ona bakarken şefkat hissetti. Bunu hissedince de gerildi. Emma fazla kontrolcü ve talepkardı. Kenny başkalarının yanına giderek kendilerini güven altına almaları gerektiğini bildiğinden, ağzından çıkan sözlere inanmadı.

“Nehir kıyısında yürüyüş yapmak ister misin?”

Emma o güzel bal rengi gözlerini kırıştırdı. “Çok isterim.”

Sanki Kenny onu çay içip kurabiye yemeye davet etmişti.

Emma koltuğunda kaydı. Kenny arabadan inmesine yardım etti, sonra da elini tuttu. Eli ufaktı ama güçlüydü. İşaretparmağının yan tarafındaki nasırı onun avcuna sürttü. Kıyıda yürürlerken, akan su sesi onlara eşlik etti. Bir sincabın sesini, bir alaycı kuşun öttüğünü duydu; Emma'nın emirlerinden başka her şeyi duydu. Çok konuşmayı sevdiği halde, Emma neden sessiz kalmak için o anı seçmişti? Onun sessizliği Kenny'yi gerdi ve düşünmeden konuşmaya başladı. “Daha önce Petie'yi buraya getirdim.”

“Burada sakinleşti mi?”

“Evet.” Kenny hafifçe öksürdü. “İkimizin konuşması gerekiyordu.”

Emma öfkeyle yanıt verdi. “Çok haklısın. Sanırım, bu çirkin olaydan faydalı bir şey çıktığı için minnet duymalıyız. Bunu ona bir daha asla yapmayacaksın.”

Onun keskin yanıtı, normalde Kenny’yi öfkelen-dirirdi ama onu iyi hissettirdi, hatta rahatlattı. Yine de Emma’nın ukalalık etmesini istemiyordu.

“Çocukları küçükken dirençli hale getirmen gerekir, yoksa ödlele olurlar.”

Emma bir kahkaha patlattı. “Boş versene, Kenny. Söz konusu Peter olduğunda, yufka yürekli oluyorsun.”

“Eh, ne yapalım, çok özel bir çocuk.” Kenny gülümseyip konuyu değiştirmeye karar verdi ama bunu onunla konuşmak istediğini fark etti. Kişisel anlamda değil, profesyonel anlamda konuşmak istiyordu. Emma çocuk gelişimi konusunda bir uzman değil miydi?

“Bir sorun var... Babam sert birisi olabiliyor ve... Sadece Petie için endişeleniyorum.”

Emma’nın bal rengi gözleri, yüksek teknoloji ürünü silahlar gibi ona çevrildi. “Babanın ona da sana davrandığı gibi davranıp kötü bir ebeveyn olacağından mı korkuyorsun?”

Kenny anında öfkelen-di. “Babam yapması gerekeni yaptı. Annemin davranışlarından sonra, benim üstüme titreyemezdi.”

“Doğru ama bence o ters yönde biraz fazla ileri gitmiş. Birkaç öğrencimin de bunu yaşadığına şahit oldum. Anlattıklarından, ona ihtiyaç duyduğunda babanın pek ortalıkta olmadığını anlıyorum; ortalıkta olduğunda da herhalde seni çok eleştirmiştir.”

“Bayan Sneed beni işten aradı. Mary Beth’in Barbie bebeğinin kafasını kopardığını ve kanalizasyona attığını söyledi. Sadece bir ödlele bir kıza böyle bir şey yapabilir. Kötü yürekli bir ödlele.”

“Haylazdım.”

“Evet, ama bunda onun da payı var. Eminim ki babanın dikkatini çekmek için can atıyordun. Yaramazlık yapmak da bunu sağlamanın tek yoluydu. Son derece nevrotik bir anne tarafından boğulan sağlıklı, küçük bir çocuktun ve baban müdahale etmesi gereken durumlarda bunu yapmamıştı. Gerçekten, Kenny, öylesine kötü bir ebeveynliğe maruz kalmışsın ki ufak hayvanları kesip biçmemene şaşmak gerek. Ona hâlâ içerlemen de şaşırtıcı değil.”

“Ona içerlediğimi asla söylemedim.”

Leydi E. konuşmaya başladı mı onu hiçbir şey susturamazdı. Kenny konuşmamış gibi devam etti. “Biliyor musun, onu gerçekten affetmen gerek. İkinizin iyiliği için bunu yapmalısın.”

Kenny omuzlarını silkip konuştukları konu önemli değilmiş gibi davrandı. “Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Bir de Peter’la ilgili sorun var. Babanın onu da seni ihmal ettiği gibi ihmal edeceğini sanıyorsun. Peter’ın doğuştan hakkı olması gerekirken, tıpkı senin gibi onun sevgisini kazanmak için uğraşması gerektiğini düşünüyorsun.”

Kenny gerilmiş çenesini esneyerek açmaya çalıştı. “Çok bilmişsin doğrusu, herkese tavsiye vermelisin.”

Emma sızlanmak yerine, onun elini sıktı; Kenny o ana dek onun elini sıkıca tuttuğunun farkında değildi.

“Peter konusunda o kadar endişelenme. Shelby annen gibi değil ve eminim ki onun haklarını korumak için elinden geleni yapacaktır. Bence baban da hatalarından ders almıştır. Senin bakmadığın zamanlarda sana bakarkenki ifadesi yürek parçalayıcı. Yanılıyorsam bile, Peter senin sahip olmadığın bir avantaja sahip.”

Kenny sıkılmış gibi kolunu kaşdı. “Öyle mi? Neymiş?”

“Sen, tabii ki.”

Kenny ani bir yumruk yemiş gibi hissetti ve dilediği kadar kayıtsız bir yanıt veremedi. “Çok da abartılacak bir avantaj değil.”

“Ashında, çok önemli bir avantaj. Karşılıksız sevgi çok güçlüdür.”

“Olabilir.”

“Kenny, kendi çocukluğunu düşündüğünde, umarım hayatta kaldığın için kendini takdir ediyorsundur. Bir çocuğun seninki kadar kötü ebeveynliğe maruz kalmasını düşünmek zor.”

“Ya Torie?”

“En azından, Torie bir ebeveyninden karşılıksız sevgi görmüş. Sen ikisinden de görmemişsin.”

“Neden söz ediyorsun? Annem bana resmen tapardı. Zaten bütün sorun buydu.”

“O, gerçek sevgi değil. Sana karşı hissettiklerinde bin tane koşul vardı muhtemelen.”

Emma haklıydı. Kenny’nin, hayatındaki tek kişiymiş gibi annesini çok sevmesi beklenmişti.

“Kenny, tatlım, o beyaz taşralı çocuklarla oynamak istemezsin, değil mi? Yanımdan ayrılma. Sana televizyonda gördüğümüz şu yeni uzaktan kumandalı uçaklardan alacağım. Hepsini buna bayılacak ve okuldaki en popüler çocuk olacaksın.”

Ama en nefret edilen çocuk olmuştu.

Kayıtsız görünmeye çalıştı. “Evet, haklı olabilirsin.”

“Bu konuda uzman sayılırım.”

Kenny onun sesindeki sıkıntıyı hissetti. “Sadece profesyonel anlamda demiyorsun sanırım.”

Emma omuzlarını silkti. “Tamamıyla değil. Sanırım, annemle babam beni sevdi ama işlerini daha çok seviyorlardı. Çok yalnızdım.” Ondan uzaklaşıp nehir kenarına gitti. Kenny peşinden giderken, ondan söz etmeye başladıklarına sevindi.

Yanına vardığında, Emma gülümsedi. “Başarılı yetişkinlerin, çocukluklarında onlara ne kadar kötü davranıldığından sızlanmasını dinlemek kadar sıkıcı bir şey yok, değil mi?”

“O konuda çok haklısın.” Kenny yerden düz bir taş alıp nehrin karşı tarafındaki kireçtaşı kayalığa fırlattı. Taş batmadan önce dört kez sekti. “St. Gert konusunda neden o kadar hassas olduğunu anlıyorum galiba. Tıpkı benim Petie konusunda biraz hassas

olmam gibi.” Bir taş daha sektirip gerilmiş bir halde ona baktı ama neden öyle hissettiğini bilmiyordu. “Demek Dük’e aramızda geçenleri anlattığında, ondan kurtulmuş olacaksın.”

Emma hemen yanıt vermedi. “Bilmem. Dük neye inanmak isterse ona inanıyor.” Kenny’nin alnı kırıştı ve Emma’nın gözlerinde bir “canı cehenneme” ifadesi parıldadı. “Ona aramızda geçenleri anlatmak istemiyorum! Bu, özel bir şeydi ve onu hiç ilgilendirmiyor!”

Kenny bu yanıtta bencilce bir hoşnutlukla gülümsedi. “Zor bir durumda kalmışsın.”

Emma anlayamadığı bir şeyler homurdandı ama Kenny onun yine *lanet olasıcı* dediğini duyar gibi oldu.

“Bahse girerim ki şuna taş fırlatabilirim.” Nehrin ta karşı tarafındaki kayalığı işaret edip yerden bir taş daha aldı. Taşı fırlattı ama taş kayalığa varamadı. “Üçte iki.”

“Su burada ne kadar berrak. Dünyanın en güzel yeri.”

“Burayı her zaman sevmişimdir. Çocukluğumda birisini dövdükten ya da ona ağlatana dek zorbalık yaptıktan sonra buraya gelirdim.” İkinci atışını yapmaya hazırlandı.

“Yeteri kadar kötü olduğunda, birisinin buna en sonunda bir dur diyeceğine inandığından eminim.”

“Öyleydi sanırım.” Yine ıskaladı. “Bir kere daha.” Bu sefer, taş kayalığa çarpıp sekti. “Mükemmel.”

Emma gülümsedi. “Dallie bunu yaptı, değil mi? Bir son verdi.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Parçaları birleştirdim.”

“Bir gün için fazlasıyla psikoterapiye girdim. Hem çılgın olan sensin, ben değilim. İstersen Rahip Joseph’e sor.”

Emma yüzünü ekşitti. “Yakında gidecek olmam iyi. O adamın yüzüne bir daha bakamayacağım.”

Kenny onun gidecek olmasından hoşlanmamasına rağmen, bazı açılardan da ondan kurtulmak için can atıyordu. “Ona açık-

lama yaparım. En azından, gördüklerinin çoğunu açıklarım.” Eliyle ensesini tutup ovuşturdu. “Bugün Austin’e gitmek istiyorsak, yola çıksak iyi olacak. Üstünü değiştirmek istersen, önce eve uğrayabiliriz.”

“İyi olur.”

Eve döndüler ama yatak odası fazla davetkârdı. Austin’e gidemediler.

Torie emularını babasının arazisinin arka tarafında tutuyordu. En azından, yaptığı aptallık akıllardan çıkmasa bile gözlerden uzak kalıyordu. Boşanmadan önce Dallas’ta yaşadığı dönemde, hayvanlarını şehrin güneyindeki bir çiftlikte tutuyordu ama orası fazla pahalı gelmişti ve babasından onları oraya getirmek için izin almıştı. On sekiz uzun boyunlu, is gibi kara tüylü ve cılız bacaklı hayvanı vardı. Bazen kendisini onların güzel olduğuna inandırmaya çalışıyordu ama genellikle buna tenezzül etmiyordu. Bakışlarını içinde üç tane daha zümrüt rengi kocaman yumurta olan yuvadan başka yöne çevirdi.

“Çitlerin oradaki Elmer,” dedi. “Esas çiftleşen çiftten biri. Hanımı Polly de şuradaki grubun ortasında.”

“Onlara isim mi verdin?”

Dexter’ı hayvanlarını görmesi için çağırdığına çoktan pişman olmak üzereydi. “Evet, ne olmuş?”

Dexter ona baktı ve tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki yeşil benekli gözlerinde Torie’nin sinir bozucu bulduğu derin bir merak uyandı. “Ben çiftçi değilim,” dedi, “ama genellikle isim verdiğin hayvanları öldürmenin zor olduğunu anlarım.”

Gece rüzgârı, bir tutam saç Torie’nin yanağına savurdu. “İsimleri olmasa bile muhtemelen onları... Aman, boş ver.” Saçını sabırsızlıkla kulağının arkasına sıkıştırdı. “Emulara yatırım yapmak aptalcaydı ama Tommy’yle evliliğim parçalanıyordu ve o zamanlar bana iyi bir fikir gibi gelmişti.”

“Kendi ayaklarının üstünde durmak istemişsin. Anlaşılr bir durum.”

“Aptalcaydı.”

Ellerini o bitmek tükenmek bilmeyen haki rengi pantolonlarından birinin ceplerine soktu. “Sen risk alan birisin. Olur böyle şeyler. En azından, sorumluluklarını yerine getirmeye çalışıyorsun. Bazı insanların bakamadıkları emuları doğaya saldığını duymuştum.”

“Sorumsuzumdur ama ben bile böyle bir şey yapmazdım.”

“Sorumsuz olduğunu düşünmüyorum.”

Dexter bunu o kadar içtenlikle söyledi ki Torie gurur duydu. Dexter O’Connor gibi ciddi birisinin onayını almak güzeldi. O güzel his, onun sonraki sözleriyle silinip gitti.

“Evlenecek olursak, hayatta ne yapmak istediğini düşündün mü?”

“Evlenmeyeceğiz!”

“Muhtemelen. Ama evlenirsek, zamanını alışveriş yapmak ve emuların için endişelenmekten daha iyi bir şekilde geçirmenin bir yolunu bulman gerek.”

“Senin bir sürü paran var. Bütçene zarar vermeden, senelerce alışveriş yapabilirim.” Torie, Dexter’ın, onu bir kez daha düşünülmesi dahi mümkün olmayan durumla ilgili bir tartışmaya çektiğini fark etti.

“Mesele o değil. Akşamları eve geldiğimde, büyük ihtimalle bana günümün nasıl geçtiğini sorarsın, ben de sana ilginç bulabileceğin kısımlarını anlatırım. Ben sana aynı soruyu sorduğumda, bana sadece Nieman’s’ta spor kıyafetlerinde ucuzluk olduğunu söyleyebilirsin. Bu da senin için sıkıcı olur.”

“Çok garipsin.”

“Tam zamanlı bir işten falan söz etmiyorum. Ama dünyaya güzel bir surattan daha fazla katkıda bulunabilirsin. Alışveriş yapmaktan daha yüce bir amacın olmazsa, asla mutlu olamazsın.”

“Beni neyin mutlu ettiğini hiç bilmiyorsun!”

Dex bunu duymazdan geldi. “Hayatınla ilgili her şeyi yapabilseydin, ne yapardın? Çocuk yetiştirmekten söz etmiyorum çünkü ikimiz de bu konuda ne hissettiğimi biliyoruz ve bunu ancak zaman gösterebilir.”

Torie bu konunun her zamanki gibi içini acıtmasını bekledi ama ilk kez öyle olmadı. Nedenini anlayamadı. Bu şapşal, zeki adamın onu rahatlatan yanı neydi? Onu Dexter’la evlendirme planının arkasında babasının olduğunu öğrendikten sonra onunla nasıl yüzleştiğini düşündü. Babası inkâr etmeye çalışmamıştı, özür dahi dilememişti. Sadece onu sevdiğini söylemiş, artık sabrının taşıdığını belirtmişti. Ama Torie kendisini değersiz hissetmişti.

“Bildiğim tek şey küfür etmek, golf oynamak ve giydiklerimi iyi taşımak.”

“Ve?” Dex sabırla bekledi.

“Başka bir şey yok.”

“Bunlar bazı insanlar için yeterli olabilir ama senin için olmaz. Sen fazla akıllısın.”

Dex’in ifadesi o kadar dürüsttü ki Torie buna karşı koyamadı. “Peki. Şeyle ilgili gizli bir hayalim var...” Tereddüt etti ama sonra, neden olmasın diye düşündü. “Fotoğrafçılıkla ilgili bir şeyler yapmak olabilir.”

“Fotoğrafçılık mı? Çok ilginç.”

Dex gerçekten ilgilenmiş gibiydi. Torie ona daha fazlasını anlatmak istediğini fark etti. Tereddütle başladı ama konuya hemen ısındı.

“Geçen sene, Patrick’ten çok şey öğrendim. Bana fotoğraf makinelerinden birini ödünç verdi ve karanlık odada birlikte epey vakit geçirdik. Son zamanlarda fotoğrafları banyo etmeme bile izin veriyor. Bu işten anladığımı söylüyor.” Kendi coşkulu hali onu utandırdı. “Muhtemelen, sadece kibarlık ediyordur.”

“Bunun doğru olmadığından eminim.” Dex bir kez daha o kadar içten bir ses tonuyla bunu söylemişti ki Torie ona daha fazlasını anlatmaya koyuldu.

“Buna bayılıyorum, Dex. Çalışmaya başladığımda, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Son zamanlarda, oyun parklarında dolaniyorum. Yemin ederim ki polis şüpheliyim diye bir gün beni tutuklayacak ama çocuk fotoğrafları çekmeyi çok seviyorum. O kadar...” Sustu.

“Sorun değil, Torie. Seninle dalga geçmeyeceğim.”

Dex’in sesinin anlayışlı olduğunu fark edince, bundan nefret etti. “Bu saçmalığa neden devam ettiğimizi bile bilmiyorum. Sen çocuk sahibi olmanın senin için önemli olduğunu itiraf ettin ve kısır olduğumu biliyorsun. Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Doktorlar kısır olduğun sonucuna varmadılar, neden ben öyle düşüneyim? Ama doğruysa da evlat edinebiliriz.”

Torie kalbi atmaktan bir an vazgeçmiş gibi göğsünde tuhaf bir şey hissetti. “Bunu yapar mıydın?”

“Elbette. Sana çocuk istediğimi söylemiştim.”

“Tommy bu konuyu konuşmazdı bile.”

“Emuları alarak, Tommy’yle evlenmekten daha isabetli bir karar vermişsin.”

Torie güldü. “O konuda haklısın. Ama Tommy kesinlikle daha yakışıklıydı.”

“Görünüş her şey demek değildir.” Dexter ilk kez savunmaya geçmiş gibiydi.

“Çirkin olduğunu söylemedim, Dex. Hatta... Şimdi, bunu duyunca kendini kaybetme sakın ama tanıdığım inekler arasında, en yakışıklı olanı sensin. Ted dışında. Ama Kenny, Ted’i geçen hemen hemen tek kişi; o yüzden, bu konuda sakın böbürlenmeye kalkışma.”

“Tam olarak kaç inek tanıyorsun?”

“Hey, karşında mikroçip prensesi var. İneklerin arasında büyüdüğümü unutma. Küçüklüğümde, babam beni işe götürürdü.”

“Gerçekten de en yakışıklıları olduğumu mu düşünüyorsun?”

Torie gülümsememek için kendisini zor tuttu. Dex gerçekten de şirin bir şapşaldı. “Kesinlikle.”

“Normalde bunu umursamazdım ama fiziksel görünümün senin için önemli olduğunu biliyorum.”

Onun gerilip kasılması ama bir yandan da endişelenmesi, Torie’nin kalbini sızlattı. Birkaç farklı yerini de sızlattı. Hayatında hiç o kadar kafasının karıştığını hatırlamıyordu ve bu konuda yapabilmeyi düşündüğü tek bir şey vardı.

“Tamam, Dex, kararımı verdim. Seni bir test sürüşüne çıkaracağım.”

“Nasıl yani?”

“Pis bir iş yapacağız, Dex. Sen, ben ve bir şilte. Artık sana adımları öğretmemin vakti geldi.”

Dex birden rahatladı ve gergin ifadesi yerini memnuniyete bıraktı. Gözlerinin kenarlarının kırışması, Torie’nin içinde yükselmeye başlamış ısının alev almasına neden oluyordu. “Demek öyle? Ya sana kendimi gerdek gecesi armağanı olarak sakladığımı söylersem?”

“Dalga geçiyorsun. Benimle yatmak istemiyor musun?”

“Bundan başka bir şey düşünemiyorum. Ama kabaca söylemem gerekirse, dana etini sana bedavaya veririm, neden öküz alasın?”

“Kendini bir tür *armağan* mı sanıyorsun?”

“Kesinlikle.” Gözleri parıldadı. “Bu konuda küstahlık etmek istemem, sen konuyu açmasaydın, bir şey de demezdim ama mümkünemmel bir âşığımdır.”

“Tanrım...” Torie gözlerini devirdi.

Dex gülüp onu kollarına çekti ve nefesini kesecek bir şekilde öptü. Torie, zihninin derinliklerinde, Dex’in ona dokunmayacak

kadar kayıtsız olmadığını fark etti ama göğsünü avuçlamış eli onu iyi hissettirdiği için itmek için acele etmedi.

Dex tutkuyla öpüşüyordu. Dili ağzına dalarken, Torie kendisine Dexter O'Connor'ı öpecek kadar bir erkeğin ilgisine muhtaç kalmanın acınası bir yanı olduğunu söylemeye çalıştı ama Dex'in öpüşmesi acınası falan değildi. Tatlıydı ve erotikti; daha fazlasını istetiordu.

Birbirlerinden ayrıldılar ve Torie gözlerinin önündeki yıldızlar kaybolur kaybolmaz, Bay Zeki'nin de en az onun kadar sarsıldığını gördü. "Tamam," dedi Dex titrek bir sesle. "Seninle evleneceğim."

Torie onun güçlü ve ılık göğsüne başını yaslariken, nefesini alnında hissetti ve bir an, içinden evet demek geldi.

"Ah, Dex... Bir ayda pişman olursun."

"Hayır, olmam. Sen de olmazsın."

Torie oradan çekip gidebilirdi ama içindeki şeytan bunu yapmasına izin vermedi. "Önce yatak. Sonra kararımı veririm. Malı görmeden satın almam."

Dex ona baktı ve dudaklarında biraz tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Şimdilik, ikimiz de giysilerimizi çıkarmıyoruz. Ama fikrimi değiştirirsem, bunu ilk bilen sen olursun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Emma Kenny'nin yanında San Antonio'nun güzel Riverwalk bölgesinin daha az kalabalık bir yerinde yürürken, aklına Leydi Sarah Thornton'ın Teksas'ı o kadar çok severken İngiltere'ye dönmesinin aptalca olabileceği geldi. O eyalette tepki vermeden edemediği özel bir şey vardı: oradaki enerji, halk ve inanılmaz, devasa alan. Ciğerlerini daha da büyütmek istiyormuş gibi nedensiz yere içine derin bir nefes aldı. Nedense kendisini orada daha cesur hissediyordu. Nedenini açıklayamadığı bir şekilde daha sınırsız...

Son beş gün büyüdü geçmişti. Kenny ona Teksas'ın en renkli iki şehrini gezdirmişti: Austin, sonra da San Antonio. Austin'de ona Teksas Üniversitesi kampüsünü gezdirirken, öğrencilik günlerine dair öyküler anlatmıştı. Kütüphanedeki işini bitirdikten sonra onu eyalet binasına götürmüş, şehrin parklarını ve mağazalarını gezdirmişti. Geceleyin güzel restoranlara gitmiş, Austin'in en iyi müziklerini dinlemişlerdi.

San Antonio daha da güzeldi. Sabahları Kenny golf sahasında antrenman yaparken, kendisi Alamo'daki Teksas Cumhuriyet Kütüphanesi Kızları'nda araştırmasını tamamlamıştı. Öğleden sonralarını birlikte geçirmişlerdi. Hayatında ne o kadar gülmüş ne de birisiyle o kadar tartışmıştı. Bedeni Kenny'yle sevişmekten

ılınmış ve bu his ya da Kenny olmadan nasıl yaşayabileceğini bilemez hale gelmişti.

Üstüne bir depresyon bulutu çökmüştü. Teksas'taki günleri sona ermek üzereydi. Son birkaç gün büyüğü geçmişti ama günlerden cuma olmuştı ve pazar gecesi geri uçacaktı.

Yüzünü esintiye döndü ve geri kalan süresini, düşünerek geçirmeyi reddetti. Bunun yerine, Kenny'nin onu çıkardığı rehberli Alamo turunu düşündü. Kenny onu Teksas'ın en meşhur mabesinde gezdirirken, evin dört bir yanında gördüğü ciltli tarih ve biyografi kitaplarının Patrick tarafından oraya dekoratif nesneler olarak koyulmadığını fark etti.

Kenny'nin onunkini kavrayan eli büyük ve rahatlatıcıydı. Nehrin karşı tarafındaki eski evin ne kadar güzel olduğunu düşündü ve gülümseyerek ona baktı.

"Tarihi gerçekten de çok seviyorsun, değil mi?"

"Neden öyle dedin?"

"Teksas tarihini birçok kişiden daha iyi biliyorsun."

"Üniversitedeyken, tarih okumak istemiştin ama lise notların o kadar kötüydü ki danışmanım karşı çıktı."

"Yazık olmuş."

"Pek sayılmaz. Muhtemelen, haklıydı. Üniversitede daha kolay dersler aldığımda bile notların C'nin yukarisına çıkmıyordu. Zaten profesyonel golfçü olabilmek için son senemde okulu bıraktım."

"Evet, derslere bile zar zor girerken, C'den yüksek not almak zordur herhalde."

Kenny merakla ona baktı. "Bunu nereden bildin?"

"Yanında beş dakika geçirdikten sonra anladım. Gerçekten, Kenny, senin kadar kendisini zorlamaktan bu kadar korkan birisine daha önce hiç rastlamamıştım."

Kenny elini geri çektiğinde, sinir olmuş gibiydi. "Karşında son üç senedir iki büyük turnuva kazanmış bir adam var. Zorlama konusunda mümkün olan her şeyi biliyorum."

“Ama turnuva kazanmak farklı değil mi?”

Emma onun elini tuttu ve rahatlatmak için sıktı. O hafta sonu Augusta’da Masters turnuvası oynanacağı için Kenny dertliydi. Bunu biliyordu ama Kenny bu konuda tek kelime bile etmemişti.

“Muhtemelen, golf sahası insanların, ne kadar çaba sarf ettiğini görmesinden korkmadığın tek yer.”

“Çünkü çok çalıştığım *tek* yer.”

Emma ona gülümsedi ve yanağını bir an koluna yasladı. “Yapma, Kenny. Bir sürü şey için çok çalışıyorsun. Mesela, egzersiz programın. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterdiğin için, bir şey yapmıyormuşsun gibi görünüyor.”

“O kadar bilmişsin ki...”

“Evet, herkese tavsiye vermem gerek, biliyorum. İnsanların senin tembel olduğuna inanmalarını istiyorsun. Kimsenin senin hakkında iyi düşünmesini hak etmediğini düşünüyorsun sanki.”

“Saçma.” Ağzının kenarları gerildi ve Emma çok haklı olduğunu anladı.

İkisinin de konuşmak istemediği o kadar çok konu vardı ki; bunlara, uzaklaştırma alması ve kendisinin Beddington Dükü’yle arasındaki sorunlar da dahildi. Son beş gündür, bir duyu pusunun arasında sürükleniyor, yarın hiç gelmeyecekmiş gibi davranıyordu. Onları izleyen birisi olduğunu hissetmemişti ve o an, geriye dönmesine sadece iki gün kala, sorumsuz davrandığını kabul etmesi gerekiyordu. Ne Hugh’ya ulaşmaya çalışmıştı ne de onu üzecek tek bir şey yapmıştı. Sanki geleceğin var olmadığı duyusal bir dünyanın içinde sıkışıp kalmıştı.

Midesinde ani bir panik hissetti ve gün boyunca hissettiği tüm keyif silindi. “O gece markette olan kimsenin ismini hatırlamadığından emin misin?”

“Bu konuyu son açtığında, sana doğru ayakkabı bağcıklarını bulmaya çalıştığımı ve etrafıma dikkat etmediğimi söylemiştim.”

“Ama birisiyle konuşmuşsundur.”

“Hatırlamıyorum.”

Emma’nın keyfi iyice kaçtı. Uçaktan indiği halinden daha iyi durumda değildi. “Beddington magazin eki aldığımı biliyor, dolayısıyla casusunun o markette olması gerek. Peki, neden diğer şeyleri ona anlatmadı?”

Atkuyruğu sallanan, dolgun vücutlu koşucu bir kadın yanlarından geçti ama Kenny fark etmemiş gibiydi. Emma onun birliktelerken başka kadınlara bakmamasından hoşlanmıştı. Kenny zaaflarına rağmen, gerçekten de harika bir adamdı. Zekiydi ve eğlenceliydi. Ayrıca, şaşılacak derecede demode bir nezaket anlayışına sahipti. O gün, en azından on, on iki kere hayranları tarafından durdurulmuştu ve onlarla nazikçe konuşurken bile önceliğinin Emma olduğunu belli etmişti.

Riverwalk’un sonuna varınca, geri döndüler. Orası sessizdi, şehrin sokaklarından uzaktı ve sessizliği bölen tek şey bir nehir taksisinin ya da yolunu kaybetmiş bir turistin sesiydi. O mahremiyet hissi, ona St. Gert’teki akşamüzerlerini hatırlatmıştı. Kızlar etrafta koştururken bile orada burada sessiz ve ıssız yerler vardı.

“Casusun bir erkek olduğu varsayımında bulunmamalıydım,” dedi Emma. “Rahatlıkla bir kadın da olabilirdi.”

“Şimdi aklıma Fannie Mae reyonunda yaşlı Bayan Cooligan’ı gördüğüm geldi. Seksen yaşında olmalı ama gerçekten de dinçtir.”

“Sen dalga geç. İzlendiğimi bilmek ama kim tarafından olduğunu bilmemek ürkütücü bir şey. Dahası, beni izlemekten neden vazgeçtiler?”

“Anlıyorum, tatlım. Suyun diğer tarafındaki taş yığının ne kadar bağlı olduğunla ilgili ne düşündüğümü de biliyorsun, o yüzden bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim.”

“Aklından ne geçtiğini biliyorum.” Merakla ona baktı. “O yaşlılık lekeleri olan, tatlı kadınlara dönüşeceğimi düşünüyorsun. Sonra, kendi kendime konuşmaya başlayacağım, kedi toplayacağım ve naftalin kokan eski yün kazaklar giyeceğim.”

“İtiraf edeyim ki bunları düşünmedim. Ama seni siyah bir jartiyerle...”

“Sırf İngilizim ve bekârim, geleneklere saygı duyarım diye garip olmam gerekmiyor.”

“Aniden tuhaf bir yol ayrımına varmış gibisin. Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Aman, ne bileyim. Boş ver.”

“Biliyor musun, Leydi E., beni anormallikle suçlayacağına, kendi karışık beynine bir göz atmayı deneyebilirsin.”

“Ben mi? Zihnim bir bardak su kadar duru.”

“Madem öyle, neden kendini evde kalmış yaşlı bir kadın gibi görüp duruyorsun?”

“Öyle görmüyorum. Ama tam olarak bir seks bombası olmadığımı da biliyorum.”

“Bak, bu yalan işte.”

“Bu, bir yalan de...” Emma ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir seks bombası olduğumu söylüyorum.”

“Sadece kibarlık ediyorsun.”

“Sadece erkek gibi davranıyorum. Bak, ağzınla ilgili bir...”

“İşte, yine aynı şeyi yapıyorsun! Haksızlık. Erkek olsaydım, güçlü bir lider olduğum düşünülürdü. Ama sırf kadın olduğum için, buyurgan oluyorum.”

“Öylesin ama konumuz o değil. Hayatımda bir kadında gördüğüm en seksi ağza sahip olmadan söz ediyoruz.”

“Ağzım seksi mi?”

“Hı hı.”

Emma yutkundu. Dikkatle ona baktı. “Artık yalan söylediğinden eminim.”

“Ben sadece önemsiz konularda yalan söylerim. Sana ağzının bu sabah sekizde neler yaptığını hatırlatmama gerek var mı?”

Emma, Kenny’nin yanaklarını nasıl hâlâ kızartabildiğini bilmiyordu ama onun kızardığını hissetmişti. “Evet, teşekkürler.”

Kenny gülüp onu kendisine çekti. “Ben teşekkür ederim.”

Emma Hugh’yu aramak yerine, sonraki sabahı çiftlikteki yatakta Kenny’yle uzun uzun, ağır ağır sevişerek geçirdi. Bir kadının daha heyecan verici, daha düşünceli bir âşığı olabileceğini düşünemiyordu ama keşke kontrolün elinde olması onun için o kadar önemli olmasaydı diye geçiriyordu içinden. Kendisi sürekli kontrol sahibi olmak istediği için değil... Ama zaman zaman sadece onun o güzel bedeni üstünde deneyler yapabilmek için üstünlüğe sahip olmak istiyordu. Bunun zamanla halledebilecekleri bir sorun olduğundan emindi ama çok az vakitleri kalmıştı.

Güzel bir kahvaltıdan sonra ahıra gittiler ve sonraki birkaç saat Pedernales’in yanında ormanda ata bindiler. Gölge’ye binmiş olan Kenny bir batı eyerinin üstünde rahat rahat omuzlarını sarkıtmışken, Emma da bir İngiliz eyerinin üstünde Çin’e biniyordu.

“Kenny, fark ettin mi... İyimser düşünüyor olabilirim ama dövmem biraz silikleşiyor gibi.”

“Sadece derine daha da işliyor.”

“Haklısın galiba.” Emma ormanda bir hışırtı duyup bakınca bir armadillonun devrilmiş bir ağaç kütüğüne doğru ilerlediğini gördü. O kadar tuhaf bir hayvanın o kadar yakınında olmak... Kalçası at sırtında oturmaktan tatlı tatlı sızlıyordu, belki de sevişmelerinin etkisini hissediyordu.

Kenny şapkasını gözlerine biraz daha indirdi. “Düşünüyordum da... Bir sonraki dönemin bir hafta sonra başlıyor ve Deccal uzaklaştırmamı yakında sona erdirmeyecek gibi görünüyor. O yüzden, apar topar dönmene gerek yok. Neden biraz daha burada kalmıyorsun?”

Emma omuzlarını dikleştirip çabucak ona baktı. “Uçak biletim iade edilemiyor.”

“Onu ben hallederim. Merak etme.”

En azından, Kenny ondan kurtulmak için acele etmiyordu. Bunun Emma'yı mutlu etmesi gerekirdi ama keyifsiz hissediyordu. Sevişmeseler, Kenny orada kalmasını istemezdi. "Ben bir idareciyim. Dersler hemen başlamayacak ama görevim başlayacak. En fazla iki hafta izin alabiliyorum."

"Anlamıyorum. Bana Dük'ün seni işten atacağını söylemiştin. Oraya gitmezsen, ne fark eder?"

"Henüz beni kovmadı ve kovana dek, St. Gert'ten sorumluyum." Altdudağını sarkıttı. "Hâlâ yirmi dört saat kadar vaktim var. Belki bir haber gelir."

Bir köşeyi döndüler ve Emma uzaktaki evi gördüğünde, orayı ne kadar beğendiğini düşündü. O çiftliği ve eyaleti çok sevmişti. Orada o kadar yalnız olmayan, farklı birisi gibi hissediyordu.

Kenny kaşlarını çatı. "Birlikte bu kadar güzel vakit geçirirken, alelacele gitmen gerekmiyor bana kalırsa."

Haklıydı, hayatının en güzel zamanını geçiriyordu. İçindeki arzuyu engelleyemedi. "Güzelce sonlandırmak daha iyi değil mi?"

Kenny'nin yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Evet, haklısın galiba."

"Tabii ki haklıyım," dedi Emma hemen, hissettiği sızıyı gizleyerek.

Kenny başka bir şey söyleyeceği sırada ahır karşlarına çıktı. Kenny atının üstünde dik oturdu ve düzgün konuşma konusunda St. Gert'teki kızların Emma'nın ofisine yollanmasını gerektirecek kadar kötü bir küfür savurdu.

Emma onun baktığı yöne bakınca, beyaz bir minibüsün yanında duran bir grup adam gördü. Adamlardan birinin omzunda profesyonel bir kamera vardı ve onları çekiyordu. Diğer adam biraz kenarda durmuş, elindeki not defterine bakıyordu. Diğerlerinden daha kısa boyluydu ve koyu kahverengi spor ceketiyse, bej pantolonuyla ve açık yeşil kısa kollu gömleğiyle daha şık giyimliydi.

Oraya yaklaşırlarken, Emma bir çift deri ayakkabının üstünde parıldayan altın tokalar gördü.

“Ağzını açma,” diye homurdandı Kenny. “Çok ciddiylim.”

“Kim onlar?”

“Kim olacaklar, bela.”

At sırtında oraya yaklaşırlarken, Kenny’nin asıl not defterli adama baktığını fark etti. O’ta yapılı, kare çeneli, ufak burunlu ve düz saçlı bir adamdı. Kaslı ensesindeki deri bir ipten modaya uygun bir güneş gözlüğü sarkıyordu.

Kameraman biraz daha yaklaştı, Kenny atının dizginini çekerken, kamerasını ona doğrulttu. “Burası özel arazi, Sturgis.”

“Daha önceden çiftliğini gezmemiştim, Kenny. Beni gezdirmeye ne dersin?” Adam profesyonel bir spikerin kalın ve kontrollü ses tonuna sahipti. Yılışık bir ifadeyle gülümsüyordu. Emma ondan anında nefret etti.

“Hiç sanmam,” dedi Kenny. Atından inip dizginleri ahırdaki seyis çocuğa verdi ve Emma’nın atından inmesine yardım etti.

“İş için geldim, Kenny ve seninle bir röportaj yapmak istiyordum.”

“Bir röportaj vereceğim son muhabir sensin. Bu arada, gözün iyileşti mi? O kadar kan akacağı kimin aklına gelirdi?”

Adam büyük bir nefretle ona bakıp Emma’ya döndü. “Ben Sturgis Randall. Uluslararası Spor Kanalı’nın *Bugün Dünyada Spor* programından geliyorum.”

“Bu da Emma,” dedi Kenny onun yanıt vermesine fırsat vermeden.

O kadarını söylemişti. Mağazalarda çalışan satıcılardan komilere kadar, tanıştıkları herkese doğru olmadığı halde onun soylu olduğunu söylemeye bayılan adam, ne soy ismini ne de unvanını söylemişti.

Sturgis başını sallayıp dikkatini ondan ayırdı. Kenny’nin arkadaşından çok, işiyle ilgileniyordu. “Sen burada kovboyculuk

oyarken, Tiger Augusta'da on puan geride. Ona rakip olmak için oraya gitmemen büyük haber ve bununla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum.”

“Ben de benim için yeteri kadarını yaptığını sanıyordum.”

Sturgis öfkeleni. “Bana birkaç milyon golf taraftarının karşısında saldırdın.”

Emma, Torie'den olayı dinlemişti ve Sturgis'in ilk yumruğu attığını ama Kenny'nin her zamanki gibi kendisini savunmadığını biliyordu.

“İkimiz de profesyoneliz,” dedi Sturgis. “Bunu geride bırakabiliriz. Bırak da çiftliği gezelim.”

“Başka zaman.”

“Global National'dakiler bir röportajın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar. Onlar senin sponsorların ve programımın büyük reklam verenlerinden oldukları için, bu konuda onların sözü geçiyor. Ama belki sen bir sponsorunu kaybetmeyi umursamazsın...”

Emma, Kenny'nin mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesine çok öfkeleni. Onun halka mal olmuş biri olması, arazisine bu şekilde izinsiz girme hakkını kimseye vermezdi.

Kenny'nin suratı adeta taş kesilmişti. “Röportaj yok. Patronuna bunu söylemişim.”

“Ülkedeki bütün muhabirlere de söyledin.” Adamın ses tonu yapmacıklaştı. “Anlıyorum, Kenny. O halde... Sen buradan kaçarken, kıcını çekeriz.”

Adamın suratında küstah bir ifade belirirken, Kenny'ninki öfkeden mosmor kesildi. Emma'nın neler olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü ve sonra, muhabirin Kenny'nin bunu ödlekmış gibi gözükmeden reddetmesini imkânsız hale getirdiğini fark etti. Randall Amerika'daki golf hayranlarının, onun kameraya sırtını dönüp uzaklaşma fikrini kaldıramayacağını biliyor olmalıydı.

Emma birden karşısına altın gibi bir fırsat çıktığını fark edince, teni karıncalandı. Bir muhabir! Bir televizyon kamerası! Tam pes

etmek üzereyken, aklına hayaline gelmeyecek bir şekilde kendisini daha çok insana rezil edebileceği bir fırsat çıkmıştı karşısına. Nefesini tuttu. Beddington bile bunu göz ardı edemezdi!

Kenny onun içine hızla nefesini çektiğini duymuş, ifadesinden bir şeyler planladığını anlamıştı. Emma'nın bakışları Sturgis'ten kameramana kaydı ve Kenny'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Leydi E. aklına her ne saçmalık geldiyse buna şahit olması için elinin altında ülke çapında bir izleyici kitlesi olduğunu fark etmişti.

Kendisini olacıklara hazırladı. Emma hızlı davranırdı ve her an ya kendisini onun kollarına atacaktı ya çıırılçıplak soyunacaktı ya da bir dans yapmaya başlayacaktı.

Kenny kariyerini batırmak istemiyorsa, bir röportaja razı gelmek zorunda kalsa bile Emma'yı oradan derhal uzaklaştırması gerektiğini düşündü.

"Tamam." Omuzlarını silkti. "Neden olmasın? Gerçekleri ortaya çıkarmak için iyi bir fırsat olacak." Emma'ya döndü. "Emma, bu iş sıkıcı olacak. Beni içeride bekle, olur mu?"

Kendisini en kötü olasılığa hazırladı ve Emma'nın onu profesyonel golf çevresindeki en büyük espriye dönüştürmek üzere olduğunu düşünmemeye çalıştı. Lee Trevino'nun şakaları, Ben Wright'ın lezbiyen golfçüler hakkındaki yorumları, hatta Fuzzy Zoeller'ın '97 Masters'tan sonra kızarmış tavukla ve karalahanayla ilgili yaptığı espriler bile Emma'nın üstüne yıkmak üzere olduğu şeyle kıyaslanamazdı.

Ama... Hiçbir şey olmadı. Hayretle onun içine derin bir nefes çekip tamam der gibi başını salladığını ve arkasını döndüğünü gördü. Kendisini çimdiklemek istedi. Emma ciddi ciddi gidiyor muydu?

Emma kameralara bir daha dönüp bakmadan, dosdoğru eve döndü ve herkesin şahit olabileceği bir skandal yaratma şansını

tepti. Kenny onun neden harekete geçmediğini bir anda kavradı. Çünkü Emma onu incitmek istemiyordu.

“Başlamaya hazırız,” diye seslendi kameraman. “Şuraya gelin.”

Kenny düşüncelerini Emma’dan ayırdı ve çitlere doğru giderken, onun az önce neyi feda ettiğini düşünmemeye çalıştı. Aklından o sabah yanında, skandal yaratacak planlar yapıyormuşçasına alnı kırışmış uyurken nasıl görüldüğü gibi, dikkatini dağıtan düşünceler geçti. Kestane rengi buklelerinin, açık mavi yastık kılıfında gökyüzünü kaplayan bal rengi kurdeleler gibi nasıl dağıldığını hatırladı.

“Kenny?”

Birden gerildi. Ne zamandan beri bal rengi kurdeleleri düşünüyordu? Dikkatini bu şekilde dağıtan bir şeye o sırada hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Kararlılıkla tekrar Sturgis’e döndü.

“Bu aptal şeyi bir an önce bitirelim.”

Aptal! Emma çekmecelerden birini açıp bir açacak aradı. Hayatında ilk kez karşısına çıkan bir fırsatı tepmişti. Neden? Çünkü aptalın tekiydi de o yüzden!

Kenny mutfığa girince, kapı arkasından hızla kapanıp çarptı. Gergin ve asabi görünüyordu. Güzel! Emma’nın canı da tartışmak istiyordu. Bunun için can atıyordu! O korkunç gerilimden kurtulmak için her şeyi yapabiliirdi.

Kenny tezgâhın yanında durdu, şapkasını çıkarıp ona baktı ve gülümsedi. Kenny ona bakarken, hissettiği tüm gerilim o anda bedenini terk etti. Bu değişim öylesine hayret vericiydi ki Emma tam olarak idrak edemedi. Sanki kocaman bir fırtına bulutu tek bir güneş ışınıyla yok olmuştu.

Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Emmatüm bedeninin ısındığını hissetti. Gözleri... O muhteşem gözleri... Emma teninin karıncalandığını, kalbinin hızla attığını ve kanının damarlarında son

sürat aktığını hissetti. Kulakları çınladı, görüşü bulanıklaştı ve içi titredi. Tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Günlerdir cinsel olarak onun o kadar farkında olduktan sonra, bedeni artık sürekli bir uyarılma halindeydi ama o anki durum tamamıyla farklıydı. Bu tepki içinin öylesine derin bir yerinden gelmişti ki o yerin var olduğunu bile yeni keşfediyordu.

Emma'nın sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüler çığlık atmaya başlamıştı. *Hayır, bunu yapmasın! Lütfen! Her şey olur ama bu olmaz. Bu adamla olmaz. Tanrım, lütfen, hayır... Aşk olmasın.*

Onu seviyordu. Bu, sıradan bir hayranlık değildi. Dahası, ona âşık olduğunu fark edişi her zaman hayal ettiği gibi yumuşak bir şekilde değil, hayatını yerle bir eden bir felaket gibi gerçekleşmişti. Son derece uygunsuz bir şekilde. İşleri zorlaştıran bir biçimde. Çok korkunç ve ona inanılmaz derecede acı veren bir durumdu bu.

“Bir sorun mu var?”

“Sorun mu? Ha-hayır. Hiçbir sorun yok. Tabii ki yok. Röportaj nasıl geçti?” Emma en sonunda açacağı bulup Kenny'nin önceden seçtiği şarabın mantarına sokmaya çalıştığında, ellerinin titrediğini fark etmediğini umdu. Kenny açacağı ondan aldı.

“Ona yumruk atmadan tamamladım, o yüzden iyi gittiğini söyleyebilirim.” Açacağı çevirdi ve yine onun kemiklerini eriten gülümsemesiyle baktı. “Kameradan faydalanmadığın için teşekkür ederim.”

Emma sırf elleri meşgul olsun diye bir tuzluk aldı. Patrick fotoğraf çekmek için dışarı çıkmıştı. Daha önceden, yalnız kaldığına memnundu ama o sırada artık geri gelsin diye düşünüyordu. “Nasıl yani?”

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun.”

Emma altdudağını ısırdı ve başparmağını seramik tezgâhta gezdirdi.

“Harika bir insansın, bunu biliyor muydun, Leydi E.? Sadece yatakta odasında demiyorum.”

Emma tekrar ona döndü ve sesi cılız ve tereddütlü çıktı; her zamanki gibi değildi. “Yatakta harika olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Şey, evet, ama bunun nedeni sensin.”

Kenny hızla başını salladı. “Kesinlikle nedeni benim; o yüzden, seksi bir başkasıyla denerken kendini büyük bir hayal kırıklığına uğramaya hazırla.” Gülümseyecek gibi oldu ama sonra ağzı bunu beceremeyip yamuldu.

Emma bir başkasıyla sevişemeyeceğini düşündü. Başka birisinin üstünde hâkimiyet kurmasına ve savunmasız olmaya katlanamazdı. Neden onunla seks yapmıştı? Hiçbir şeyi öylesine yapmazdı; neden seksin istisnai bir durum olacağını düşünmüştü? Ona bedenini sunduğunda, aslında fark etmeden onun talep etmediği ve istemediği bütün parçalarını da vermişti.

İnler gibi bir ses çıkardı.

“Sorun ne? Bozuk karides yemiş gibisin.”

“Ondan daha kötü durumdayım.”

“Emma?”

“Bu konuda konuşamam.”

“Tabii ki konuşabilirsin. Anlatsana.”

Ona âşık olduğunu mu söyleyecekti? Asla olmazdı! Onun tepkisini hayal bile edemiyordu. İlk önce şok geçirecekti, sonra da dehşete kapılacaktı. Onun biraz daha orada kalmasından söz etmeyecek, aralarında o rahatlık olmayacak ve Emma’ya bir gün ışığı okyanusunda boğulduğunu hissettiren çekici gülümselelerini fırlatmayacaktı.

Sonra hayret verici bir şey düşündü. Neden dürüst olmayacaktı ki? Her zaman güçlüklerle başa çıkmıştı ve bu durum da kendisini kurtarması için kusursuz bir yol olacaktı. Ona doğruyu söylerse, bir yerini kesmiş gibi hissedecekti. Hızla ve vahşice. Kenny’nin dehşet ifadesi de onun menekşe gözlü küçük çocuklarla ve sonsuza dek mutlu yaşamakla ilgili aptalca hayallerine bir son verecekti.

Bu konuyu bir saniye daha düşünmeden, ağzının açıldığını ve yanıt verdiğini fark etti. “Çok saçma bir şey oldu.” Biraz öksürdü. “Ben fark ettim ki... Çok ama çok sinir bozucu ve aptalca bir şey ama...” Dili ağzında büyümüş gibiydi. “Şoke olacaksın. Kızabilirsin de. Bunu anlayışla karşılarım.”

Kenny sabırla bekledi.

“Aman, boş ver. Söylemedim say...” Ama Emma geri adım atmaya başladığı anda kendisini durdurdu. Bir sürü kusurlu yanı vardı ama ödlelik asla bunlardan biri olmamıştı. Bir kadının en derin hislerini gizleyerek gururunu koruyabileceğine dair kural koyan kimdi! O, böyle davranmayacak kadar güçlüydü; sözcükler ağzından bir anda çıkıverdi.

“Şey, ben senden hoşlanıyorum.”

Kenny ona kulaklarından yılanlar fışkırmaya başlamış gibi hayretle baktı.

Emma hızla başını çevirdi. “Sakın bir şey söyleme! Kendime o kadar kızgınım ki çılgılık atabilirim. Düşünebiliyor musun? Çok saçma! Sen! Onca insan arasından!” Tezgâhtan bir et çatalı aldı. “Neden bunu doğrudan kalbime saplamıyorum ki? Ya da Tom Cruise’a âşık olduğuma karar vermiyorum? Ya da... Daniel Day Lewis’e? Ya da salak bir rock yıldızına? Aynı derecede saçma olurdu.” Et çatalını tezgâha indirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dağılmamak için ayağını yere vurmaya başladı. “Eh, buna katlanmayacağım, tamam mı? Bazı şeylere kesinlikle tahammül edilemez. Buna artık bir son veriyorum.”

Kenny ağzını açıp kapadı, sonra tekrar açtı. “Bu-bunu nasıl yapacaksın?”

Emma çenesini kaldırdı. “Az önce yaptım ya?”

Ağlamaktan korkuyordu ve hissettiği utanç ona yetmişti. Telefon çalınca, duymazdan geldi. “Senin suçun olmadığını biliyorum ama şu anda ikimize de çok kızgınım. O yüzden, müsaadenle.”

Telefon tekrar çaldı. Emma uzaklaşmaya başlamıştı ama bar taburelerinden birine çarpınca az kalsın onu yere düşürüyordu. Öfkeyle ahizeyi aldı. "Alo?"

"Ben Torie. Hemen Kenny'yi al ve eve gelin!"

"Sorun ne?"

"Geldiğinizde görürsünüz. Acele edin!" Torie başka bir açıklama yapmadan telefonu kapadı.

Emma ahizeyi hızla yerine koydu. "Kız kardeşin bir tür kriz yaşıyor."

"Yine ne oldu?"

Emma'nın içinden geçen tek şey, yatak odasına kapanıp yalnız kalmaktı ama artık bunu yapması mümkün olmayacak gibiydi. "Bilmiyorum ama hemen evine gitmemizi istiyor."

"Gidelim o zaman. Muhtemelen Dex'i öldürmüştür ve cesedi gömmemizi istiyordur."

Traveler malikânesine yaptıkları yolculuk işkence gibiydi. Emma onun acımasını ya da utanmasını görmek istemiyordu. Hemen radyoyu açıp sesi sohbet etmenin imkânsız olacağı yüksekliğe getirdi. Kenny bir şey yapmayınca onun da konuşmak istemediğini anladı.

Eve girer girmez, Shelby karşısına çıktı. Gözleri parıltıyordu ve yanakları mutluluktan kızarmıştı.

"Ah, Leydi Emma, hiç beklenmedik bir konuğumuz var. Warren'ın bir iş arkadaşı... Büyük bir yatırımcı ama onun buraya Warren yüzünden geldiğini sanmıyorum. Senin yüzünden gelmiş olmalı! Kasabadaki herkes evimde gerçek, kanlı canlı bir *dük* olduğunu duyunca ne yapacak bakalım!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emma donakaldı.

“Bir dük mü?” dedi Kenny.

“Beddington Dükü!” dedi Shelby heyecanla. “Şu anda oturma odasında! Warren ona Hugh diye hitap ediyor.” Sesini gizli bir şey söyleyecekmiş gibi alçalttı. “Birbirlerini senelerdir tanıyorlarmış... Dük seksenlerin başından beri şirkete yatırım yapıyormuş ama ilk kez karşılaşmışlar. Haydi, içeri girin de kendinizi tanıttın. Benim bir ordövr tabağı daha getirmem gerek. Dük bayağı iştahlı.”

Emma darmadağın olmuştu. Önce Kenny’ye âşık olduğunu anlamış, şimdi de bu olayla karşılaşmıştı. Hugh’nun yüksek teknoloji ürünleri üreten şirketlere yaptığı yatırımlardan bir servet edindiğini biliyordu ama çok sayıda şirket vardı. TCS’in onlardan olduğunu nereden bilebilirdi? Hem ertesi gün evine dönecekti. Dük neden onu görmek için onca yol gelmişti?

Kenny onun kolunu kavradı. “Hemen çiftliğe dönüyorsun. Buna katlanmak zorunda değilsin.”

Kenny’nin korumacı tavrı onu rahatlattı. Onunla geri dönmek çok güzel bir fikirdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Titrek bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedi, “ama ben hallederim.”

Kararlılıkla oturma odasına girdi.

“Emma, hayatım?” Hugh ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. İriyarı bedenini gizleyen üç parçalı koyu gri takım elbisesiyle çok şık görünüyordu. Seyrekleşmeye başlamış kestane rengi saçları yuvarlak suratından düzgünce geriye taranmıştı, ufak ve soluk renkli gözlerinin üstü gür kaşlarla kaplıydı. Her yanından pahalı tıraş losyonu kokusu yayılıyordu.

Kenny’nin arkasından, “Hergele, tıpkı lanet olası VIII. Henry’ye benziyor...” diye fısıldadığını duydu.

Emma hemen öne çıktı. “Çok şaşırdım, Ekselansları. Teksas’ta ne işiniz var?”

Hugh’nun tombul parmakları onunkileri kavradı. “Sürpriz yapmak istedim. Birkaç haftalığına iş nedeniyle ABD’de olmam gerek; o yüzden, geri döndüğünde seni göremeyecektim. Dahası, Teksas’ı o kadar güzel anlatıyordun ki gelip kendim görmek istedim.”

Bu, kocaman bir yalandı. Dük tanıdığı insanlar arasında, seyahat etmeye en az meraklı olan kişiydi. Bunca yolu, Emma’nın hâlâ avcunun içinde olup olmadığını görmek için gelmişti.

Emma onun bunu neden umursadığını bilemiyordu. İngiltere’de kendisinden daha güzel, onunla birlikte olmayı çok daha fazla isteyecek binlerce kadın vardı. Dük, unvanı ve servetiyle, dilediği kadını seçebilirdi. Neden onunla ilgileniyordu?

Hergele! Kenny, Hugh Holroyd’un bakışlarının Emma’nın dudaklarına takıldığını fark edince Beddington Dükü’nün St. Gert’ün müdiresine kafayı neden taktığını anladı. Azgın hergele.

Yumruklarını sıktı. Emma o kadar saftı ki Holroyd’un umursadığı tek şeyin onun unvanı ve saygınlığı olduğunu sanıyordu ama Kenny, Emma’nın dolgun vücudunun Dük’ü bir sapığa dönüştürdüğüne çiftliğine bahse girebilirdi. Hugh, Leydi E.’nin o seksi ufak ağzıyla ilgili hayaller kuruyor, bunun etkisi de tıpkı Kenny’deki gibi oluyordu.

Ama bu asla mümkün olmayacaktı. Kenny, Emma’nın mutfakta yaptığı itirafı hâlâ idrak edememişti. Bunu bir başka kadın

söyleseydi, o kadar şaşırtıcı olmazdı çünkü kadınları başından atmaya alıştı ama Leydi E. insanlara karşı son derece temkinliydi. Peki, kendisini âşık olduğuna nasıl ikna etmişti?

Kenny onun sürekli atıp tutmasına rağmen, tutucu olduğunu hatırlattı kendine. Büyük ihtimalle, kendi huzuru için eğlence niyetine yapılan seksten daha önemli bir şey yaşadığına ikna olmuştu. Âşık olduğuna inanması gerekmişti. Ama bu doğru değildi ve bunu ona açıklaması gerekiyordu.

Bu konu moralini bozdu ama düşünecek fırsatı bulamadı çünkü babası önemli yatırımcılarla konuşurken kullandığı o neşeli ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. “Hugh, sana oğlum Kenny’yi tanıştırmak isterim. Hugh’nun senelerdir ziyaret etmesini bekliyordum, Kenny. En sonunda davetimi kırmadığı için çok mutlu oldum.”

“Ah, evet.” Hugh’nun tokalaşması, ıslak bir golf havlusunu andırıyordu. “Çok memnun oldum, Ken. Sevgili Emma’ma göz kulak olduğun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

Kenny çenesini sıktı. “Rica ederim.”

Torie öne çıktı. Koruyucu bir tavırla Kenny’nin koluna girşinden ağabeyinin aklından geçenleri anladığı belliydi.

“Ağabey, Hugh da golf oynuyormuş. Az önce, ona bu sabah kulüpteki oyunumu anlatıyordum. Dört adımlık deliği kaçırmasaydım, yetmiş dokuzluk bir vuruş yapacaktım.”

Hugh küçümseyici bir ifadeyle ona baktı. “Eh, kız kardeşine vuruş yaparken başını hareket ettiriyor olabileceğini anlattım. Ben de birkaç kısa vuruşu kaçırmışımıdır. Ama nadiren. Gerçi senin liginde değilim, Ken ama iyi vuruşlar yapmışımıdır.”

“Öyle mi?”

Shelby bir eliyle Peter’ı kalçasına oturtmuş, diğer elinde bir tepsi ordövrle içeri girdi. Bebeğin yanağında yastığın izi belirmişti ve yumruğuyla gözünü ovuşturuyordu. “Geç kaldığım için kusura bakmayın. Peter yeni kalktı.”

Hugh bebeğe, sanki odaya ıngıraklıyılan getirilmiş gibi baktı ama Shelby fark etmedi. “Peter dokuz aylık ve babasının gözbebeği.”

Warren gülümsedi. “İkinci kez çoluk çocuğa karışmakta özel bir şey var, Hugh. İnsan eski hatalarını telafi etme fırsatı buluyor.”

Kenny babasının sesindeki belli belirsiz pişmanlık ifadesini duyunca irkildi. “Petie’yi senden alayım da Hugh’ya biraz daha ordövr ikram et, Shelby.”

Hugh ilk ismiyle hitap edilmesine öfkelen-di ama Kenny fark etmemiş gibi yaptı. Shelby bebeği ona verip Beddington’a doğru gitti. “Luisa’nın mantar dolmalarını denemelisiniz, Ekselansları. Çok lezzetlidir. Ayrıca, peynir ubuklarımız da var. Bir Martha Stewart tarifinden ama olsun.” Hugh çok geçmeden geniş kucağına bir kâğıt peçete serip üstüne ordövrleri dizerek kollu bir sandal-yeye yerleşmişti ve Kenny’nin gömleğinin ön tarafındaki Cadillac logosuna burnunu sürten Peter’a dikkatle bakıyordu.

“Ne düşünüyordum, biliyor musunuz?” Torie’nin bakışlarında muzip bir parıltı belirdi. “Hugh’ya Teksas gece hayatını göster-meliyiz. Bugün Dex’le Roustabout’ta buluşacaktım. Neden hep birlikte gidip Hugh’yu da götürmüyoruz? İki adım dansını hiç denemiş miydin, Hugh?”

Dük, Torie’nin ona arkadaşımış gibi hitap edişine kaşlarını çattı. “Emma’yla ayrı kaldığımız zamanı telafi etmemiz gerek. Otelde baş başa akşam yemeği yiyeceğiz. Emma, sen de orada kahırsan benim için daha kolay olur; sekreterimden senin için de bir oda ayırtmasını istedim. Tabii, ayrı bir katta.”

Kenny ona o odayı ne yapabileceğini söylemek üzere ağzını açmıştı ki Shelby araya girdi.

“Kesinlikle olmaz, Ekselansları. Warren ve ben o eski otelde kalmanıza izin veremeyiz. Luisa size çoktan yukarı katta bir oda hazırlamaya başladı. Kendi banyonuz ve güzel bir balkonunuz da olacak.”

Shelby beyinsiz gibi davranmaktan keyif alırdı ama son derece zekiydi. Kenny neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Hugh'yu Emma'dan uzak tutarak ona yardım mı etmeye çalışıyordu, yoksa evinde bir İngiliz dükü kaldı diye böbürlenme hakkını mı elde etmeye çalışıyordu?

Son ordövrler de Hugh'nun ağzında kayboldu. Ağzının kenarlarını peçetesiyle sildi. "Çok nazıksınız ama ben gerçekten de..."

"Kimse itiraf etmek istemiyor," dedi Warren, "ama otelde büyük bir hamamböceği sorunu var."

Kenny bunu ilk kez duyuyordu. Babasına dikkatle baktı. Ne işler çeviriyorlardı? Sonra, neler olduğunu anladı. Babası ondan daha fazla para koparmak, belki de şirket birleşmesini iptal etmek için Hugh'yu yakınlarda tutmak istiyordu.

"Hamam böceği mi? Tanrım..."

Petie hafif, boğuk bir ses çıkarınca Kenny onu kucağına aldı-ğını hatırladı. Hemen öne atıldı. "Küçük kardeşimi iyi göremediniz ve Emma'dan siz İngilizlerin çocukları ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum."

Nazıkçe ama kasıtlı olarak Peter'ı Hugh'nun kucağına oturttu. Dük gerildi. Peter ona bakıp alnını kırıştırdı.

Kenny ona imalı bir bakış fırlattı. *Yapman gerekeni yap, kardeşim.*

Peter sakın sakın oturdu ama pek mutlu gözükmiyordu. Hugh daha da mutsuz gibiydi. "Aslında..."

"Emma bana sizin de çocuklarınız olduğunu söylemişti." Kenny gözlerini gitgide suratı kızarmakta olan Petie'den ayırmadan içten bir gülümseme fırlattı. "İki küçük kızınız var, değil mi?"

"Şey... Evet... Şu anda okuldalar."

Peter ıkındı.

"Okuldalar mı?" dedi Kenny. "Emma gibi tatilde değiller mi?"

Petie daha yüksek sesle ıkınmaya başladı ve suratı daha da kızardı. Shelby içeri giren hizmetçi yüzünden meşguldü ama War-

ren neler olduğunu görmüş, buna rağmen Kenny'yi şaşırtarak hiç sesini çıkarmamıştı.

“Şey, tatildeler ama ben çok meşgulüm ve okullarında kalmaları daha iyi. Birinci sınıf bir yerdir. St. Gertrude gibi değildir. Gerçi orada da bir sorun yok, Emma muhteşem şeyler yapıyor ama kızlardan bazıları pek uygun değil. Bizim aktif bir burs programımız var, anlarsınız ya?”

Evet, gayet iyi anlıyordu.

“Burslu öğrencilerimiz en çalışkan olanlar,” dedi Emma sert bir sesle.

Salonda dolu bebek bezi kokuları yükseldi.

Aferin, kardeşim. Kenny gururla kardeşine gülümsedi. Küçük çocuk bir saat gibi dakikti.

Hugh burnunu kırıstırıp Peter'ı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Sizin kaç burslu öğrenciniz var?” diye sordu Kenny nazikçe.

“Bizim... Şey...” Hugh, Petie'yi dizinin ucuna yerleştirdi. Kenny bebeğin kıvranmaya başladığını fark etti ama halinden hâlâ memnunmuş gibi görünüyordu.

“Her sene on beş burslu öğrenci kabul ediyoruz,” dedi Emma.

“Vay canına, çok iyiymiş. Söylesene, Hugh, o kadar çok parlak genç insandan sorumlu olmak nasıl bir şey?”

Petie bezini olduğu gibi doldurunca Dük'ün kırmızı suratu solmaya başlamıştı. Ama sıkıntısını dile getiremeyecek kadar gururluydu. “İnsan görevi neyse onu yapmalı.”

“Çok haklısınız.” Kenny eğitimin değeri ve yardımseverliğin verdiği mutlulukla ilgili uzun ve sıkıcı bir monologa başladı. Shelby hizmetçiyle konuşup kokuyu alana dek her şey dilediği gibi gitti.

“Peter Traveler, ne yaptın bakayım, seni küçük yaramaz?” Gülerek bebeği Dük'ün kucağından aldı. “Birkaç dakikaya döneriz. Kenny, Emma, yeteri kadar yemeğimiz var. Akşam yemeğine

kalın da Roustabout'a gidip Ekselanslarına Teksas'ın nasıl bir yer olduğunu gösterelim."

Hugh bir teneke dolusu solucan yemeyi tercih edermiş gibiydi.

Torie heyecanla gülümsedi. "Sana iki adım dansını öğretmek için sabırsızlanıyorum, Hugh. Kovboy şapkamı takmana bile izin vereceğim."

Kenny içinden kız kardeşine istese de istemese de bir kamyon dolusu emu yemi alacağına söz verdi.

Akşam yemeği boyunca, Emma'nın ona sokulup *sevgilim* diye hitap etmesini bekledi ama Emma ona sıradan bir tanıdık gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı. İnanılmazdı! Seks yapmadıkları zamanlarda, herkesin yaptıklarını düşünmesini istemişti. Yaptıktan sonra bunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Kenny sinir olmaya çalıştı ama içinde öfke yerine çılgınca bir sıcaklık hissetti. Seneler boyunca, onu kullanan bir sürü kadın olmuştu ama Emma kesinlikle onlardan biri değildi.

Nehir kenarında yürüyüş yapırlarken, aralarında geçenleri Hugh'ya söylemek istemediğinden söz ettiğini hatırladı. *Bunun aramızda kalmasını istiyorum. Sadece ikimizin arasında.*

Yine de Emma o küstah hergeleden kurtulmanın tek yolunun bir âşığı olduğunu söylemek olduğunu biliyor olmalıydı ve Kenny bunu umursamazdı. Ama bu arada, Emma'nın prensiplerine bağlı kaldığını görmek hoştu. Kendisini sevdiğini düşündüğünü görmek de öyleydi ama Kenny onun sadece aklının karışık olduğunu biliyordu.

Roustabout o gece normalden kalabalıktı ve Dük'e yol gösterirlerken, Beddington adeta Petie'nin bebek bezinin içine girmiş gibi duruyordu. Torie onları arka taraftaki büyük bir masaya götürürken, Shelby konuşup duruyordu. Oraya vardktan kısa süre sonra, Emma müsaade isteyip barda oturmuş, Platon'un *Sokrat'ın*

Son Günleri adlı eserini okuyan ve şüphe uyandıracak derecede Mountain Dew'a benzer bir şeyle dolu kocaman bir kupadan bir şeyler yudumlayan Ted Beaudine'in yanına gitti.

Emma onunla samimi bir sohbete başlarken, Kenny onu izledi. Ted hemen onu dans pistine götürdü, sonra Emma ikisini tatlı bir baladda yönlendirirken gence iyice sokuldu. Kenny bu işin nereye varacağını çok iyi biliyordu ve Ted'in eli Emma'nın kalçasına doğru alçalınca hiç şaşırmadı.

Ted, Emma'nın başının üstünden ona hafif bir gülümsemeyle baktı. *Ne yapabilirim ki? Emma beni zorluyor.* Kenny onu bir daha golf sahasında gördüğünde, kıcını tekmelemek için öfkeyle yemin etti.

Hugh, Warren'la konuştuğundan, dansı izlemiyordu ama Torie ve Shelby izliyorlardı. Bakışıp duruyorlardı; derken, Leydi E.'nin itibarını korumak gibi bir girişimde bulunma hatasına düşen Torie ayağa fırlayıp sanki büyük bir ayrıcalıklı gibi barı daha iyi görebilmesi için Hugh'ya yer değiştirmelerini teklif etti. Emma'nın Ted'le flört edişini göremesin diye, sırtı dans pistine dönük olarak oturtmayı başardı. Zavallı Leydi E. ne kadar çaba sarf etse de itibarını yerle bir edemiyordu.

O noktadan sonra onun için her şey ters gitti. Hugh ukalalık taslamakla o kadar meşguldü ki Emma Ted'i tanıştırmak için masaya getirdiğinde el ele tutuştuklarını fark etmedi; Emma tekila shot'ları sipariş ederken de bir tuhafılık görmedi. Kenny ilk iki fondipten sonra onun betinin benzinin attığını fark eden tek kişi oldu. Emma üçüncüyü, sonra da dördüncüyü sipariş etti. Ama sonuncuyu içmeden önce, hızla kadınlar tuvaletine gitti.

On dakika sonra döndüğünde solgun görünüyordu ama artık yüzü kireç gibi değildi; Kenny böylece tekilaların nereye gittiğini anladı. Onu rahatlatmak için masanın altından elini sıkıp keşke ona yardımcı olabilsem diye düşündü ama bu, Emma'nın kendi

başına yapması gereken bir şeydi. Onun itibarını yerle bir etmek içinden gelmiyordu.

Gece bu şekilde devam etti. Roustabout'un en iyi ve tek malt viskisinden birkaç kadeh içen Hugh, soyuyla ilgili öylesine ayrıntılı bir açıklama yapmaya koyuldu ki Shelby bile sıkıldı.

Sonra, Sturgis ve kamera ekibi geldi.

Sturgis kasabayı tanıtmak için ertesi güne kadar kalabileceğini söylemişti ve Tiger ertesi günkü Masters turnuvası için dinlenirken, belli ki Kenny'nin Roustabout'ta nasıl vakit geçirdiği de bu tanıtıma dahildi. Sturgis'in içeride, Kenny'nin ne kadar kötü olduğuna dair akıllarına gelen her öyküyü anlatan birkaç eski okul arkadaşıyla konuştuğunu gören Kenny öfkelenmeye başladı. Sturgis zaten onu golf çevresine rezil etmişti, şimdi de arkadaşları işini bitirmek üzereydi.

Hugh sürekli olarak Emma'yı yalnız yakalamaya çalışıyordu ama Torie buna izin vermiyordu. Kenny kız kardeşinin İngiliz adamdan tıpkı kendisi gibi hoşlanmadığını anlamıştı. Hugh çaresizlikten Emma'yı dansa kaldırdı ama Torie ayağa fırlayıp Emma'nın danstan hiç anlamadığını, bu işin nasıl yapıldığını kendisinin göstereceğini söyledi.

Maden suyu Emma'nın midesine iyi gelmiş gibiydi; çok geçmeden, Torie'yle Shelby'ye Ted'in ne kadar harika olduğundan söz ederek, tekrar Hugh'yu üzmeyi denemeye karar verdi. *Ted hayatlarında gördükleri en yakışıklı genç erkek değil mi, kotu üstünde çok hoş durmuyor mu* gibi Hugh'nun o karmaşada bir kulağından girip diğerinden çıkan sorular sordu.

Dex gelince Kenny gözünü dört açtı. Emma'nın Ted'le flörtleşmesi ayrı bir konuydu ama orada oturup aynı şeyi Dex'le dememesine izin verecek hali yoktu.

Torie yine araya girerek onu şaşırttı. Emma bir şey yapmaya fırsat bulamadan, Torie Dex'i zorla dans pistine sürükledi. Kenny kız kardeşinin Dex'e sokuluşunu ve nefret ettiği adamla dans

etmeye bayılıyormuş gibi davranmasını izlerken, ona ne kadar borçlandığını düşündü. Masaya döndüklerinde, Torie, Dex'i o kadar lafa tuttu ki Kenny bunu, adamı Emma'dan uzak tutmak için yaptığını bilmeseydi, Torie'nin onunla vakit geçirmekten hoşlandığını düşünebilirdi. Kenny son derece güçlü bir mesaj yollayan pis bir bakış fırlattı... Warren Traveler kızına sırtını dönmüş olabilirdi ama ağabeyi hâlâ iş başındaydı.

Leydi E. o kadar üzgün görünüyordu ki Kenny daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. "Gel, hayatım. Dans edelim." Hayatım sözcüğünü vurgulayarak söylemiş, sesinin konuşmaya dalan Dük tarafından duyulduğundan emin olmuştu.

Soylu hergele kaşlarını çatı.

Emma'yı sandalyesinden kaldırırken, onun istekli olmadığını fark etti. Hâlâ prensiplerine bağlıydı. Aralarında olanlar gizli kalacaktı. "Ben... Yani..." Sesinden çaresiz olduğu anlaşılıyordu. "Ted, Kenny'yle dans etmemin bir sakıncası olur mu?"

Kenny genç serseriye ağzını açtığı takdirde bir sonraki hafta hayalara sahip olmayacağını garanti eden bir bakış fırlattı. Ted mesajı alınca omuzlarını silkti. Kenny, Emma'yı dans pistine götürerek muhtemelen bunları kaydedecek kamera ekibini görmezden gelip onu hızla göğsüne çekti. "Kes sesini ve kollarını boynuma dola. Şu işi bitirelim."

Emma mümkün olduğunca geride durarak yalvarır gibi ona baktı. Kenny güçlü, başına buyruk, tatlı müdiresinin böyle parçalanmasına çok üzülmişti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Bunu yapamam, Kenny. Yapamam. Dük hayatımın her parçasını lekeliyor, bunu da lekelemesine izin veremem." İçine derin ve titrek bir nefes çekti. "A-aklımda başka bir plan var."

Onun hiçbir planı olmadığı, yüzünün ortasındaki burnu kadar barizdi ama belli ki hâlâ bir şeyler düşünebilmeyi umut ediyordu.

“Adam pisliğin teki, tatlım. Bunu ona söylediğin anda, ondan kurtulacaksın.”

“Onunla tanıştın. Egosunun ne kadar büyük olduğunu da gördün. Bu işi bitiren o olmalı, yoksa benden intikam almaya kalkışır. İkimiz de bunu nasıl yapacağını biliyoruz.”

Kenny o lanet okulla ilgili tek bir kelime daha duyarsa, bir şeyleri kırıp dökebileceğini hissetti.

Emma altdudağını kemirmeye, hızla bir plan yapmaya çalıştı. “Buradan giderken, Ted’i tutkulu bir şekilde öpeceğim. Ted sorun olmayacağını söyledi bile.”

“Eminim ki söylemiştir.”

“Sonra, Hugh’la yalnız kaldığımda, ona Ted’le birbirimize âşık olduğumuzu anlatacağım.”

“Hayır, bunu yapmayacaksın.”

Emma yalvaran gözlerle baktı. “Lütfen, Kenny, sorun çıkarma. Bunun başka bir yolu yok. Ted’e bunu telafi ederim.”

Ted’e mi? Bunu ona mı telafi edecekti?

Emma herkesten iyi becerdiği o dediğim dedik bakışlarını yüzüne dikti. “Hugh’ya bizden söz etmeyeceğim. İlk planım buydu, biliyorum ama... Aramızda geçenler fazla özel.” Kenny’ye adeta o hafta sona ermeden on iki tane kitap okumazsa dersi geçemezmiş gibi meydan okuyucu bir bakış fırlattı. “En azından benim için öyle.”

Kenny’nin içinde bir şeyler harekete geçti. Çılgınca bir şey. İçinden gülmek geldi. İçine bir ılıkılık yayıldı. Ama her yanı kaşınıyormuş ve ancak buz gibi bir göle atlarsa bu his geçermiş gibi hissetmeye başladı.

Emma iç çekip geriye çekildi. Kenny aralarında geçenlerin onun için de özel olduğunu söylemediği için onu üzdüğünü biliyordu. O kadar özeldi ki bundan söz etmek istemiyordu. Onun peşinden masaya giderken, her yanını ter bastığını hissetti. Kendisine de ona da kızgındı.

Leydi E., Ted'in orada olmadığını hemen fark etti. Alnı endişeyle kırıştı. "Te-Ted nereye gitti?"

Warren başıyla arka tarafı işaret etti. "Jim Pearl golf sopalarıyla bir sorun yaşıyormuş, Ted de ona arka sokakta bir ders veriyor. Sana hemen döneceğini söylememizi istedi."

Hugh ayağa kalktı. "Yolculuk çok yorucuydu ve bu gecelik bu kadar yeter sanırım," dedi.

"Benim için de." Shelby de onunla kalktı. "Sütüm akmaya başladı, Peter'ı emzirmem gerek."

Hugh'nun yüzü kireç gibi kesildi.

Shelby'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Misafir odasındaki yatağın ne kadar rahat olduğunu göreceksiniz. Öyle değil mi, Warren?"

Kenny'nin babası gülümseyip karısına onu on sekiz yaşındaymış gibi gösteren bir ifadeyle baktı.

"Ama... Benim... Gerçekten de..." Emma telaşla etrafına bakıyor, tutkuyla öpebilmek için Ted'in sihirli bir şekilde belirmesini umuyordu. Kenny'nin resmen çekiştirerek onu oradan çıkarması gerekti. Otoparka vardıklarında, daha da endişelendiğini gördü. Çaresizlik hissettiğinde neler yaptığını daha önce gördüğünden, onu derhal oradan götürmesi gerektiğini biliyordu.

"Arabam şurada," dedi Dex, Torie'ye. "Seni eve bırakayım."

Kız kardeşi bir mazeret uydurmak yerine, tamam dercesine başını salladı.

Shelby el salladı. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Emma." Hugh sanki her şey Emma'nın suçuymuş gibi ona buz gibi bir ifadeyle başını salladı. Kenny onun Emma'yı yalnız yakaladığı anda feci bir nutuk atacağını o anda anladı. Leydi E.'yi eleştirebilecek tek kişi bu adamdı.

Hugh, Warren'la Shelby'nin peşinden onların arabasına doğru yürümeye başladı. Emma gerginlikten titriyordu. Kenny huzursuzluğa kapıldı.

“*Bir dakika!*” Emma o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki otoparktaki herkes onu duydu.

Kenny neler olacağını bilmiyordu ama bundan hoşlanmayacağı hissediyordu. Emma öne atılıp avuçlarını göğsüne kaldırdı.

“Bu yalanı daha fazla yaşayamam!”

Lanet olsun.

“Bunu kendime saklamaya çalışıyordum ama faydası yok!”

Kenny gerçekleşmek üzere olan bir araba kazasını izleyen ama durdurması mümkün olmayan birisi gibi hissetti. “Gerçekler beni özgür kılacak!” Emma içine derin bir nefes çekti. “Gerçek şu ki...” Bir nefes daha çekti. “Torie’ye âşığım!”

“Nesin?” Torie’nin kaşları neredeyse alnının yarısına kadar kalktı ve otomatik olarak geriye doğru bir adım attı.

Ama Leydi E. rolüne kendisini kaptırmıştı ve onu hiçbir şey durduramazdı. Hızla öne atıldı, kollarını açıp Kenny’nin kız kardeşinin dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Emma'nın yanakları alev alev yanıyordu. Ama bir kolunu Torie'nin beline dolayarak izleyicilerine baktı. Kenny'nin kız kardeşi o gece çizmelerini giymişti; bu yüzden Emma'dan en az on santim uzun duruyordu. Adeta dondurulmuş gibiydi. Dex'in yüzündeki ifadeden, gülmemek için kendisini zor tuttuğu görü-lüyordu, Shelby'nin ağzı açık kalmış, Warren'ın kırmızı yüzü bir anda solmuştu.

Hugh'dan hırıltılı bir ses yükseldi ve gözleri öyle bir yerinden çıkacak gibi oldu ki nefes almaya çalışan dev gibi bir balığa benzedi.

"Size söylemeye korktum," dedi Emma süklüm püklüm.

Torie yavaş yavaş şaşkınlığını üstünden atmaya başlamıştı. Dik dik Emma'ya baktı. "Beni önemseydiğini bilmiyordum."

Kenny o kadar öfkelenmişti ki kendisini zor zapt ediyordu. O inatçı, bilmiş, ne yaptığını bilmeyen dik kafalı kadın, hayatı boyunca elde etmek için uğraştığı küçük kızlara öğretmenlik etme kariyerini resmen çöpe atmıştı.

Emma Torie'yi nihayet bırakırken, altdudağını ısıırıyordu. Hugh'nun suratı morarmaya başlamıştı. "Seni aşağılık kadın!"

Sonra, her şey bir anda oldu.

Hugh öne fırladı, kolunu geriye savurup açık avcunu sert bir şekilde Emma'nın yanağına indirdi.

Kamera ekibi Roustabout'tan onun saldırısını göremeyecek kadar geç çıkmıştı ama Kenny'nin atlayıp Dük'ü belinden kavrayışını yakaladılar.

Hugh görüldüğünden daha sağlamdı ama Kenny'yle başa çıkamazdı. Geriye doğru sendeledi. Asfalta düşmeden önce, Kenny onu yakalayıp midesine bir yumruk indirdi.

Kamera hızla onlara çevrilerek hiç tereddüt etmeden uzun boylu, kash atletin eşiti olmayan kısa boylu, tıknaz ve orta yaşlı bir adama saldırırkenki görüntülerini kaydetti.

Hugh iki büklüm oldu, hırıltılı bir ses çıkarıp Kenny'nin karnına kafa atmaya çalıştı. Kenny dizini kaldırıp onun çenesine bir darbe indirdi. Hugh acıyla inleyip asfalta yığıldı.

Bilinci hâlâ yerindeydi ama Kenny'ye bakarken, yüzünü büyük bir korku ifadesi kaplamıştı. Kenny ayağıyla onu dürtmek için eğildi ama tam o sırada, bir kolundan babası, diğer kolundan Dex yakalayarak onu geri çekti.

Gözlerini kör eden o öfke arasında, Kenny kamera ekibini gördü ve her şeyi kaydettiklerini anladı. Hugh sendeleyerek kalktı, ağzının kenarından kanlar akarken nefes almaya çalıştı.

Kenny, Emma'nın yanağındaki kırmızı tokat izinin giderek koyulaşmasını izledi ve kamera ekibini umursayacak hali kalmadı. Umursadığı tek şey ona vuran adamı yok etmekti.

"Tamam, artık iyiyim," dedi babasıyla Dex'e. "Beni bırakabilirsiniz."

Onu bıraktılar.

Kenny yumruğunu Hugh'nun çenesine indirdi.

"Ah, Kenny..." Emma kendisini Kenny'ye doğru atmak istedi ama adaleti gördüğü zaman anlayan Torie onu tutup uzaklaştırdı.

"Buraya gel, minik çiçeğim. Ben seni sakınleştirim." Kolunu sıkıca onun boynuna sarıp göğsüne çekti.

“Bu manzaradan tahrik olmamak için kendimi zor tutuyorum,” diye mırıldandı Dex.

Kenny kaldırımı yığılmış Hugh’ya bakarken, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

“Kenny!” Emma’nın sert sesi üzerine döndü. Emma dolgun minik dudaklarını birbirine bastırmıştı ve bir oyun alanındaki kavgayı sona erdirmeye kararlı bir öğretmen gibi görünüyordu; suratında kıpkırmızı çirkin bir iz olan bir öğretmen. “Yapma. Lütfen.”

Torie onu bırakınca Kenny, Emma’nın yanına gidip yanağına dokundu. “İyi misin?

Emma hızlı hızlı başını salladı ama Kenny onun ne kadar sarıldığını fark edince, Hugh Holroyd’u sil baştan mahvetmek istedi.

Görüş alanının ucundan, kamera ekibinin vampirler gibi etraflarında daire çizdiğini gördü. Her şeyi kaydetmişlerdi... Bir tek Hugh’nun Emma’ya tokat attığı sahneyi kaçırmışlardı. O anda, neler olacağını anladı. Kötü çocuk Kenny Traveler’in savunmasız bir adama nasıl saldırdığını göstereceklerdi.

Asla özür dileme ya da açıklama yapma.

Sturgis Randall yanına koştu ve suratına bir mikrofon tuttu.

“Bana neler olduğunu anlat. Neden kavgaya başlattın?”

“Defol,” diye kükredi Kenny.

“Hayır!” Emma onu kolundan tuttu. “Ona tam olarak neler olduğunu anlat.”

Ama Kenny gururunu o gün zaten Sturgis’le bir kere konuşarak yutmuştu ve bunu ikinci kere yapmayacaktı. Hem bunun faydası da yoktu. Kayıtlar adamın elindeydi ve gerçekleri öğrenmekle ilgilenmiyordu.

Midesinin yandığını hissetti. Tek bir kelime daha etmeden, Emma’dan uzaklaşıp arabasına doğru gitti. Randall bağırarak arkasından bir soru sordu ama duymazdan geldi. Hayatını mahvetmişti ve yalnız kalması gerekiyordu.

Emma onun gidişini izlerken, büyük bir pişmanlık hissetti. Ne yapmıştı? Cadillac hızla oradan ayrılırken, başlattığı olayların Kenny'nin kariyerinden geri kalanları yok edebileceği gerçeğiyle yüzleşti.

Warren öne atıldı. Emma onun oğluna bakarkenki muhtaç ifadelerine alıştı ama o sırada orada dik kafalı bir iş adamı görüyordu. "Dex, Hugh'yu otele götür. Düşündükçe, orada daha rahat olacağına inanıyorum. Hamamböcekleriyle bir arada daha rahat eder."

Dex, Hugh'yu kolundan tutup Audi'sine götürdü ama Hugh son anda elinden kurtulup Emma'ya döndü. "Bir daha o okula yaklaşmana izin vereceğimi sanma! Hiçbir okula yaklaşamazsın. Senin gibi hastalıklı, sapık kadınların masum çocuklara yaklaş-tırılmaması gerek."

Emma otoparkta esen serin ve nemli rüzgârı hissediyor; kokusunu zihninde güzel İngiliz ovalarının, güneş altında parıltıyan çiçeklerin ve yalnız kızlara sığınak olan eski taş binaların kokusuna benzetiyordu. Orası bildiği tek yuvaydı.

Sturgis, Hugh'nun yanına koştu. "Bize neler olduğunu anlatın. Kenny Traveler neden size acımasızca saldırdı?"

Dex vitesi çekince Hugh, Kenny'yi kötüleyemeden önce hızla otoparktan çıktı.

Öfkelenen Sturgis kameramana döndü. "Bu filmi hemen havaalanına yetiştirelim."

"Hayır!" Emma kameraya doğru koştu. "Benimle röportaj yapın. Size her şeyi anlatırım. Hugh Holroyd bana saldırdı. Kenny sadece beni korumaya çalışıyordu."

Randall'ın yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce umutları söndü. "Bunu gören başkaları da var mı?" diye sordu Randall orada bek-leşenlere.

"Hepimiz gördük," dedi Warren.

Shelby hızla öne çıkınca otoparkın ışıklarının altında kazağının önündeki iki ıslak süt lekesi belirginleşti. “O İngiliz kertenkele Leydi Emma’ya tokat atınca Kenny onu savundu.”

Hâlâ şüpheli olan Randall kalabalığa döndü. “Doğru mu? Siz de gördünüz mü?”

“Shelby doğru olduğunu söylüyorsa doğrudur,” diye seslendi bir adam.

“Kesinlikle öyle,” dedi Torie. “Gerçekleri anlatsan iyi olur.”

Randall onu uzun uzun süzüp tekrar kalabalığa döndü. “Traveler ailesinden olmayan birileri olaya şahit oldu mu?”

Sessizlik oldu.

“Dex gördü!” dedi Torie telaşla. “Dexter O’Connor. Az önce o kertenkeleyi otele götürdü. Onunla konuşabilirsin.”

“O’Conner mı? Evleneceğiniz adam değil miydi? Pek de tarafsız bir şahit sayılmaz doğrusu.”

“Onunla evleneceğimi de kim söyledi?”

Sturgis mikrofonu ekipten birisine verip elindeki not defterini kapadı. “Barmen ve altı kişi daha.”

Suratındaki bilmiş ifade her şeyi anlatıyordu. Warren başını salladı. “Sen gerçeği öğrenmek istemiyorsun. Ama zaten eskiden beri gerçekleri görmemek gibi bir huyun var. Kenny’nin ceza almasının sebebi sendin, şimdi yine onun elini kolunu bağlamak istiyorsun.”

Randall küstah bir ifadeyle ona baktı. “Haberleri ben yapmıyorum. Sadece bildiriyorum.”

“Çarpıtmak demek istemiştin herhalde?” dedi Shelby.

Ama Sturgis Randall tam da istediği haberi yakalamıştı ve anlatılanları daha fazla dinlemek istemiyordu. “Toparlanın çocuklar. Gidelim buradan.”

Emma çaresiz kalmıştı. Hugh’dan bir an önce kurtulmak istiyordu ama bunu yaparken, Kenny’yi mahvetmek istememişti.

O sabah neredeyse dörde kadar Kenny'yi bekledi, yatak odası penceresinin önüne çektiği sandalyede uyuyakaldı. Sabah altıda uyandığında Kenny hâlâ gelmemişti.

Önceki gece giydiği kıyafetlerle apar topar banyoya gitti. Aynada gözlerinin altındaki koru renkli halkaları ve Hugh'nun tokat attığı yanağında bir çürük oluşmaya başladığını gördü. Ellерinin tersiyle çürüğe dokundu ama yanağı kalbi kadar acımıyordu.

O gün, eve geri dönecekti. Kenny'nin onu savunmak için öne çıktığını; turneye dönebilmek için uzun süredir beklediği fırsatı mahvedecek ve halkın gözünde itibarını sonsuza dek lekeleyecek cesareti nasıl gösterdiğini düşündü. Bu işi Emma'ya bıraksaydı, bunlar olmazdı. Ama centilmenlik de o tuhaf mizah anlayışı gibi kişiliğinin bir parçasıydı. Emma ilişkilerinin sona ereceğini biliyordu ama asla bu şekilde, ona karşı büyük bir hata işlemesiyle sona ereceğini tahmin etmemişti.

Havaalanına vaktinde ulaşabilmek için Dallas'a gitmesi gerekiyordu. Bir duş alıp temiz giysiler de giymesi gerekiyordu ama bunlardan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

On dakika sonra, Patrick'in arabasının direksiyonuna geçmiş, şansına bomboş otoyolda kasabaya doğru ilerliyordu. Yolun doğru şeridinde kalmaya odaklanırken, kendisine araba kullanamadığı günlerin artık sona erdiğini söyledi. Bu konuda asla rahat edemeyebilirdi ama artık korkusuna yenik düşmeyecekti. İngiltere'ye döner dönmez ehliyet alacaktı.

Otel resepsiyonunda sabah vardiyasında çalışan görevli, Ted'in Roustabout'ta flört ettiği kızıl saçlı şirin kız çıktı. Kız onu tanıyınca Hugh'nun oda numarasını vermesi uzun sürmedi. Emma, Hugh'nun kapısını çaldıktan sonra gözetleme deliğinden görünmemek için kenara çekildi. Sonra, sözcükleri uzata uzata bir Teksas aksanıyla konuşmaya başladı. "Oda servisi."

Aradan saniyeler geçti. İçeriden sesler geldi, sonra da kilitlerin açıldığını duydu. Kapı açıldı. “Ben bir şey...” Hugh onu görünce donakaldı.

İriyarı bedeninin üzerine ipekli bir sabahlık geçirmişti ve kraliyet moru pijama altının paçaları sabahlığının altından görünüyordu. Ayakları çıplak ve çirkindi; başparmaklarından biri eğriydi. Emma çenesinin yanındaki çürüğün kendi çürüğünden çok daha kötü olduğunu görüp sevindi.

“Defol buradan!” Dük’ün ufak gözleri Emma’nın arkasına, koridora çevrilince Emma onun Kenny’yi de getirmiş olabileceğinden korktuğunu anladı.

Emma yanından geçip odaya girdi. “Yalnızım.”

Dük Kenny’nin hâlâ son anda içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıyı arkasından hızla çarparak kapadı. “O adam zır delinin teki! İlk konuştuğumda öyle biri olduğunu bilseydim, asla...” Sustu ve etli dudakları kıvrıldı. “Beni ne kadar utandırdığını biliyor musun?”

Emma’ya doğru tehdit dolu bir adım atarken, sağduyusu Emma’ya geri çekilmesini söyledi ama yine de yerinden kıpırdamadı. “Bana dokunursan, o kadar yüksek sesle çığlık atarım ki oteldeki herkes duyar. Bunu mu istiyorsun?”

Dük öfkeyle ona baktı ama daha fazla yaklaşmadı. “Vaktini boşa harcıyorsun. Sapkınlığımı bile bile seninle evleneceğimi sanmıyorsun, değil mi?”

Dudakları az önce zehir tükürmüş gibi kıvrıldı. Emma, Dük’ün lezbiyenlere karşı tavrının iğrenç ve ne kadar aşağılayıcı olduğunu düşündü. Dük, elini yağlı, kestane rengi saçlarının arasında gezdirdi ama düzeltmeyi başaramayıp Emma’ya şeytan boynuzlarını hatırlatan bir çift sivri tutam oluşturdu.

“Bir daha St. Gert’e dönebileceğini sanma çünkü işine son veriyorum. O mülke bir daha adım atarsan, seni haneye tecavüzden içeri attırırım.”

“Tabii ki geri dönmeyi planlıyorum. Sahip olduğum her şey orada.”

“Hepsi toplanıp sana yollanacak.”

Emma okula veda etme fırsatı bile bulamayacaktı ama hangi konularda savaş vereceğini seçmesi gerektiğini biliyordu ve bunu aklına bile getirmemeliydi. Ona güvenen onca kıza odaklanmalıydı.

“Pekâlâ, Hugh. Ama St. Gert’ün altüst olmasını istemiyorsan, yerime Penelope Briggs’i getirmeni öneririm. Son derece yetkin birisi ve işini kusursuz yapar.”

“Şu kırmızı suratlı kadın mı? At kışnemesi gibi gülen kadın?”

Penelope yüksek sesle gülüyor olabilirdi ama hem çok neşeli hem de çok zeki idi. Onun bu şekilde küçümsendiğini duymak Emma’yı çok öfkelenmişti ama gizlemek için elinden geleni yaptı. “Personelle ve kızlarla iyi anlaşıyor. Ayrıca çok da düzenlidir. Daha iyi birisini bulamazsın.” İçinden *benim dışımda* demek geçti. *St. Gert’ün gelmiş geçmiş en iyi müdiresiydim.*

Hugh omuzlarını silkti. “Uzun süre o işi yapamayacağı için fark etmez sanırım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Hugh kendinden memnun bir ifadeyle ona baktı. “Okulu bir müteahhide satacağım, Emma. Sanırım, sana bu olasılıktan söz etmiştim.”

Emma nefesini ağır ağır bıraktı. Hugh intikam almak istiyordu ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. “Seni pis solucan.”

“Bence kimseye hakaret etmeye hakkın yok, seni pis kadın. Seni uyarıyorum: Sapkınlığından uluorta söz etme. St. Gert’te bir lezbiyenin müdire olarak çalıştığını kimsenin duymasını istemiyorum.”

Emma daha fazla dayanamadı. Önemli olan her şeyi kaybetmişti ve en azından yenilgiyi bir başkası olarak değil, kendisi olarak kabullenecekti. “Ben lezbiyen değilim,” dedi alçak sesle. “Torie’yi öpmemin nedeni, senden bir an önce kurtulmak istememdi.”

“Yalan söylüyorsun.”

Emma sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Lezbiyen olsaydım da bundan asla utanmazdım ama değilim. Sana başından beri seninle evlenmek istemediğimi söylüyorum. Beni dinlemeyi reddetmekle kalmadın, bana şantaj yaptın.”

“Yapmadım.”

“Buna başka ne denebileceğini bilmiyorum. İsteklerine razı gelmezsem, St. Gert’ü satacağını söyledin. O okulu çok seviyorum. Bana başka bir seçenek bırakmadın.”

Dük omuzlarını dikleştirdi ve göğsünü küstah bir tavırla şişirdi. “Aklını yitirmişsin! Sanki bir kadını benimle evlenmesi için zorlamam gerek. İngiltere’nin en köklü ailelerinin birinden geliyorum.”

Emma bir kez daha onunla tartışmanın ne kadar faydasız olacağını anlamıştı. Kendisinin ne kadar önemli olduğu söz konusu olduğunda, Hugh Holroyd’la yarışılmazdı. Emma sonraki sözlerinin pek de güçlü olmadığını bildiği halde, son kozunu oynadı. “Seni uyarıyorum: St. Gert’ü kapatırsan, seni yok etmek için elimden geleni ardıma koymayacağım.”

Bu tehdit, Hugh’nun yere kapaklanmasına neden olmadı. Tam aksine, pis bir ifadeyle ona baktı. “Senin gibi bir hiç benim gibi birisini yok etmek için ne yapabilir ki?”

“Gerçekleri anlatabilirim.”

Dük sıkılmış gibiydi.

“Biliyorsun, yapmam gereken tek şey bu. Ah, senin medyadaki nüfuzlu tanıdıklarına sahip değilim tabii ama *Lower Tilbey Standard*’dan Colin Gutteridge’i çok iyi tanıyorum. Evelyn Lumley’nin kızının da öğretmeniydim. Evelyn, Lower Tilbey radyo istasyonunun yerel ve dış haberler muhabiri. Güller konusunda bir sihirbazdır, bu yüzden de çok sadık bir dinleyici kitlesi vardır. Tanıdıklarımın mütevazı kişiler olduğunu kabul ediyorum ama

ufak bir taş bile dalgalar yaratır ve bu insanların ikisi de bana çok sadıktır. Memnuniyetle olayların benim tarafımı aktarırlar.”

“Onlara kimse inanmaz,” dedi Dük küçümseyici bir tavırla. “Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın.”

“Olabilir. Ama söylentiler kötü olur.”

“Senin o önemsiz küçük arkadaşlarının benim konumumdaki bir kişiye zarar verebileceğine inanıyor musun?”

“Elimde ne varsa kullanırım,” dedi Emma sadece.

Dük’ün dikkatini çektiğini fark edip sevinmişti. Belki de bu ufak tehdit onun okul konusunu yeniden düşünmesini sağlayabilirdi.

Dük elini kapıya uzattı. “Defol git buradan. İngiltere’deki iyi okulların seni işe alacağını sanma çünkü bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Dük gerçekten o kadar güçlü müydü? Sanmıyordu ama hak ettiği gibi bir pozisyonu elde etmesini imkânsız kılabileceğini biliyordu.

Titrediğini fark edince oradan gitmesi gerektiğini anladı. Ama söylemesi gerekenleri söyleyene dek gitmeyecekti. “Sen kıt akıllı, kibirli bir adamsın, Hugh. Daha da kötüsü, kötü yürekliisin. St. Gert daha iyisini hak ediyor.”

Francesca oturma odasının penceresinden Florida’nın parıldayan kumsallarına baktı. Çok güzeldi ama Wynette’i özlemişti. Dikkatini kocasıyla arasında geçen tatsız telefon konuşmasına verdi. “Evet, sevgilim. Haberlerde ne dediklerini duydum. Ama Kenny’nin makul bir açıklaması olduğundan eminim.”

Bundan emin değildi; genellikle sakın olan kocası kararlılıkla bu işten ne kadar hoşnutsuz olduğunu söylerken, Francesca yüzünü ekşitti.

En sonunda, kocası onun konuşabileceği kadar sakinleşti. “Haberin biraz tatsız olduğunu ben de kabul ediyorum ama Beddington

Dükü salağın tekidir. Cidden, Dallie, onu tanısaydın, ondan nefret ederdin. Eminim ki kaşınmıştır.”

Kocası yine öfkeyle konuşmaya başlayınca, ahizeyi kulağından biraz uzaklaştırdı. Dallie onu o sırada Masters'ın son ayağının oynandığı Augusta'dan arıyordu. Sabahtan beri gazeteciler peşini bırakmamıştı. Francesca kendisini suçlu hissediyordu. Emma'yı Kenny'ye yolladığı için kendisinin hatalı olduğunu düşünüyordu. Beddington'ın Emma yüzünden Wynette'e gittiği belli, bir şeylerin çok ters gittiği de barizdi.

Francesca Roustabout otoparkındaki kavgayla ilgili görüntüleri sabah haberlerinde izlediğinden beri Kenny'ye ulaşmaya çalışıyordu ama hattı sürekli meşguldü. Emma'nın onda daha olumlu bir etki yaratacağını sanmıştı ama sanki Emma onun başını daha da büyük bir belaya sokmuştu. Francesca kocasının da o sırada hatırlattığı gibi, ufak bir çöpçatanlığa kalkışmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Diğer hat çaldı. Dallie hâlâ bağırarak konuşurken Francesca kocasını beklemeye aldı.

“Selam, anne.”

“Teddy, canım! İyi ki aradın. Babanı diğer hatta bekletiyorum, beni çok üzüyor. Bir dakika.”

Bir daha çöpçatanlık yaptığı takdirde, onu ilginç bir cinsel pozisyonu denemekle tehdit eden Dallie'nin aramasına geri döndü. “Hayatım, lafını kestiğim için özür dilerim ama Teddy arıyor.”

Dallie tahmin ettiği gibi hemen sustu. Francesca'nın hayatındaki birçok güzel şey arasında, Dallie ile oğlunun paylaştığı sevgi en güzeliydi.

Bu kısa sessizlikten faydalanıp telefonu kapamadan önce son birkaç şey söylemeye karar verdi. “Bu akşam eve çabuk gel, hayatım.” O kadar huysuz davrandığı için onu cezalandırmak istiyordu. O yüzden on altıncı yaş gününden önce ustalaştığı o tatlı ses tonuyla konuşmaya başladı. “Dün dünyanın en güzel masaj yağını aldım.

Sandalağacı ve badem kokulu. İthal tabii ve son derece pahalı. Ama en iyi markayı kullanmayı tercih ederim... Sen onu... benim bazı yerlerime... süreceksin ne de olsa.”

Uzun ve anlamlı bir sessizlik oldu. Dallie nihayet yanıt verdiğinde, sesi biraz boğuklaşmıştı. “Francie, sanırım daha önceki bir uçakla geleceğim.”

Francesca aramayı yavaşça sonlandırırken gülümsedi. *Sanki Dallie'nin bunu yapmaması mümkün.*

“Onu öldüreceğim!” diye bağırdı Torie, Londra Heathrow Havaalanı'na gidecek 2842 sayılı uçağın anonsu yapılırken. “Gerçekten öldüreceğim, Leydi E. Kenny ortaya çıktığı anda onu geberteceğim. Söyle ona, Dex. Dediklerimi her zaman yaptığımı söyle.”

Dex bir şey demek yerine, kollarını Emma'nın omuzlarına dolayıp ona sarıldı. “Bence Kenny olanları düşününce, mutlaka seni arayacaktır.”

Emma bunun ne kadar zor olacağını düşündü çünkü okyanusu aşacak uçağa binmek üzereydi. Ayrıca, evsiz ve işsizdi. “Sorun değil. Dün gece olanlardan sonra, benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum. Gerçekten.” Ama konuşmasını ve affetmesini umuyordu.

Çantasında biniş kartını aradı. Tıpkı Kenny'nin dönmeyeceğini anlayana dek çiftlikten ayrılmayı geciktirdiği gibi uçağa binmeyi de mümkün olduğunca geciktirmişti ama daha fazla oyalanamazdı.

En azından, bütün gün Dexter'ın başının etini yemeye hazırlanan Torie'den uzaklaşacaktı. Dex ne yapsa ya da ne dese, Torie bir kusur buluyordu. Dexter da hakaretlerini takdire şayan bir soğukkanlılıkla dinliyordu ama Emma'nın Torie'ye müdahalede bulunmamak için dilini tutmaya çalışması gerekmişti.

Havaalanına yaptıkları yolculuk, onlara Hugh ve tehditleriyle ilgili gerçekleri de anlatınca daha da tatsız hale gelmişti. Dün gece gördüklerinden sonra, gerçekleri bilmeyi hak ediyorlardı. İkisi de

anlayışlı davrandığı halde, bu itirafı onu saf, sevecen, tamamıyla masum ve dünyadan haberi olmayan birisi konumuna düşürmüştü. Onlardan bir tek Kenny'ye âşık olduğu gerçeğini gizlemişti ama ikisinin de bunu zaten bildiğinden korkuyordu.

Torie'nin endişeli ifadesi bu hissi daha da güçlendiriyordu. "Kenny hemen parlamaz ama ne yazık ki öfkelendiğinde sakinleşmesi uzun sürer. Tiger'ın bir Masters turnuvasını daha kazanması da üstüne geldi."

"Evet, sanırım onun sakinleşme süresine yetişemeyeceğim." Emma Dex'i yanağından öptü, sonra da Torie'ye sıkı sıkı sarıldı. "Bana çok iyi davrandın. Seni çok özleyeceğim. Dün gece sana yaşattıklarım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Dalga mı geçiyorsun? Yardım edebildiysem sevindim." Torie, Dexter'a sert bir bakış fırlattı. "Hem her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen değil de ana uygun davranan birinin yakınlarında olmak güzeldi."

Dexter gülümsedi.

Torie, Emma'nın omuzlarını sıktı. "Beni son defa gördüğünü aklına dahi getirme, Leydi E. Yine görüşeceğiz."

"Umarım."

"Bundan emin olabilirsiniz. Aşk hayatımız kısa sürmüş olabilir ama unutulmazdı."

Emma gülerken boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu çılgın Teksashlıları çok özleyecekti. "Dexter'a iyi davran, Torie," diye fısıldadı. "Harika bir adam."

Torie ona tekrar sarılırken çok mutsuz görünüyordu. Emma ikisine de titrek bir gülümsemeyle baktıktan sonra, valizini alıp kapıya doğru gitti.

"Emma!"

Kalbi duracak gibi oldu; hızla arkasına döndüğünde, Kenny'nin kapıya doğru koştuğunu gördü. Berbat görünüyordu. Pantolonu

kırıışmıştı, tıraş olmamıştı ve dağınık saçlarına lacivert bir Dean Witter beysbol şapkası geçirmişti.

“Bekle!” Kenny koşarak yanına gelirken, az kalsın yaşlı bir kadını yere devirecekti. Emma’nın tam karşısında durdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Derin bir nefes aldı.

Şimdi ne olacak? Kenny piste bakan pencerenin önünde duran Emma’ya bakarken nefes alamıyor gibiydi. Otoparktan oraya kadar koşmuştu ama nefes alamamasının nedeni bu değildi. Ciğerlerinin göğsünün içinde ezilmesiydi.

Önceki gece Roustabout’tan gittikten sonra, birkaç saat arabayla dolaşmış, sonra kendisini Dallas’a giderken bulmuştu. Oraya vardığında, yatak yerine doğrudan golf sahasına gitmişti. Otuz altı hain delik geçmişti; sonra da Tiger’ın Augusta’daki başarısını duyunca, çalışmasına bir saat daha devam etmişti. Yorgunluktan gözleri kapanırken, tam da yazlık evine gitmeye karar verdiğinde o günün önemini hatırlamıştı. Hemen geri dönüp DFW Havaalanı’na yönelmişti.

“Hanımefendi, artık binmeniz gerek,” dedi kapı görevlisi, kararlılıkla karışık kibar bir ses tonuyla.

Emma’nın alnının kırııştığını, sonra da dudaklarını birbirine bastırdığını gördü. Emma ufak valizini kalçasına yaslayıp Kenny’nin kolunu tuttu. “Ah, Kenny. Olanlar konusunda çok üzgünüm. Seni asla bu işe karıştırmak istememiştim. Düşünmeden hareket ettim ve... Bu yüzden kendimi hiç affetmeyeceğim. Her şey çok hızlı gelişti, sonra...”

Kenny onu susturmazsa, Emma geri kalan vakitte özür dilemeye devam edecekti. Ama artık karşısında olduğu halde, söylemesi gereken onca şeyden tekini dahi hatırlayamıyordu. Özellikle de Torie ve Dex onları izlerken. Emma’ya, onun hayatını nasıl mahvettiğini söyleyene dek gitmesine izin vermeyecekti. Ayrıca... Veda etmesi de gerekiyordu.

Hızla kız kardeşine döndü. “Artık gider misiniz?”

“Kendimi hazır hissetmeden gidemem.”

“Artık hazırsın!”

Dex öne çıkıp Torie’yi bileğinden tutup Kenny’ye mahremiyet tanımak için biraz uzaklaştırdı.

“Hanımefendi, kapıları kapamak üzereyiz. Uçağa binmeniz gerek.”

Kenny öfkeyle kapı görevlisine baktı. “Onlara bir dakika beklemelerini söyle!”

“Özür dilerim, efendim, ama bunu yapamayız.”

Emma görevliye biniş kartını verirken valıvarır gibi Kenny’ye baktı. “Gitmem gerek.”

Kenny dişlerini sıktı. “Bana hayatımı bu hale getirdikten sonra ne yapmayı düşündüğünü söyleyene dek gidemezsin.”

Emma’nın gözleri doldu. “O televizyon muhabiriyle anlaşmaya çalıştım... Bunu hepimiz denedik ama bizi dinlemedi.” Körüklü bölmeye doğru ilerledi. “Kenny, sana söz veriyorum; bu işi Dally’yle konuşup düzeltereğim. Ona birkaç mesaj bıraktım ama ben evden çıkana dek geri dönmemişti. Uçağa biner binmez yeniden arayacağım.”

“Ne yaptım dedin?” Kenny peşinden gidip onu geri çekti.

Görevli öfkeyle bağırdı. “Efendim!”

Kenny, Emma’nın dikkatini çekmek için omuzlarını hafifçe sarstı. “Lanet olsun, Dally’ye bunlar hakkında tek kelime ettiysen, buna pişman olacaksın.”

Görevli onlara biraz daha yaklaştı. “Hanımefendi, güvenliği aramamı ister misiniz?”

“Hayır, hayır.” Emma başını salladı. “Her şey yolunda.” Yine Kenny’nin kolunu tuttu. “Tabii ki onunla konuşmak zorundayım. Her şeyin sorumlusu benim. Benim suçum olduğunu ona açıklamam gerek.”

“Çok haklısın ve çok şeyi telafi etmemiz gerek. Dahası, buna derhal başlamamız gerekiyor. O uçağa binme.”

“Mecburum. Geri dönmem gerek.”

“Beni burada bu karışıklığın ortasında mı bırakacaksın? Hiç sanmıyorum.”

“Bırakmayacağım. Dallie’yi arayıp açıklama yapacağımı söyledim ya?”

“Ama...”

“Hanımefendi, uçağa binecek misiniz, binmeyecek misiniz?”

“Bineceğim!”

“Hayır, binmeyeceksin!”

Emma’nın gözleri bir anda yaşlarla doldu. Kenny onun ağladığını görmeye dayanamıyordu, yüreği parçalanıyordu. “Kes şunu!” diye bağırdı. “Ağlayarak bu işten sıyrılamazsın!”

“Sıyrılmaya çalışmıyorum. Sorunu çözmeye çalışıyorum.”

“Tamam! Ben de bunu duymak istiyordum.” Görevliye baktı. “Artık onu beklemeyin. Uçağa binmeyecek.”

“Kenny! Kes şunu artık! Senden özür diledim ve Dallie’yi arayıp açıklama yapacağımı söyledim ama bunu istemiyorsun. Diyecek başka bir şey bulamıyorum. Kaçırdığım şey ne? Ne yapmamı istiyorsun ki?”

Emma bunu diyerek onu sessiz bırakmayı başarmıştı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir okul müdürü gibi fırlattığı bakıştan, Kenny onun fikrini değiştiremeyeceğini anladı. “Hoşça kal, Kenny.”

Ondan uzaklaşıp uçağa doğru ilerledi.

“Derhal buraya gel!” diye seslendi Kenny. “Biz...” Beyninin tam ortasında alev alev bir delik açılıyor gibiydi. “Biz hemen Vegas’a gidiyoruz.”

Emma durdu... Kenny de durdu. Emma dönüp ona bakınca son derece şaşkın olduğunu gören Kenny daha da sinirlendi. “Vegas mı? Nasıl yani?”

Kenny’nin beynindeki delik giderek genişliyordu. “Las Vegas. Nevada’da.”

“Nerede olduğunu biliyorum. Neden oraya gitmek istiyorsun?”

“Gizlice evlenmek için.” Bunları çatlak bir sesle söylemişti. “İnsanlar gizlice evlenmek için oraya giderler.”

“Gizlice evlenmek mi?” Emma istediği için değil de zombiymiş gibi ona doğru yürümeye başladı.

Hayır! Hayır, Kenny öyle demek istememişti. Evlenmek istemiyordu! Ama artık lafını geri alamazdı; görevli ona aklını yitirmiş gibi bakarken, Emma bir zombiye dönüşmüş gibi yürürken ve Tiger yine yeşil ceketi giymişken yapamazdı.

Konuşmalarını dinlemiş kız kardeşi ponpon kız gibi zıplamaya başladı. “Evleneceksiniz!”

Kenny çenesini Emma’ya kaldırdı. “Bu konuda bir sorunun mu var?”

Emma’nın kehribar rengi gözleri yerinden fırlamak üzereydi; yutkunurken boğazı kasıldı. “Ama bu... Aptallık. Benimle evlenmek istemiyorsun.”

Emma hiç bundan daha doğru bir şey söylememişti ama Kenny bunu itiraf etmeyecekti. “Sakın bana neyi isteyip istemediğimi söyleme. Sırf evleniyoruz diye bana emir yağdırmana izin vermeyeceğim.”

“Hanımefendi, ne yazık ki bu meseleyi çözmeniz gerek. İyi şanslar.”

Kapı görevlisi kapıyı kaparken, Kenny rahatlamayla başının döndüğünü hissetti. Tepkisini düşünmeye kalkışmadı. Sadece rövanşı kazandığını biliyordu.

Torie arkasından cıyıklamaya devam etti. “Evleniyorsunuz! Ah, Kenny, işte bu harika! Sen ve Leydi E! Shelby duyunca kalp krizi geçirecek. Aman Tanrım! Şimdi senin de mi bir unvanın ne olacak? Öyle mi, Leydi E? O, artık Lord Kenny mi olacak?”

Kenny yalvarır gibi Dex’e baktı. “İçinde biraz olsun merhamet varsa, onu hemen buradan götür.”

Dexter, Torie'yi belinden kavradı. "Bize ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

"Shelby'yi aramam gerek. Ted'i de! Teddy Beaudine bunu düşünce kim bilir ne diyecek." Torie çantasında telefonunu ararken, ağabeyine sırtıttı. "Onu neden çok sevdiğini anlıyorum, Kenny. Çok iyi öpüşüyor."

Kapıya yakın duran herkes Emma'ya baktı.

Torie onlara küstah bir bakış fırlattı. "Ama *doğru*."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kenny'nin havayolu elemanlarından birini yakalayıp kim olduğunu açıklaması ve VIP hizmeti alması uzun sürmedi. Emma'nın itirazlarına aldırmış etmeden, Las Vegas'a gitmek üzere gerekenleri yaptı.

Emma'nın ayaklarını yere mıhlayıp gitmeyi reddetmesi gerekirdi ama onunla konuşmaya ve Bay Hızlı'ya ayak uydurmaya çalışarak yanından yürüyordu. Kenny'ye ona kulak asmıyordu; Emma'nın valizlerinin bile geri getirilmesini beklemek istemedi ve Emma daha ne olduğunu anlayamadan gizlice evlenmek üzere Las Vegas'a doğru yola çıktı.

Tabii ki onunla evlenmeyecekti. Bunu yapamazdı. İmkânsızdı. Ama baştan çıkarıcı bir düşünceydi.

Bir o kadar da yanlıştı.

“Kenny bunu konuşmamız gerek!”

“Konuşacak bir şey yok.” Kenny beysbol şapkasını gözlerine çekti ve birinci sınıf koltuğunda geriye yaslandı. “İtibarımı yerle bir ettin. Şimdi de kurtaracaksın.”

“Saçmalama! Bunun için evlenmemize gerek yok.”

“Bana Hugh'nun seni çoktan kovduğunu ve evinden attığını söyledin. Başka ne yapabilirsin ki?”

“Bir başka iş ve kalacak yer bulacağım. Çaresiz değilim ve kurtarılmam da gerekmiyor!”

“Bir sakıncası yoksa biraz uyumak istiyorum.”

“Sakıncası var. Hem de çok. Ben... Of, ne faydası var? Sen konuşmaya karar verene dek, nefesimi boşa tüketmiş olacağım.”

Emma uçağın penceresinden dışarı bakmak için başını çevirdi ve hayatının kontrolünün nasıl o kadar kısa sürede elinden çıktığını düşündü. Berbat bir gündü. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve sonra Hugh’la o korkunç konuşmayı yapmıştı.

Hugh’nun dediği bir şey kendisini rahatsız ediyordu ama ne olduğunu tam bilemiyordu. Konuştuklarını baştan düşündü ama morali daha da bozuldu.

Kenny uykusunda kıpırdandı. O uyanır uyanmaz, onu dinlemesini sağlamalıydı ve uyandığında bunu kesinlikle yapacaktı. Ne kadar zor olursa olsun, ona karşı yaptığı korkunç hatayı düzeltmesi gerekiyordu. Ama ilk olarak, gizlice evlenme fikrinden vazgeçirmesi gerekiyordu.

Arkalarında oturan kadın uçak kalktığından beri yanındaki adamla tartışıyordu ve yine sesini yükseltmişti. Emma’nın aklına Torie geldi. Bütün gün Dexter’a çok kötü davranmıştı. Dexter bu davranışlara nasıl katlanıyordu? Emma, Torie’nin duygusal olarak yoğun bir acı yaşadığını biliyordu ama bunu Dex’ten çıkarması hiç adil değildi.

Adil. Sanki hayat adildi de!

Emma hayatın haksızlıklarla dolu olduğunu düşünürken, Torie, Dexter’ı Kenny’nin evinin ön kapısından içeri sokuyordu. Oradan bir şey alması gerektiğini söylemişti ama işin aslı, aralarındaki sorunları çözmek istiyordu ve bunu Wynette’tense orada yapmayı tercih ederdi.

İçerisi sıcak olduğu için gidip klimayı açtı. Sonra da mutfığa girdi. Belki de soğuk bir içecek onu kendisine getirirdi.

Dex, Kenny'nin müzik setine gitti ama normal bir insan gibi CD'lere göz atmak yerine, müzik setinin arkasını incelemeye başladı. Bütün gün gergin ve tutuk davranmıştı. En azından, yanında kalmıştı. Emma'ya karşı dostane ve konuşkan davranmıştı. Ama havaalanından ayrıldıktan sonra, her şey daha da kötüleşmişti. Torie adeta görünmez gibiydi çünkü ondan hiçbir tepki alamıyordu. Onun araba kullanışını, kullandığı sözcükleri alaya almış; bir köpek kuafr saçını kesse daha iyi olur demişti ama Dexter umursamamıştı. Adeta Torie ilgisini ekmiyormuş gibi giderek sessizleşmişti.

Torie dolaptan bir Sprite aldı, çantasını tezgâha fırlatıp dolgu topuklu deri sandaletlerini çıkardı. stne vücut hatlarını ortaya çıkaran uzun, siyah el örgüsü düz bir elbise giymişti ve Dex'in bunu görünce azının suyu akması gerekirdi ama bunun da bir etkisi olmamış gibiydi. Hayatında kendisini Dex'in yanında olduğu kadar güvensiz hissetmemişti hiç. "Bir şey içmek istersen, kendin al," dedi ters ters.

"İstemem, teşekkürler."

Dex'in sessizliğı sinirine dokunmaya başlamıştı. "Bana biraz destek olabilirsin. Bugün benim için kolay geçmedi."

"Neden?"

"Nedeni belli değil mi? Biricik ağabeyim evleniyor."

"Bu konuda mutluydun," dedi Dex, Torie'nin içinden çığlık atmak istemesine neden olan bir sabırla. "Unuttun mu?"

"Alaycı olduğunda, senden nefret ediyorum."

"Asla yle davranmam."

"Bay Mükemmeli'sin ya zaten."

Dex i çekti. "Bana seni neyin huzursuz ettiğini söylesen?"

Onu her şey huzursuz ediyordu! Dex ondan sıkılmıştı. Ona tek bir iltifat bile etmemiş, sigara içmediğini fark etmemiş ya da saldırganlaştığında kendisini korumaya çalışmamıştı. Torie neler olduğunu gayet iyi biliyordu. Dex ondan Emma gibi zeki, iyi yürekli

ve ilginç olmadığı için sıkılmıştı. Artık tek istediği ondan uzak durmaktı. Ama Torie onu bırakmayacaktı. Oradan kovana dek!

“Geceyi burada geçirmemiz gerekiyor.” Koltuğa uzanıp mindere yerleşirken elbisesinin sıyrılmasına aldırmaz etmedi. “Wynette’e kadar araba kullanamayacak kadar yorgunum.”

Dex her zamanki düşünceli ses tonuyla değil, alçak ve gergin bir sesle yanıt verdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki düşünmezsin! Çünkü eğlenceli bir şey burnunun ucuna kadar gelse anlamayacak kadar gerginsin.”

“Torie...”

Torie öfkeyle ayağa fırladı. “Gerçekler fazla mı geldi? Boğucu, sıkıcı ve...”

“Bence sus artık.”

“Sorun ne? Üstüne atlayıp hayalarının olmadığını göreceğim diye mi korkuyorsun?”

“Bu kadar yeter!”

Torie birden kendisini onun omzundan sarkar halde buldu. “Bırak beni! Ne yaptığını sanıyorsun?” Dex’in sırtına yumruk attı.

“Popona şaplak atmak için seni yukarı kata çıkarıyorum.”

“Ne?” Torie o kadar büyük bir şok geçirdi ki ona yumruk atmayı kesti. Sonra mutlu oldu. En sonunda, onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Şaka yapıyorsun.”

Dex elini kalçasını örten ince el örgüsü elbisesine daha da sıkı dolayıp onu yukarı kata taşımaya başladı.

“Nasıl şaka yapıyor olabilirim ki? Mizah anlayışına sahip değilim, unuttun mu?”

“Doğru.” Tepetaklak olmak başını döndürmüştü ama bir yandan da bütün gün olmadığı kadar keyifli hissediyordu. Dex yukarı kata vardığında, sarsıntı kesildi. Dex bir an tereddüt etse de en yakındaki odaya, yani Kenny’nin odasına girdi. Onu yatağın ortasına bıraktı.

“Ne yazık ki sabrımı taşırdın, Victoria.”

Nihayet! Torie hırslıymış gibi görünmek için dişlerini gösterdi. “Cehenneme kadar yolun var.”

Dex onu yakaladığı gibi kendisine çekerek dizlerinin üstüne yatırdı. “Bunun acı vereceğini biliyorum,” dedi, onu kızdırdığını bildiği o monoton sesle. “Politik açıdan da doğru değil ama bunu yapmam gerek.”

Torie alaycı bir tavırla güldü. Milyon sene geçse de bunu yapamayacağını düşünüyordu.

“Ciddiyim, Victoria. Hazırlansan iyi olur.”

Torie başını arkaya çevirip ona baktı ve keyifsiz bir sesle yanıt verdi. “Acıya dayanabilmem için bir parça tahta ver de ısırayım.”

Dex hafifçe güldü.

Torie kendi kendine gülümsedi.

Sonra, Dex elini onun poposuna indirdi. Torie o kadar şaşırdı ki neredeyse kucağından inmeye çalışarak her şeyi mahvedecekti. “Ah! Canımı yaktın.”

“Özür dilerim.” Dex tekrar bir şaplak indirdi.

Torie yüzünü buruşturdu, sonra baldırını ısırmayı ya da kucağından kalkmayı düşündü ama neler olacağını çok merak etmişti. Ayrıca... Hiç fena olmayan ılık bir his içini kaplamaya başlamıştı. Wynette’in en büyük ineği Dexter O’Conner böyle bir şey yapmaya cüret edebilmişti.

Bir şaplak daha indi.

Çok hoş değildi ama canı yanmış sayılmazdı. Tuhaf bir şekilde onu o kadar çileden çıkarmak hoş bir histi. “Seni barbar,” dedi.

“İnan bana, bu iş benden çok senin canını yakacak.”

Yüzünü buruşturdu ve bir şaplak yemeye daha hazırlandı. Ama Dex elini şaplak indirmeden poposuna koydu ve Torie Dex’in kasıtlı olarak onu ellediği izlenimine kapıldı.

“Ne yapıyorsun, Dex?”

Dex elini geri çekti ve hafifçe öksürdü ama sesi hâlâ boğuktu. “Dersini aldın mı?”

“Hımm.”

“Evet? Aldın mı?”

“Acaba Kenny yatağının altının toz içinde olduğunu biliyor mudur?”

Dex bir şaplak atıp iç çekti. “Şimdi dersini aldın mı?”

“Kahverengi pantolonunun altına mavi çorap giydiğine inanmıyorum.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra, “Bu, işe yaramıyor, değil mi?” dedi Dex.

“Belki de işe yarayacak mı diye soyunmalıyız.”

Torie gerildi, onun yine sıkılıp onu bırakmasını bekledi. Ama Dex pes etmiş gibi oflayınca çok şaşırdı. “Harika bir fikir.”

Dex onun uzun eteğini alıp başının üstünden çekince, Torie içini bir heyecan dalgası kapladığını hissetti. Dex avcunu onun çıplak poposuna dayadığında titredi.

Heyecanla bekledi ama Dex’in eli hareket etmedi.

“Torie... Külotun...”

“Evet?”

“Nerede?”

“İncecik, tenimin renginde ipek bir şerit ara.”

“Görmüyorum... Ah, tamam.” Sesi iyiden iyiye boğuk çıkmaya başlamıştı. “Araya sıkışmış...”

“Eminim ki daha deneyimli bir erkek onu hemen bulurdu.”

“Yeteri kadar deneyimim var. Sadece külotları önden görmeyi alışkınım.” Duraksadı. “Ama bu güzelmış.”

“Onay verdiğine sevindim.” Torie kendi kendine gülümsedi. “Dex?”

“Evet?”

“Beynime kan birikmeye başladı. Devam etsen mi acaba?” Torie daha rahat durabilmek için, dirseğini halıya dayayıp hareket ettiğinde, şişkin bir şeyin üstünde durduğunu fark etti. Bayağı iri bir şeydi.

Dex yine hafifçe öksürdü. “Devam etmek mi? Ha, şey... Tabii.”

Avcunu onun poposuna indirdi ama sert vurmamış, canını hiç yakmamıştı. Sonra, Dex onu okşamaya başladı. İpekli bir şeyi okşuyormuş gibiydi.

Çok güzel bir histi, hatta harikaydı ama rahatsız pozisyonu bundan dilediği kadar keyif almasını engelliyordu. “Artık dersimi aldım. Kalkabilir miyim?”

“Şey... Tamam. Be-ben seni daha fazla utandırmak istemem.” Dex, Torie’nin poposunda güzel bir daire daha çizdi.

Bunu yaparken, Torie gözlerini yumdu. O kadar güzel bir histi ki bir planı olduğunu unutmak üzereydi. Gücünü toplayarak doğruldu ve dönüp yatağa uzandı ama elbisesini aşağıya çekmek için en ufak bir çaba sarf etmedi. Ön tarafını kaplayan ufacık, ten rengi dantelli külot görünmeyecek kadar küçüktü. Parmak uçlarını altına sokup ona baktı. Sonra, bir porno kraliçesi gibi dudaklarını yaladı.

Dex’in beti benzi attı. Alnında ter damlacıkları mı birikmişti? Zavallı bebek. Yine de Torie yarı açık gözlerle ona bakarken, hayal kırıklığı hissetmeye hazırlandı. Dex damızlık değil, beceriksizin tekiydi ve öyle kalmaya mahkûmdu. Buna rağmen, Torie oraya aralarındaki şeyi sonlandırmak için gelmişti ve bunu kötü seks kadar iyi başarabilecek başka bir şey yoktu.

Dex kalkınca elleri kısa kollu gömleğinin düğmelerine gitti. Düğmelerini açarken, Torie zafer kazanmış gibi hissetti.

Ama halinden memnun değil gibiydi. “İkimizin evlilik öncesinde ilişkiye girmesine felsefi olarak karşı olduğumu biliyorsun değil mi?”

Torie dantelli tangasıyla oynarken, Dex’in bakışları onun parmaklarına kilitlenmişti. Torie manzarayı güzelleştirmek için dizlerinden birini biraz yana attı. “O konudaki düşünceni açık açık söylemiştin.”

Dex gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Ne yazık ki karakterimdeki bir kusur, prensiplerime bağlı kalmamı imkânsız kılıyor.”

“Bu durum senin için çok can sıkıcı olmalı.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Torie sırtımdan edemedi.

Dex’in gömleği yere düşünce tek kaşını muzip bir ifadeyle kaldırdı.

“Çok eğleniyorsun, değil mi?”

Torie güldü, ellerinden birini göğsüne götürüp kendisini el bisesinin üstünden okşadı.

Dex’in kulakları kıpkırmızı oldu. Dişlerini sıkıp kollarını ince ama biçimli göğsünde kavuşturdu. “İlişkiye gireceksek, evleneceğiz.”

“Şuna ilişkiye girmek demeyi keser misin? Buna şey derler...”

“Torie...”

Sesi alçaktı ama onu uyarır gibiydi. “İkimiz de çıplak kalana dek sözlerine dikkat et.”

Torie porno kraliçesi gibi davranmayı kesip kollarını başının üstüne atıp inledi. “Çok eziksin!”

“Doğru. Sakın unutayım deme.” Dex dizini yatağa koydu, onun bacağına iç kısmını kavrayıp yanına uzandı. Torie ilk kez Dex’in gözlerinde sanki onun bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi muzip bir parıltı belirdiğini fark etti. Huzursuz oldu. Dex’in parmak uçları bacağına yumuşak tenini okşadı.

“Büyükliğüm seni rahatsız edecek olursa, lütfen hemen söyle.”

Torie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dex gülümsedi.

Torie yutkundü. “Büyüklik derken, boyundan söz ediyorsun, değil mi Dex? Yani, uzun boylu bir erkeksin ve...”

“Hayır, Victoria. Ondan söz etmiyorum.”

“Anladım.” Torie ne diyeceğini bilememişti. Düşünmeye çalıştı ama Dex’in hafif dokunuşları onu mahvediyordu.

“Şimdi, seni öpeceğim.”

Torie dik dik ona baktı. “Tanrım, yapacağın her lanet şeyi...”

“Aramızda bir yanlış anlaşılma olsun istemiyorum.”

Torie ona tokat atmayı düşündü ama sonra Dex onu öpmeye başladı.

Hımm... Dex gerçekten de güzel öpüşüyordu. Günlerdir hissettiği nikotin yoksunluğu artık bir fedakârlık gibi gelmiyordu çünkü Dex kuru ve ıslak öpüşme arasındaki en güzel noktayı buluyor, diliyle daha güzel şeyler olacağının müjdesini veriyordu. Torie onu saatlerce öpebileceğini düşündü.

Sonra Dex’in buna izin vereceğini fark etti. Eski kocalarının aksine, Dex sadece sonuçları değil, süreci de takdir eden bir erkekti ve esas olaya geçmek için hiç de aceleci davranmıyordu. Dex onun ağzının içini yalayıp dillerinin birbirine dolanmasını sağladı. Yumuşak, tatlı ve heyecan vericiydi. Torie ellerini onun sırtında ve kalçasında gezdirerek, teninin temiz kokusunun keyfini çıkardı. Hayatında ilk kez bir gençle değil de bir erkekle sevişiyormuş gibi hissetti. Gözleri doldu.

Dex onun ruh halinin değiştiğini fark edip biraz geri çekildi. Ama ona bir sürü aptal Dex sorusu sormak yerine, hafifçe gözkapaklarını öpüp dudaklarına geri döndü.

Bu hareketi, Torie’nin gözlerinin iyice dolmasına neden oldu.

Dex yine geri çekildi. Torie gözyaşlarının arasından onun ciddi ve düşünceli yüzünü endişeli bir ifadenin kapladığını gördü. “Biraz zamana mı ihtiyacın var?”

Torie başını iki yana salladı.

Dex ona güvendi. Tekrar gözkapaklarını öptü, gözyaşlarını sildi ve dudaklarına geri döndü. Torie ona sarıldı ve içinden artık ağlamak gelmediğini hissetti. Hissettiği şey gözyaşlarıyla berbat edemeyeceği kadar hoştu.

Dex bir kez daha onun ruh halinin değiştiğini fark etti, tekrar geri çekilip ona fısıldadı. “Şimdi, sana dokunacağım. Külotunun içine değil. Sadece dışına.”

Torie tamam der gibi başını salladığını fark etti.

Dex parmaklarını onun bacaklarının arasındaki ıslanmış ufak dantelin etrafında gezdirdi. Yukarı aşağı. Ovdu. Okşadı. Ona inanamayacağı kadar heyecan verdi.

Torie buna daha fazla dayanamayınca kadar devam etti. Sonra Dex onun kulak memesini öptü. “Elbiseni çıkarmam gerek. Seni görmeliyim.”

Torie de ona göstermek istiyordu. Evet...

Dex ondan beklenmeyecek bir ustalıkla elbisesini çıkardı. Sonra sutyeninin kopçasına dokundu. “Bunu çözdükten sonra, göğüslerini öpeceğim.”

“İzin istemene gerek yok.”

“İzin istemiyorum zaten.” Dex sutyenini çıkarıp göğüslerine baktı. “Sana sadece hazırlanacak kadar süre tanıyorum.”

Sonra, Torie’ye göğüsleri dünyanın en değerli şeyleriymiş gibi hissettirmeye koyuldu. Onları inceledi, öptü, çimdikledi, emdi ve tekrar inceledi. “Bence artık külotunu çıkarmamın vakti geldi.”

“Bence benim de seninkini çıkarmamın vakti geldi.”

Dex ona bakıp göğüslerini tekrar öptü. “Tamam.”

Torie dizlerinin üstüne oturdu ve parmakları hızla onun kot fermuarına gitti. Ama fermuarı açmadan önce Dex elini tuttu. “Evlenmekle ilgili meseleyi unutma.”

“Tamam, tamam.” Torie onun elini hafifçe itti ve fermuarı aşağı çekti. Bir saniye sonra, hayretler içindeydi.

“Merak etme. Acele etmeyiz,” dedi Dex.

Torie ona bakarken, ağzının kuruduğunu hissetti. “Endişelenmiyorum. Daha çok afalladım.”

Dex hafifçe gülüp giysilerinin geri kalanını çıkarmaya başladı. Torie aralarında sadece ten rengi tangası kalana dek elbisesini ve

sutyenini kenara itti. Dex parmağını tangaanın altına sokup aşığı çekti. “Yastıklara uzan, hayatım. Şimdi, seni seveceğim.”

Torie’nin dudaklarından bir iç çekiş yükseldi. Hayatında kendisini hiç o kadar güvende hissetmemişti.

Aradan dakikalar geçtikçe, Dex hakkında yeni şeyler öğreniyordu. Her şeyi incelemeyi seviyordu. İnceden inceye. Değerlendirmeyi, ölçmeyi ve okşamayı. Merakı asla dinmeyecek gibiydi. Torie onun müthiş bir odaklanma becerisine sahip olduğunu, kesinlikle müşkülpesent olmadığını ve kolay sıkılmadığını öğrenmişti. Daha az hoşuna giden şeyse, onun kendisini yalvartmasıydı.

“Lütfen. Dex... Yeter. Ah, lütfen...”

“Birazdan, hayatım. Birazdan.”

Dex en sonunda içine girdiğinde ve Torie’nin gözlerinin önünde heyecanla ne olacağına dair bir görüntü belirmesini sağlayarak bunu önceden anons edince, Torie birbirlerine gayet iyi uyduklarını fark etti. Ama aklını asıl başından alan, Dex’in son olarak yaptığı uyarıydı.

“İçine boşalacağım.”

Saniyeler sonra Dex sözünü tuttu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kenny uyuyakaldığına inanamamıştı; Emma ona bir şeyler anlatıp dururken bir de bakmıştı ki Vegas'a inmişler ve uçağın tekerlekleri asfalt pistte zıplıyordu. Önceki gece hiç uyumadığı için o kadar derin bir uykuya dalmış olmalıydı.

Sonra, olanları hatırladı. Hayatında tanıdığı en buyurgan kadınla evlenmeye gidiyordu. İnledi.

Emma ona bakıp kaşlarını çatınca Kenny onun ağzını açmak üzere olduğunu anladı.

“Tek kelime dahi etme.” Gözlerini yumdu.

Emma oflar gibi bir ses çıkardı ama bir şey demedi.

Uçaktan iner inmez, Kenny onu Vegas havaalanında dört bir yandaki kollu makinelerin arasından geçirerek Avis şubesine götürdü. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama çok geçmeden bir araba kiraladı ve şehre doğru yola çıktılar.

Emma yine konuşmaya başladı ve Kenny ne dediyse de onu durduramadı.

“... Bir çare bulabiliriz... Dallie olanları öğrenince... sabah bir uçakla Londra'ya dönebilirim... evlenmemiz için kesinlikle...” Emma konuştuğu konuştu ve konuşurken, arabanın kliması karamela rengi saçlarını etrafa savurdu. Ufak bir tutam, o minik,

tatlı burnunun üstüne kondu. Emma saçını yana attı ve ağzı kıpırdamaya devam etti. "...çok saçma bir fikir... anlamakta güçlük çekiyorum... beni kurtardığını düşünmen..."

Kenny Strip'teki bir otele doğru gidiyordu ama sonra ön penceresinde kırmızı neon ışıklı bir zilin ileri geri sallandığı pembe beyaz sütunlu ufak bir kilisenin bulunduğu yola saptı. Dört park yerinden birine girdi ve motoru susturdu. Patikanın yanında boyası çatlamış bir elfin koruduğu ufak bir çiçek bahçesi vardı.

"Kenny!"

Kenny artık yanıtı olmayan şeyleri dinlemekten usandığı için, onu kollarına çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Öpüşmeleri giderek tutkulu bir hal alırken, hayatlarının büyük bir kısmını bu şekilde geçirdikleri takdirde, işlerin yoluna girebileceğini düşündü ama ne kadar denese de bunun kolay olabileceğine inanmıyordu.

Diken diken sarı saçları olan, kırmızı çerçeveli bir gözlük takmış, orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Kısa bir süre sonra, tozlanmış kumaş güllerle kaplı beyaz kafesten bir çardağın içinde durmuş, evlilik yemini etmeyi bekliyorlardı. Kenny'nin aklına ona bir yüzük almak gelmemişti ama orası kapsamlı hizmet veren bir kilseydi ve ek bir ücret karşılığında, ona bir yüzük de bulmuşlardı.

Leydi E. yine ağlayacakmış gibiydi. "Kenny, ben gerçekten de..."

Kenny onu öperek lafını kesince tören başladı. Kırmızı gözlüklü kadın, "Sevgili Âşıklar..." diye söze girdiğinde, Kenny kendisine dışarıdan bakıyormuş gibi hissetti. Yapmak üzere olduğu şey onu dehşete düşürmüştü ama buna engel olamıyordu. Emma'nın cılız ve tereddütlü yanıtları da her zamanki sınır tanımayan konuşmalarını andırmıyordu. Kenny cesaret vermek, belki de birazını kendisine aktarmak için onun elini sıktı. *Ne halt ettiğini sanıyordu?*

Arabaya döndüklerinde, ikisi de titriyordu. "Çok korkunçtu," dedi Emma titreyerek.

"Bitti. Bunu bir daha yapmak zorunda değiliz."

“Boşanabiliriz. Evlenmek bu kadar kolaysa, boşanmak da kolay olmalı.”

“Meksika’ya gitmemiz gerekir ve ben çok yorgunum.” Kenny arabayı çalıştırdı.

“Bu, yasal bir evlilik olamaz. Çok basitti.”

“Nevada eyaleti zevkli olup olmamasını önemsemez. Sırf meraktan soruyorum... Torie bir şey demişti... Artık Lord Kenny mi olacağım?”

“Hayır! Ne kadar da saçma bir...” Emma onun dalga geçtiğini fark edince sustu.

Kenny konuşmaya devam etti çünkü bunu yapmazsa Emma’nın yine konuşmaya başlayacağını biliyordu. “Bence iki seçeneğin var. Ya soy ismin olduğu gibi kalır ya da benimkini kullanırsın, ikisini kesinlikle birlikte kullanamazsın. Kendine Leydi Emma Wells-Finch Traveler dersin, seni kimse ciddiye almaz. En azından, Teksas’ta almazlar. Anlaşıldı mı?” Onun yeni altın alyansına baktığını fark etti.

“Gayet iyi anladım.” Emma yüzüğü çevirirken, parmağı ertesi gün yeşil olacak mı diye düşünüyordu. Kenny onun eline bakınca keşke ona bir yüzük alsaydım diye düşündü ama aklına dahi gelmemiştir.

O yeminleri kendi iradesiyle etmişti, Kenny onu zorlamamıştı. Peki, bunu neden yapmıştı? Çünkü ona borçluydu ve en azından itibarını geri almasına yardımcı olabilirdi. Ama evlenmenin bunu nasıl sağlayacağını bilemiyordu. Dallie’yi arayıp açıklama yapması çok daha kolay olurdu ama bunu her söylediğinde, Kenny patlamıştı.

Emma kendisine yalan söylüyordu. İşin aslı, evlenmenin yanlış olduğunu bildiği halde ona hayır demek istememiştir. Strip’in parlak ışıkları arabaya vurunca Emma kendi zaafından dolayı büyük bir utanca kapıldı. Başka şeyler düşünerek bu konuyu aklından atmaya gayret etti: İngiltere’deki evine bir yabancıнын girip eşyalarını karıştırıp toparlayacak olması, Penelope’nin St. Gert’ün

yeni baş müdiresi olduğunu duyunca vereceği tepki, Hugh'nun intikamcı tavırları...

Bir kez daha onun otel odasına gittiği sabah, söylediği bir şeye yeteri kadar önem vermediğini hissetti. Ne demişti? O anda fark etmemiştir ama...

Omuzlarını silkerek rahatlamaya çalıştı. Hayali sorunlar yaratmadan bile yeteri kadar derdi vardı. Mesela, valizlerini bir daha görme ihtimali kaçta kaçtı? "Yanımda hiç giysi yok," dedi.

"Benim açımdan, çok da büyük bir sorun değil."

"Senin de yok."

"Tanrı bu yüzden kredi kartlarını yaratmış."

"Senden para almayacağım."

"Bizim paramız. Artık paramız kocaman tek bir havuzda birikecek; bu yüzden, banka hesaplarında biriktirdiğin o sterlinleri aktarmaya hazır ol."

"O kadar da çok param yok," dedi Emma keyifsizce.

Kenny hafifçe gülümsedi. "Bir şeyler düşünüyoruz."

Yarım saat sonra, Emma otel süitlerinin geniş ve mermer kaplı banyosundaki duşun altında duruyordu. Duşun kapıları arkasından açıldı ve iki bronz kol beline dolandı. Emma başını Kenny'nin göğsüne yasladı.

"Ah, Kenny, bunu hiç yapmamalıydık."

"Bunda abartılacak ne var anlamıyorum; özellikle de beni sevdiğini söyledikten sonra."

"Lanet olasıca evlilik abartılacak bir şey!"

"Küfür etme. Küfürler İngiliz aksanıyla etkili olmuyor." Kenny burnunu onun kulağına sürüttü. "Bir anda ağzından kaçırırsan bile, kulağa yine de vaaz kürsüsünden söylenmiş bir şey gibi gelir."

Emma iç çekti. Onunla ne yapacaktı?

"Sırtımı yıkar mısın?"

Emma bezi sabunlayıp Kenny'nin arkasına geçti ve omuzlarını ovmaya başladı. Ağır ağır daha aşağıya, beline, kalçasına

indi. "Sadık kalmalısın," dedi. "Evli olduğumuz müddetçe, bana sadık olmalısın."

Kenny sabunu ondan alıp, alçak sesle yanıt verdi. "Kendisine bir jigolo satın almaya çalışan kişi ben değilim."

"Olsun..."

Kenny başını eğip onu öptü. Emma da karşılık verdi. Kenny'nin ağzını, dilinin ağzında kayışını, kirli sakalının yüzüne batışını çok seviyordu. Buna rağmen, öpüşürken esnedi.

Kenny geri çekildi. "Sanırım, sen uyuyup dinlenene kadar beklesek iyi olacak."

"Saçmalama." Emma enerjisini topladı. "Esnememin tek nedeni, dün gece benim de uyumamış olmam. Hem vakit geç oldu ve... Devam et. Gerçekten. Sorun değil."

Kenny tek kaşını kaldırdı, onu çevirip ikisini de tahrik etmemeye çalışıyormuş gibi kayıtsızca sabunlamaya koyuldu. Ama yaptığı şey kesinlikle işe yaramıyordu; parmağı yanlışlıkla Emma'nın göğüs ucuna sürtününce, Emma bunun kendisi için de işe yaramadığını anladı. Sabunlu sırtını onun göğsüne sürttü.

"Emma..." Kenny'nin sesi boğuk ve onu uyarır gibiydi.

Emma onun başını düşün altına çekip öptü.

Bunun üstüne Kenny onu duvara yasladı ve Emma bacaklarını beline dolayınca, ona oracıkta sahip oldu. Sonradan yatakta yatarlarken, bedenleri o kadar iç içe geçmişti ki birisinin nerede başlayıp diğerinin nerede sona erdiği bile belli olmuyordu. Ama Emma çok yorgun olduğu halde, hemen uykuya dalamadı.

Kenny'nin derin nefes seslerini dinlerken, bu adamın kocası olduğu gerçeğini kabullenmeye çalıştı. Onu sevdiğini biliyordu ve arzuladığı kesindi ama o saçma evlilik töreninde aralarında gerçek bir bağ oluştuğunu hissetmemişti. Hayatı boyunca aradığı o bağlılık hissi neredeydi? Kenny coşkuyla sevişmesine ve ona bariz bir şekilde ilgi göstermesine rağmen, onu gerçekten sevmiyordu ve bunun aksini düşünmek dahi hayalperestlik olurdu. Onunla

ilişkisinin, öğretmenleriyle ve arkadaşlarıyla kurduğu geçici bağlar gibi sona ereceğini, bir kızları olduğunu unutmaya fazla hevesli ebeveynleriyle ilişkisi gibi hassas olduğunu hissediyordu.

Kenny'nin gerçekten ne hissettiğini bilse, her şey daha kolay olabilirdi ama Kenny hislerini kilitli bir kapının ardına gizliyordu.

Ertesi sabah, süitin yanındaki oturma odasında alçak sesle yaptığı telefon konuşmasıyla uyandı. "Bu konuda konuşmayacağım, Shelby. Nerede kaldığımızı da söylemeyeceğim. Şimdi, dediğimi yap. Onu telefona ver."

Kenny tekrar konuşmaya başlamadan önce kısa bir sessizlik oldu. Bu sefer, sesi daha yüksekti. "Selam, Petie. Ben Kenny. Beni dinle, dostum, ortadan kaybolmak istemezdim. Yakında döneceğim ve birlikte yüzmeye gideceğiz, tamam mı? Yüzmeye. Sen ve ben."

Emma gülümsedi. Kenny'nin en çok bu yanını seviyordu.

Bir sessizlik daha oldu ve Kenny'nin ses tonu kalınlaştınca, telefonu yine Shelby'nin aldığını anladı. "Hangi otelde kaldığımızı bilersen, bunu ağzından geçirirsin. Sonra, medya etrafıma üşüşür." Kısa bir aradan sonra keyifsizce devam etti. "Evet, gerçekten de romantik bir törendi. Hı hı. Tamam, ona söylerim."

Kenny saçları hâlâ dağınık ve kirli sakalı korsan sakalı uzunluğuna yaklaşmış bir halde kapıda belirdi. "Shelby selam söyledi."

Emma, Shelby'yi tanıdığı için, mesajının bundan çok daha uzun olduğunu biliyordu ama onu sorgulamadı.

Sonraki birkaç saati Kenny'nin her zamanki gibi kontrolü elinde tuttuğu yatakta geçirdiler ama Kenny onun ihtiyaçlarıyla o kadar yakından ilgileniyordu ki Emma şikâyet edemezdi. En sonunda, otel bornozlarına sarındılar ve odaya kahvaltı sipariş ettiler. Emma birkaç kere onunla yaptıkları şeyin ne kadar önemli olduğunu konuşmak istedi ama Kenny sanki bir cumartesi gecesi dışarı çıkmayı kararlaştırmışlar gibi omuzlarını silkmekle yetindi. Emma'yla kurmak istediği tek bağ seks gibiydi. Emma midesindeki düğümün giderek sıkılaştığını hissediyordu.

Kahvaltıdan sonra, ikisi için de yeni giysiler almaya gittiler. Kenny şık bir güneş gözlüğü ve Dean Witter şapkasıyla kimliğini gizlemeye çalıştı ama mağazadaki birkaç kişi onu yine de tanıdı ve olanlar hakkında sorular sordu. Kenny de ne dediklerini anlamamış gibi yaparak bu soruları geçiştirmeye çalıştı.

En sonunda, Strip'te gezinen turistlerin arasına karışarak, tanınmadan yürüyüş yapmayı başardılar. Emma daha önceden Las Vegas'ın fotoğraflarını görmüştü ama çölde inşa edilmiş o tatil bölgesini bizzat görmek çok farklıydı. Antropolojik bir bakış açısından orayı muhteşem buldu ama zevkine pek hitap etmediğini düşündü. Kenny neler düşündüğünü anlamıştı. "Gel. Sana beğeneceğini bildiğim bir yeri gezdireyim."

"Neresi?"

"Görürsün."

Bir saatten kısa bir süre sonra, Hoover Barajı'na bakıyorlardı. Yapının büyüklüğü Emma'nın nefesini kesmişti.

"İngiltere'de bir sürü muhteşem kaleniz, harika katedralleriniz ve o tür şeyler olduğunu biliyorum," dedi Kenny. "Süper golf sahalarınız da var. Ama bunun ciddiye inanılmaz olduğunu kabul etmen gerek."

Kenny'nin çocuksu coşkusu Emma'yı güldürdü. "Kesinlikle."

Kenny elini hafifçe sıktı, sonra yanağına savrulmuş ince bir tutam saç nazikçe yana attı. Emma onun yüzündeki o şefkatli ifade acaba bir ışık oyunu mu diye düşündü.

"Tatlım, oturup bu işi didik didik incelemek istediğini biliyorum. Uzunca bir liste yapmak, bir sürü *Cosmo* dergisi uyumluluk testi çözmek, uzun ve kısa vadeli planlarımızla hedeflerimizi tartışmak ve kim bilir daha neler yapmak istiyorsun. Ama şu an aklından çıkarabilir misin? Biraz ağırdan alsak olur mu? Güzelce vakit geçirip işlerin nasıl gideceğine baksak?"

Emma onun derin menekşe rengi gözlerine bakarken, karışığında, hayattaki hedefini tembellik olarak belirlemiş bir adam

olduğunu hatırlattı kendine. En azından, öyleymiş gibi görünmeyi hedef haline getirmişti. Kenny çok çabaladığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Belli ki bu konuda da çok çaba sarf etmek gibi bir niyeti yoktu. Yoksa var mıydı? Kenny birçok açıdan, Emma için hâlâ gizemini koruyordu. Emma hayattaki önemli konuların göz ardı edilmesi gerektiğine inanmazdı ama bir yandan da onu konuşmaya zorlayamayacağını biliyordu. Kenny'nin istediği şey yanlıştı ama bu onun zorlu durumlarla başa çıkmak için bildiği tek yol olabilirdi.

Hem belki kendisi de bundan söz etmek istemiyordu. Bu düşünce onu şaşırttı. Sorunlara her zaman balıklama dalan birisiydi ama Kenny'nin ona âşık olduğunu değil de ondan hoşlandığını açık açık söylemesini mi istiyordu? Onun bu evliliği aslında ciddiye almak gibi bir isteği olmadığını, bu işe kalkıştığında uykusuz ve yorgun olduğunu, bundan pişmanlık duyduğunu söylemesini mi istiyordu?

Emma kendi ödleliğinden utandı ve Mead Gölü'ndeki birkaç tekneye baktı. "Tamam, Kenny. Şimdilik."

Kenny ona gülümsedi. "Sana ne kadar muhteşem bir kadın olduğunu hiç söylemiş miydim?"

"Hayır. Sadece buyurgan olduğumu söylemiştin."

"Bir özellik, diğerini götürmez."

"Delisin, biliyor musun? Çatlağın tekisin." Emma ona gülümserken, kendi sözleri önceki sabahla ilgili bir şey anımsatınca Hugh'nun otel odasına adım attığında söyledikleri kulaklarında yankılandı.

O adam zır delinin teki! İlk konuştuğumda onun öyle biri olduğunu bilseydim, asla...

Kollarında tuhaf bir karıncalanma hissetti. Önceki günden beri onu rahatsız eden şey buydu. Hugh tam olarak ne demek istemişti? İlk seferinde demiş olması, Kenny'yle daha önceden konuştuğu anlamına geliyordu. Ama Emma'nın bildiği kadarıyla, ikisi sadece

bir kere, Shelby ve Warren Traveler'ın evinde karşılaşmıştı. Peki, bir kere karşılaşmışlarsa, Hugh neden öyle demişti? Neden...

Emma olanları anlayınca, yüksek sesle nefesini içine çekti.

“Seni hergele!”

“Ne...”

Emma çantasını sertçe Kenny'nin bacağına indirdi. İçini büyük bir öfke kapladı ve koşmaya başladı. Ama gidecek bir yer yoktu ve bu sefer arabasını da alamazdı çünkü anahtarlar onun cebindeydi.

Nereye gittiğine bakmadan bir Gray Line tur otobüsüne koştu ve direksiyon başında uyuklayan şoförü uyandırmak için kapıyı yumrukladı. “Beni içeri alın!”

“Emma! Tanrı aşkına, neler...”

Şoför kapıyı açtı ve Emma hızla otobüse bindi. “Hemen kapıyı kapatın. Ne yaparsanız yapın, o adamı içeri almayın...”

Kenny otobüse bindi. “Karımın beyin naklinden beri, ilaçlarının dozunu ayarlamakta zorluk çekiyoruz. Onunla ben ilgilenirim.”

“Benden uzak dur!”

“Tatlım...”

Emma koridorda hızla ona döndü. “Yalancı!”

“Emma...”

“Seni pislik!”

“Ben bir...”

“Hain!”

Kenny gözlerini kırıştırdı. “Bak, bunu ilk defa duyuyorum.”

“Ukalalık taslama! Şoför bey, bu adamı derhal dışarı atın!”

Kısa boylu, kelleşmeye başlamış, altmış yaşlarındaki adam kireç gibi kesildi. Emma kendisine hâkim olamayacak kadar öfkeliydi. Neden uzun boylu, kaslı ve bir erkek olarak dünyaya gelmemişti?

“Sence bunu konuşmamız daha iyi olmaz mı?” Kenny ona yetiştirdi. “Konu her neyse?”

“Demek şimdi konuşmak istiyorsun.” Birden, Emma dizlerinin boşaldığını hissedince minderli koltuklardan birine oturuverdi. “Bunu nasıl yaptın? Bana nasıl böyle ihanet ettin?”

Kenny yanında durduğunda, suratı kaskatı kesilmişti. “Ben arkadaşlarıma asla ihanet etmem.”

Dediği şey düpedüz bir yalandı, hem de inciticiydi. Kenny onu öyle mi görüyordu? Arkadaşlarından biri olarak mı? “Ne yaptığını biliyorum. Hugh söylediği anda, ne demek istediğini anlamam gerekirdi ama kafam dediklerine dikkat edemeyeceğim kadar dağınıktı.” Emma ona bakarken, olanlara inanamıyordu. “Hugh’nun casusu sendin.”

Kenny derin bir nefes çekip karşısındaki koltuğa oturdu. Emma onun bunu yalanlamasını bekledi, bunu yapmasını istedi. Ama Kenny inkâr etmedi. “Birisinin sana göz kulak olması gerekiyordu.”

Emma parçalanmış gibi hissetti. “*Ben* kendime göz kulak oluyordum! Bunu senin yapman gerekmiyordu.”

“İşte, yalan diye buna denir!” Kenny tekrar ayağa fırladı. “Tabii ki ona bilgi verdim. Ama ona bit şampuanı aldığını, eskortunu kasabanın göbeğinde öptüğünü, hele hele bir dövme yaptırdığını söylemeyecektim.”

“Onun bunu *öğrenmesini* istiyordum.” Emma da ayağa fırladı.

“Bu da dediklerimi teyit ediyor.”

Derken, Emma’nın aklına başka bir şey geldi. “Dövmem! Silikleşiyor. Kalıcı değil, değil mi?” Tişörtünün kolunu sıyrıp dikkatle dövmesine baktı. Gerçekten rengi solmuştu. “Sen... Tanrım!” Tişörtünün kolunu hemen aşağı çekti. “Margaritama bir şey koymuş olmalısın. Sarhoş değildim! Bana ilaç verdin! Dövme de iğneyle yapılmadı. Bu bir tür boya.”

Kenny ellerinden birini önündeki koltuğa yaslayıp ona eğildi. “Sakın bana hayatının sonuna kadar ismimin kolunda dövme olarak kalmayacağına üzüldüğünü söyleme! Otuz saniye içinde bana teşekkür ettiğini duymazsam, ciddi bir tartışmaya gireceğiz.”

Emma teninin yandığını hissetti. “Bana ilaç verdin!”

“Doktor tanıdıklarımın birinden aldığım uyku ilacıydı. Dövmeni de eski bir arkadaşımın karısı yaptı. Kadın tekstil tasarım alanında çalışıyor.” Kenny söyledikleri yeterli bir açıklamaymış, ayrıntılar bir şekilde ikiyüzlülüğünün büyüklüğünü hafifletebilirmiş gibi konuşuyordu.

“Bilmediğim başka ne yaptın?”

“Kesinlikle yeteri kadarını yapmadım; yapsaydım, evlenmek zorunda kalmazdık!”

Emma donakaldı.

Kenny’nin sesi yumuşadı. “Planın ilk başından beri çılgıncaydı, bunu sen de biliyorsun. Ben de sana göz kulak olmam gerektiği için, kendimi sorumlu hissettim. İstedğim tek şey, geri döndüğünde hâlâ bir işinin olmasıydı.”

“Ama öyle olmadı, değil mi?” diyebildi Emma.

“Lanet olasıca otoparkın orta yerinde Torie’ye Fransız öpücüğü veren ben değildim!”

“Ona Fransız öpücüğü vermedim!”

“Ona yakındı.” Kenny derin bir nefes aldı. “Duyguların yerine, bir dakikalığına beynini çalıştırır mısın?” Emma’yı koltuğa oturttu ve tekrar karşısındaki koltuğun kenarına geçti; uzun bacakları Emma’nın yolunu tıkamıştı. Emma Kenny’nin menekşe rengi gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. “İlk başından beri sana laf anlatmaya çalışıyorum ama dinlemedin. Ben de bir köşede durup kariyerini *hayır* yanıtını kabul etmeyen bir salak için çöpe atmana seyirci kalmak istemedim.”

“Bu, senin kararın değildi.”

Kenny onu duymazdan geldi. “Bana Hugh’dan söz ettiğin gün, bir şey hatırladım. Babamın Shelby’ye onun TCS’nin büyük yatırımcılarından biri olduğunu söylediği geldi aklıma. Adamın telefon numarasını bulmam uzun sürmedi. Onu arayıp birisinin sana göz kulak olması gerektiğini anlattım. Bir süre söylendikten

sonra çoktan Dallashı bir özel dedektifi bunu yapması için tuttuğunu söyledi. Ben de dedektifin seni gerektiği gibi izleyemeyeceğini ama TCS'yle olan uzun ilişkisine saygı duyduğumdan bunu yapabileceğimi söyledim. O da teklifimi kabul etti, o kadar.”

Emma buz gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. “Hugh ilk karşılaştığınızda, seni tanıımıyormuş gibi davrandı.”

“Adam küstah, aptal değil. Eminim ki peşine casus taktığını öğrenince, pek mutlu olmayacağını biliyordu. Eski okul arkadaşları gibi değiliz. Bir kere konuştuk. Ondan sonra da onun adamına rapor vermeye başladım.”

“Artık evlenmek için neden beni telaşa soktuğunu anlıyorum,” dedi Emma kızarak. “Suçluluk hissettiğin için.”

“Bunu da nereden çıkardın? Hiçbir konuda kendimi suçlu hissetmiyorum.”

Emma yine ayağa fırladı. “Bana yalan söyledin!”

Kenny de kalktı. “Asla yalan söylemedim. Sadece sana her şeyi anlatmadım.”

“İşiniz bitti mi?” diye seslendi otobüs şoförü. “Tur gurubum gelmek üzere.”

“Bitti,” dedi Emma sert bir sesle. Sonra, doğrudan Kenny’nin gözlerinin içine baktı ki ne demek istediğini anlasın. “Kesinlikle bitti.”

“Öyle deme!” Kenny, Emma’yı hayretler içinde bırakacak şekilde sıkıca kendisine çekti. “Asla pes edeceğini düşünmezdim. O soğukkanlı İngiliz tavrına ne oldu? Ufukta biraz sorun göründü diye hemen pes etmeye hazırsın.”

“Buna ufak bir sorun denemez. Seni hiç tanımamışım.”

“Pes edeceksin, değil mi? Çekip gideceksin.”

“Biraz düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Bu da sorun olacağının bir garantisi.”

“Sakın beni küçümseme. Hayatı senin kurallarına göre yaşayamam, Kenny. Ben öyle biri değilim. Önce yapıp sonra sonuçlarına katlanamam. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Otele yaptıkları yolculuk uzun ve sessiz geçti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kenny uçakta havaalanının hediyelik eşya mağazasından aldığı kitapla kendisini meşgul ederken, Emma da dergi okuyormuş gibi yaptı. Neredeyse hiç konuşmadılar ancak bu kez Emma onun sessizliğini sorgulamadı çünkü onunla konuşacak hiçbir şeyi yoktu.

Çok utanıyordu. Aralarında seksten başka hiçbir şey olmadığını bile bile bu saçma evliliğe nasıl razı gelmişti? Aralarında dürüstlük, anlayış ya da gerçek bir bağ yoktu. Ama büyük ödülü kapmak için son dakikada, çaresizlik içinde öne atılıp onunla yine de evlenmişti.

Dallas'a varıp pistten havaalanına doğru giderlerken, Kenny hiç o kadar ağır hareket etmemiş ya da mesafeli görünmemişti. Onu tanıyan hayranları dahi yanına gelmek istemediler. Valizlerini beklerlerken, Kenny başını çevirip ona baktı.

“Şimdi ne olacak?” dedi buz gibi bir sesle. “Ürkek bir tavşan gibi kaçıp İngiltere'ye mi gideceksin yoksa burada kalıp savaşıp mısın?”

Emma da Hoover Barajı'ndan beri başka bir şey düşünemiyordu ve ne yapacağıyla ilgili kararını çoktan vermişti. “Bu bir savaş değil.”

Kenny'nin gözleri donmuş ametistler kadar soğuktu. "Bir karakter testi diyelim o zaman. Kimin sahip olup olmadığıyla ilgili olsun."

"Karaktersiz olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Kaçıyor musun, kalıyor musun?"

Kenny'nin tavrı onu çok öfkeliendirdi. "Ah, kesinlikle Wynette'e dönüyorum. Bu konuda kararımı verdim bile."

Kenny'nin yüzünde memnun bir ifade belirip kayboldu. "En sonunda mantıklı konuşmaya başladın."

"Senin aksine, ben bunun bir oyun olmadığını biliyorum ve bu işi halledebilmek için geri döneceğim. Ama çiftlikte kalmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçmıyorum ama yanına da gelmiyorum demek istiyorum"

"Ama bu hiç mantıklı değil! Evlenmeden önce, benimle birlikte orada yaşıyordun. Neden şimdi gideceksin?"

"Çok şaşırılmış gibi davranma. Bu gerçek bir evlilik değil, bunu sen de biliyorsun."

"Olabileceği kadar gerçek ve bunu kanıtlayacak belgem de var."

"Kes artık, Kenny. Yeter. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun; o yüzden, haklıymışsın gibi öfke gösterilerinin ardına gizlenme."

"Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok." Kenny onun valizlerini alıp otoparka doğru gitti.

Emma ona yetişmeye bile çalışmadı. Sorumluluklarını yerine getirmeye çalışacaktı çünkü yapısı öyleydi ama koşturarak onun peşinden gitmeyecekti.

Emma nihayet arabaya vardığında, radyodan bangır bangır müzik sesi yükseliyordu. Kenny dik dik ona bakarak otoparktan çıktı. Emma emniyet kemerini bağlarken, spor haberleri başladı:

Kenny Traveler'ın çıkardığı son olayla ilgili olarak, PGB başkanı Dallas Beaudine henüz resmi bir açıklama yap...

Kenny başka bir düğmeye basıp sesi açtı. Bunu yapmasına gerek yoktu çünkü Emma'nın o sırada evlilik konusunu açmaya hiç niyeti yoktu. Bir sonraki hamle Kenny'ye aitti.

Wynette'e varmaları çok uzun sürmüş gibi geldi. İkisi de uçakta yemek yemediği halde, acıkmış hissetmiyorlardı. Bu yüzden sadece benzin almak için durdular. Torie, Wynette'ten arayıp ne zaman geleceklerini sordu. Ayrıca Kenny'ye geceyi onun evinde geçirdiğini söyledi. Emma da acaba Dexter'la mıydı diye düşünmeden edemedi ama bu olasılık Kenny'nin aklından dahi geçmedi.

Kilometreleri kat ettikten sonra en sonunda Wynette'in en kuzeyine vardılar. "Beni otele bırakır mısın, lütfen?" Emma bunu sorarken bile boşa nefes tükettiğini biliyordu çünkü onun ne yanıt vereceğini biliyordu.

"Evden kaçacaksan, bunu tek başına yapman gerek. Sana yardım etmeyeceğim."

Emma onunla tartışmayacak kadar yorgundu. Ertesi gün de gidebilirdi. Koltuğunda geriye yaslanıp gözlerini yumdu ve çiftliğe varana dek de açmadı.

Eve garajdan girdiler. Kenny valizlerini alıp önden gitti, sonra da kapıyı açmak için yere bıraktı. Kapıyı onun için açınca Emma içeri girdi. Karanlık mutfak bir anda aydınlandı.

"Sürpriz!"

"Sürpriz! Sürpriz!"

"İşte, gelin geldi..."

Emma mutfaktaki neşeli ve ışıldayan yüzlere bakınca, korkunç geçen gününün daha da kötüye gideceğini fark etti.

"Pastayı kesme vakti geldi!" diye seslendi Patrick, kadehler kaldırılıp konuklar onunla tanıştırdıktan sonra.

Kenny ve Emma odanın iki farklı yerinden Patrick'in hazırladığı pastaya doğru gitti: Tepesinde Peter'ın Fisher-Price bebeklerinin ve gelinle damadın ülkelerinin kâğıttan bayraklarının

olduğu vanilya kremalı bir pastaydı. Emma acaba misafirler gelinle damadın birbirlerinden başka herkesle konuştuklarını fark ettiler mi diye merak etti.

Başı zonkluyordu ve yatağa girip uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Gıptayla Kenny'nin golf gömleğinin yakasında salya izi bırakarak omzunda uyuyakalan Peter'a baktı.

Traveler ailesi ve Dexter dışında, Ted Beaudine, Rahip Joseph, TCS'den birkaç yönetici, Kenny'nin Roustabout'tan bir sürü arkadaşı da oradaydı. Arkadaşları onlar gelene dek birbirlerini Kenny'nin sorunlu çocukluk öykülerini anlatarak eğlendirmişlerdi: Bir kadının fen projesini nasıl çaldığını, bir başkasının en iyi spor ayakkabılarını nasıl elektrik tellerine fırlattığını, birisinin de küçük kardeşini nasıl kaybettiğini anlatmışlardı.

Emma, Kenny'nin kendisini düşünmeden mahvetmesiyle ilgili anlatılan o neşeli öykülerin uyandırdığı koruma içgüdülerini bir kenara atmaya çalıştı. Kenny yetişkin bir adamdı ve kendisini savunmayı seçmiyorsa, bu Emma'yı ilgilendirmezdi.

Odanın bir köşesinden pastaya doğru giderken, Kenny de karşı yönden aynı yere yürüdü. Warren öne çıkıp Peter'ı alırken, Emma'ya sevgiyle gülümsedi. "Daha önce demediysem, ailemize hoş geldin, Leydi Emma. Kendim seçseydim bile, Kenny'ye senin kadar iyi bir kadın bulamazdım." Oğluna Emma'nın yüreğini parçalayan o aşırı hevesli ifadesiyle baktı. "Tebrikler, oğlum. Seninle gurur duyuyorum."

Kenny pastanın önündeki yerini alırken, babasının bu sözlerini hayal meyal duydu. Emma'nın kalbi ikisi için de sızladı: eski günahlarını telafi etmek isteyen baba ve yiten çocukluğunu bir türlü affedemeyen oğul...

Patrick, Emma'ya kırmızı, beyaz ve mavi kurdelelerle süslediği pasta bıçağını verdi. "Gelin işinden çok vatansever işi oldu ama beni uyaran olmadı," dedi burnunu çekerek.

Emma ona gülümsedi, sonra Kenny'nin geniş ve bronz tenli avcuyla güçlü ve zarif parmakları onun kıyasla daha ufak ve beyaz elinin üstünü kaplarken bıçağa baktı. Birleşmiş elleri gözlerini yaktı. Keşke kalpleri de öyle sıkı bir bağ kurabilmiş olsaydı.

Kenny şarabından bir yudum alıp verendada açık unutulmuş bir ışığı kapatmak için mutfığa gitti. Leydi E. son konuk evden ayrıldığı anda yukarı kata kaçmıştı ve Kenny bunun nedeninin birlikte yatağa girmek için acele etmesi olmadığını biliyordu. Hayır. Leydi E. o gece tek başına uyuyacaktı. Acaba kapıyı kilitleyecek kadar ileri gider mi diye düşündü ama bunu yapmayacağını biliyordu. Kenny'yi uzak tutmak için onun gururuna güvenecekti.

Gururu. Halkın gözünde gururu ayaklar altına alınmıştı ama hiçbir şey ona Hugh Holroyd'a yaptığı şey yüzünden pişmanlık hissettiremezdi. Güneş verandasına çıktığında, yalnız olmadığını çok geç fark etti. Babası kucagında uyuyan Peter'la koltukta oturuyordu. Kenny babasıyla her yalnız kaldığında olduğu gibi gerildi. "Gittiğini sanıyordum."

"Shelby'yi Torie'yle yolladım. Seninle yalnız konuşmak istedim."

Warren, Kenny'nin o gece ya da başka bir gece konuşmak istediği son kişiydi. "Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda balayındayım."

"Bu akşam gördüğüm kadarıyla, pek de balayına benzemiyor. Leydi Emma seninle neredeyse hiç konuşmadı." Petie uykusunda hafif bir ses çıkarınca, Warren onu biraz daha göğsüne çekti.

Babası onu hiç böyle tutmuş muydu? Kenny kıskançlık hissettiğini fark edince şaşırdı. Bu durum onu utandırınca birden içinde bir şeyler özgür kaldı. Emma haklıydı. Warren geçmişten ders almıştı ve Kenny'nin küçük kardeşiyle ilgili tüm endişeleri yersizdi. Petie babalarının sevgisini kazanmak zorunda kalmayacaktı.

"Petie'nin yatağına yatmış olması gerekirdi," dedi aksi aksi.

“Birazdan yatacak.” Warren bebeğin başının üstünü öptü. “O kadar rahattı ki onu rahatsız etmek istemedim.”

Kenny yine o tuhaf, acı hisse kapıldı. Petie babalarının sevgisini doğuştan kazanmıştı. Kenny’ye savaşmak zorunda kalmıştı. Her seferinde bir turnuvayla.

Şimdi de babası aralarında her şey yolunda gitmiş gibi davranmak istiyordu. Ama her şey yolunda değildi. Kenny çocukken bir babaya ihtiyaç duymuştu; artık buna kesinlikle ihtiyacı yoktu.

“Sen ve Leydi Emma için endişeleniyorum.”

“Onun ismi Emma. Unvanını kullanmıyor. Hem endişelenecek bir şey de yok.”

Warren, Petie’nin sırtını okşarken verandanın pencerelerinden karanlık ceviz koruluğuna baktı. “Pek dua etmem. Doğru yapamıyorum, içimden gelmiyor. O yüzden de bunu diğer kişilere bırakıyorum. Shelby gibi. O, gerçekten de iyi dua eder ve senin için ettiği dualarının yanıtının Emma olduğunu söylüyor.”

“O kadar iyi dua ediyorsa, turnuvaya geri dönmem için de etsin.”

Kenny şarap kadehindekileri dikip mutfığa döndü ama babasının sesi onu durdurdu.

“Buraya gel de otur biraz.”

“Geç oldu. Yorgunum.”

“Otur dedim sana.”

Çocukluğunki o kâbus gibi sestti. “*Kıçını şu sandalyeye koy. Rezil bir herifsin! Bunu biliyorsun, değil mi? Şımarık bir veletsin!*”

Kenny artık bir çocuk değildi ve Warren hesaplaşmak istiyorsa, istediği kesinlikle olacaktı. Şarap kadehini masaya koydu, kapı çerçevesine yaslandı ve meydan okur gibi verandadaki babasına baktı. “Aklından bir şey geçiyorsa, hemen söyle.”

“Pekâlâ.” Warren’ın ona bakmak için başını kaldırması gerekiyordu ama bu babasını Kenny’nin dilediği kadar sinir etmedi. “Hakkımda çok iyi şeyler düşünmediğini biliyorum, nedeni de sır

değil. Bana ihtiyaç duyduğunda yanında değildim ve bunu asla affetmeyeceksin. Ama hâlâ benim oğlumsun ve kendini savunmayacağı kadar küçük yaşlarda yaşadığın şeylere karşı savaştığın için hayatındaki en önemli şeyi mahvetmene seyirci kalamam.”

Kenny dudaklarının uyuştüğunu hissetti. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Geçmişinin sürekli geleceğini etkilemesinden söz ediyorum. Leydi Emma’yı seviyorum. Hepimiz seviyoruz. İkiniz aynı odada olduğunuzda, gözlerinizi birbirinizden alamıyorsunuz. Başka hiçbir kadına böyle davranmadın.”

Emma’yla evlenmesinin hayat boyu sürececek bir bağlılıktansa, bir kaza olduğunu açıklamayacaktı. Bunun yerine, küstah bir ifadeyle ona baktı. “Onunla evlendim, değil mi?”

“Evet, onunla evlendin. Ama ikinizin çözmesi gereken daha birçok sorun olduğu ortada.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Beni dinle, Kenny. Hayatında bir kez olsun dinle. Dallie Beaudine sayesinde olduğunu bildiğim halde, bu noktaya gelmen kadar beni mutlu etmiş hiçbir şey yok. Bu noktaya varabilmek için neler yapman gerektiğini, kız kardeşin de dahil, bu dünyadaki herkesten iyi biliyorum. Sana şunu söyleyeceğim. Bunu yapabilecek çok kişi yoktur.”

Bir an, Kenny minnet hissiyle doldu ama iltifat çok geç gelmişti. “Sadede gel,” dedi aksi bir tavırla.

“Demek istediğim şu... Yaşlandıkça, para kazanmak için yaptığım onca şey önemini yitirdi. Şirketle gurur duyuyorum. İşimi hiçten var ettim ve köşeye çekilip bunun mahvolmasına hayatta izin vermem. Ama bir pazar öğleden sonrasında verandada oturup halime şükrederken, aklıma şirket değil, sevdiklerim gelir.”

Kenny bunları dinlemek istemiyordu. “Lanet olasıca Hallmark tebrik kartı gibi konuşuyorsun.”

Ama babası pes etmedi. “Gerçek bir hayat yaşama şansın var; golf sahasında başlayıp bitmeyen bir hayat. İyi bir kadınla ilişki geliştirmek, çocuk sahibi olmak, ata binmek ve bu çiftliğin keyfini çıkarmak için bir fırsatın var. Bunu mahvetme.”

Warren’ın ikiyüzlülüğü, içinin öfkeyle dolmasına neden oldu. “Belki de verdiğin tavsiyeleri bir daha düşünsen iyi olur. Keyif yapmaya vakit ayırmaya başlarsam, o kadar çok golf turnuvası kazanamam. Sonra şirketin kokteyl partilerinde böbürlenecek konun kalmaz.”

Warren bu saldırı karşısında istifini bozmayınca, Kenny kendisini aşağılık ve kötü yürekli hissetti. Petie’nin başını okşayıp ayağa kalktı. “Sorun değil, oğlum. Anlıyorum. Söz konusu sen olduğunda, suçluluk hissetmeye alıştım. Beni affetmene gerek yok.”

Petie kıpırdanıp gözlerini açmaya başladı. Warren onu göğsüne biraz daha çekince, küçük çocuk gözlerini yumdu. “Sen iyi bir adamsın, Kenny. Benim sayemde değil, Dallie sayesinde böyle oldun. Dürüst ve çok zekisin; insanları önemsiyorsun. Demek istediğim şu ki artık dünyanın geri kalanının kabul ettiği şeyi sen de etmelisin: Sen golf oynayabilen zengin çocuktan çok daha fazlasısın.”

Warren kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Kenny onun öylece gitmesine izin veremezdi. Babası son sözü söylemiş gibiydi. “Petie’ye o saçmalıkları yaşatmasan iyi olur,” dedi hırlar gibi, “yoksa gelip bana hesap verirsin.”

Babasının yüzündeki ifade o kadar hüznü bir hale geldi ki Kenny ona bakmaya tahammül edemedi. “Hatalarımdan ders aldığımı düşünüyorum ve onu en iyi şekilde yetiştirmeyi planlıyorum. Buna rağmen kusursuz değilim. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun.”

Bebeği kucağına yeniden yerleştirdikten sonra Kenny’yi bırakıp gitti.

Emma misafir odasında yalnız ve mutsuz bir gece geçirdi. Kenny'nin güçlü bedeninin yanında olmasının yarattığı hissi, yana döndüğünde yatak örtüsünü çekiştirmesini ve uykusunda ona uzanmasını özlemişti. Ertesi sabah, banyoya giderken pencereden baktığında onun yüzdüğünü gördü ama Kenny her zamanki gibi ağır kulaçlar atmıyor, yarışır gibi suyu yarararak yüzüyordu. Emma yanağını pervaza dayayıp onun havuzun karşı tarafına varır varmaz geriye yüzmeye başlayışını izledi.

Kenny suya saldırırken, Emma bu evliliğin yürümeyeceğini öğrendiklerinde herkesin nasıl tepki vereceğini düşünmeye başladı.

Kenny yine her şeyi berbat etti. Yürümeyeceğini biliyordum. Onun yaptığı tek iyi şey golf oynamak.

Tembel ve şımarık Kenny Traveler efsanesi giderek daha fazla yayılacaktı.

Emma içinden bunun kendi sorunu olmadığını düşündü ama içi sıkılıyordu. Duş alıp giyindikten sonra mutfağa indi. Patrick tezgâha buzdolabında bir kâse taze meyve olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Ayrıca, telefona yanıt vermemesini söylemişti. Emma meyveleri alırken, ön kapının açıldığını, önce Torie'nin sesini, sonra da Dexter'ın ondan daha yumuşak olan sesini duydu.

Torie üstünde mavili morlu kısa batık desenli bir tişört, şort ve mantar topuklu sandaletlerle içeri girdi. "Artık burası bekâr evi olmadığına göre, zili çalsam iyi olur. Kusura bakma, Leydi E."

"Sorun değil." Emma, Dexter'a gülümsedi. "Kahve alsana."

"Teşekkürler." Dexter mutfağa doğru gitti, sonra dışarıdan gelen Kenny'ye baktı. Gri tişörtü nemli göğsüne yapışmıştı ve saçlarının kıvrık uçlarından sular damlıyordu; ıslak ayaklarıysa terakota zeminde izler bırakıyordu.

"Selam, ağabey."

Kenny kız kardeşine gülümsedi ama Dexter'ı görünce öfkelenildi. "Onun burada ne işi var?"

"Ben davet ettim."

Kenny kız kardeşine ciddi bir bakış fırlattı. “Bunu neden yaptın? Ondan kurtulmak istediğini sanıyordum.”

“Evet ama bu düşündüğümden zormuş.”

Kenny kaşlarını çatıp ona daha dikkatli baktı. Üç adımda odanın karşı tarafına geçti, Torie’nin çenesini ışığa kaldırdı. “Bunu o mu yaptı? Bu kızarıklığın nedeni o mu?”

“Olabilir.” Torie ağabeyinin elini itti. “Bu arada, evindeki te-
lesekrettere elli tane mesaj gelmiş olmalı. Dünyadaki herkes sana ulaşmaya çalışıyor. Hugh’la aranızda geçen kavga spor gazetelerinin ön sayfalarını süslüyor.”

Kenny boynundaki havluya silinip hızla Dex’e döndü. “Onu sarhoş ettin, değil mi?”

Torie tezgâhın önündeki tabureye oturup gülümsedi. “Daha da kötüsünü yaptı. Çok daha kötüsünü. Öyle değil mi, Dex?”

Kenny kaskatı kesilirken, Emma paniğe kapılmaya başladı. Kenny havlusunu fırlattı ve ıslak gri tişörtünün altındaki kasları gerildi. “Neden söz ediyorsun? Ne yaptı?”

Torie’nin gözleri parıldadı. “Beni dövdü.”

“Ne yaptı?”

Emma hemen iki adamın arasına girip elini Kenny’nin göğsüne dayadı. “Kız kardeşin dalga geçiyor. Torie, kes artık şunu.”

Torie korkmuş gibi yaptı. “Peki, efendim.”

Kenny tehditkâr bir ifadeyle Dex’e döndü. “Neler yaptığını sen anlatsan daha iyi olacak.”

Dex, Emma’nın verdiği fincana kahve koydu. “Torie kendisine benden çok daha büyük bir tehdit oluşturuyor.”

Ama Torie henüz yeteri kadar eğlenmemişti. Sandaletlerinin topuklarından birini taburenin demirine dayadı ve üzülmüş gibi yaptı. “Bana şaplak attı, Kenny. Beni zorla tuttu, dizlerinin üstüne yatırıp şaplak attı. Çıplak popoma. Ya da neredeyse çıplak popoma.”

Kenny donakaldı. Bakışlarını Dexter’a dikti. “Doğru mu?”

Dex kahvesine bir kaşık şeker atıp karıştırırken dalgın dalgın evet der gibi başını salladı.

Emma'nın hayret dolu bakışları altında, Kenny'nin tüm gerilimi dindi ve hayatında ilk kez Dex'e şüpheyile değil, merakla baktı. "Yok artık. Ben bile böyle bir şey yapacak cesareti bulamazdım."

Onun bu tepkisi Torie'nin keyfini kaçırdı. "Onu dövmelisin, Kenny! Ama seni uyarayım, görüldüğünden çok daha güçlü. Yine de Herkül sayılmaz, onu zorlanmadan yenersin."

Dexter kahvesini yudumlarken başıyla Emma'yı selamladı. "Mükemmel olmuş."

Emma gülmemeye çalıştı. "Patrick'e söylerim."

Kenny bakışlarını Torie'den Dexter'a çevirdi, sonra kendisine kahve almaya gitti. Sırtını tezgâha yaslayıp Dex'e baktı. "Eee, Dex, nasıl oluyor da hâlâ hayattasın o zaman?"

Dex akan bir damla kahveyi silip Torie'nin yanındaki tabureye oturdu. "Şu anda, söylemeye hazır olduğum tek şey kız kardeşinle yattığım ve onunla evlenmeyi düşündüğüm."

Torie başını eğerek alnını üç kere tezgâha vurdu. "Çok eziksin."

"O, bu konuda çok hevesli değil gibi," dedi Kenny.

"Hayır, hevesli." Dex, Torie'nin omzunu okşadı. "Ama gurur yapıyor. Ayrıca korkuyor. Bu anlaşılır bir durum ama yine de bir şey fark etmez. Onunla bir anlaşma yaptık ve evleniyoruz."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Özel bir konu," dedi Dex, Torie tam yanıt vermek için ağzını açtığı anda. Halini komik bulmuş gibi Torie'ye baktı. "Victoria, özel hayatımızı herkese anlatmak zorunda olmadığını düşündün mü hiç?"

"Kenny herkes değil."

Dex kaşlarından birini kaldırıp başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturdu.

"Tamam, tamam," diye homurdandı Torie. Sonra, durumu düzeltmek için konuyu değiştirdi. "Dün gece ikinizin aşk kuşları

gibi davranmadığını fark ettim. Ne oldu, Leydi E? Kenny de seni mi dövmeye başladı yoksa?”

Emma lavabodaki süngerini alıp tezgâhı sildi. “Karmaşık bir konu, o kadar.”

“Dediğin kadar da karmaşık değil,” dedi Kenny. “Sadece bazıları öyle göstermek istiyor.”

Torie bir Emma’ya, bir Kenny’ye baktı. “Nedendir bilmiyorum ama bu konuda Leydi E.’nin tarafını tutuyorum.”

Kenny fincanını tezgâha hızla indirince her yere kahve sıçrattı. “Daha neler olduğunu bilmiyorsun bile.”

“Emma’nın aklı başında biri olduğunu biliyorum. Öte yandan sen kadınlar konusunda çok kötü bir üne sahipsin.”

“Aklı başında mı? Dünyayı senin lezbiyen âşışın olduğuna inandırdı!”

Torie, Emma’ya sırtıttı. “Çok havalı bir hamleydi.”

Kenny fincanını alıp kapıya gitti. “Bir duş alacağım.” Sonra durup Emma’ya buz gibi bir bakış fırlattı. “Belki de gitmeden, şu büyük haberi verirsin. Torie’yi bunun için beni suçlama zevkinden mahrum etmek istemiyorum.”

Emma’ya, çiftlikte kalmayıp bir otele yerleşeceğini söyleme fırsatı veriyordu.

Kenny Traveler yine işleri berbat etti. Zaten bunun yürü meyeceğini biliyordum. Onun yaptığı tek iyi şey, bir golf sopası kullanmak.

Emma bunu yapamayacağını fark etti. Otelde kalma planı, önceki gün uçakta mantıklı gelmişti ama haberlerin hızla yayıldığı Wynette’e dönünce, Kenny’nin kendisini savunamayacağını bildiği için, herkesin önünde rezil olmasına izin veremezdi. “İşin aslı, araba kullanmayı ciddi ciddi öğrenmeye karar verdim.” Torie’ye baktı. “Kenny benimle arabaya bindiğinde bağırdığı için, bana bir direksiyon dersi daha verir misin diye soracaktım.”

Kenny kapı çerçevesine yaslanıp bir bomba daha patlatmasını bekliyormuş gibi dikkatle ona baktı.

“Leydi E. araba kullanmak istiyor diye neden seni suçlayacağımı düşündüğünü bilmiyorum, Kenny. Bazen suçlanma kompleksine kapıldığını düşünüyorum.” Torie Emma’ya gülümsedi. “Bugün öğleden sonra beni Rahip Joseph’e götürmeye ne dersin?”

Kenny dikkatini Emma’dan Torie’ye verdi. “Onu neden görmek istiyorsun?”

“Rahibi görmek istediğim filan *yok*,” dedi Torie sabrı taşmış bir halde. “Onu görmem *gerek*. Dediklerimi dinlemedin mi?”

“Belli ki iyi dinlememişim.”

“Dex’le aramdaki durumla ilgili, o kadar.” Torie oturduğu yerde kıpırdandı.

“Şaplak meselesi mi?”

“Hayır, o değil! Beni hiç dinlemedin mi? Onun dediklerini duymadın mı?” İçine derin bir nefes çekerken, Torie’nin göğsü şişti. “Bu hergele beni zorla kendisiyle evlendirecek.”

Dex bakışlarını Kenny’ye dikti. “Bunu söylemiştim sanırım.”

Torie, Emma’nın ona sarılmak istemesine neden olan teslim olmuş bir ifadeyle ağabeyine baktı. Torie, Dexter konusunda bir hata yaptığını itiraf edecek kadar gururunu bir kenara bırakamıyordu. Sadece Kenny’nin bunu anlamasını istiyordu.

Aradan uzun saniyeler geçti. Torie elini Dexter’ın eline götürdü. Dexter da onun elini tuttu.

Kenny nihayet bir şey söyleyebildi. “Eh, o halde kabul etmen gerekecek.”

Emma gülümsedi. Kenny başkalarının hataları konusunda kendi hataları kadar anlayışsız değildi.

Torie bakışlarında hülyalı bir ifade belirmiş Dex’e biraz daha sokuldu. Ama kendisi bıkkınlıkla derin derin iç çekti. “Dex’in neden bana âşık olduğunu bilmiyorum. Bu kasabada bir daha

başım dik yürüeyebilir miyim, onu da bilmiyorum. Otuz iki sayılık bir handikapı var.”

“Victoria, bunun için özür dilemiştim. Beni çalıştırırsan, eminim ki birkaç atışımı düzeltebiliriz.”

“Evet, olabilir. Ama o zaman bile muhtemelen acemilikten öteye geçmeyeceksin.”

“Doğru.” Dex gülümsedi. “Benimle evlenmek için itibarını ayaklar altına aldığını hayatımın sonuna kadar dinleyeceğime de eminim.”

“O konuda çok haklısın.” Torie ona tatlı tatlı, kendisinden beklenmeyen bir ifadeyle gülümsedi. Sonra, ağabeyinin onu izlediğini hatırlayınca utançtan kıpkırmızı kesildi.

Kenny onu kolay kolay rahat bırakmayacak bir ağabeydi. “Peki, fikrini değiştiren ne oldu? Şaplaklar haricinde yani.”

“Bir şey olmadı. Gerçekten de olmadı. Sadece... Boş ver.”

“Bana söyleyebilirsin. Biliyorsun ki er ya da geç ağzından alırım.”

“Peki, peki. Dex... Bir çocuğu olsun istiyor ama yine de... Yine de şansını benimle denemek istiyor.” Torie’nin sesi yumuşamaya başladı. “Başaramazsak ki bu konuda onu uyardım, bir çocuk evlat edinebileceğimizi söyledi.”

“Anlıyorum.” Kenny onu iğnelemeyi henüz bitirmemişti. “Onunla bu yüzden mi evleniyorsun o zaman? Sonunda anne olabileceksin diye mi?”

Emma o anda Torie’nin gururuyla gerçekler arasında gidip geldiğini fark etti. “Bu konuda beni suçlayabilir misin? Bir bebeğimi olmasını ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Hem o... Yani, tüm kusurlarına rağmen, bir aptal bile onun çok iyi bir baba olacağını görebilir. Spor dışında... Ama Dex’in eksiklerini telafi edebiliriz. Bir de... Onun farklı bir yanı var.” Sıkılmış gibi omuzlarını silkti; konuşmayı sonlandırmak istediği belliydi. “Tatlı ve... Aman, ne bileyim.”

“Kız kardeşin bana âşık oldu,” dedi Dex, belki Kenny anlamamıştır diye.

Torie ağabeyine bakıp utanç içinde yüzünü buruşturdu. “O, çok iyi yürekli. Ayrıca, anlayışlı. Komik de. Senle ben gibi komik değil ama garip bir şekilde komik. Emularımı da sevdi. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum... Tanrı biliyor ya, bundan çok utanıyorum ama sanırım insan kalbine akıl sır ermez.”

Kenny düşünceli gibiydi. “Bak, sana ne diyeceğim, Dex. Neden ikimiz vuruşların üzerinde çalışmıyoruz? Torie çok kötü bir golf antrenörüdür. Çok küfür eder.”

Emma, Dex’in Kenny’yle sonuna kadar mücadele etmeye hazırlandığını biliyordu ama onun hafifçe gülümsediğini görünce, mücadelesiz kazandığı için mutlu olduğunu anladı.

“Çok sevinirim.”

Ön kapı iki âşkın arkasından kapanırken, Emma Kenny’ye döndü. Kenny tıraş olmamıştı ve saçlarının kurumaya başlayan yerleri kısa tutamlar halinde bir kenara yatmaya başlamıştı. Buna rağmen, hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Emma birden gücünü yitirdiğini hissetti ve bunu gizlemek için elinden geleni yapmaya başladı.

“Çok hoştu,” dedi hemen. “Torie için durumu zorlaştırabilirdin ama bunu yapmadın.”

“Ne yapmamı bekliyordun? Onu tavan arasına kilitlememi mi?” Merakla ona baktı. “Demek otele gitmek konusunda fikrini değiştirdin?”

“Sadece özel hayatımızı kendimize saklamaya karar verdim.”

“Güzel. Eşyalarını odama taşımana yardım edeyim.” Merdivenlere döndü.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Emma arkasından. “Bu işi çözene dek, misafir odasında kalacağım.”

Kenny ikinci basamakta durup yukarıdan ona bakarken şımarık bir velet gibi gülümsüyordu. “Sen öyle san.”

Emma Kenny’nin bu konuda zorluk çıkarmasına şaşırmadı çünkü onunla ilgili her konuda zorluk çıkarıyordu. “En iyisi bu. Beni anlayacağını hiç sanmıyorum ama bağlanmadan seks yapmaya uygun biri olmadığımı anladım.”

“Biz evliyiz.”

Emma alyansıyla oynadı. “Evet ama sadece kâğıt üstünde. Kalplerimizde değiliz, öyle değil mi?”

Kenny bir basamak inip gözlerini ona dikti. “Bu konuşmanın nereye varacağını anladım. Beni dilediğin zaman içinden çıkarıp oynayabileceğin, istemediğin zaman bir köşeye kaldıracağın bir pakete tıkmak istiyorsun.”

O soğuk ve sert yüz hatlarına bakınca, Emma onun iki hafta önce tanıştığı şapşal tembel adam olduğuna inanamadı. Alçak sesle yanıt verdi. “Az önce kendi niyetini söyledin, benimkini değil.”

“Tabii,” diye ofladı Kenny.

“Ah, Kenny...” Emma iç çekip elini kaldırdı ama tekrar yanına indirdi. “Bunu tek başıma yapamam. Biraz yardımcı olman gerek.”

“Yatak odasının kapısını kilitleyen ben değilim.”

“Ama benden istediğin tek şey seks. Bunun beni ne kadar incittiğini görmüyor musun?”

“Bu doğru olsaydı bile ki değil, bunun neden o kadar korkunç olabileceğini anlamıyorum. Bu evliliği normal yoldan yapmadığımız için, güçlü yönlerimizi geliştirmemiz gerek.”

“Bu tür saçma düşünceler eski kız arkadaşlarına sökebilir ama bana sökmez. Cinsel faaliyetlerimiz her şey yolundaymış gibi davranmamızı sağlıyor ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz.”

“İşte, bu konuda yanılıyorsun. Bunları kesip her şeyin iyi olmasına izin verirsen, her şey yolunda olacak. Aramızda ne sorun olduğuna o kadar odaklanıyorsun ki durup neyin doğru olduğunu düşünmüyorsun bile.”

“Seks.”

“Düşünebildiğin tek şey bu mu? Birlikte vakit geçirmekten hoşlanmamıza, tarihi, Teksas’ı ve ata binmeyi sevmemize ne demeli? Kaliteli şarap içmekten keyif alıyoruz, Torie’yi çok iyi anlıyoruz; Petie senden hoşlanıyor, babama ve Shelby’ye dahi tahammül edebiliyorsun. İkimiz de ukala değiliz ve ikiye bölünmüş insanlara karşı sabırlı davranamıyoruz. Bence aramızda doğru olan birçok şey var.”

Emma ortak yanları yerine farklı yönlerine her zaman daha fazla odaklanmıştı ve o kadar şaşırmıştı ki Kenny parmaklarının ucuyla dirseğine dokunana dek ona yaklaştığını bile fark etmemişti. Bir anda içinin eridiğini hissetti.

Kenny’nin parmakları kolunda ilerledi ve göğsüne sürtündü. Emma teninin karıncalandığını, kollarıyla bacaklarının ağırlaştığını ve bedeninin ona teslim olmak istediğini hissetti. Bu işi onun dediği gibi yapmaları çok mu kötü olurdu? Aralarında kalıcı bir bağ olmasa da gerçek bir evlilikleri varmış gibi rol yapmak çok mu kötü olurdu? Ne fark ederdi? Kendisine hayatını duygusal kalıntılarla geçirmeye alışık olduğunu hatırlattı ama Kenny’yle öyle olsun istemiyordu. Daha da önemlisi, bunu hak etmiyordu. Bu yüzden geri çekildi.

Kenny kolunu indirdi ve bakışları karardı. Emma onun dudaklarını birbirine bastırdığını gördü ve tek kelime etmeden çekip gidecek kadar öfkelenildiğini de anladı.

Kenny antrenmana gittikten kısa bir süre sonra, Emma kendisini onun ofisinde bulduğu dizüstü bilgisayarda çalışmaya zorladı. Gördüğü kadarıyla, ofisi sadece Patrick kullanıyordu. Sabahın geri kalanını ve öğleden sonrasının erken saatlerini Leydi Sarah Thornton’la ilgili makalesini yazarak ve Penelope Briggs’in işine kolay başlayabilmesi için ilkbahar döneminde ihtiyaç duyacağı bilgileri not alarak geçirdi. Torie direksiyon dersi için geldiğinde çalışmasına ara verdi.

Emma arabayla kasabaya indi ve hiçbir şeye çarpmadan çiftliğe dönebildi. Dizüstü bilgisayarı işine devam etmek için verandaya taşırken, Torie'nin mutluluğunun kasvetli geçen günün tek iyi olayı olduğunu düşündü. Patrick elinde portakal dilimli iki bardak buzlu çayla mutfaktan çıktı.

"Haber duyuldu. Uluslararası spor kanalı evlendiğiniz haberini geçti."

Patrick onun bardağını masaya koyup kendisininkini koltuğa götürürken, Emma endişesini fark etti. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece paranoyak davranıyorum sanırım." Çayından bir yudum alıp koltuğun yanındaki masada duran lambayı düzeltti. "Anons kısaydı, Roustabout'taki kavgadan söz edilmedi; sadece Kenneth'ın soylu İngiliz ailelerinden birinin bir üyesiyle, beşinci Woodbourne Kontu'nun kızı Leydi Emma Wells-Finch'le evlendiğini söylediler."

"Basın er ya da geç bunu öğrenecekti."

"Beni endişelendiren konu bu değil." Patrick parmağını bardağın kenarında gezdirdi. "Mesleğinden, nasıl birisi olduğundan söz etmediler bile. Haber sanki Kenny uçarı ve beş para etmez bir Avrupalıyla evlenmiş gibiydi."

Emma en sonunda onun neden üzüldüğünü anladı. "Demek şımarık çapkın golfçüyle ilgili efsane giderek büyüyor."

"Çok doğru." Patrick bardağını sertçe masaya koyunca, buzlu çayın birazını taşırdı. "Zaten imajı zarar gördü, bu haber de üstüne tuz biber olacak. Bu haberi kendisi vermeyerek, adeta kendi ayağına sıktı. Bu gece, o kaltak Sturgis Randall'in programında neler diyeceğini çok iyi biliyorum. İzlemeyeceğim bile."

Ama ne o ne de Emma bunu yapabildi ve Kenny'nin eve gelmeyi katılmadığı akşam yemeğinden sonra, Emma kahve fincanlarını koltuğa taşırken, Patrick de televizyonu açtı.

Sturgis Randall saldırıya geçmek için programın sonuna kadar bekledi. "*Kariyerinin büyük bir düşüşte olması, golfçü Kenny*

Traveler'ı zerre kadar rahatsız etmiyor gibi. Endişelenmek bir yana, sorunlu şampiyon bir de evlendi. Kenny'miz sıradan bir Amerikalı kızla evlenemezdi. Traveler Bilgisayar Sistemleri'nin vârisi olan Teksash milyoner..."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Patrick. "Kenny seneler önce Warren'ın onu vasiyetinden çıkarmasını istedi."

"... Leydi Emma Wells-Finch isimli İngiliz bir soyluyu seçti. Güzel soylu kadın, beşinci Woodbourne Kontu'nun kızı."

"Güzel mi?" dedi Emma hayretle. "Kesinlikle güzel falan değilim!"

"Bu arada, Traveler'ın PGB'yle arasındaki sorunlar da dünyanın dört bir yanında tanınan yaşlı iş adamıyla girdiği feci bir bar kavgasından bu yana kötüye gitti."

Emma ayağa fırladı. "Yaşlıca falan değil! Hem o bir bar kavgası da değildi!"

"Henüz başkan vekili Dallas Beuadine'den resmi bir açıklama gelmedi." Sturgis yılışık bir gülümsemeyle kameraya baktı. "Sana bir tavsiyem var, Kenny... Golf kariyerin bir yere gitmediği için, belki jet sosyeteden eşinle tilki avına çıkmaya başlayabilirsiniz."

Emma daha fazlasını dinlemeye dayanamayacağını hissetti. "Bu adam bunları nasıl söyleyebiliyor?"

"Reytingleri yüksek. Amerika'da önemli olan tek şey budur." Patrick televizyonu kapamak için uzaktan kumandanın düğmesine bastı. "Haydi, sinemaya gidelim. Kafamızı dağıtmamız gerek."

Kenny çiftliğe döndüğünde, saat on biri biraz geçiyordu ve ışıklar hâlâ açıktı. Bütün gün antrenman yapmış, sonra biraz Petie'yle oynamak için babasının evine uğramıştı. Sonra da basit bir şeyi zorlaştırdığı için Emma'ya karşı hissettiği öfkeyi dindirmek amacıyla arabasını dere kenarına çekmişti ama derenin de faydası olmamıştı. Sürekli olarak, orada seviştiklerini hatırlıyordu.

Mutfağa girerken, bütün gün onu yalnız bıraktığı için suçluluk hissetti. Bu evlilikte sorun yaratan kişinin kendisi olmadığını hatırlattı.

Patrick ona bir şey hazırlamış mı diye buzdolabına baktı. Bir tabak söğüş tavuk eti çıkarırken arka bahçeden verandaya açılan kapı gıcırdadı. Kenny başını kaldırdı, Emma içeri girerken, boğazının düğümlendiğini hissetti.

Emma'nın saçları dağınıktı, yanakları da şiddetlenen rüzgârdan kızarmıştı. Çok güzel görünüyordu ve Kenny onu çok istiyordu. Bu his hoşuna gitmedi. Güçlü vuruşlar, sağlam sopalar ve çelik gibi sinirle kazanamayacağı şeyleri istemek hoşuna gitmiyordu.

Emma onu görünce irkildi. "Geri döndüğünü bilmiyordum."

Kenny yine suçluluk hissetti ama bunun onu etkilememesine kararlıydı. "Burada yaşıyorum."

"Farkındayım."

Emma'nın sakin yanıtı onu salak gibi hissettirdi. "Biraz tavuk ister misin? Bol bol var."

"Yemek yedim."

"O zaman, biraz şarap içelim. Bir şişe alıp yukarı çıkabiliriz."

"Hayır, teşekkürler."

Kenny tezgâhın yanından geçip ona doğru yürüdü. Kasları sızlayana kadar golf topalarına vurmuştu ama onu aklından bir türlü çıkaramamıştı. Artık ellerini de bir saniye daha ondan uzak tutamayacağını biliyordu. Ne yapıp edip Emma'nın inatçılığı bir kenara bırakmasını sağlamalıydı. Ya da bunu onu baştan çıkarak yapmalıydı.

Belki de sebebi, Emma'nın ondan ayırmadığı bakışları ya da ister bit şampuanı alırken ister tuzlukla biberlik çalarken elden bırakmadığı gururuydu ama Kenny birden onu baştan çıkarmak konusunda tereddüde düştü.

Patrick mutfağa girdi. “Vay, vay, vay. Bakın kim nihayet nerede yaşadığını hatırlayıp gelmiş.” Elindeki kâğıdı salladı. “Bu faks daha önceden geldi. Dodge City’de şov var sanırım.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Dallas Fremont Beaudine yarın sabah yedide Windmill Creek Şehir Kulübü’nde ilk sahada onu şerefleştirmeni istiyor.”

“Harika,” diye homurdandı Kenny tiksintiyle. “Gerçekten harika.”

Patrick, Emma’ya döndü. “Francesca da altına bir not yazmış. Sabah kalkar kalkmaz onu aramanı istiyor.”

Kenny eline aldığı tavuk budunu hızla tabağa indirdi. “Demek şehre dönmüş. İşte, bu gerçekten harika oldu.”

Patrick kâğıdı güzelce ikiye katladı. “Senin yerinde olsaydım, Leydi Emma’ya çok iyi davranırdım, Kenneth. Kim bilir Francesca’ya neler anlatacak.”

Ama Kenny tezgâhın diğer tarafından Emma’nın hüznü gözlerine bakarken, onun Dallie’nin karısına hakkında tek bir kötü söz bile söylemeyeceğini biliyordu. Nedense bu durum, onu her şeyden daha fazla rahatsız etti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabah güneşi, efsanesi Teksas'ı kaplayan gökyüzü kadar büyük adamın arkasında bir taç oluşturunuyordu. Geçen yıllar şakaklarındaki koyu sarı saçlarını ağarttığı ve ağzının etrafındaki iki çizgiyi derinleştirdiği halde, ne uzun ince bedeninin gücünü azaltmış ne de masmavi gözlerinin parıltısını donuklaştırmıştı.

On sene önce, bu adam ve muhteşem Jack Nicklaus insanların Eski Ahit dedikleri sahada karşılaşmış ve tarihin gelmiş geçmiş en muhteşem golf maçını yapmışlardı. Kaderi belirleyen o günde, Jack Nicklaus spor yapmak için oynamıştı ama Dallas Beaudine sevdiği kadının kalbini kazanmak için golf sahasına çıkmıştı... Ve galip gelmişti.

Bir omuz incinmesi geçici olarak onu sahalardan uzak tutunca, Dallie golfçüler birliğinin başkan vekili olmak zorunda kalmıştı ama iyileşmek üzere olduğu için, bu görevi yakında sona erecekti ve önünde kemirilmeyi bekleyen etli bir kemik gibi duran kıdemliler turnuvası vardı. Ama ilk olarak, birkaç işi halletmesi gerekiyordu. Özellikle de yarım kalmış bir işi...

Kenny patikadan çıkıp Windmill Creek'teki ilk sahaya doğru yürürken, golf ayakkabılarının üstünde sabah çiğleri parılıyordu.

Kendisine gerilmesi için bir neden olmadığını söylediği halde, Dallie'nin orada durduğunu görünce heyecandan midesi buruldu. İki seneler boyunca, yüzlerce kere golf oynamıştı. Kenny henüz bir delikanlıyken, paranın satın alabileceği en pahalı ekipmanlara sahip olduğu halde bunları nasıl kullanacağını bilemediği bir sırada başlamışlardı oynamaya. Dallie ona her şeyi öğretmişti. Hayır, Kenny'nin gerilmesi için hiçbir neden yoktu ama göğsünü bir ter tabakası kaplamıştı.

Dallie'yi uzaklaştırma aldığı günden beri görmemişti; ilk sahaya yaklaşırken, ihanete uğradığı hissini başıyla verdiği soğuk bir selamın arkasına gizledi. "Dallie."

"Kenny."

Kenny arkasına bakınca, alnına kırmızı bir bandana bağlamış, kırçılı ince telli saçlarını da lastikle atkuyruğu biçiminde toplamış pespaye kılıklı bir Jack Palance benzerinin bir banka yayılmış oturduğunu gördü. Golf dünyasının en tanınmış yardımcısı Skeet Cooper'dı bu. Skeet ve Dallie onlarca sene önce, Dallie'nin on beş yaşındaki bir kaçak, Skeet'in de geleceği olmayan eski bir sabıkalı olduğu bir zamanda, Teksas, Caddo'daki bir Texaco benzinliğindeki bir kavgadan sonra tanışmıştı. O zamandan beri de birbirlerinden ayrılmamışlardı.

"Yardımcın var mı?" diye sordu Dallie.

"Yolda." Kenny'nin her zamanki yardımcısı, adeta bir sihirbaz olan Loomis Crebbs onun uzaklaştırıldığı dönemde Mark Calavecchia'nın çantalarını taşıyordu ve Kenny onu hiç o anki kadar özlememişti. Ama ona iyi bir yedek bulmuştu.

Arkalarından sopaların birbirine vurulduğunu duydular. Skeet Cooper başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturarak banktan kalktı. "Kenny'nin yardımcısı geldi galiba."

Dallie kendi oğlunun Kenny'nin çantasıyla sahaya geldiğini görünce, kaşını kaldırdı.

Ted gülümsedi. “Geç kaldığım için özür dilerim. Annem bana zorla kahvaltı ettirdi. Sonra saçıma taktı ama nedenini sormayın.”

Dallie, Skeet’in ona verdiği başlama vuruşu sopasını aldı. “Bugün Kenny’ye yardım edeceğini söylememiş olman komik.”

“Unuttum herhalde.” Ted gülümsedi ve çantayı yere koydu. “Skeet’e söylemiştim.”

Dallie sinir olmuş bir ifadeyle Skeet’e baktı ama arkadaşı hiç orahı olmadı. Kenny deliği işaret etti. “Önden buyur. Yaşlılara ve güçsüzlere saygı göstermeye inanırım.”

Dallie gülümsemekle yetindi. Sonra ilk sahaya doğru gitti ve ısınmak için birkaç vuruş yaptı. Daha sonra da çimle kaplı alanın ortasına doğru çok iyi bir vuruş gerçekleştirdi. Dallie’nin deneyimli olduğu türden bir golf vuruşuydu bu.

Kenny sahaya yaklaşırken, sinirlerini yatıştırmaya çalıştı ama göğsündeki o ter tabakası bir türlü kurumuyordu. Kendisine o günkü raunt konusunda gerilmeye gerek olmadığını söyledi. Dallie’nin oyununun her ayrıntısını bilmekle kalmıyor, deneyimli golfçünün omzundaki incinmenin de kendisine belirgin bir avantaj sağlayacağını biliyordu. Buna rağmen gergin halini üstünden atamadı çünkü o günkü maç bir tur golf oyunundan çok daha önemliydi ve bunu ikisi de biliyordu.

Kenny sahaya adım attı, pozisyonunu alıp soldaki ağaçlara doğru kötü bir eğri vuruş yaptı.

Dallie başını salladı. “Bunu sen daha on sekizindeyken düzelttiğimizi sanıyordum.”

Kenny en son ne zaman bu kadar kötü bir vuruş yaptığını hatırlamıyordu. Peşlerinde yardımcılarıyla sahadan uzaklaşıp çim kaplı yoldan aşağı giderken, bu bir tesadüf diye düşündü.

“Francie’den evlendiğini duydum,” dedi Dallie.

Kenny evet anlamında başını salladı.

“Sanırım, yapabileceğin en kolay şeydi.” Dallie bunu ağzında kötü tat bırakan bir şey varmış gibi söylemişti. “Basının, karısını savunan bir adama saldırması zor. En kolay yolu seçmişsin.”

Kenny’nin öfkeli konuşmamak için kendini tutması gerekti. “Ancak Emma’yı tanımayan birisi bunu söyleyebilir.”

Ted de Kenny’nin arkasından araya girdi. “Ben de ona bunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi.” Aralarına girdi. “Bak, baba. Leydi Emma bir şeyi kafasına takınca, tıpkı annem gibi oluyor.”

“Hiç sanmam. Annen ben hayatımı düzene sokana dek benimle evlenmeyi reddetmişti. Leydi Emma bu kadar titiz değil gibi.”

Kenny onun Emma’yı eleştirmesinden hoşlanmadı ve tam bunu söyleyecekti ki Ted bir şeye takılıp çantasıyla ona sertçe çarptı. “Özür dilerim. Bu arada, omzun nasıl oldu, baba?”

“Omzum gayet iyi. Sadece biraz paslanmışım.”

Hiç de paslanmışa benzemiyordu. Kenny, Dallie’nin topunun çimlik alanın ortasında durduğunu görmezden geldi ve Emma hakkında söylediklerine odaklandı. “Belki de ben sana birkaç vuruş göstermeliyim. Yetersiz ve yaşlı birisinden faydalanmak bana adilane gelmiyor.”

Dallie, Kenny’nin topunun gittiği soldaki ağaçları işaret etti. “Bence senin yetersizliğin benimkini telafi edecek.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Ödünün kopmasından söz ediyorum.”

Kenny sırtının buz kestiğini hissetti. Strateji uzmanı Dallie gibi birisini tuzağa düşürmeye çalışmaması gerekirdi. Yine de Dallie’nin, gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Tam yanıt verecekken, Ted yine ona çantasıyla çarptı.

“Nereye gittiğine dikkat etsene.”

“Özür dilerim.”

Kenny sonraki dokuz delik boyunca berbat bir performans sergiledi. Etrafı çimle kaplı deliklerden yarısını kaçırdı ve isabet

ettirdiği deliklerin bayrağından kilometrelerce ötede kaldı. Neyse ki Dallie'nin vuruş mesafesi ve uzun demir sopayla oyunu da normale dönmemişti. Böylece dokuz delikten sonra Kenny sadece iki sayı gerideydi.

Dokuz deliği tamamlamak için dönecekleri sırada yanlarına hızla bir golf arabası geldi. "Kenny, tatlım!"

İngiliz aksanı alıştığından daha belirsizdi ama bir o kadar tanıdıktı. Arkasını dönüp gülümseyecekken Francesca Serritella Day Beaudine'in yalnız olmadığını gördü.

Dünyalar güzeli televizyon yıldızının yanında kendi karısı oturuyordu. Başında Kenny'nin en sevdiği kirazlı hasır şapkası vardı. Golf arabası bir tümseğe çarpınca, iki kadın sarsıldı. İkisi de güneş gözlüğü takmıştı. Emma'nınki kemik çerçeveliydi; Francesca'ninkilerse oval, tel çerçeveli moda uygun bir gözlüktü.

Francie bir elini sallarken, diğeriyle de golf arabasını kullanıyordu. Kenny'nin en sevdiği insanlardan biriydi. Sadece güzel değil, aynı zamanda zeki, komik ve kendine has bir şekilde iyi yürekli bir kadındı. Yine de keşke orada olmasaydı, diye düşündü. "Emma'yla biraz gezip ikinize moral verelim diye düşündük."

Araba yaklaşırken, Kenny, Francesca'nın üstünde pahalı bir elbise olduğunu gördü ve Emma'nın çiçek desenli sade tişörtü dikkatini çekti. Emma'nın göğüslerinin parlak sarı pamuklu tişörtün altında hafifçe inip kalkışını izlerken, yeni evlendiği karısı yalnız uyumakta inat ettiği için, o göğüslere dokunamadığını hatırladı.

Kaşlarını çattı. Hayatının en stresli golf rauntlarını oynarken ihtiyacı olan son şey, Emma'nın göğüslerinin, dikkatini dağıtmasıydı. Ayrıca Dallie'ye dikkatinin dağıldığını belli ederek daha da büyük bir psikolojik avantaj veremezdi; bu yüzden arabalarına yaklaşırken gülümsemeye çalıştı.

"Merhaba, Francie."

"Sevgili Kenny!" Kenny bir anda kestane rengi bir saç bulutu ve pahalı bir parfüm kokusuyla sarmalandı. "Demek gizlice ev-

lendin, seni yaramaz çocuk. Seni asla affetmeyeceğim.” Francie neşeyle ona gülümsedi ve yeşil gözlerini oğluna çevirdi. “Teddy, vizörlü şapka takmamışsın. Güneş kremi sürdün mü?”

Ted gözlerini sadece bir kere devirdiği için, Kenny içinden genci takdir etti. “Evet, efendim.”

Francie dikkatini kocasına verdi. “Dallie, omzun nasıl? Kendini çok zorlamıyorsun, değil mi?”

“Omzum gayet iyi. Sevgili Kenny’ciğinden iki delik öndeyim.”

“Öyle mi? Bu konuda ikinizin de çok acımasız davrandığınızdan eminim. Öyleler, değil mi Teddy?”

“Aa, degiller. Gayet centilmence bir oyun oluyor. Golf böyle bir oyun.”

Dallie oğluna bakıp sırttı ve Kenny bile buna gülümsedi.

Francesca, Kenny’yi görmezden gelen Emma’yı Dallie’yle tanıştırdı. Dallie onunla biraz sohbet etti, sonra konuşmalarından tatmin olmuş gibi tekrar sahaya döndü. “Hanımlar, bugün çok şanslısınız. Yaş ve deneyimin, gençlik ve tembelliği nasıl yeneceğini göreceksiniz. Sıra bende sanırım.”

Dallie sahaya giderken, Kenny elindeki sopayı o hergelenin boynuna dolamak istedi. Başkalarının Emma’nın önünde onunla dalga geçmesi ayrı konuydu ama bunu Dallie’nin yapmasını istemiyordu.

Sonraki yedi delik boyunca Kenny elinden geleni yaptı ama uzun vuruşları iyi değildi ve topu sahanın dört bir yanına fırlatıyordu. Neyse ki patası onu ayakta tutuyordu ve on yedi puana varırken, en sonunda maç eşitlenmişti. Ama sinirleri uzun vuruşları gibi gerilmişti. Kadınların orada oluşu da durumu kötüleştiriyordu.

Senelerce evli oldukları halde, Francesca golfün en temel kurallarını dahi öğrenmemiş gibiydi. Kenny konuşmalardan o kadar rahatsız olmuyordu ama sinirine dokunuyordu. Onu asıl rahatsız eden, Francesca’nın tam onun vuruş yapacağı sırada golf arabasının yerini değiştirmeye karar vermesiydi. Haksızlık

etmemek gerekirse, Francesca yerini Dallie vuruş yapacakken de değiştiriyordu ama bu durum kocasını rahatsız etmemiş gibiydi. Ama Kenny'yi kesinlikle rahatsız ediyordu. Ona kendisi sahaya inip vuruş yapmadan önce arabasını park eder mi diye nazikçe sorduğunda, Francesca buna üzülmüş gibi davrandı. Emma da ona bir bataklığı dahi donduracak bir bakış fırlatmıştı. Dallie'ye çimlik alanda yürürlerken, ona çıkmıştı. "Bu son bir ayda hiçbir şey öğrenmedin, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Buna gerçekten de inanmaya başlıyorum." Dallie, Skeet'in yanına gidip yürümeye devam edince, Kenny Ted'e döndü.

"Neden söz ediyor?"

Ted adeta kendisi otuz beş, Kenny yirmi iki yaşındaymış gibi acıyarak ona baktı. "Bu onun senelerdir söylediği bir şey. Bazı şeylerin golften daha önemli olduğuyla ilgili."

Bu ne biçim bir yanıtı? Kenny o kadar sinir olmuştu ki içinden çığlık atmak geldi ama bunu yapamayacağı için dişlerini sıktı, yedi numaralı demir sopasını aldı ve çimlik alanın beş metre ilerisindeki topuna vurmak üzere ilerledi.

Bu arada Emma onu görmezden gelmeye devam etti. Ted'e gülümsedi, Dallie'nin esprilerinden birine güldü, dikkatle Skeet'i süzdü ve Francesca'yla sohbet etti. Kenny'ye baktığı birkaç seferde de yüzünde kendisini ondan uzak tutuyormuş gibi mesafeli bir ifade vardı. Onun bu hali Kenny'ye suçluluk hissettirdi ve onu daha da öfkeliendirdi.

Bir eldiveni daha ter içinde bıraktı ve on sekiz numaraya ikinci vuruşunu yaparken ve topu çimlik alana yollarken, gömleği sırlı-sıklam oldu. Dallie'nin onu yenmesine izin veremezdi. Buna izin verirse, Dallie'nin onun hakkında düşündüğü her şey adeta doğru çıkacak, uzaklaştırma doğru görünecekti. Kenny hayatı boyunca tek bir şeyi doğru yapmıştı ve artık bu da onu terk ediyordu.

Dallie'nin ikinci vuruşu çimlik alanın ortasında kusursuz bir yere gitti. Kenny gözlerine akan terleri koluyla sildi ve midesindeki o feci burulma hissine yenik düşmemeye çalıştı. Topu deliğe yaklaştırmak için, çimlik alandan mutlaka çıkarması gerekiyordu. Tek bir harika atış yapması gerekiyordu. Dallie'nin yüzündeki o küstah ifadeyi silebilmek için buna ihtiyacı vardı.

Ted ona son iki demir sopasından birini verdi. Kenny tam pozisyon alıp vuruşunu yapacakken, Emma hapsirdi. Dikkati dağılınca fazlaca altına vurduğu top yeşillik alanın ön tarafına takılıp deliğin rahat otuz adım uzağında durdu.

Sopasını hızla yere vurdu; on yedi yaşından beri golf sahasında böyle bir öfke gösterisinde bulunmamıştı. O olayda, Dallie onun yere vurduğu sopayı almış, ikiye ayırmış ve Kenny'nin çantasına tıkmıştı. *Artık bu sopaya ihtiyacın olmayacak.*

"Biraz uzağa attın," dedi Ted gereksiz yere.

Dallie bir şey demedi.

Francesca'ysa Emma'ya Patrick'in limonlu yaş pasta tarifini onun için yürütür mü diye soruyordu o sırada. Neden oradan gitmiyorlardı! Neden bu kadınlar o lanet olasıca, gürültülü ve takırdayıp duran golf arabasını, daha da önemlisi sallanan kirazları olan o hasır şapkayı oradan uzaklaştırmıyorlardı!

Kenny sopayı Ted'e geri fırlatıp çim alana doğru gitti. Bu, Emma'nın suçuydu! Emma oraya gelmemiş olsa, kendisini toparlamayı başarabilirdi. Ama Emma gücünü tüketiyordu. Tıpkı annesinin eskiden yaptığı gibi.

Derken, bir mucize oldu. Dallie'nin çimle kaplı adacığa yaptığı son derece isabetli başlayan vuruşu, topu ileriye savuran ani bir esintiye yakalandı. Kenny'nin topu adacıktan ne kadar aşağıdaysa, bu top da bir o kadar onun yukarısında kaldı.

"Ne kadar kötü iki golf vuruşuydu," dedi Dallie, sanki bu durum hiç önemli değilmiş gibi.

Kenny için önemliydi. İkisinin de uzun vuruşlar yapması gerekiyordu ama Dallie'nin durumu daha zordu ve Kenny turnuvadaki en düzgün uzun vuruşlara sahipti. Raunt başladığından beri ilk kez biraz kendine güvendiğini hissetti. Bu sefer topu deliğe sokacaktı.

Dallie çim alandaki on sekizinci deliğe uzanan ufak tahta köprüyü işaret etti ve Francesca'ya arabayla oraya geçemeyeceğini hatırlattı. "Sorun değil," dedi Francesca. "Emma'yla biraz bacaklarımızı esnetmemiz gerekiyor zaten, değil mi?"

Emma bir şey demeyince Kenny acaba neyin tehlikede olduğunu farkında mı diye düşündü. Emma arabadan inerken, Kenny'nin ona taktığı altın alyans güneşte parıldadı. Kenny evlilik yemini ederlerken, Emma'nın yüz ifadesinin nasıl olduğunu hatırladı; onu kollarına almak ve hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini söylemek istemesine neden olan tatlı bir dürüstlük ve korku ifadesiydi bu.

Arkasında, kadınların sandaletleri tahta köprüden çimlik alan giderken ses çıkardı. Kenny Francesca'nın bunun son delik olduğunu açıkladığını, kocasıyla Kenny'nin yorulduğunu ve bunca zamandır oyunun bir uzun vuruş yarışına dönüştüğünü, golfün ne kadar saçma bir oyun olduğunu söylediğini duydu.

Bu konuda haklıydı. Ter içinde kalan eldivenini çıkarıp cebine soktu ama gömleği üstüne resmen yapıştığı halde, Ted'den sopasını alıp çimlik alana yaklaşırken, eski özgüveninin yerine geldiğini hissetti. Seneler boyunca, sayamayacağı kadar yüksek stres yaratan rauntlarda oynamıştı ve Dallie'nin, gözünü bu şekilde korkutmasına izin vermeyecekti.

Emma'ya bakıp onun da kendisine nasıl baktığını görünce, damarlarına adrenalin akın etti. Emma onun golf oynayıpını ilk kez izliyordu ve ondan neredeyse yirmi yaş büyük bir adama yenildiğini görmesine hiçbir şekilde izin vermeyecekti.

Kenny nihayet kontrolü eline aldığını hissetti. Midesi duruldu, zihni sakinleşti ve o anda bu işi başaracağını anladı. Dünyada hiçbir şey bu vuruşu yapmasını engelleyemeyecekti. Dallie Beau-

dine, Kenny Traveler'ı uzaklaştırmanın hayatının en büyük hatası olduğunu anlayacaktı.

Kendi kendine gülümseyip kollarını göğsünde kavuşturmuş, biri çimlik alanın tepesinde, diğeri aşağısında olan iki topun pozisyonuna ve deliğe bakmakta olan Dallie'ye baktı.

Sonra Dallie sırtıttı. "Gerçek bir eğlence yaşayalım, Kenny," dedi. "Maçı bitirmeyi bu iki hanımefendiye bırakalım."

Kenny ona bakakaldı. "Ne?"

"Eşlerimizi diyorum. Maçı bizim için onlar bitirsin."

Dallie Yunanca konuşsaydı, Kenny onu daha iyi anlardı. "Eşlerimiz mi?"

"Tabii." Dallie canlı bir meşe ağacının altında onları izleyen kadınlara döndü. "Francie! Leydi Emma! Kenny'yle berabere kaldık. Maçı daha ilginç hale getirmek için, uzun vuruşları bizim yerimize sizin yapmanıza karar verdik. Arkamızdan oyun oynamak için gelen kimse yok; dolayısıyla, telaş etmeyin."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açılırken Kenny patladı. "Saçmalık! Bunu yapmayacağız!"

PGB başkan vekili dönüp ona baktığında, mavi gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti. "Az önce, yapacağımıza karar verdim."

Kenny omurgasında bir sancı hissetti ve daha saniyeler önce sakinleşmiş midesi yine canını acıtacak kadar düğümlendi. "Seni hergele!" diye tısladı.

Dallie ona tatlı tatlı gülümsedi, sonra da sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. "Karının seni böyle üzgün görmesi iyi bir fikir değil. Gerilmesine neden olabilir. Hassas bir kadın, asabiyken kesinlikle uzun bir vuruş yapamaz. Bunu söylememin tek nedeni de ikimizin arasındaki bu meseleyi onların halletmesine karar vermiş olmam."

Kenny dehşet hissine kapıldı. "Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim." Dallie'nin yumuşak sesle söylediği bu sözler, Kenny'nin üstüne zehirli bir pus gibi çöktü. "Emma senin

için kazanırsa, turneye geri dönüyorsun. Ama Francie benim için kazanırsa, tatilinin biraz daha uzadığını düşünebilirsin.”

“Bunu yapamazsın!”

“Ben PGB başkanıyım. İstedğim her aptalca şeyi yapabiliyim. Sesini yükseltmesen iyi olur çünkü Leydi Emma’nın burada neyin söz konusu olduğunu anlamasına neden olursan, sezonu tamamlayacak şansın bile olmaz.”

Kenny’nin zihninde bir uğultu başladı. Hayal meyal Francesca’nın yeni bir şampuandan söz ettiğini ve Emma’nın bir saç kremi hakkında söylediklerini duydu.

“Delirmişsin! Bu yaptığın yasal değil, kesinlikle etik de değil! Bu konuyu avukatlarıma bildireceğim!”

“Bildir. Yasal sistemimizin ne kadar hızlı işlediğini düşünecek olursan, davayı kazanman dört, beş sene sürer.” Dallie kadınlara bakıp gülümsedi, sonra tekrar Kenny’ye döndü. “Bu golf oyununu bir ölüm kalem maçına dönüştüren sensin. Daha ikinci sahaya varmadan, o güzel gömleğinin ter içinde kalmasının nedeni bu değil mi? Ben sadece senin oyununu oynuyorum, Kenny ama can sıkıntısından ölmek için yeteri kadar ilginç kılmaya çalışıyorum.”

Dallie ona sırtını döndü ve her adımıyla cazibe saçarak Emma’ya doğru gitti. “Leydi Emma, golf oynamayı ne kadar biliyorsunuz bilemiyorum ama yapmanız gereken şey Kenny’nin topunu deliğe en az vuruşla sokmak. Eminim ki elinizden geleni yaparsanız, Kenny mutlu olacaktır.”

Kenny, Dallie’nin yanından dolanıp Emma’nın duymaması için ona döndüğünde, sesi öfkeden buz kesmişti. “Bunun adil bir yarışla uzaktan yakından ilgisi yok. Emma hayatında golf sopası dahi tutmadı. Francesca’ysa senelerdir golf sopalarının yakınlarında.”

Dallie kaşlarından birini kaldırdı. “Francie’nin nasıl oynadığını gördün. Teksas’taki herkes onun eline bir golf sopası almış en kötü golf oyuncusu olduğunu bilir. Bana öyle geliyor ki burada dezavantajlı olan benim.”

Kenny yumruklarını sıktı. “Sen çılgının tekisin, biliyor musun? Tanıdığım en deli herifsin.”

“Birçok kişi hayatını bu şekilde eğlenceli hale getirir, şampiyon. Biraz çılgınlık yaparak. Senin de bunu denemeni bekleyip duruyorum.”

Yine aynı şey olmuştu! Herkesin bildiği bir şeyi kaçırdığıyla ilgili o ısrarcı lafları duymuştu.

Dallie, Francesca’nın yanına gidip onun burnunu öptü ve sopasını verdi. “Pek iyi oynamadığını biliyorum tatlım ama biraz odaklanırsan, topu doğru deliğe sokacağından eminim.”

Kenny hızla Emma’ya döndü. Ted ona sopasını veriyordu. Kenny’nin önceki sene Oyuncular Şampiyonası’nı kazanmak için kullandığı sopaydı bu! Emma sopayı alırken, her seferinde Kenny’nin yüreğini parçalayan o endişeli ifadeyle altdudağını kemirmeye başladı. Ama bu manzara Kenny’yi o sırada çileden çıkarıyordu. Kendini onun yanına gitmeye zorladı. “Biraz rahatla, tamam mı?” Bu sözler istediği kadar güven telkin edici olmadı ama bir talim çavuşu emir verir gibi de söylememişti.

Emma dişlerini altdudağına geçirdi. “Kenny, neler oluyor?”

Emma onun özel hayatıyla ilgili şeyleri hemen fark ediyordu; Kenny onun bir şeyler döndüğünü anlamasına şaşırmadı. Omuzlarını silkmeyi başardı. “O hergele uzaklaştırma verdiği beni zaten mahvetmişti. Sanırım, şimdi de kemiklerimi tükürecek.”

“Bunu yapmamı istemiyorsun, değil mi?”

“Pek bir seçeneğim olduğu söylenemez.”

“Kadın psikolojisi ve golf hakkında söylediklerimi unutma,” diye seslendi Dallie çim alanın diğer tarafından.

Kenny içine derin bir nefes çekmeye çalıştı ama hava ciğerlerine dolmayacak kadar ağırdı. “Hiç golf topuna vurdun mu?” diye sordu Emma’ya, elinden geldiğince sakın bir şekilde.

“Tabii ki vurdum.”

Kenny derin bir oh çekti. “Öyle mi?”

“Ergenliğimde birkaç kere mini golf oynamıştım.”

Kenny suratını buruşturdu. Seneler önce basit bir mini golf sahasında edinilmiş bir deneyim beş para etmezdi. “İyi o zaman,” diyebildi. “Ne yapacağını biliyorsundur.”

Çim alanın diğer tarafında Dallie, Francesca’ya tavsiyeler veriyordu. “Delğin uzak göründüğünü biliyorum hayatım ama tepeden aşağı vuracaksın. O yüzden, topa çok sert vurursan, delğin yanından geçer.”

“Biliyorum,” dedi Francie burnunu çekerek. “Gerçekten, Dallie. Basit bir fizik kuralı.”

Francesca topun yanına gitti ve Kenny onun topu delğin altı adım yanına dahi fırlatamayacağı kadar eğri durduğunu görünce rahatladı.

Ne yazık ki Skeet Cooper’ın lanet olasıca ağzını açması gerekti. “Biraz daha sola nişan al, Francie. Yoksa topu Tulsa’ya fırlatacaksın.”

Francesca ona o meşhur televizyon yıldızı gülümsemesini fırlattı, pozisyonunu düzeltti, sopayı geriye çekti ve topa o kadar hızlı vurdu ki top çim alana gitti, delği geçip neredeyse Kenny’nin karşı taraftaki topuna vurdu.

Teddy inledi. “Anneeee...”

“Muhteşem bir vuruş.”

Dallie kaşını kaldırdı. “Basit bir fizik kuralı dediğini sanıyordum.”

Francesca parmak uçlarına yükseldi ve kocasının çenesine bir öpücük kondurdu. “Fen konularında hiç iyi olmamışımdır.”

Francesca’nın çılgın vuruşu Kenny’yi biraz rahatlatmıştı ama bakışlarını Emma’ya çevirdiğinde, maçın daha sona ermediğini biliyordu. Emma sopayı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemeleri bembeyaz kesilmişti. Kenny onu biraz rahatlatmaya çalıştı ama öfkeden ve haksızlığa uğrama hissinden o kadar gerilmişti ki konuşamadı.

Ted, Emma'nın yanına geldi. "Sana sopayı nasıl tutacağını göstereyim, Leydi Emma." Sopayı ondan aldı ve doğru tutmasını sağladı. "Sıkı tutman gerek ama çok da sıkı olmasın. Diğer önemli şeyse, topun üstünde hiç kıpırdatmadan tutman. Annemin iyi vuruş yapamamasının nedeni bu; hep hareket halinde. Sürekli konuşuyor." Geri çekildi.

Emma'nın bundan çok daha fazla talimata ihtiyacı vardı! Kenny onun yanına gitti. "Francesca'nın vuruşu isabetli olmadığı için, ilk vuruşunda topu deliğe sokman gerekmiyor ama deliğe yakın bir yere atman gerek. Doğrudan deliğe nişan al. Sopayı da biraz daha aşağıda tut. Başını oynatma. Ted'in dediği her şeyi yap."

Ona güven vermeye çalışmıştı ama Emma sopayı yine sımsıkı tutunca, parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Ted, Kenny'ye sinirli bir bakış fırlattı ama Kenny'nin geri çekilip Emma'nın bu işi mahvetmesine izin vermeyeceği kadar çok kaybedecek şeyi vardı. "Kollarını oynat ama diğer her şey sabit kalsın. Hareket omuzlarından gelecek, anladın mı?"

Onu dinlemek yerine, Emma topun arkasına geçtiğinde sopayı daha da sıkı tuttu. Kenny en kötü kâbusunu yaşamaya başladığını fark etti. Hayatının kontrolünü başka birisine vermeye zorlanmıştı. Üstelik bu herhangi birisi değil, onu sevdiğini iddia eden inatçı bir kadındı. Tekrar çocukluğuna dönmüş gibiydi.

Emma sopayı geriye alıp topa vurduğunda, Kenny gözlerinin yaşardığını hissetti. Top durmadan önce sadece dört adım kadar yuvarlanmıştı.

"Delik orada!" diye bağırdı Kenny. "Yaklaşamadın bile!"

"Francesca gibi çok sert vurmak istemedim."

Kenny çenesini sıktı. "Francesca aşağı eğimli bir yerden vuruş yaptı. Sen yukarı doğru vuruyorsun. Topun yukarı gidebilmesi için daha sert vurman gerek."

"Diğer saçmalıklarla beni bombardımana tutacağına, önce bunu söyleyebilirdin."

Saçmalık mı?

Kenny, Dallie'nin ona baktığını gördü. Bakışları öncekinden daha da tenkitçiydi. "Francie, uzaktasın. Bu sefer, yukarı doğru vuruş yapacaksın. Sadece topu deliğe yaklaştırmaya çalış, tamam mı?"

"Tabii, hayatım."

Francesca yine eğri durdu ve Kenny, Skeet'e ölümcül bir bakış fırlatarak ağzını açmaması için ona meydan okudu. Ne yazık ki göz korkutmak için yanlış kişiyi seçmişti çünkü ona ihanet eden kişi bu kez kendi yardımcısı oldu.

"Anne, sağ ayağını geri at, yoksa topu çok sola atacaksın."

Francesca oğlunun dediğini yaptı, sonra yüzüne düşen bir tutam saçı geri atmak için durdu. "Golf oynayacağımı bilseydim, saç tokası getirirdim. Yanında saç tokası yoktur, değil mi Emma?"

"Sanmıyorum. Çantama bir bakayım."

"Emma'nın yanında saç tokası yok!" Kenny arabaya yönelen Emma'nın kolunu tuttu. "Bu sabah, son tokasını da ben almıştım."

Francesca ona pis bir bakış fırlattı, tek eliyle saçlarını, diğer eliyle sopayı tutup topu çim alana savurdu.

Kenny nefesini tuttu. Francesca çok sert vurmuştu ama bir mucize eseri, düzgün vuruş yapmıştı. Top deliğin arka kısmına takılacak olursa, içeri girerdi. Top deliğe girecekti...

Top deliğin sağ tarafına takıldı ve deliğe düşmesinden korkan Kenny'nin kalbi duracak gibi oldu.

Top sallanıp kenarda kaldı ve deliğin üstünden geçti.

Francesca sevinçle bağırdı. "Neredeyse girecekti! Gördünüz mü? Gördün mü, Dallie?"

"Gördüm tabii!" dedi Dallie gururla. "Sen ne düşünüyorsun, Kenny? Bu kadının yaptığı en iyi vuruş hakkında ne diyeceksin? Biraz sert vurdu ama doğru yaptı."

Kenny midesinin bulandığını hissetti. Francesca'nın topu deliğin sadece on santim kadar üstünde durmuştu. Onu o bile

oradan deliğe sokabilirdi. Emma bir sonraki vuruşunda topu deliğe yakınlaştıramazsa, beraberlik şanslarını yitirirlerdi. Kenny artık onun topu deliğe yaklaştıracılabileceğine inanmıyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

Kalbi hızla atıyordu. Dallie'ye doğru gitti. "Aklıma yeni bir yarışma fikri geldi, Dallie. Francesca'ya karşı ben. Ben tek vuruş yapacağım, onun iki hakkı olacak. Ne dersin, Francie? Delikten bir adım dahi uzakta değilsin. Bense yirmi beş adım uzaklıktayım. Ben topu deliğe sokamazsam, sen kazanırsın."

Francesca dudaklarını muhteşem beynine tamamıyla ters düşecek bir şekilde küçük bir kız çocuğu gibi büzdü. "Hayatta olmaz! Emma ve ben eğleniyoruz, değil mi Emma?"

Emma'nın yüzü güneş gözlüğünün altında kireç gibi kesilmişti ve Kenny onun basit bir golf oyunundan fazlasının tehlikede olduğunu anladığını görebiliyordu. "Ashnda, bu iyi bir fikir olabilir ama Kenny..."

"Hayır, kesinlikle olmaz!" Francesca elini ince beline dayadı. "Kenny turnavadaki en iyi vuruş yapan oyuncularından biri. O kadar uzaktan bile, muhtemelen topu deliğe sokacak. En azından, sana karşı bir şansım var." Manikürlü tırnaklarından birini Kenny'nin topuna doğru çevirdi. "Vur şuna, Emma."

Kenny gözlerini yumdu. Francesca onun vuruşunu mahvedecekti. Emma topu iki seferde deliğe sokabilir miydi? Topu deliğe yaklaştıramazsa, bunu yapması imkânsız olurdu. "Düzgün vur." Kenny çenesini o kadar sıkımişti ki sızladığını hissetti. "Yapman gereken tek şey, onu oraya yollamak."

Emma doğru pozisyon almıştı ama sopayı geriye atarken, sopa titredi. Kenny gözlerini kapadı... Ted'in inlediğini duydu... Gözlerini açtı...

Emma topu deliğin iki buçuk adım kadar yanına yollamıştı.

Top o sırada deliğin neredeyse üç adım aşağısında duruyordu. Dallie'nin topuysa deliğe bir adımdan yakındı. İki kadın da vu-

ruşlarını başarıyla yaparsa, berabere kalacaktı. Ama Emma daha geriden vuruş yapmak zorundaydı.

“Sıra bende!” dedi Francesca.

Kenny’nin topu daha uzaktaydı ve sıra onda değildi. Biri-
sinin Francesca’nın hatasını düzeltmesini bekledi, bunu yapan
olmayınca bir şey demek istedi ama son anda kendisini tuttu. Bir
şey diyecek olsa, herkes bir yavru kedinin kafasını koparmış gibi
ona bakacaktı. Öfkeden çıldırdı ve kontrolünden geriye kalanları
yitirmeye başladığını hissetti.

Francesca öne çıktı. “Sence güneş gözlüğüm gözümde mi
kalsın, yoksa çıkarayım mı?” diye sordu kocasına.

Kenny’nin geleceği tehlikedeydi ve Francesca güneş gözlüğü
için endişeleniyordu!

Ama Dallie onun bu sorusu gayet makulmuş gibi davrandı.
“Sana bağlı sanırım. Kendini nasıl rahat hissedersen.”

“Güneş gözlüğün gözünde kalacak mı?” diye seslendi Fran-
cesca, Emma’ya.

Emma Kenny’ye baktığında, Kenny patlamak üzere olduğunu
hissetti.

“Bilmiyorum,” dedi Emma. “Ne yapmalıyım, Kenny?”

“*Lanet olasıca güneş gözlüğünü boş ver şimdi!*”

Francesca onun bu patlamasına yüzünü ekşitti. “Çocuk işte,”
dedi Ted’e imalı bir bakış fırlatıp.

Ted iç çekti.

Dallie sırtıttı.

Kenny başının tepesi havaya uçmuş gibi hissetti.

Francesca pozisyonunu aldı. “Çok heyecanlı. Daha önce hiç
kazanmamıştım ve bu vuruşu ben bile yapabilirim. Kazanırsam
üzülmezsin değil mi, Emma? Aslında iyi bir oyuncu değilim ama...
Eyvah.”

Evet! Francesca'nın vuruşuyla top deliğin tepesine takılıp birkaç santim kadar ileride durunca, Kenny sevinçle bağırmadan edememişti.

"Lanet olasıca oyun!"

Evet! Evet! Artık baskı ortadan kalktığına göre, Emma bu işi başarabilirdi. Emma'nın oyunu kazanması için iki hakkı vardı ve top delikten sadece iki buçuk adım uzaktaydı. Seksi ve kararlı Emma'sı!

Kenny onun önüne geçti, sesini kimse duymasın diye herkese sırtını döndü. İçinden onun odaklanmasını dilerken, duyularının hepsi keskinleşmişti. "Şimdi beni dinle, hayatım. Dediğim her şeyi dikkatle dinle. Delikten sadece iki buçuk adım uzaklıktasın ve topu deliğe sokmak için iki şansın var. Bunu yapabilirsin. Güzelce pozisyon almanı ve sopayı yavaşça geriye çekmeni istiyorum; geçen seferki gibi yapma. Elinin titrediğini de görmek istemiyorum. Hiç kıpırdama. Kolundan başka bir yerin kıpırdamayacak, tamam mı? Sopayı dümdüz geriye çek ve topu doğrudan deliğe yollayacak şekilde öne savur. Sorun var mı? Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Emma dudaklarını ısırdı ve hasır şapkasının altından ona baktı. "Beni birazcık olsun seviyor musun?"

Tanrım, şimdi olmaz! Bu, olmaz! Kahretsin! Dilinin ucuna kadar gelen küfürleri tuttu ve sakın konuşmaya çalıştı. "Bunu işimiz bitince konuşuruz, tamam mı?"

Emma başını salladı. Şapkasındaki kirazlar hopladı. "Şu anda konuşman gerek."

"Hayır, Emma. Şu anda olması gerekmiyor." Kenny onun güneş gözlüğünün camlarında kendisini görüp gözlerinde çılgınca bir ifade olduğunu fark etti.

Emma başını hafifçe kaldırdı. "Hayır. Şu anda olması gerekiyor."

Kenny damarlarındaki kanın asit gibi fokurdadığını hissetti. "Bunu bana yapma. Neden? Neden şimdi olması gerekiyor?"

“Bilmiyorum. Sadece öyle olması gerektiğini biliyorum.” Emma’nın çenesi titrerken güneş gözlüğünü çıkardı. Kenny onun bakışlarında büyük bir acı ifadesi olduğunu fark etti. Bulanıp duran midesi onun toparlanmaya çalışmasını izlerken kasıldı. “Boş ver. Aptalca şeyler söylüyorum. Hem yanıtı zaten biliyorum.” Güneş gözlüğünü cebine soktu. “Bu konuda ne kadar salak gibi davrandım. Haddimi aştım. Tabii, sen bunu başından beri biliyordun. Ama buna bir son vermem gerek.” Hafifçe gülümsemeyi başardı. “Vuruşunu yapmak için elimden geleni yapacağım, Kenny. Sonra da hayatından çıkıp gideceğim.”

Midesi... Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. “Aptalca sözler söyleme. Bunları duymak istemiyorum.”

“Ama söylenmesi gerek. Bunu herkesten çok senin anlaman gerek. Hatırlamıyor musun, Kenny?” Bir kez daha o yüreğini parçalayan, son derece imalı ama titrek gülümsemeyi gördü. Hayatında gördüğü en hüznü şeydi. “Aşkın golf sahasında kazanılmaması gerek. Aşkın bedelsiz bir hediye olması gerekir, yoksa hiçbir değeri olmaz.”

Emma bunları söyleyip dünyayı Kenny’nin ayaklarının altından çekti.

Yanından geçip pozisyon alarak sopayı tutarken, Kenny babasını, Petie’yi, Bez Derbisi’ni ve Emma’nın o Gray Line otobüsüne atladığı anki yüz ifadesini hatırladı. Ürperdi. Bütün sabah terlemişti ama o sırada kemiklerine kadar üşümüş hissediyordu. Bir şekilde, Emma’nın bu vuruşu yapmasına izin verirse, onu sonsuza dek kaybedeceğini anlamıştı.

Bunu içinin derinlerindeki, ufak ve birçok hissinin gizlendiği o kısıtlı bölgede hissetmişti. Orası birden ardına kadar açıldı ve Kenny bu kadını bedenindeki son nefese kadar sevdiğini anladı.

Emma çoktan sopayı geriye çekmişti ve pozisyonu kusursuzdu. Kenny’nin yüreği ağzına geldi.

“Emma!”

Sopa biraz titredi. Havada asılı kaldı. Emma başını kaldırdı.

Kenny ona gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Hayatı etrafında yerli yerine otururken, görüşü bulanıklaştı. “Oyun bitti, hayatım,” dedi boğuk bir sesle. “Artık eve gidiyoruz.”

“Ne?” Dallie gözleri öfkeyle parıldayarak öne atıldı. “Bunu yapamazsın! Sana dediklerimi duydun. Buradan gidersen, neyi feda edeceğini çok iyi biliyorsun.”

Kenny evet der gibi başını salladı. “Biliyorum. Ama bu durum Emma’yı üzüyor ve buna izin vermeyeceğim.”

Sopayı Emma’nın elinden kapıp Dallie’ye fırlattı. “Maçı kaybettim. Sen kazandın ve artık ne istiyorsan yapabilirsin.”

Kolunu Emma’nın omuzlarına dolayıp onu çimlik alandan uzaklaştırmaya koyuldu.

“Ama vuruşun...” dedi Emma. “Sana vuruşu yapacağımı söylemiştim.”

“Şişş... Sorun yok. Aşkımı lanet olasıca bir golf sahasında kazanman gerekmiyor, Leydi E. İstersen, o senindir.”

Emma durup ona baktı.

Kenny az önce kariyerini çöpe atmıştı ama dünyalar güzeli o yüze bakarken, bu kadının bir kariyere bedel olduğunu biliyordu. Bununla birlikte, çok uzun süredir anlamadığı her şeyi anlamıştı. On sekiz delik oyununu her oynadığında, hayatını gerekçelendirmeye çalışıyordu ve artık bunu yapmayacaktı. Artık bir sopayı nasıl kullanacağını bilen bir adamdan daha fazlası olduğunu, bir beyni, hırsı ve gelecekle ilgili var olduğundan bile haberdar olmadığı hayalleri olduğunu biliyordu. On sekizinci çimlik alanın yanında dururken, en sonunda neyi kaçırdığını anlamıştı... Hayatında o golf sahasından çok daha önemli şeyler vardı ve bu kadına karşı hissettiği sevgi o listenin en başındaydı.

Emma’nın şapkasının altına doğru eğildi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Dallie'nin hafif kahkaha sesi çimlerden onlara kadar geldi. "Tebrikler, şampiyon. Bunu er ya da geç anlayacağını biliyordum. Profesyonel turnuvaya hoş geldin."

Kenny onu hayal meyal duydu. Emma'nın onun öpüşüne karşılık vermeyişi onu fazlasıyla endişelendirmişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kenny onun yüzündeki yaralı ifadeyi gördüğünde, çabuk konuşması gerektiğini anladı ama bunu orada, Beaudine ailesi yanı başlarındayken yapamazdı. Onların sağı solu hiç belli olmazdı ve kimin tarafını tutacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Hem Francesca'nın yüzündeki o bilmiş ifade de dikkatini dağıtıyor, sanıldığı kadar kötü oynamadığından şüphelenmesine neden oluyordu.

“Buradan gidiyoruz.” Emma’yı anlamaya dahi çalışmadığı bir telaşla kulübe doğru çekiştirdi. Normalde soyunma odasına gidip duş alır, üstünü değiştirirdi. Ama o gün öyle olmayacaktı. O gün, Emma’nın onu terli kabul etmesi gerekecekti çünkü Kenny’nin onu sevdiğini ve sonsuza dek evli kalacaklarını anlayana dek Emma’yı gözünün önünden ayırmayacaktı. Emma çiftliği bir sürü çocukla doldurmanın da dahil olduğu, birlikte geçirecekleri bir hayatları olduğunu anlayana dek onu bırakmayacaktı.

Emma’nın hamile kalma düşüncesi ona o kadar hoş geldi ki kahrolası gözleri dolmaya başladı. Herkesin önünde rezil olmadan önce karısını derhal oradan götürmesi gerekiyordu. Ama... arabasının anahtarları soyunma odasındaki dolaptaydı.

“Beni dinle, Emma. Burada bekle. Ben anahtarları alırken, golf arabalarının yanında bekle. Sakın kıpırdama! Anladın mı?”

Emma buz gibi bir ifadeyle ona baktı. “Seni tanıştığımız günden beri anlamıyorum.”

Dünyanın en teşvik edici yanıtı değildi ama Emma’nın o kas-katı dudaklarına bir öpücük daha kondurmayı göze aldı. “Hayır, anlıyorsun, hayatım. Beni tanıdığım herkesten daha iyi anlıyorsun.” Geri geri kapıya gitmeye başladı. “Lütfen, orada bekle.”

Hızla arkasına dönüp ayakkabılarının çamurlarını temizlemeye dahi kalkışmadan kulübe girdi; Windmill Creek ya da Wynette kasabasındaki kimsenin onda görmediği bir hızla hareket ederek soyunma odasına koştu.

Elleri titriyordu; dolabı güçlkle açtı ama yine de onu iki dakikadan fazla yalnız bırakmamayı başardı. Ama geri döndüğünde Emma orada değildi.

Bunun tek bir açıklaması vardı. Onu Beaudine ailesi almıştı. O pis, sapık Beaudine’ler! On sekizinci sahadan kulübe doğru gelen Beaudine’ler. Ted arabayı sürüyordu, Dallie ve Francesca da kol kola girmiş, arkasından yavaş yavaş yürüyordu.

Emma’nın yanlarında olmadığını, dolayısıyla onların bu işle ilgisi olmadığını fark ettiği halde, “Ona ne yaptınız?” diye bağırdı.

Dallie bunu komik bulmuş, Francesca’ysa endişelenmiş gibiydi. “Ah, Kenny, onu hemen kaybetmiş olamazsın.”

Kenny arkasını döndüğü gibi otoparka doğru koştu. Emma’nın arabası yoktu ve sinirliydi. Yürümeye karar vermiş olmalıydı. Ot-yola çıkıp bir talim çavuşu gibi beyaz çizgiyi izliyor, yolda yerde gördüğü çöpleri topluyor olmalıydı. Hele pikabının penceresinden yere tüküren biri olursa, vay haline.

Girişteki arabalara doğru koştu; endişesi giderek artıyordu çünkü Emma’nın nereye gittiğine dikkat etmeyecek kadar ona kızgın olduğunu biliyordu. Ama nedenini bilmiyordu. Aslında biliyordu. Başından beri ona karşı hissettikleri konusunda o kadar muğlak davranmıştı ki Emma onun hislerine güvenmiyordu.

Kenny otoparkın girişine varınca koşmayı kesip otoyolda sağa sola bakındı ama mavi bir Dodge ve diğer yöne doğru uzanan Park Avenue'dan başka bir şey görmedi. Belki de yanılmıştı, Emma bu tarafa hiç gelmemişti. Belki de kulübe girip kendisine soğuk bir içecek almak için Wagon Wheel Salonu'na gitmişti. Derhal arkasını dönüp otoparkta koştu, Beaudine'leri geçip kulübe girdi. Ama Emma düşündüğü yerde değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Emma çitlere yaslandı ve Torie'nin emularının yeri didikleliğini izledi. Artık kızgın değildi; sadece kendisini uyuşmuş hissediyordu. Kenny bir kez daha onun duygularını ona karşı kullanmıştı. Ama bu son olacaktı.

On sekizinci sahada neden öyle davrandığını kesinlikle bilmiyordu; sadece bir kez daha manipüle edildiğinden emindi. Kenny bir şekilde onu Dallie Beaudine'e karşı yaptığı intikam planında bir piyon olarak kullanmıştı. Emma bundan usanmıştı artık. Duygularının Kenny Traveler'ın hayat girdabına kapılmasına artık tahammül edemiyordu.

Ne kadar aptalca davranmıştı! Yanlış adama âşık olan her kadın gibi, adamı değiştirebileceğini düşünmüştü ama bu mümkün değildi. O gün, sahte aşk ilanıya, Kenny en sonunda ve sonsuza dek kalbini kırmıştı.

Daha irice emulardan biri başını kaldırıp dikkatle onu inceledi. Kenny kulübe girerken, hiçbir şey onu köşeden dönmekte olan Shelby ve Torie'yi görmek kadar mutlu etmemişti. Emma'nın yüzüne şöyle bir bakmaları onu Torie'nin BMW'sine atıp çiftliğe getirmelerine yetmişti.

Yolda tipik Amerikalılar gibi ağzından laf almaya çalışıp ısrarcı davranmışlar, sırlarını söylemesini ve her şeyi anlatmasını istemişlerdi. Emma onları geçiştirmişti ama Traveler aile evine vardıklarında, sorgu yine başlamıştı.

Emma onların bu ısrarcı sorularının iyi niyetli olduğunu biliyordu. Onlara göre, sorunun ne olduğunu bilmedikleri sürece Emma'ya yardım etmeleri mümkün değildi ama Emma onlara bir şey anlatamazdı. Gerçek fazla acımasızdı: Saf ve zavallı bir kadın olarak son derece yakışıklı, menekşe gözlü, sadakat sözü veremeyen bir serseriye âşık olmak gibi bir aptallık etmişti.

Hem Emma onlarla ilgili olarak Kenny'nin anlamadığı bir şeyi de anlamıştı. Kenny onu üzdüğü için onunla bir daha konuşmayacaklarına yeminler etmiş olsalar da Kenny onlara aitti ve onun için her şeyi yapabilirlerdi. En sonunda, onun ne kadar yalnız kalmak istediğini anlayan kişi Torie oldu ve Emma'ya emu kümesine gidip "yaratıklarına" bakmayı önerdi. Sonradan, Emma ellerini tahta çitlere dayamış çirkin kuşlara bakarken, pazar günü yapmış olması gereken şeyi artık yapma vaktinin geldiğini düşünüyordu. Bir uçağa atlayıp evine dönmesi gerekiyordu.

Kenny ön kapıdan içeri uçarcasına girince merdivenlerden antreye inen babasına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. "Nerede o?"

"Kim nerede?"

"Sakin onu benden gizlemeye kalkışmayın! Torie çoktan arayıp burada olduğunu söyledi."

"Daha içeri yeni girdim," dedi Warren. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Shelby evin arka tarafından antreye girdi. Warren'ı görünce, futbol takımının kahramanını görmüş liseli bir amigo kız gibi ona gülümsedi. "Geldiğini duymadım."

Kenny o sıkıntılı haline rağmen, Shelby'ye minik bir öpücük veren babasının gözlerinin nasıl parıldadığını fark etti. "Ben de sana bakmaya geliyordum. Petie nerede?"

"Verandada."

Kenny bu aşk gösterisini böldü. "Birisi bana Emma'nın nerede olduğunu söylese iyi olur."

“Bunu verandada konuşalım,” dedi Shelby.

“Verandaya çıkmak istemiyorum. Ben...”

“Biz senin aileniz, Kenny. Sahip olduğun tek aile.”

Shelby’nin sözlerinin ardındaki o sessiz yoğunluk Kenny’nin anında durmasına neden oldu. Bir babasına, bir Shelby’ye baktı ve kafasının karıştığını hissetti. Yüzlerindeki o inatçı ve endişeli ifadeleri daha önce de görmüştü ama o anki kadar yoğun olduklarını hiç hissetmemişti. O ifadelerde endişe ve önemseme görüyordu... Fazla genç ve her şeye rağmen ona bir diğer kız kardeş gibi gelmeye başlayan Shelby’nin yüzünde bile o ifade vardı. Belki de bir kız kardeşi daha olması, dünyanın en kötü şeyi olmazdı. Torie’yi seviyordu ve kendine has bir şekilde, Shelby’ye karşı da aynı şeyi hissettiğini düşünmeye başlamıştı. Gerçekten iyi bir anneydi. Babasını mutlu da ediyordu.

Babası elini Shelby’nin beline dolayınca Kenny kendisini aynaya bakıyormuş gibi hissetti. Hayatı boyunca, babasına ne kadar benzediğini duymuştu ama o anda bunu kendisi de görebiliyordu. Daha yaşlı ve tanıdık olan o yüze bakarken, nihayet bir adamın istemeden, sadece aptallık ederek sevdiği birisi için her şeyi nasıl mahvedebildiğini çok iyi anladı.

Derin ve titrek bir nefes aldı. Aklından geçenleri hemen oracıkta babasına anlatamazdı ama bunu sonradan yapmanın bir yolunu bulması gerekiyordu; bu yüzden başını tamam der gibi sallayıp verandaya yöneldi. Ama oraya çıktığında, sürprizlerle geçen bir günün ardından bir şok daha yaşadı.

“Oğlanlar eğlenmek ister. Evet! Oğlanlar eğlenmek ister.” Verandanın ortasında Petie’yi kollarına almış sallayan ve şarkı söyleyen Torie’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Petie şarkıya gülüyor, Dex de elinde bir birayla ve kulaklarına varan bir gülümsemeyle kenarda bir yere oturmuş onları izliyordu. Kenny, minik bir bebeğe bakmakta dahi zorlanan kız kardeşindeki

değişimi görünce, Emma'nın Torie'yi öptüğü gibi, Dex'i dudaklarından öpmek istedi.

Kız kardeşi onu kapıda gördü ve Petie'yi sallamayı kesti. Petie onu görünce, yüksek sesle bir bebek kahkahası attı. Warren'la Shelby de verandaya çıktı. Babası daha önceden hazırlanmış içki tepsisine doğru giderken, Shelby kenara oturdu, dizlerini göğsüne çekti ve endişeyle Kenny'ye baktı. Hepsi hayatına bir çekidüzen versin diye etrafına toplanmıştı. Daha önceki gün, bu fikir onu çileden çıkarırdı ama o sırada neredeyse rahatlatıcı bir hal almıştı. Petie tombul kollarını ağabeyine uzatıp onu kucağına alması için bağırdı. Torie de Shelby kadar endişeli bir ifadeyle ona yaklaştı. Kenny bebeği aldı ama gözlerini kız kardeşinden ayırmadı. "Nerede o?"

"Bu sefer işleri fena mahvettin, Kenny. Emma gerçekten de gidiyor."

"Hayır, gitmiyor," dedi Kenny heykel gibi bir ifadeyle.

"Uçak rezervasyonlarını yaptım. Shelby'yle onu vazgeçirmeye çalıştık ama onun nasıl olduğunu biliyorsun. Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Her yerde onu aradım ve birkaç dakika öncesine kadar senin mesajını görmedim." Bebeğin ağzına sokmaya çalıştığı ıslak yumruktan kurtulmak için başını yana attı. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

"İçeride, Patrick'i arıyor, eşyalarını toplamasını rica ediyor," dedi Shelby kenardan. "Ona önce çiftliğe gelip bunu seninle konuşması gerektiğini söyledik ama buna gerek olmadığını, kendisi konuşmaya çalışsa bile senin bunu istemeyeceğini söyledim."

Bu da Kenny'yi incitti çünkü Emma'nın ne demek istediğini anlamıştı. Gidip onu bulmak üzere hızla kapıya döndüğünde, onun orada olduğunu görüp donakaldı.

Emma hiçbir şey demeden ona baktı ve bakışlarındaki o buz gibi ifade Kenny'nin içine işledi. Emma ona bir okul müdürü gibi bakıyor, gayet açık bir şekilde onun hayatından çıktığını söylüyordu.

Kenny yine golf gömleğinin altında terlemeye başladığını hissetti. Karşısındaki kadın ona gerçekten sert bir ifadeyle bakıyordu. Erkeği tarafından çok fazla yanlış muameleye maruz kalmış bir kadındı. Bunun tek nedeni de Kenny'nin kalbindekileri dile getirmesinin çok uzun bir süre almış olmasıydı.

“Canım?” Tereddütlü sesi bir ödeğinki gibi çıkmıştı ama Kenny aptal değildi ve ona dikkatle yaklaşması gerektiğini biliyordu.

Emma gözlerini kırptırdı, omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı. “Ah, Kenny.” Sonra tehlikeli bir şey yapacaktı gibi öne atıldı ve elinde bir şemsiye olmadığı halde Kenny bunun ucu doğrudan bacaklarının arasına saplanmış gibi hissetti. “Geldiğine çok sevindim. Sana bir not yazma zahmetinden beni kurtardın.”

Bir not mu? Emma ona bir *not* mu yazmayı düşünmüştü? Kenny yine öfkelenmeye başladı.

“Patrick eşyalarımı getiriyor. Ted’le de konuştum. Beni San Antonio’ya götürmeyi kabul etti.”

O küçük gerzek.

“Tabii, sen bu kasabanın ve içinde yaşayan herkesin sahibi gibi davrandığından, ikisi de dediğimi yapmayacak. O yüzden bir araba kiralama şirketini aradım. Valizlerimi hazırlayıp San Antonio’ya varınca, Dallas’a kısa bir uçak yolculuğu yapıp en kısa zamanda ayağının altından çekilmiş olacağım.” Bir şeyi silkeliyormuş gibi ellerini birbirine sürüttü... Kenny’yi de silkeleyip hayatından atıyordu. “Böylesi iyi olacak. İşlerin yolunda gitmemesine üzgünüm. İngiltere’de adresim belli olur olmaz, sinir bozucu yasal işlemlerle uğraşabiliriz.”

Sonra elini uzattı; ciddi ciddi *tokalaşmak için elini uzattı.*

“Eyvah.”

Emma, Torie'nin mırıldanarak onu uyardığını duydu, Kenny'nin gözlerinin öfkeden alev aldığını gördü ve Emma'nın tokalaşma bahanesiyle onun sabrını taşırdığını anladı. Ama Emma oradan gururunu ayaklar altına almadan gitmeye kararlıydı.

Kenny, Petie'yi Torie'ye verdi ve Emma'nın bileğini kavradı. "Bize biraz müsaade ederseniz, karımla özel bir konuyu görüşmem gerekiyor."

Bunu dişlerini sıkarak öfkeyle söylemiş, *karım* sözcüğünü vurgulamıştı. Emma ona direnir gibi oldu ama Kenny onu çoktan arka duvarın ortasındaki kapıya doğru çekistirmeye başlamıştı. Emma'nın eski arkadaşı, o hain Dexter O'Connor onlardan önce gidip kapıyı açtı.

Kenny onu bir tarafı çalılık kaplı, hemen arkasında yüzme havuzu olan ufak, gölgelik bahçeye çekti. Sonra onu bir ağaca dayadı.

"Bunu yapmayacaksın, Emma. Yemin ederim ki her şeyi berbat etmeme kızdın diye güzel ve sağlam bir evliliği mahvetmemizin vermeyeceğim."

Güzel ve sağlam mı? Kenny'nin lafları Emma'nın hayretler içinde kalmasına neden oldu.

"Artık söz konusu sen olduğunda, işleri berbat ettiğimi bilecek kadar iyi tanıyor olman gerek beni. Her böyle olduğunda İngiltere'ye kaçmaya karar verirsen, bu nasıl bir evlilik olacak? Ayın büyük bir kısmında burada olmazsın."

Kenny Traveler fırtınası Emma'yı yine tehlikeli derinliklerine çekmeye çalışıyordu. Ama bu sefer oraya gitmeyecekti; onunla sakin sakin konuşup anlaşmaya çalışmak yerine, Emma buz gibi bir ifadeyle ona baktı. "Bu konuşma bitmiştir. Birbirimize söyleyecek daha fazla bir şeyimiz yok."

"Seni sevdiğimi söylemek için iyi bir zaman seçmediğimi biliyorum," dedi Kenny, Emma bir şey söylememiş gibi. "Ama bugüne kadar bunu anlamamıştım."

Emma bu sözlere o kadar içerledi ki bunu geçiştiremedi. “Aman ne güzel! Özellikle de bu ani farkındalık turnuvaya yeniden dahil olmanı sağladığı için harika!”

Kenny haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi gözlerini kıstı. “Böyle mi düşünüyorsun? Dallie’nin önünde seni sevdiğimi, beni sihirli bir şekilde turnuvaya dahil edeceğini düşündüğüm için söylediğimi mi sanıyorsun?”

Emma bakışlarını ondan ayırmadı. “Öyle olmadı mı?”

Kenny birkaç saniye ona baktıktan sonra patladı. “Öyle olmadı! Dallie’nin aklını okuyamam! Benden duymayı beklediği tek şeyin bu olduğunu bilemezdim!”

“Tek şey mi?”

“Öyle demek istemedim! Ben sadece...”

Emma onu sertçe itip ondan kurtuldu ve önüne bile bakmadan, nereye gittiğini düşünmeden koştu; sadece elinde güçlükle tuttuğu gururunu yitirdiğini biliyor, bu yüzden de Kenny’den nefret ediyordu.

“Emma!”

Kenny’nin görmesine izin veremeyeceği yaşlarla doluyordu gözleri. Ne zaman bu kadar çok ağlar olmuştu? Yeniden öfkелendi; özellikle de Kenny’nin arkasından geldiğini duyduğunda çileden çıktı. “Sakın bana dokunma! Bana sakın bir daha dokunma!”

Kenny onu durdurup kollarına, terli golf gömleğine doğru çekti. “Beni dinle! Seni seviyorum, Emma! Bunu daha açık bir şekilde nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum.”

Emma öfkesinden güç alıp Kenny’nin gözlerinin içine baktı. “Nefesini boşa tüketme çünkü ben seni seviyorum! Asla sevmедim! Sadece seksti.”

Kenny’nin yüzü öylesine allak bullak oldu ki Emma utandı. Ama suçlu olan taraf kendisi değildi ve kendisini koruma içgüdüleriyle birleşen öfkesi onu kurtardı. Hızla ona arkasını döndü.

Sert adımlarla eve doğru yürümeye başladığında, herkesin, her işe burnunu sokan inatçı Teksaslıların onları izlemek için kapının oraya toplanmaya başladıklarını gördü. Sadece Kenny'nin ailesi değil. Beaudine'ler de gelmişti! Hepsî oradaydı.

Kenny aniden kucaklayıp dizlerinin altından onu tuttuğunda, Emma birden havada uçuyormuş gibi hissetti. Kenny koşmaya başladı. Koşuyordu! Kucağında kocaman, yetişkin bir kadınla koşuyordu!

Ayakkabıları asfalta değdi. Emma onun kol kaslarının gerildiğini hissetti ve kendisini havada buldu. Kenny onu Traveler ailesinin yüzme havuzuna fırlatırken, Emma havada uçtu.

Başını sular kapladı. Dibe battı. Çıktı. Ağzına dolan suları tükürdü... Islak saç tutamlarının arasından etrafı görebilmek için gözlerini kırptırdı.

Kenny, Emma'nın hayatında gördüğü en trajik, sarsılmış ifadeyle havuzun kenarından ona bakıyordu. Emma bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, Kenny doğruldu ve ayakkabılarını bile çıkarmadan arkasından havuza atladı.

Emma ayaklarını çırpmaya başlayıp onun yüzeye çıkmasını beklerken, sandaletleri ayağından çıktı. Kenny ağzından sular püskürterek can havliyle yüzeye çıktı. "Seni seviyorum!" diye bağırdı. "Bunun ne golfle ne turnuvayla ne de başka bir şeyle ilgisi var, sadece içimdeki hislerle ilgili! Sen de beni seviyorsun! Mesele sadece seks değil. Bunu yapmayacak kadar haysiyetlisin."

Emma onun başına yapışan, sudan rengi koyulaşmış saçlarına, yakışıklı, yanık tenli suratından ve koyu renkli, sivri kirpiklerinden akan sulara ve onu delip geçen gözlerine baktı. "Bunu saçma bir zamanda anladığım için üzgünüm ama neyi doğru zamanda yaptım ki? Ama en sonunda anladım. Bir sürü şeyi anladım." Dikkatle ona baktı. "Senden çok şey istediğimi biliyorum. Benim gibi dengesiz birisiyle hayatının sonuna kadar yaşama fikri

korkutucu olmalı ama sen çok cesursun ve karar verirsen bunu yapabilirsin.” Duraksadı. “Yapamaz mısın?”

Emma konuşamayacak kadar şok içindeydi.

Yanıt vermediği halde, Kenny pes etmedi ve ikna etmeye çalışıyormuş gibi suda ilerledi. “Senin için o okul kadar önemli olmayabileceğimi biliyorum ama bir okul sana benim verebileceklerimi veremez. Bir okul çocuk veremez, geceleri seninle Pedernales’te yürüyüş yapamaz ve seni güldüremez.” Sesi önce yumuşadı, sonra boğuklaştı. “Bunların hepsini ben yapabilirim, Emma. Daha fazlasını da yapabilirim. Sadece bana bir şans ver.”

Havuzun buz gibi suyuna rağmen, Emma her yanına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Neden Kenny’nin her şeyi diğer insanlar gibi yapmadığını hatırlamamıştı? Onu son derece sinir bozucu ve harika yapan özellik buydu işte.

Golf ayakkabılarının ağırlığı Kenny’yi Emma’dan daha çok suyun dibine çekiyordu ama telaşla, çaresizlik içinde konuşmaya devam etti. “Biz evliyiz, hayatım. Tören saçma bir Vegas kilisesinde gerçekleşmiş olabilir ama ben o yeminleri hafife almadım, şimdi de almıyorum. Evlenmiş gibi hissetmiyorsan, bunu hemen burada, Wynette’te tekrar yaparız ya da İngiltere’ye gidip orada evlenebiliriz. Gerçek olduğunu anlanı sağlayacak her şekilde yapabiliriz. Artık birbirimize bağlıyız ve bunun böyle olması gerek.”

Bağlanmak. Bu adam ona bağlanmıştı.

“O okulun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Belki de... onu satın almayı deneyebilirim. Kredi çekerim, daha fazla maddi destek bulurum. Çiftliği satmamız gerekir ama seni mutlu edecekse, bunu yapmaya razıyım.” Kenny nefesini kesmişti. St. Gert’ü satın almak için çiftliği satmaya razı mıydı? Bunu hayal bile edemedi, düşünemedi... Ama içini bir anda bir mutluluk kaplamaya başladı. Bir yandan da Kenny’nin gözlerindeki çaresizlik ifadesi dayanılmaz hale geldi ve en sonunda konuşmayı başardı.

“Beni ikinci kere bir havuza atıyorsun.”

Kenny berbat haldeydi. “Bir daha geri dönmek üzere çekip gitmeye hazırdın ve aklıma gelen tek şey buydu.”

“Beni havuza atmak mı?”

Kenny evet der gibi başını salladı ve yüzünde endişe ve kararlılıkla karışık bir ifade belirdi. “Yapmak zorundaydım.”

Sadece Wynette’in baş belası olan Kenny Traveler sevdiği kadını tamamiyle giyinik halde bir yüzme havuzuna atarak ikna etmeye çalışabiliirdi. “İyi de en sevdiğim sandaletlerimi mahvettin.”

Kenny durup yumuşak bir sesle, “Sana yüz çift daha alırım,” dedi.

Hayır, Kenny onu kolay kolay ikna edemeyecekti! Ona çek-tirdiklerinden sonra bunu yapamazdı. “Mesele o değil. Mesele, o sandaletleri sevmem. İtalyan yapımıydı. Şu anda batıyorsun.”

Kenny hâlâ temkinliydi. “Bir şey söyleyecek misin?”

“Tabii ki söyleyeceğim. Ama bunu karada söylemeyi tercih ederdim.”

Kenny biraz düşündü, sonra mutsuz mutsuz başını salladı. “Senin için her şeyi yaparım ama bu meseleyi halledene dek havuzdan çıkmaya izin veremem. Bana hâlâ çok kızgınsın ve yine kaçmaya karar verebilirsin.”

“Batıyorsun,” dedi Emma yine. “Ayakkabıların yüzünden.”

“Merak etme.”

Emma yorulmaya başlamıştı ama yüzmeye devam etti. “Pekâlâ. Bir kere, çiftliği satmayacaksın. Düşündüğün şeye bak. İkincisi...”

“St. Gert ne olacak?”

Kenny’nin bakışları ciddiyetini koruyordu ama Emma orada biraz umut da gördüğünü düşündü. “Okulu artık geride bırakmam gerek.”

“Ama o eski okulu çok seviyorsun, hayatım. Para bulmanın başka yolunu bulabilirim. Sezon kızışmaya başladı ve cüzdanı şişkin bir sürü insan var. Şansım yaver giderse, birkaç büyük oyun kazanabilirim.”

Emma onun tatlılığına kapılmaya başladığını hissetti ama aklındakileri söylemeden pes etmeyecekti. “Teklifin çok nazık ama benim için St. Gert’ü almanı kabul edemem. Biraz daha düşünürsem, başka bir yol bulabileceğimi biliyorum.”

Kenny hemen dikkat kesildi.

“En sonunda tüm hayatımı tek bir kuruma adayamayacağımı anladım ama kızları yine de düşünmem gerek.” Islak saçlarını yana attı. “Şimdi, diğer konuya geçeyim... İki numara. Çalışan bir karın olması konusunda bütün olumsuz düşüncelerini bir kenara bırak çünkü öğretmenliği çok seviyorum ve mesleğimi bırakmayacağım.”

Kenny dikkatle ona baktı. “Çocuklarımızı dünyaya getirmek için biraz ara verecek misin?”

Emma onun kollarına atılmamak için kendisini zor tuttu. “Kesinlikle.”

“O halde buna hiçbir itirazım yok.”

Emma onun için işleri fazlasıyla kolaylaştırdığını biliyordu ama menekşe gözlü minik çocuklar gözlerinin önünde canlanınca o kadar etkilendi ki güçlkle toparlandı. “Üçüncüsü...” Hafifçe öksürdü. “Bu önemli bir konu, o yüzden beni dikkatle dinle lütfen. Herhangi bir zaman, insanlara karşı seni savunma ihtiyacı hissedersem, bunu yaparım. Anladın mı?”

Kenny gözlerini kırıştırdı. “Lütfen birisini öldürme, yeter.”

Emma zor bir şey bulmalıydı. Onun kabul etmesi neredeyse imkânsız bir şey. Bu serseri kocanın ona çektiydiklerinin bedeli olabilecek ufak bir şey.

Sonra bunun ne olduğunu anladı.

“Gel, Kenny. Bir yere gitmemiz gerek.” Emma havuzun kenarına doğru giderken, son derece ciddi bir ses tonuyla bunu söyleyebildiğine sevindi ama Kenny onu ayak bileğinden yakalayıp kendisine çevirince, onun sinir içinde dişlerini sıkmadığını ve gülümsediğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

“Bunun bedelini bana ödetmeye niyetlisin, değil mi?”

Emma da gülümsemeden edemedi. “Onlar en sevdiğim sandaletlerdi.”

Kenny’nin gülümsemesi de Emma’yı adeta bütünüyle kaplayana dek yayıldı. Gözlerinden o kadar büyük bir sevgi okunuyordu ki Emma adeta havada süzüldüğünü hissetti. Sonra Kenny birden kendisine geldi. “Seni seviyorum, tatlı Leydi E. Bunu artık biliyorsun, değil mi? Lütfen, bana bunu bildiğini söyle.” Emma onun sesindeki çaresizliği hissedip evet der gibi başını salladı. “Lütfen, bana beni hâlâ sevdiğini söyle.”

Emma tekrar başını salladı ve Kenny onu kendisine çekti. İnleyerek tek eliyle çenesini kaldırdı. “Çok aptalca davrandım.” Emma’nın yüzünü ezberliyormuş gibi başparmağıyla yanağını okşadı ve dudaklarından öptü.

Öpücüğü boş yere vaatlerde bulunmayan bir adamınki gibiydi. Aynı zamanda, onları sonsuza dek birleştiren bir sözdü. Emma onun bildiği her şekilde kendisini ona verdiğini anladı. Kenny’nin öpücüğünde, tüm geleceklerinin tadını aldı, çocuklarını gördü, onun tutkusunun şefkatini hissetti. Kenny ona, sahip olmayı hayal ettiği ama olamayacağını düşündüğü her şeyi sunuyordu.

Sırf nefes almak için birbirlerinden ayrıldılar.

“Önce onu neredeyse boğuyor,” diye mırıldandı Shelby, “sonra da onu öpüyor. Kadınlara çok tuhaf davranıyorsun, Kenny.”

Başlarını kaldırdıklarında, Beaudine’lerle birlikte bütün ailenin onları izlemek için havuzun etrafına toplandığını gördüler.

“En azından ona şaplak atmadı,” dedi Torie.

Dex kolunu onun omuzlarına atıp gülümsedi.

Kenny hem sinir olmuş gibi hem de sevgiyle onlara baktı ve Emma da aynı şeyi hissettiğini fark etti. Bu insanlar her işe burunlarını sokuyorlardı ama çok sevgi dolulardı. Eh, her zaman bir ailesi olsun istemişti ve nihayet buna sahip olmuş gibiydi.

“Bizi biraz yalnız bırakmanızı istesek, çok şey mi istemiş olurduk?” diye kükredi Kenny.

“İyi bir fikir değil,” dedi Torie. “Seni onunla biraz daha yalnız bırakırsak, her şeyi yeniden mahvedersin.”

Emma konuşması gerektiğini düşündü. “Bu kadar yeter, Torie.” Büyük bir tereddütle kocasından uzaklaştı ve merdivene doğru gitti.

“Ben sadece çıkarlarını korumaya çalışıyorum, Leydi E.,” dedi Torie, Emma havuzdan çıkarken.

“Hayır, öyle yapmıyorsun. Ağabeyini tuzağa düşürüyorsun.”

Kenny de arkasından çıktı ve Emma ona anlaşmalarını hatırlatmak için uyarır gibi bir bakış fırlattı. Sonra aileye döndü.

“Herkesten beni dinlemesini istiyorum çünkü bunu sadece bir kere söylemeyi düşünüyorum. Kenny son derece zeki ve çok yetenekli bir erkek. Herkesin düşündüğünün aksine, ne şımarık ne de tembel ya da beceriksiz. Anlaşıldı mı?”

Herkes ona bakakaldı. Bir tek, ellerinden birini cebine sokmuş Dallie Beaudine şaşkın değildi ve ona gülümsüyordu.

“Daha da açık konuşayım,” dedi Emma. “Kenny ve ben çocuk yapmayı düşünüyoruz ve babalarının gençlik hatalarını dinleyerek büyümelerine kesinlikle izin vermeyeceğim. Her birinizin bunu Wynette’in sevgili halkına açıkça söylemesini bekliyorum. Daha da açık söylemek gerekirse, bu aileden... ya da kasaba halkından Minnie Mouse kurabiyeleri, çalınan öğle yemeği paraları, okuldan uzaklaştırmalar, çeşitli mallara verilen zararlar ya da henüz bilmediğim diğer maceralar konusunda bir öykü daha dinleyecek olursam, Kenny’nin yerel hayır kurumlarına bağışladığı bütün parayı kesmesini sağlarım.” Elini kaldırıp parmaklarını şaklattı. “Sırf bunu yapmam yeter.” Kenny’ye döndü ve bu durumun canına tak ettiğini ve bunu yapması gerektiğini anladığından emin olmak istedi. “Bu yüzden hiçbirinizin beni bu konuda denemesini istemiyorum çünkü kocam üstünde büyük bir etkiye sahibim. Öyle değil mi, Kenny? Kendisi bu konuda benim kararına uyacaktır.”

Kenny ailesinden özür diler gibi omuzlarını silkmeden önce, söylediklerini komik bulmuş gibi gözlerinin etrafında oluşan kıvrı-

şıklıkları bir tek kendisi mi görmüştü? “Özür dilerim. Beni dilediği zaman savunması konusunda söz vermemi istedi. Bu işi bu kadar abartacağını nereden bilebilirdim?”

Torie’nin burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. “Böylesine aptalca bir şeye nasıl evet dersin?”

Emma ona ters bir bakış fırlattı.

“Bütün kartlar onun elindeydi,” dedi Kenny.

Torie kaşlarını çattı ve iç çekti. “Özür dilerim, Leydi E. ama bu durum bütün eğlencemizi mahvedecek.”

“Çok yazık,” dedi Emma. “Esprilerinizin kurbanı olarak başka birisini bulmanız gerekecek çünkü bundan böyle Kenny Traveler’a aile içinde ve dışında saygı gösterilecek. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

“Evet, efendim.”

“Evet, efendim.”

Herkes bir ağızdan yanıt vermeyi kesince, Emma onlara tatmin olmuş gibi başını salladı. “Harika.”

Shelby, Torie’ye yaklaşp fısıldadı. “Lütfen bana Lord Kenny dememizi istemeyeceğini söyle.”

“Beni kızdırmazsanız, bunu istemem,” dedi Emma.

Herkes tereddütle ona baktı. Emma, Dallie’ye dönüp gülümsemi. “Onu kolladığın için teşekkür ederim. Sana minnettarız.”

Arkasında duran Kenny boğulur gibi sesler çıkardı.

“Benim için büyük bir zevkti.” Dallie’nin yüzünde beliren gülümseme, insanın içini Teksas güneşi kadar ısıtıyordu.

Emma öksürüğü kesilsin diye Kenny’nin sırtına vururken, konuşmasına devam etti. “Sanırım, Kenny’nin turnuvaya döndüğünü açıklayan bir basın konferansı düzenleyeceksin.”

“Yarın ilk iş bunu yapacağım.”

“Rica etsem konuşmana birkaç şey ekleyebilir miyim?”

Dallie en sonunda öksürüğü kesilen Kenny’ye baktı. “Karın basın açıklamalarını da yazmak istiyor galiba.”

Kenny biraz utanmış gibiydi ama yerin dibine geçmiş gibi bir hali yoktu. “Onunla konuşurum.”

Emma bir an yanağını onun ıslak golf gömleğine yasladı. “Bir faydası olmaz. Kendinden başka herkesi savunursun.” Diğerlerine döndü. “Geri kalanınız hâlâ anlamadıysa tekrarlayayım: Kenny savunulmayı hak ettiğine inanmıyor. Çünkü hâlâ gençlik hatalarının cezasını çekiyor.” Ona baktı. “Ama artık bu bir son bulacak. Bana söz ver.”

“Dört numara?” dedi Kenny.

Emma evet der gibi başını salladı.

Kenny gülümsedi. “O konuda kararımı çoktan verdim.”

Dallie yeniden Emma’ya baktığında, bakışlarında büyük bir saygı belirmişti. “Halkla ilişkiler görevlilerimizden birinin yarın ilk iş seni aramasını isteyeceğim. İkiniz telefonda halledersiniz.”

“Üçümüz hallederiz,” dedi Kenny. “Gelecekte dünyaya gelecek çocuklarımızı düşünmem gerek.”

Emma kocasına hafifçe gülümsedi. “Şimdi, sıra beş numara geldi.”

“Beni geriyorsun.”

“Ne kötü.” Emma kapıyı arkasından kilitledi. “Şu aldığım çamaşır ipi nerede?”

“Çamaşır ipi mi?” diye bağırdı Kenny.

“Talimatlarıma uyarsan, kullanmama gerek kalmayabilir.”

Kenny temkinli bir ifadeyle ona baktı. Çiftliğe vardıklarında, Emma’nın yaptığı ilk şey ona tek başına duşa girmesini, işi bittiğinde yanına gelmesini emretmek oldu. Emma o sırada üstünde menekşeler olan beyaz dantelli minnacık bir şeyle karşısında duruyordu.

Kenny üzerine bir kot geçirmişti ama umutlu olduğu için başka bir şey giymemişti.

Emma ona tatlı tatlı gülümserken, ayak parmaklarına kadar yayılan bir mutluluk hissediyordu. Kenny bu hissi iyi biliyordu. Bu

kadın hayatının aşkıydı ve onu asla bırakmayacaktı. Ama bu durum her şeyin sıkıcı olmasına izin vereceği anlamına da gelmiyordu.

“Belki de bana şu beş numaranın ne olduğunu açıklasan iyi olacak.”

“Bir düşüneyim... Bunu anlayacağın şekilde nasıl anlatsam...” Emma işaretparmağını ön dişlerine vurdu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Sanırım, doğrudan söylemekten başka çarem yok. Emirleri ben vereceğim, sen de itaat edeceksin.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Hayır, dalga geçmiyorum.” Emma şifonyere gidip onun cüzdanını alarak içinden birkaç kâğıt para çıkardı, sonra paraları salladı. “Bence bu, gecelik ücretini karşılar.” Kâğıt paraları Kenny’nin kotunun ön cebine yavaş yavaş sokuşturdu. Kenny içinden lanet okudu. Bu kadınla evli olmak çok hoşuna gidecekti.

“Ücretim mi?”

“Emirlerime uyacağın için. İtaatkâr seks kölem olacağın için. Bu gecelik kiraladığım eskortum olacağın için.” Emma onu dikkatle inceledi. Kenny çok tatlı bir kurt tarafından satın alınmak için inceleniyormuş gibi hissetti. Ama hemen pes edip eğlenceyi bozmak istemediği için, öfkeli bir ifadeyle ona bakmayı başardı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Hımmm...” Emma dudaklarını yaladı. “İlk önce hangi kısmını yesem diye düşünüyorum.”

Kenny’nin her yerini ateş bastı ve yine ter içinde kaldı. Emma yataкта dizlerinin üstüne oturdu ve parmaklarından birini daracak kotun kemer halkalarından birine geçirip çekti. “Burayı... seçtim.” Kenny’nin kalçasını tuttu ve burnunu fermuarının hemen üstündeki çıplak tenine sürttü. Daha Kenny ne olduğunu anlayamadan, Emma onu soyup sırtüstü yatağa yatırmış, hayatının en tatlı işkencesine maruz bırakıyordu.

Kenny aklını yitirmemek için gayret ederken, Emma'ya yatakta kontrolü vermemek için neden o kadar kararlı olduğunu hatırlamaya çalıştı. Eh, artık öyle olmayacaktı...

"Galiba..." dedi güçlkle. "Bir yeri atladın."

"Tek bir yerden fazlası var," dedi Emma şımarık bir tavırla. "Yalvardığını duymak istiyorum."

O gecenin geri kalanında, yatakta çok yalvarıldı ve yalvaran hep Kenny değildi. Ama çoğunlukla o yalvarmıştı. Kenny hayatının en güzel zamanını geçirmişti. Beş numaranın son derece eğlenceli olduğunu düşündü.

Şafak vaktine doğru yine uyandılar. "Böyle olabileceği hiç aklına gelir miydi?" diye fısıldadı Emma onun kolunun içine sokulurken.

"Bin sene düşünsem gelmezdi." Kenny parmaklarıyla onun ipeksi buklelerinden birini okşadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki bebeğim... Aklının almayacağı kadar."

"Hayal edebiliyorum," dedi Emma. "Çünkü seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorum."

Bir süre birbirlerini okşayarak ve mutlu hissederek yatakta kaldılar.

"Düşünüyordum da..." Kenny onun saçlarına doğru gülümsedi. "Senin liderlik vasıflarınla ve benim seni utanç verici durumlardan kurtarma becerimle, bence hayatımız çok güzel olacak."

"Hem de çok." Emma onu öptü. "Öyle olması için ısrar ediyorum."

SON

Emma, Kenny'nin daha yeni iliklediği açık mavi şık gömleğin düğmelerinden birini açtı. “Tam altı numara havasındayım.”

Kalçasını kavrayan Kenny'nin eli ılıktı. “Kesinlikle olmaz. Altı numara diye ısrar ettiğin son sefer dizimin arkasındaki kasları yırtmıştım.”

“Abartma. Hiç de öyle olmadı.”

“Neredeyse olacaktı.” Kenny sırf onun için sakladığı o tatlı gülümsemeyle ona baktı. “Hem hamile kadınların altı numarayla işi olmaz.”

Francesca'yı sık görmenin en iyi yanlarından biri de dudak sarkıtmayı bir ustadan öğrenmekti ve Emma gerçekten de dudaklarını sarkıtmayı başardı. “Ama çok istiyordum.”

Kenny onun altıdudağını ısırdı. Dudak sarkıtmanın en iyi yanlarından biri buydu. “Emin misin?”

“Hı hı...”

“Tamam o zaman. Biz aşağı inene kadar Patrick konuklarımızı oyalayabilir sanırım.”

“Konuklar! Unutmuşum!” Emma ondan hemen sıyrılıp apar topar dolabına giderek kahverengi, bol bir sabahlık aldı. “Tanrım,

Kenny, her an gelebilirler. Hepsi senin suçun. Beni öpmemiş olsaydın...”

“Bunu yapmadan duramıyorum. Sen ve o kocaman karnın, hayatımda gördüğüm en şirin şeylersiniz.”

Emma ona sırtıttı. Sadece üç aylık hamileydi ve karnı hiç de kocaman değildi. Henüz bundan kimseye söz etmemişlerdi ama o günkü Şükran Günü yemeğinde açıklamayı planlıyorlardı.

Kenny ile bu sırrı kendilerine saklamaya bayılmışlardı; sadece geceleri tam uykuya dalmadan önce fısıldayarak bundan söz etmiş, isim bulmaya çalışmış ve gizli gizli birbirlerine gülümsemişlerdi. Kenny Traveler gibi yakışıklı bir serserinin, hamile bir eşe sahip olmaktan bu kadar keyif alacağını kim bilebilirdi?

Hamileliği Emma’yı duygusallaştırmıştı; gözlerinin dolduğunu hissetti. Kocasıyla evli olmaya bayılıyordu; onu o kadar çok seviyordu ki odaya girişini izlemek bile ona keyif veriyordu. Kenny çok iyi bir eş olduğunu kanıtlıyordu: Tutkulu, sevgi dolu ve son derece istikrarlı davranıyordu.

Emma da iyi bir eş olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. En azından, Kenny için öyleydi. Kocası geçmişinin, kişiliğini şekillendirmesine artık izin vermiyordu ve bu biraz da Emma sayesindeydi. Kenny artık başından beri olması gereken erkekti. Kendisiyle barışık, çocukluğunun cezasını çekmeyen birisi.

Aile arasında hâlâ tembel bir şapşal gibi davranmaya bayıldığı halde, kimseyi kandıramıyordu. Evlendiklerinden beri halk arasındaki popülaritesi artmıştı. Bunu da büyük ölçüde golfçülerle, kendi deyimiyle “dünyanın en sıkıcı sporcuları”yla röportaj yapmamaya dair eski ilkesini bir kenara bırakıp onu her ay yayınlanan *Francesca Sizlerle* programına çıkaran Francesca Beaudine’e borçluydu.

Röportaj çiftlikteki verandada yapılmıştı; Kenny ve Emma koltuğa oturmuş, Francesca da zarif bir şekilde yakındaki bir sandalyeye geçmişti. Röportaj boyunca, Emma birçok şey söylemenin yanı sıra, Sturgis Randall’ı da rezil etmişti. Ayrıca kocasını esprili

ve hararetli bir şekilde savunmuştu; bu da Amerikan halkını, Emma gibi doğal bir kadınla evlenmeyi tercih ettiyse, Kenny'nin sanılanın aksine şımarık olamayacağına ikna etmişti. Kariyeri boyunca asla bir gazeteci tarafsızlığı sergilememiş Francesca'nın Kenny'yi savunması da hiç fena olmamıştı.

"Hayatımın en utanç verici röportajıydı," dedi Kenny sonradan Warren'la Dallie'ye. "O iki kadın susmak bilemediği için, konuşmaya fırsat bulamadım. İkiniz de bana söz verin. Emma beni bir daha bu şekilde kamera önüne sürüklemeye kalkışırsa, beni hemen vuracaksınız."

Dallie gülerken, Warren halden anlar görünmeye çalışmıştı ama Emma kayınpederinin, Kenny'nin herkesin önünde temize çıkarılmasından dolayı çok mutlu olduğunu biliyordu.

Sturgis Randall'in aksine, Hugh Holroyd herkesin önünde küçük düşmekten kurtulmuştu ama bunun tek sebebi Emma'nın onun St. Gert'ü intikam almak için kullanabileceğinden korkmuş olmasıydı. Emma çok geçmeden yeni bir eylem planı geliştirdi. Bir sürü telefon konuşmasından sonra Penelope Briggs'le birlikte, St. Gert'ü satın almak isteyen ebeveynlerden, mezunlardan, iş insanlarından ve Traveler aile üyelerinden oluşan bir birlik oluşturdular. Ne yazık ki Hugh bunun ardında Emma'nın olduğunu öğrendi ve teklifi reddetti.

Ta ki Kenny araya girene kadar.

Emma kocasının son hediyesi, altın asma dalları biçimindeki nefes kesici zarif kolyeyi taktı. Üç ay önce Britanya Açık oynanırken, Royal Lytham ve St. Annes'de neler olduğunu hatırlayınca, kendi kendine gülümsedi.

Muhteşem oyun çıkarması ve İngiliz bir eşi olması, Kenny'yi İngiliz halkı ve basını nezdinde en popüler Amerikalı oyuncu haline getirmişti. Son raunttan hemen önce, Warren'dan Hugh'yu aramasını istemişti. Warren onun talimatlarına uyarak, Beddington Dükü'ne Kenny'nin o günkü basın konferansında karısının

eski patronuyla yaşadığı sorunlarla ilgili muhteşem öyküler anlatacağını söyledi. Tabii, Hugh makul davranmaya karar verirse, durum değişebilirdi.

Emma'nın onu Lower Tilbey'de bahçecilik hakkında yazan köşe yazarına ifşa etmekle tehdit etmesi ayrıydı, CNN'e haber olmak ayrı. Hugh birliğin teklifini kabul edip ellerini St. Gert'ten çekmek zorunda kaldı.

Artık Emma ve Kenny'nin yanı sıra, Shelby Traveler da o eski okulun sahiplerinden biriydi. Shelby, kocasının İngilizlere hayran karısına armağanı olan St. Gert'ün çıkarlarını hararetle savunan bir muhafıza dönüştü ve Emma'nın teklifiyle birliği önceki senenin Kurucular Günü kutlamalarında temsil etti.

Evlendiklerinden beri geçen aylarda Emma sadece Shelby'den değil, Warren Traveler'dan da hoşlanmaya başlamıştı. Tipik erkekler olarak, Kenny'yle aralarının nihayet düzelmesinden pek söz etmiyorlardı. Konuşmak yerine, golf sahalarında, at binerek, Peter'la oynayarak ya da sadece Kenny'nin galibiyetlerini kutlayarak vakit geçiriyorlardı. Kenny, Emma'dan fazla uzak kalmak istemediği için yer alacağı turnuvaları özenle seçse de turnuvalarda en fazla para kazanan oyunculardan biriydi.

Emma'nın yedek öğretmenlik işinin en iyi yanı da buydu. Sınıflara geri dönmenin keyfini yaşıyordu ama dilediği zaman Kenny'yle seyahat edebiliyordu. Bebekle birlikte evde olacağı zaman akademik yazılarına devam etmeyi planlıyordu ve bir yandan da sosyal bilimler eğitimiyle ilgili heyecan verici yeni bir yöntem tanıtmak için bir öğretmen eğitim seminerleri dizisi hazırlıyordu. Önceki hafta, ilk seminerinin sunumunu yapmış, Wynette'teki ortaokul öğretmenleri arasında büyük bir başarıya ulaşmıştı.

"Haydi, sevgilim." Kenny başparmağıyla karısının burnunun ucuna dokundu. "Britanya Açık turnuvasının fatihinin karnının doyması gerek."

Bir saat sonra, sekizi birden yemek masasının etrafına oturmuş, Emma'nın Amerika'daki ilk Şükran Günü yemeğinin ve Patrick'in talimatlarıyla getirdikleri tabaklar dolusu yemeğin keyfini çıkarıyorlardı. Peter, Warren'la Shelby'nin arasındaki mama sandalyesinde oturuyor; Torie, Dex'i kendi tabağındaki sulu hindi göğsünden kestiği lokmalarla besliyordu. Patrick servis tabaklarını tekrar dolduruyor, Beaudine ailesi ve Skeet Cooper onlara tatlı için katılacağında ikram edeceği balkabaklı tatlılarından birinin hamurunun fazla kızarmış olmasından şikâyet ediyordu.

"Tekme attı!" diye bağırды Torie lokmasının ortasında. "Dex! Elini karnıma koy!"

Shelby gözlerini devirirken Dexter elini hemen yedi aylık hamile Torie'nin karnına götürdü. "Cidden, Torie, dünyada bebeği olacak tek kadın gibi davranıyorsun. Patrick hindiyi servis ettiğinden beri, dördüncü kez Dex'in karnına dokunmasını istedin."

"Sorun değil." Dex eğilip güzel karısının yanağını öptü.

Torie de ona aynı şekilde karşılık verdikten sonra Shelby'ye döndü. "Şikâyet etmeyi kessen iyi olacak, yoksa bebeği emzirmeye hazırlanmak için yaptığım her şeyi ayrıntılarıyla anlatmaya başlarım."

Halinden gayet hoşnut gözüken Dex dışında hepsi inledi.

Kenny kız kardeşinin nikâh gecesi yeni kocası şerefine kadeh kaldırırken söylediklerini hatırlayıp gülümsedi.

"Kadehimi sana, üçüncü ve son kocama, aynı zamanda hayatımın aşkına kaldırıyorum. Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim ya? Bil bakalım ne, seni yakışıklı inek? Beni hamile bıraktın!"

O zamandan beri, ona tahammül etmek mümkün değildi. Torie çalım atarak yürüyor, tüm dünyaya şiş karnını sergiliyor ve Roustabout'ta yemek yiyen kamyonculardan Patrick'in yeni sevgilisi Raymond'a kadar herkesten karnını ellemesini istiyordu. Yemek masasında, Emma dahil herkes Dexter'dan ona yine şaplak

atmasını isteyene dek sindirim ve bağırsak sistemlerinin nasıl işlediğiyle ilgili şeyler anlatmaya bayılıyordu.

Kenny'nin bakışları karşıya, masada karısının oturduğu tarafa kaydı. Hamile karısı... Karısına duyduğu aşk, onu aklına getirmeyeceği kadar iyi birisi yapmıştı. Emma senelerce yalnız hissettikten sonra nihayet istediği tüm bağları kurabilmişti.

Kenny'nin ruhunu okşayan o gizli gülümsemelerden birini paylaştılar. Bir kadını, onu sevdiği gibi sevebileceği asla aklından geçmemişti. Emma başını Torie'nin oturduğu yere çevirip bir kaşını kaldırdı.

Kenny onun ne demek istediğini hemen anladı. O gün, aileye bebeği açıklamak istiyorlardı ama Torie kendi hamileliğiyle ilgili öyküler anlatarak o kadar iyi vakit geçiriyordu ki Emma duyuruyu biraz daha ertelemenin ve Torie'nin spot ışıklarının altında biraz daha kalmasının daha iyi olacağına karar vermişti.

Kenny de kaşını kaldırdı. *Torie senin gibi bir yengesiyi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor.*

Emma'nın alnında endişe çizgileri belirdi. *Bir hafta daha beklersek çok hayal kırıklığına uğrar mısın?*

Kenny hafifçe ağzının kenarını okşadı. *Belki de altı numarayı pazarlık konusu haline getirebiliriz.*

Emma güldü.

"Yine aynı şeyi yapıyorlar," diye homurdandı Shelby. "Şu sessiz konuşma işini."

"Neden şikâyet ediyorsun bilmiyorum," dedi Torie. "Babamla siz de aynı şeyi yapıyorsunuz."

Shelby şarap kadehini masaya koydu. "Hazır aklıma gelmişken... Herkes Dex'le birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görebiliyor. Neden siz de bunu denemiyorsunuz?"

"Deniyorum ama Dex tam bir kelime adamı ve mimikleri anlamıyor."

Dex onun bu eleştirisine bozulmadı. “Mimikleri anlıyorum. Sadece doğrudan iletişim kurmayı tercih ediyorum.”

Torie karnını okşayarak ona süt dökmüş kedi gibi gülümsedi. “Eh, doğrudan iletişimin de gayet iyi doğrusu.”

Herkes gülerken Kenny ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra, Beaudine’ler ve Skeet geldi. Birleşmeden sonra kurulan yeni şirkette işe başlayan Ted, göz kamaştırıcı ve son derece zeki bir sosyal hizmetli çalışanıyla gelmişti. Kız ondan hemen hemen beş yaş büyüktü, Ted’e de böylesi yakışırdı.

Herkes ince bir dilim tatlıdan başka bir şey yiyemeyecek kadar tok olduğunu söylese de Patrick’in pekan cevizli balkabaklı tatlısını iştahla yemeye koyuldu. Torie yeni fotoğraf makinesini çıkarıp bir rulo filmi sadece Peter için harcadı. Sonra birbirlerinin varlığından keyif almak dışında başka bir şey yapamayacak kadar doymuş bir halde şöminenin önüne yayıldılar.

“Bilin bakalım, kasabanın en yeni dedikodusu ne?” dedi Patrick.

Herkes dönüp ona baktı.

“Şey...” Patrick gerilimi artırmak için minderlerden birini düzeltti. “Senelerdir Wynette Lisesi’nin baş sekreteri olan Paulette Cot’un dediğine göre...”

“Altmışların başından beri,” dedi Dallie.

“Her neyse...” Patrick minderin püskülleriyle oynadı. “Bayan Cot’a göre, Kenneth Traveler’ın ceza kaydı ortadan kaybolmuş.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Nasıl olur?”

“Emin miymiş?”

“Çok garip.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra herkes Emma’ya baktı.

Emma dikkatle kolyesini düzeltiyormuş gibi yaparken, Kenny neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Emma onun resmi savunma

görevlisiydi. Kenny'yi utandıran... bir yandan da harika hissettiren bir durumdu bu.

“Neden herkesin bana baktığını anlayamadım.” Emma ciddiyetle dudaklarını bükmeyi başarak gücenmiş gibi davrandı. “Sanki böyle bir şey yapabilirim de.”

“Kesinlikle yapabilirsin,” diye güldü Torie. “Yirmi kâğıdına bahse girerim ki önümüzdeki seneye kadar Kenny'nin üniversite kayıtlarını nasıl ele geçireceğini de planlamış olursun.”

Masadaki kimse bu bahse karşı çıkmadı.

Çok sonra, konuklar gittikten ve ev yine onlara kaldıktan sonra, Kenny ve Emma kolları birbirine dolanmış bir halde yatağa gittiler. Ama merdivenleri daha yarılammışlardı ki Kenny durup karısına baktı. “Senden bir şey isteyeceğim, Leydi E. Soru sormak ve tartışmak yok.”

“Eyvah... Kulağa tehlikeli bir şey gibi geliyor.”

“Kesinlikle tehlikeli ama yine de evet demeni istiyorum.”

Emma ona temkinle baktı.

Kenny gülümsedi. “Sadece beni sevmeni istiyorum. Şu anki gibi. Ama hayatımızın sonuna dek.”

Emma'nın gözleri parıldadı. Kenny o anda, kalbinin derinliklerinde o buyurgan tatlı okul müdiresinin, isteğini yerine getireceğinden emin oldu.

TEŞEKKÜR

Romans yazarları camiasının bağları sağlamdır. Birbirimizi ve dinamik endüstrimizi destekleriz. Bunu kanıtlarcasına, kitap boyunca bana yol gösteren ve teşekkürü borç bildiğim yazarları paylaşacağım.

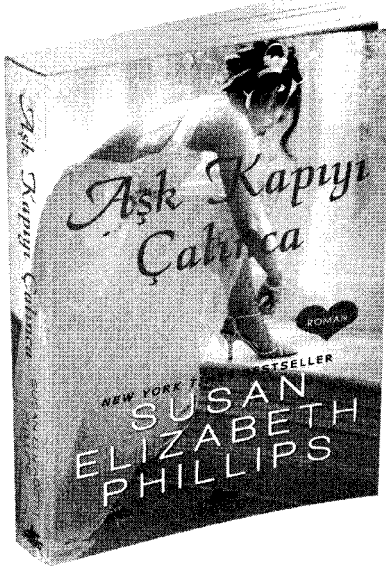
Her zaman yanımda olan Jill Barnet. “İngiliz aksanı” baş danışmanım Stella Cameron. Camiadaki en iyi “Başlık bulucu” Kristin Hannah. Basitçe söylemek gerekirse “tanrıça” Jayne Ann Krentz. Benimle çok özel bir yarışa katılıp, “Bunu yazmalısın,” diyen Jill Marie Landis. Sıklıkla fikir danıştığım, kulüpteki ilham verici eşlikçilerim Cathie Linz ve Lindsay Longford. “Ayaklı kütüphane” olduğuna yemin edebileceğim Elizabeth Lowell. Bana ve tüm camiaya cömertliğiyle destek olan Meryl Sawyer.

Ayrıca Avon Books romans geleneğinin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Kitaplarımı raflara taşıyan başta Carrie Feron olmak üzere yayınevindeki herkese şükranlarımı sunarım.

Bir kez daha, golf terimleri danışmanım ve kişisel golf koçum olarak hayranlık uyandırıcı başarılar gösteren eşim Bill'i eklemek isterim.

Steve Axelrod'a ve bana hoş mektuplar yazan okurlarıma teşekkür ederim. Müşterilerinin ilgisini kitaplarıma yönelten tüm kitapçılara da minnet borçluyum. Özel çabalarınız benim için son derece değerli.

Susan Elizabeth Phillips
www.susanephillips.com

“Phillips sıradışı ve ateşli bir romansa imza atmış.”

Publishers Weekly

“Arsız bir mizahla örülü kusursuz bir roman.”

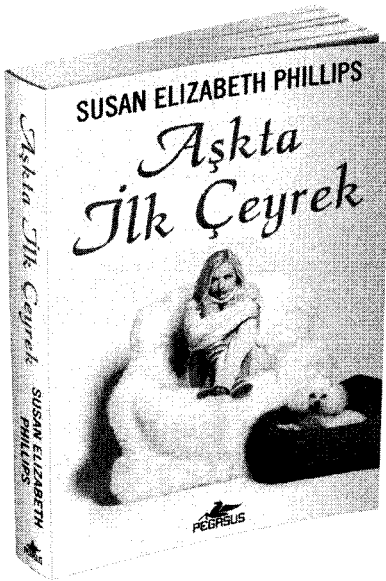
Chicago Tribune

“Keyif veren bir aşk romanı.”

Library Journal

“Kusurları onları yalnızca daha çekici yapan ilginç karakterlerle dolu bu romans, Phillips tarzının en iyi örneklerinden biri.”

Bookpage

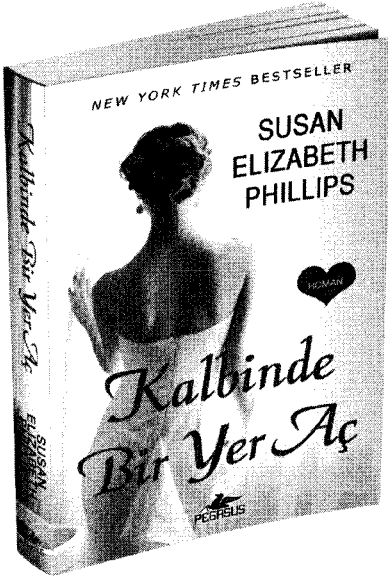
**KENDİ KALESİNİ SAVUNMAYA
SONUNA KADAR KARARLI,
DİK KAFALI İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKÂYESİ...**

“Göz alıcı, yürek ısıtan, cezbedici bir hikâye... Bayıldım!”

Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips’in tek kitabını okumakla yetinebileceğini düşünmek, üç kat çikolata kaplı cheesecake’ten tek bir ısırıkla yetinebileceğini düşünmeye benzer.”

Toronto Star

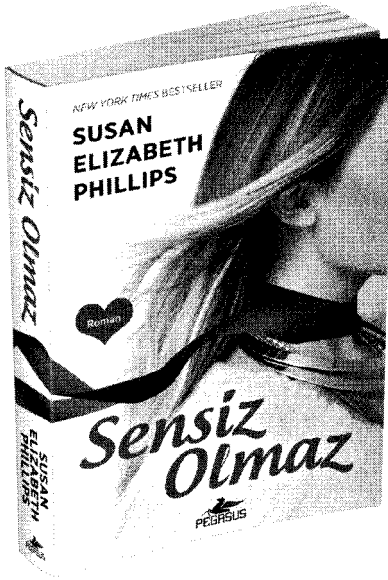

BİR MELEK İLE BİR BAŞ BELASI

“Susan Elizabeth Phillips’in
adından söz ettirdiğini
göreceksiniz!”
LaVyrle Spencer

“Kimse Susan Elizabeth Phillips’le
boy ölçüşemez.”
Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips
romantik komedinin kraliçesi!”
McClatchy-Tribune News Service

TUTKU VE ARZU, GÜÇLÜ AMA AYNI ZAMANDA KIRILGAN İKİ İNSANI HiÇ BEKLENMEDİK BİR AŞKA SÜRÜKLEYEBİLİR Mİ?

“Komik, seksi, komik, hızlı,
komik, harika... ve muhteşem!”
Elizabeth Lowell

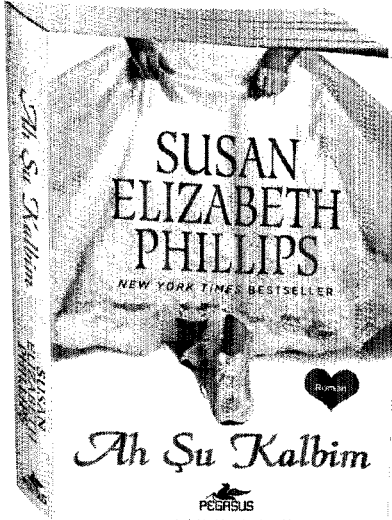
“Tam bir romantik komedi. *Sensiz
Olmaz*’ı hiçbir kitap geçemez!”
Detroit Free Press

**BİR ANNE ÇOCUĞU İÇİN HER
ŞEYE GÖĞÜS GEREBİLİR:
GEÇMİŞİN ACI VERİCİ
ANILARINA, AŞAĞILANMAYA.
PEKİ AŞKINDAN
VAZGEÇEBİLİR Mİ?**

“Sıcak ve eğlenceli bir hikâye.”
Los Angeles Times

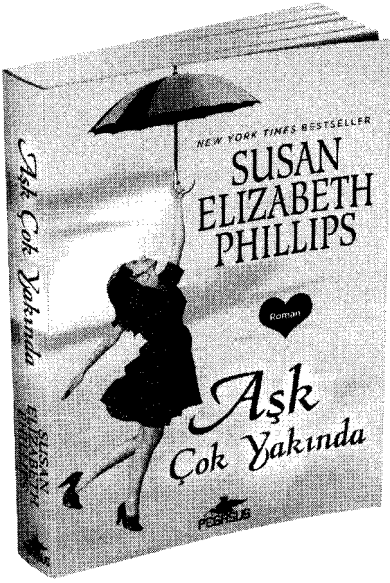
“Yazarın şimdiye kadarki en iyi
kitaplarından biri...”
Detroit Free Press

**AŞK BAZEN CAN YAKAR,
BAZEN İNSANI ÇILDIRTIR
VE BAZEN, HİÇ
BEKLENMEDİK ŞEKİLDE
YARALARI SARAR**

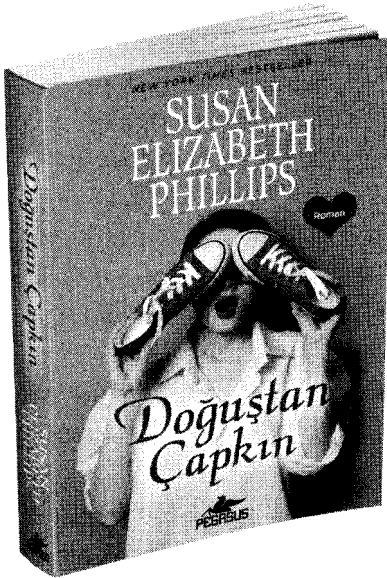
“Tatlı mı tatlı, ateşli bir aşk
hikâyesi.”

Milwaukee Journal-Sentinel

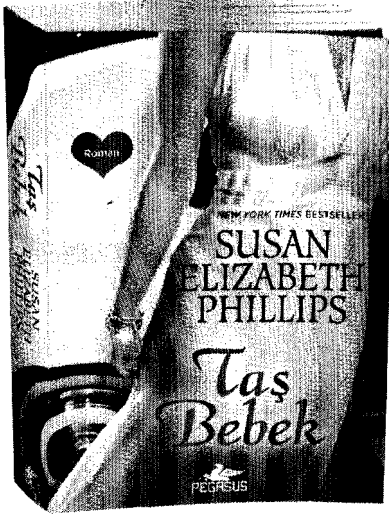
**ŞEHRİN EN ÇAPKIN
MENAJERİ İLE
EN ÇÖMEZ ÇÖPÇATANININ
YOLU KESİŞİRSE...**

“Eğlenceli bir öykü... Tam not
almayı hak ediyor.”
Providence Journal

**BOMBOŞ BİR OTOBANDA
MUHTEŞEM BİR FUTBOLCU,
KUNDUZ KOSTÜMLÜ
BİR KADIN...
İŞTE, HAYAT BU KADAR
KOMİK OLABİLİR.**

“Keskin bir zekâ ürünü,
sürükleyici, romantik ve
seksi bir hikâye.”
Chicago Tribune

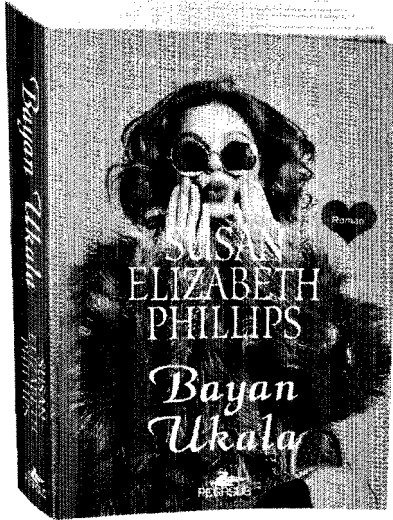
**KUĞUYA DÖNÜŞTÜĞÜNE
İNANAMAYAN ÇİRKİN
ÖRDEK YAVRUSU...**

**ACILARLA DOLU BİR
GEÇMİŞE SAHİP, MAÇO
BİR FİLM YILDIZI...**

**KIRIK HAYALLER
DİYARINDAKİ BU İKİLİ
BİRBİRLERİNE KALPLERİNİ
AÇABİLECEK Mİ?**

“Çok ilginç bir hikâye. *Taş Bebek*
mutlaka okunması
gereken bir roman.”

Sandra Brown

**BİRİ ŞAMPANYA,
DİĞERİ BİRA.
BİRİ ATEŞ, DİĞERİ DUMAN.
HAZIR OLUN!
GÖSTERİ BAŞLAMAK ÜZERE.**

“Katıksız eğlence. Kusursuz bir
romantik komedi.”

Publishers Weekly

“Dünyanın daha çok Susan
Elizabeth Phillips kitabına
ihtiyacı var.”

The New York Times çoksatın
yazarı Elizabeth Lowell

İngiliz Leydisi

İngiltere'deki St. Gertrude Kız Okulu'nun hanım hanımcık müdiresi Leydi Emma Wells-Finch iş başında: Skandal yaratmak için iki haftası var. Sopa gibi tuttuğu şemsiyesi, emirler yağdıran biçimli dudakları ve uçuşan etekleriyle Teksas'a gittiğinde değer verdiği her şeyi korumak için itibarını ayaklar altına alması gerekmektedir.

Teksas Hovardası

Dünya çapında ünlü çapkın, golfçü Kenny Traveler çıkardığı kavgalar nedeniyle turnuvadan uzaklaştırma cezası alır. Kariyerini kurtarmak için yapması gereken tek bir şey vardır: Skandaldan uzak durmak. Üstelik iki hafta boyunca patronluk taslamayı seven, dediğim dedik Leydi Emma'nın şoförlüğünü yapmak zorundadır. Onun peşinden ucuz gece kulüplerine, dövmeçilere ve daha kötülerine sürükleneceğini bilmemektedir...

Amerikanvari Bir Aşk

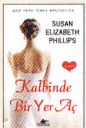
İtibarını kurtarmaya çalışan yakışıklı bir adam, skandal çıkarmaya kararlı ve inatçı bir kadınla tanışır ne olur? Her şey mümkün. Peki ya aşk? İşte o imkânsız. Bir o kadar da kaçınılmaz!

"Phillips'in yeni kitabı ustalıkla yazılmış, komik, romantik ve gerçekten tatmin edici."

Publishers Weekly

"Seksi ve ilginç, modern peri masalı."

Greensboro News & Record

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-788-8

9 786052 997888

